

BĂTĂLIA
ARMAGHEDONULUI

O MÂNĂ DE AJUTOR
PENTRU
STUDENȚII BIBLIEI

STUDII ÎN SCRIPTURI

"Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei" (Prov. 4:18).

VOLUMUL IV

Bătălia Armagedonului

"Al șaselea înger a vărsat potirul lui peste rîul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din Răsărit. Apoi am văzut ieșind . . . trei duhuri necurate . . . Acestea sînt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pămîntului întreg, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic . . . Duhurile cele rele i-au strîns în locul care pe evreiește se cheamă Armagedon" (Apocalipsa 16:12-16).

Editat în România, în anul 1993, de către
ASOCIAȚIA CREȘTINĂ STUDENȚII ÎN BIBLIE
3400 Cluj - Napoca, Str. Sunătoarei Nr. 4
(Originalul publicat în 1897)

ACEASTĂ OPERĂ ESTE DEDICATĂ

Regelui Regilor și Domnului Domnilor

în interesul

CONSACRAȚILOR SĂI "SFINȚI"

care așteaptă înfierea

și

*tuturor celor ce cheamă în vreun loc Numele Domnului,
"casei credinței"*

și

*creației care "suspină își suferă durerile nașterii și
așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu*

(Rom. 8:22,19 - Cornilescu rev.),

*****

să pună "în lumină înaintea tuturor care este administrarea acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu". Această lumină a răspîndit-o "din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care-l alcătuisese în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor spre a-Și uni iarăși într-unul în Christos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pămînt".

(Efes. 3:9-Cornilescu rev.; 1:8-10)

Prefața ediției

Volumul intitulat "*Marea bătălie a Armagedonului*" este al patrulea din seria celor șase volume de "*Studii în Scripturi*" ale pastorului Charles T. Russell. Dovedindu-se a fi, în primul rînd, un creștin sincer, dezinteresat și sacrificator, urmînd în urmele lui Hristos și-ale apostolilor, fratele Russell a fost binecuvîntat, ca și ceilalți reformatori ridicați de Dumnezeu, cu înțelepciunea, curajul și puterea de a vedea clar decăderea Babilonului și-a întoarce spatele tradițiilor și doctrinelor, a frumuseților, fastului și onorurilor din bisericile creștine, apucînd pe drumul anevoios al întrebărilor și căutărilor.

Ieșit afară din Babilon, stînd pe înălțimea turnului (Hab. 2:1), inaccesibilă unui îndoctrinat, pastorul Russell ni se înfățișază ca un vegheator, un cercetător, căutător și împlinitor al voinței lui Dumnezeu. Bucurîndu-se de imense privilegii și binecuvîntări în urma acestei atitudini, el insistă în opera sa să ne însușim aceste principii, indicîndu-le ca o condiție esențială a propășirii.

Dezinteresat în ceea ce privește persoana sa, străduindu-se cu toate puterile sale să aducă cinste și laudă numai lui Dumnezeu, Cuvîntului Său și planurilor

Sale, fratele Russell ni se înfățișază într-o ținută morală și intelectuală demne de-a fi considerate ca aparținând unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu, iar opera sa are toate caracteristicile unei descoperiri a lui Dumnezeu, a unei lumini potrivite timpului în care ne aflăm și produce credință, pace și bucurie în inimile credincioșilor sinceri, însetați după adevăr și neprihănire.

Principiile enunțate la scrierea acestui volum rămân valabile deși au trecut aproape 100 de ani de atunci. Argumentele prezentate, din viața socială, politică, militară, economică și religioasă a timpului respectiv sînt depășite; dar nu în sensul că ar fi eronate, ci prin aceea că au luat o amploare pe care, sîntem siguri, autorul nici nu și-o putea imagina la acel timp.

Cuvintele din profeția lui Daniel (12:4) par neînsemnate în comparație cu posibilitățile actuale de deplasare și nivelul cunoștințelor de astăzi. De asemenea, astăzi putem evalua mult mai bine grozăviile profeției din Isaia 13:11-19 și-a multor alte profeții asemănătoare și, pe acest fond, este mult mai acceptabilă împlinirea profețiilor care arată întoarcerea popoarelor, cu inimi smerite și buze curate, către Dumnezeu.

Criza, care atunci părea fără rezolvare, s-a rezolvat, dezastrul nu a fost total, dar, aceleași cauze duc la aceleași efecte; crizele și dezastrele se năpustesc peste neamul omenesc "ca durerile peste femeia însărcinată" (1Tes. 5:3); iar opintelile omenirii pentru eliberare sînt tot mai mari. Analizînd acest progres, nu ne putem îndoii că profețiile Bibliei, explicate în acest volum, se vor împlini fără greș. Se pare însă că, deocamdată, nu ne este dat să putem detalia amploarea pe care o vor lua evenimentele, dar este sigur că, atunci, necazul și

strîmtoarea își vor avea apogeul, vor fi atît de mari "cum n-au mai fost niciodată de la începutul lumii și nici nu vor mai fi" (Mat. 24:21); este sigur că, din această strîmtoare, popoarele vor ieși cu inimi și dorințe curate și vor căuta, într-un gînd, să cunoască voința lui Dumnezeu și s-o îplinească (Țef. 3:9).

Fericita speranță pentru omenire este în prețul de răscumpărare depus de Isus, Fiul lui Dumnezeu, pentru ea. În acest merit, făgăduința făcută în repetate rînduri lui Avraam (Gen. 22:18) și vestea de mare bucurie pentru toate popoarele, dată păstorilor din Betleem și pentru care omenirea se roagă de aproape 2.000 de ani (Mat. 6:10), își vor vedea împlinirea.

Atunci, creștinătatea cunoscută de noi, Babilonul, un popor pretins, îndrăzneț, cu "vorbirea încîlcită de n-o puteai înțelege, cu limba gîngavă de n-o puteai pricepe", nu va mai fi (Is. 33:19). "Atunci împăratul va împărăți cu dreptate și voievozii vor cîrmui cu nepărtinire... Inima celor ușuratici va pricepe și va înțelege și limba gîngavilor va vorbi iute și deslușit. Nebunul nu se va mai numi ales la suflet, nici mișelul nu se va mai numi cu inimă largă" (Is.32:1-5).

Citind cu atenție, verificînd, comparînd și meditînd, la sfîrșitul acestui volum cititorul, cunoscînd cauzele și remediile situației actuale și eliberat de prejudecăți, va exclama cu o imensă bucurie: "Vie împărăția Ta!"

Baia Mare, ianuarie 1993

PRIVESC ÎNVINGĂTORUL LUMII

Privesc învingătorul lumii
Un cuget înțelept și treaz
Victorie zburînd prin ere
Ales curaj, nume viteaz.

Îl văd pe-ntinsul cîmp de luptă
De-a Lui oștire părăsit,
De o lumină și o umbră
Mereu, oriunde însoțit.

Îl văd înveșmîntat în roșu
Privind în jur trista pierzare,
Din cînd în cînd privind în sine
Ca-ntr-o senină caldă zare.

Și văd în pieptul Lui chivotul
Cum viu pulsează Sfinta Lege
În care moartea și viața,
Doar singur El le înțelege.

Din brațul Lui ies mii de raze,
De fulgere și de sentințe
Toiagul Lui de cîrmuire
Minune e pentru ființe.

În jurul Lui se-ntinde moartea
A tot ce-i rău și e nedrept
Și tot ce-i bun și e viață
Atras e de-al Lui braț și piept.

El e lumină unde merge,
Spre El privirile se-ndreaptă
Cînd prin cuvinte vii dezleagă
Minuni ce cugete deșteaptă.

Cînd pleacă, 'n urma lui, o umbră
De nori și lacrimi se întinde
Și mii de suflete se-animă
Cînd amintirea le cuprinde.

Lumea eclesiastice ia poziție și în mod indirect își dovedește starea.	151
Unele trăsături ale metodismului american	156
Marele Congres religios din Chicago	162
Cei ce aduc pagubă Adevărului	163
Cîțiva apărători ai credinței	169
Adîncă întunecime a păgînismului cu care creștinii vor să facă alianță	172
Reformatorii păgîni caută pe Dumnezeu	173
Sentimente manifestate la sfîrșitul Congresului	174
Rezultatele practice ale acestui congres	177
Un chinez de înaltă cultură preferă să rămînă păgîn decît să devină creștin	178
Decăderea se accentuează	182
● CAP. VII ADUNAREA NAȚIUNILOR ȘI PREGĂTIREA ELEMENTELOR PENTRU MARELE FOC AL MÎNIEI LUI DUMNEZU	189
Elementele sociale se pregătesc pentru foc	193
Îngrămădiri de bogății	194
Cum au cîștigat unii americani milioanele lor	195
Dezvoltarea proletariatului	199
Nemulțumirea, ura și conflictele grăbesc nimicirea societății..	204
Sînt bogății condamnați prea aspru?	207
Rezultatul egoismului sub regimul libertății	213
Independența privită de cel bogat și de cel sărac	215
De ce unele condiții nefavorabile de astăzi nu pot să dureze?	218
Folosirea mașinilor moderne este un factor al pregătirii focului	222
Concurența muncii feminine este un factor serios	224
Concepții și metode, înțelepte și neînțelepte, preconizate de clasa muncitoare	224
Legea cererii și ofertei apasă greu asupra tuturor oamenilor	226
Cîteva cuvinte asupra condiției și situației muncitorilor din Anglia	227

Agresiunile și cuceririle naționale	
în raport cu interesele industriale	231
Războiul social și industrial din Germania	232
Uriășii din zilele noastre	234
Beneficiile trusturilor	235
Trusturile din Anglia	237
Robie barbară și robie civilizată	238
Oamenii sînt prirși între două pietre de moară	239
Starea lucrurilor este universală - nici o putere	
omenească nu o poate îndrepta	242
● <u>CAP. VIII</u> STRIGĂTUL SECERĂTORILOR	247
● <u>CAP. IX</u> CONFLICTUL ESTE INEVITABIL	267
Ce spune reverendul Lyman Abbott	273
Opinia episcopului Newman	275
Și Robert Ingersoll a înțeles condiția oamenilor	277
Părerea lui Wendel Philips	279
Aprecierile lui Clemenceau	281
● <u>CAP. X</u> REMEDII PROPUSE	
- SOCIALE ȘI FINANCIARE	285
Prohibiția alcoolului și votul femeilor ca remedii	286
Remonetizarea argintului și tarife dunărene protectoare	287
Comunismul ca remediu ¹	287
Ei aveau toate lucrurile în comun	288
Anarhia ca remediu	296
Socialismul sau colectivismul ca remediu	297
Naționalizarea tuturor bogățiilor ca remediu	297
Singura și buna speranță	298
Purtarea copiilor lui Dumnezeu	301
● <u>CAP. XI</u> BĂTĂLIA ARMAGHEDONULUI	303
Două tipuri potrivite ale strîmtorării ce se va abate	
asupra lumii	305
Marea oștire a lui Iehova	315
Împrejurările în care va avea loc această bătălie	
sînt fără precedent	322
Timpul strîmtorării lui Iacov	324

● CAP. XII MAREA PROFETIE A DOMNULUI	331
Cele trei întrebări	333
Hristoși mincinoși	334
Mărturia Evangheliei în toată lumea	335
Strîmtorarea de la sfîrșitul Vîrstei Iudaice	336
Strîmtorarea de la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice	337
"Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu!"	342
"Însărcinate" și care "alăptează"	343
Fugiți înainte de iarnă	346
Hristoși și profeți mincinoși	348
"Soarele dreptății va răsări"	349
Întunecarea soarelui și-a lunii	352
Căderea stelelor	355
Împliniri simbolice	356
Împărăția lui Dumnezeu este foarte aproape	368
Ca în zilele lui Noe - "Ei n-au știut nimic"	373
Unul va fi luat și altul lăsat	375
Unde este stîrvul acolo se adună vulturii	378
Vegheați dacă vreți să cunoașteți	379
Distribuirea hranei la casa credinței	381
● CAP. XIII STABILIREA ÎMPĂRĂȚIEI	
- CUM SE VA MANIFESTA	385
Comunicații intime între Împărăție și reprezentanții ei	390
Stabilirea Împărăției	390
Stabilirea guvernului pămîntesc a Împărăției	395
Raporturile dintre clasa Împărăției și împuterniciții	
ei pămîntești	400
Reforme morale și sociale	404
Domnia toiașului de fier	408
Israel o pildă	409
Toți cei din morminte vor ieși afară	412
Perspective glorioase	414
Creșterea Împărăției Sale	414
● CAP. XIV LOCUL PICIOARELOR LUI IEHOVA	
FĂCUT GLORIOS	421
Picioarele lui Iehova pe muntele Măslinilor	424

PAZĂ, SPUNE ZORI MAI FI-VOR?

Pază, spune zori mai fi-vor
Și peste Sion raze?
Arată-se semne bune
Peste a ta cărare?
Da, pribeagule! te uită,
Strălucirea sus pe cer!
Ia-ți hainele de mireasă,
Fieți sufletul vesel!

Pază, spune, strălucește
Anul mare-al Sîmbetei?
Și sînt glasuri care vestesc
Venirea împărăției?
Da pribeagule! te uită,
Colinele din Canaan,
Și Salem pentru mărire,
Se scoală la mare an.

Uită, pribeagule, țara
Vine cu fructe 'ncărcat;
Vezi colo strălucirea ei,
Toate-n pompă-s îmbrăcat.
Auzi! imnuri se înalță
Pe mielul bun lăudînd.
El aduce mîntuirea
Omului, dar pedepsind.

Prefața autorului

Prima ediție a acestui volum a apărut în 1897. Această lucrare are legătură cu timpul actual care este perioada de tranziție dintre Vîrsta Evanghelică și noua Vîrstă Milenară care va aduce omenirii binecuvîntări minunate; totuși, inima oamenilor nefiind încă regenerată, aceste binecuvîntări vor fi, la început, o cauză de nemulțumire și strîmtorare. Dar chiar dacă binecuvîntările de tot felul, aduse omenirii în cei din urmă patruzeci și trei de ani, s-ar fi înmulțit în aceeași proporție, totuși nemulțumirea oamenilor ar fi crescut, iar planul lui Dumnezeu cu privire la stabilirea Împărăției Mesianice care trebuie să binecuvinteze omenirea ar fi zădărnicit și nu s-ar putea realiza.

Din această cauză Dumnezeu nu permite zorilor zilei Milenare să răsară asupra omenirii decît în mod treptat. Astăzi oamenii leapădă prejudecățile și întunericul trecutului, nu se prea ocupă de Domnul și sînt puțin recunoscători față de binecuvîntările divine din prezent și viitor. Acești din urmă patruzeci și trei de ani au adus omenirii de mii de ori mai multe bogății decît cei șase mii de ani trecuți. În general, condițiile omenirii au fost îmbunătățite: orele de lucru mai puține; educația și cunoștința s-au răspîndit în mare

măsură, dar n-au adus decît nemulțumire și invidie. Această situație este în perfectă armonie cu cuvîntul profetic.

Vorbînd despre timpul prezent, Domnul ne spune prin profetul Daniel: *"Mulți vor alerga încoace și încolo și cunoștința va crește... Înțelepții vor înțelege... și acesta va fi un timp de strîmtorare, cum n-a mai fost de cînd sînt națiunile pînă în timpul acesta"* (Dan. 12:1-4,10).

Nemulțumirea și frica vor aduce, treptat, bătălia Armaghedonului sau "ziua răzbunării Dumnezeuului nostru" care va veni peste oameni după războiul formidabil din prezent. Marile puteri erau grozav de geloase din cauza prosperității națiunilor rivale; toate aceste națiuni erau îmbogățite, dar erau mai nemulțumite decît oricînd și se temeau în cel mai înalt grad de a vedea pe cele mai slabe devenind prea puternice. Și tocmai aceste împrejurări, adică frica și gelozia dintre marile puteri au determinat acest război. De același spirit sînt stăpîniți și indivizii ca și națiunile. Pretutîndeni viitorul apare întunecat și de temut; pretutîndeni domnește egoismul. Conflictul actual dintre capital și muncă are cauze asemănătoare și ne putem aștepta ca această stare de lucruri să meargă cu repeziciune din rău în mai rău.

Datoriile națiunilor beligerante erau în octombrie 1916 aproximativ de 55 miliarde de dolari. Oricine știe că astăzi nu există aur suficient pentru a plăti măcar dobînzile după datoriile omenirii. Acest singur fapt este suficient ca să ne arate că, la terminarea războiului, falimentul general al națiunilor este inevitabil, pentru că ele se vor vedea în imposibilitatea de a emite noi împrumuturi spre a plăti dobînzile datoriilor îngrămădite pînă în această zi. Deci națiunile merg cu pași repezi

spre falimentul complet. Aceasta se va întâmpla atît cu ele cît și cu indivizii; senzația penibilă (care cauzează durerea) și demoralizantă a inevitabilei catastrofe apropiate nu va începe cu adevărat decît în momentul cînd prăbușirea generală se va împlini. Evident, războiul nu va înceta din lipsă de trupe, ci din lipsă de aprovizionare sau finanțe; această presupunere este opinia autorului.

Astăzi deja, conducătorii politici și financieri sînt preocupați de consecințele războiului; toți se tem de o revoluție generală. În adevăr mai bine de 20 milioane de oameni sînt sub arme și vor avea nevoie de ocupație după război. Ce va trebui făcut cu această armată de nemulțumiți? Aici este o formidabilă problemă de rezolvat. În timpul războiului, lumea a învățat a se lipsi de acești 20 milioane de indivizi; ba chiar s-au fabricat fără ei cantități enorme de muniții și alte materiale de război. La urma urmelor poate să se lipsească de ei. De altfel acești oameni sînt demoralizați, mentalitatea lor este falsificată; ei sînt oameni de sînge care au pierdut obiceiul de a munci; din cauza aceasta ei vor constitui o amenințare pentru țările lor proprii. Aceasta va fi o situație ce nu se poate descurca.

Biblia arată că în timpul acela sistemele religioase sau bisericile nominale vor părea că se ridică din nou la putere cu concursul puterilor civile. Aceste cauze se pot vedea cu ușurință; în adevăr, împărățiile și guvernele, fiind aproape de ruină, vor simți necesitatea de a menține cu orice preț puterea lor asupra maselor populare atrase spre socialism sau chiar spre anarhie. Aceste guverne vor căuta, firește, să se sprijine pe marile instituții religioase; prin acestea ele se vor sili să amenințe poporul cu groaza chinurilor veșnice.

Bisericile și guvernele își vor uni astfel toate forțele pentru a împiedica răsturnarea bărcii statului. De pe acum bisericile se unesc, se înfășoară ca un sul de pergament, fiecare în interesul ei propriu, catolice și protestante, opuse cu toate acestea.

Biblia declară că această putere a bisericilor, asemănată cu o "regină" va fi de foarte scurtă durată, iar căderea Babilonului va fi formidabilă - ca o piatră mare de moară aruncată în mare. În timpul domniei de scurtă durată a acestei pretinsă "regină" lumea va fi sub un jug groaznic și orice răspîndire a Adevărului va fi împiedicată. Cei care vor rămîne credincioși lui Dumnezeu și principiilor Sale, vor fi probabil persecutați.

Cînd Babilonul se va prăbuși, regii pămîntului și ai finanței precum și conducătorii politici, se vor îndepărta de el; ei nu se vor asocia cu el nici într-un fel; cu toate acestea ei vor deplînge căderea lui, presimțind că și rîndul lor va urma în curînd. Puțin după aceste evenimente va avea loc, într-adevăr, răsturnarea completă, distrugerea guvernelor actuale ale națiunilor. Biblia descrie acest eveniment asemănîndu-l cu o revoluție generală și năpraznică care va mișca întreg pămîntul, adică toate așezămintele religioase, sociale, politice și financiare.

Acest volum a fost scris aproape cu 20 de ani în urmă; nimeni deci nu va fi surprins dacă unele din argumentele sale, cele mai bune la acel timp, astăzi sînt chiar depășite de realitate.

Astăzi sîntem fericiți de a ști că strîmtorarea omenirii în acest "timp de tulburări" va fi oportunitatea binecuvîntată a lui Dumnezeu, care va interveni atunci în favoarea omenirii. Dumnezeuul nostru nu dorește altceva decît să reverse îndurările și binecuvîntările

Sale asupra omenirii. Aceasta va fi opera Împărăției lui Hristos din timpul Mileniului. Dumnezeu voiește să regenereze omenirea, s-o readucă la chipul și asemănarea Sa. Tatăl nostru Ceresc știe totuși că întreaga omenire trebuie să primească o lecție exemplară. El a descoperit deja aceasta acelor care au ochi pentru a vedea. El a îngăduit o perioadă de 40 de ani, timp în care lumina a crescut mereu; totuși, această lumină, aceste cunoștințe n-au adus lumii decât o nemulțumire crescândă în loc de binecuvântări și fericire. Astăzi, lăsînd omenirea să urmeze propriile sale căi și să împlinească propriile sale planuri pînă la capăt, Dumnezeu voiește să-i permită să experimenteze nimicirea, nimicnicia și deșertăciunea ei. El îi va arăta atunci că numai intervenția Sa va împiedica distrugerea completă a societății. Este totuși sigur că El va permite ruina ordinii sociale din prezent, apoi, prin mijlocirea marelui Mesia va reorganiza cu totul omenirea căci, conform promisiunilor Sale, Împărăția Sa va fi "*dorința tuturor popoarelor*" (Hag. 2:7).

Servul vostru în Domnul,
C. T. RUSSELL
Brooklyn, N.Y. 1 octombrie 1916.

INTRODUCERE

BĂTĂLIA ARMAGHEDONULUI

" Al șaselea înger vărsă potirul lui peste fluviul cel mare, Eufrat. Și apa lui secă, ca să fie pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos, trei duhuri necurate, ca niște broaște. Acestea sînt duhuri de demoni care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații întregii lumi locuite, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. "Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel care veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea." Duhurile cele rele i-au strîns în locul care în eвреiește se cheamă Armagedon" (Apoc. 16:12-16).

Cuvîntul Armagedon este un cuvînt eвреiesc care înseamnă colina Meghido sau muntele nimicirii. Meghido ocupă o poziție importantă în partea de miazăzi a cîmpiei Adadrimon. Acest munte domina un defileu important care conducea în partea muntoasă a regiunii. Această localitate a fost marele cîmp de bătălie al Palestinei. În Vechiul Testament găsim istoria a mai multor lupte importante care s-au dat aici. În acest loc Ghedeon cu trupa sa mică au dat alarma printre madianiți și i-au zăpăcit pe soldații lor care s-au ucis între ei (Jud. 7:19-23); aici a fost înfrînt regele Saul de către filistenii (1Sam. 31:1-6); aici a fost ucis regele Iosia de către faraonul Neco, într-o bătălie din cele mai dezastruoase pentru Israel (2Cron. 35:22-25). Tot aici

trăia Ahab cu femeia lui, Izabela, în orașul Izreel, unde Izabela muri de o moarte groaznică (2Regi 9:30-37).

Aceste bătălii au un înțeles tipic. Astfel, înfrîngerea madianiților a eliberat pe Israel din jugul lui Madian. Ghedeon și armata sa reprezentau pe Domnul și Biserica sa, care vor elibera omenirea din robia păcatului și a morții. Moartea regelui Saul și dărîmarea regatului său de către filistenii pregătiră calea regelui David care tipifica pe Mesia. Regele Ahab a fost tipul guvernelor civile, care în Apocalipsa sînt reprezentate în chip simbolic prin balaur. Regina Izabela a fost o icoană tipică a mării desfrînate, a Babilonului care este numit chiar Izabela *"Tu lași ca Izabela, femeia aceea care își zice ea însăși prorociță, să învețe și să ducă pe căi greșite pe robii Mei"* (Apoc.2:20).

E clar că Dumnezeu a avut bune motive ca să pună în Scripturi numele acestui important cîmp de batălie, Armaghedon; el arată luptele mari ce se dau între adevăr și eroare, bine și rău, între Dumnezeu și Mamon, cu un cuvînt luptele care vor avea să sfîrșească vîrsta evanghelică și să deschidă vîrsta milenară. Cu siguranță, în ultima carte a Bibliei, Dumnezeu s-a servit intenționat de un limbaj adînc simbolic, ca să ascundă unele adevăruri importante, pînă la timpul hotărît, cînd El le va descoperi. Dar, chiar la timpul hotărît *"nici unul din cei răi nu vor înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege"* (Dan. 12:10). Nici o ființă omenească care nu va avea inima în armonie cu Dumnezeu nu va înțelege, ci numai înțelepții din poporul Său, adică fecioarele înțelepte vor înțelege (Mat. 25:1-10).

Examînd deci textul nostru, nu trebuie să așteptăm ca în mod literal să vedem adunîndu-se niște armate pe colina Meghido, ci trebuie să căutăm ce este

simbolizat prin acel munte. Multe lucruri au fost numite "Bătălia Armaghedonului"; aceste cuvinte sînt întrebuițate în diferite chipuri și din diferite puncte de vedere. Creștinii își dau seama că cuvîntul Armaghedon este mai cu seamă un nume biblic și că el este întrebuițat într-un înțeles spiritual. Deci, dacă în timpul prezent este bine să vedem importanța bătăliei Armaghedonului în domeniul politic, este bine să ne dăm totodată seama și despre adevărata sa însemnătate biblică.

Știm cu toții că Apocalipsa este o carte simbolică. Se pare că Dumnezeu a așezat-o mai la urmă în Biblie pentru ca să ascundă adevăruri minunate și importante. Cei care studiază Biblia îi cunosc valoarea. Dumnezeu a ascuns aceste adevăruri cu atîta dibăcie încît copiii Săi, în timpurile trecute, nu le-au putut înțelege clar și pe deplin. Ei cred că Dumnezeu a procedat intenționat astfel, nu pentru că aceste adevăruri să nu fie înțelese, ci pentru ca unele părți din planurile Sale să fie ascunse din fața lumii. Oamenii n-au înțeles niciodată planurile divine, căci Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a voit astfel. Adevărurile ce le conține Apocalipsa nu sînt pentru lume, nici pentru biserica nominală, ci pentru adevărata biserică care este corpul lui Hristos, pentru cei credincioși, pentru biserica celor "întii născuți, care sînt scriși în ceruri". Numai pentru aceștia, cunoștința acestor lucruri va fi o "hrană la timp potrivit". "Înțelepții vor înțelege".

Scripturile se referă foarte mult la bătălia Armaghedonului. Isus o numește "un timp de strîmțorare așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii pînă acum, și nici nu va mai fi" (Mat. 24:21); profetul Daniel spune că "acesta va fi un timp de strîmțorare, cum n-a mai

fost de cînd sînt națiunile pînă la timpul acesta" (Dan. 12:1). El mai spune: "În timpul acela se va scula Mihail, marele conducător, apărătorul copiilor poporului Tău, Israel". Cuvîntul Mihail înseamnă cel ce este asemenea lui Dumnezeu. El se va scula ca să aducă scăpare poporului lui Dumnezeu, ca să descopere eroarea și răul, ca să stabilească dreptatea, binele și adevărul, ca să așeze între oameni Împărăția lui Dumnezeu predicată din zilele lui Avraam.

TIMPUL STABILIRII ÎMPĂRĂȚIEI LUI MESIA

Apocalipsa lui Ioan, carte cu simboluri, nu poate fi înțeles de către lume. Însuși Dumnezeu a spus că la un anumit timp numai Biserica va înțelege. Cînd profetul Daniel l-a întrebat pe înger cu privire la însemnătatea vedeniei, el i-a răspuns: "*Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite pînă la vremea sfîrșitului*", nu a sfîrșitului lumii, ci a sfîrșitului vîrstei, sfîrșitul vîrstei prezente. "*Pămîntul rămîne în etern*" (Ecles. 1:4).

Apostolul Petru ne spune că epoca prezentă se va termina printr-un foc general, simbol al strîmtorării timpului în care prezentele așezăminte omenești vor fi răsturnate (2Pet. 3:8-13). În alte texte ale Sfintei Scripturi acest groaznic timp de strîmtorare este simbolizat printr-o furtună, un vîrtej, un foc care va mistui totul. Cînd prezenta ordine de lucruri va fi trecută, Dumnezeu va stabili Împărăția Sa, după care ne-a învățat să ne rugăm: "*Vie Împărăția Ta, făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pămînt*".

Deci, cînd se ivesc faptele care ne dovedesc că am ajuns la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice, care ne arată că fecioarele își pregătesc candelile, putem fi siguri că

timpul cînd fecioarele vor intra în glorie este aproape. Ce veste minunată va fi aceasta pentru toți "care au iubit venirea Lui"!

În profeția care ne arată că timpul sfîrșitului este timpul cînd cei înțelepți vor înțelege, ni se spune că această epocă va fi caracterizată îndeosebi prin două fapte esențiale: (1) "Mulți vor alerga înapoi și încolo" și (2) "cunoștința se va înmulți" (Dan. 12:4). Astăzi această profeție s-a îndeplinit; în lumea întreagă oamenii aleargă înapoi și încolo ca niciodată pînă acum. Căile ferate, vapoarele, automobilele, tramvaiele, etc., transportă pe oameni în toate părțile. Creșterea generală a cunoștinței caracterizează epoca noastră minunată. Orice copil de 10 ani știe să citească; în toate părțile lumii și în fiecare familie există cărți, ziare, Biblia; fiecare are posibilitatea de a se instrui ca niciodată de cînd există om pe pămînt.

Minunata îndeplinire a acestei profeții dovedește că am ajuns la timpul sfîrșitului în care vîrsta prezentă se termină și se începe o nouă vîrstă - cînd poporul lui Dumnezeu va fi în stare să înțeleagă situația și va fi gata pentru această schimbare.

E vorba de principii și nu de persoane

Toți creștinii cred, ca și apostolul Ioan, că autorul Apocalipsei este Domnul nostru Isus (Apoc. 1:1). Prin urmare noi nu sîntem răspunzători de simbolurile ce le conține această carte. E atît de ușor a înțelege greșit aceste simboluri, încît ne dăm seama cît este de greu a ne arăta vederile noastre asupra unui astfel de subiect. Înainte de a spune cum înțelegem noi simbolurile Apocalipsei, dorim ca fiecare să fie încredințat

că noi nu spunem nimic împotriva creștinilor evlavioși, din orice țară și din orice timp, aparținând la vreo biserică sau deosebiți de orice confesiune religioasă. Noi nu atingem personalitățile, ci totdeauna discutăm principii, doctrine, dar nu vizăm niciodată pe indivizi. Dumnezeu nu ne-a încredințat misiunea de a examina ceea ce face aproapele nostru, ci numai ceea ce învața Cuvîntul Său.

Cînd examinăm simbolurile Apocalipsei, pentru a le explica, noi vedem că Cuvîntul lui Dumnezeu pronunță groaznice acuzații împotriva unor sisteme pe care noi le-am prețuit foarte mult, deoarece cugetam că mulți dintre adepții acestor sisteme erau cuvioși în cuvinte și fapte. Prin urmare, să facem deosebire între *indivizi și sisteme*. Noi nu spunem nimic contra *persoanelor evlavioase*; ceea ce avem de spus, explicînd Cuvîntul lui Dumnezeu, are legătură numai cu sistemele religioase. Noi credem că aceste simboluri nu se referă la copiii credincioși ai lui Dumnezeu, probabil pentru că sfinții lui Dumnezeu sînt foarte puțini la număr, dacă se compară cu sutele de milioane de oameni, deoarece Isus zice despre credincioși: "*Nu te teme, turmă mică!*".

Explicînd simbolurile din Apocalipsa 16:13-16, noi vedem că sînt trei factori sau elemente care lucrează la adunarea armatelor pentru bătălia Armaghedonului. Citim: "*Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos, trei duhuri necurate, ca niște broaște.*" Acestea sînt cele trei spirite necurate în asemănare cu niște broaște care se duc la împărații pămîntului întreg, ca să-i srîngă pentru războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu cel Atotputernic.

Este bine deci, să vedem la care sisteme se referă

cuvintele simbolice: balaur, fiară și proroc mincinos. Când vom fi descoperit ce înseamnă aceste cuvinte, vom examina ce pot să reprezinte broaștele care ies din gura lor.

De la un capăt la celălalt al Bibliei, o fiară este simbolul întrebuițat pentru a reprezenta un guvernământ. În profeția lui Daniel, marile imperii universale sînt simbolizate prin animale. Babilonul printr-un leu, regatul medo-persan printr-un urs, al Greciei printr-un leopard și Imperiul Roman printr-un balaur (Dan. 7:1-8). Imperiul Roman există și astăzi; creștinătatea face parte din marele Imperiu Roman care s-a născut sub Cezari și care, după Scripturi, continuă și acum.

Aproape toți talmăcitorii cărților sfinte susțin că balaurul din Apocalipsa nu reprezintă altceva decît puterile civile, oricare ar fi ele. Cu toate aceste simboluri, noi nu credem că toate puterile civile din lume sînt rele sau vin de la diavol, ci numai că Dumnezeu a găsit de bine a se servi de animale pentru a reprezenta puterile civile.

Fiara despre care vorbește Apocalipsa 16:13 este aceea care se amintește și în Apocalipsa 13:2, care era asemenea unui leopard (pătată). Protestanții care comentează Apocalipsa se unesc în susținerea că acest simbol se referă la sistemul papal, nu la papa, nici la congregațiile catolice, nici la catolici ca persoane, ci la *sistemul întreg* care dăinuiește de secole.

În Cuvîntul Său, Dumnezeu a găsit cu cale să descrie papalitatea ca un sistem, ca un guvernământ. După cum crede papalitatea, Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția Mesianică, a fost stabilită în anul 799 după Hristos, ea ar fi durat 1000 de ani, durată atribuită de

Biblie domniei lui Hristos, și s-a sfârșit în 1799. Din 1799, după credința catolică, această pretinsă împărăție a lui Hristos (adică sistemul papal închipuit prin fiara din Apocalipsa), a suferit violența și că de atunci, ca împlinire a Apocalipsei 20:7, Satan este dezlegat.

Istoria arată că anul 1799, sfârșitul mileniului papal, marcat prin campania lui Napoleon în Egipt, a pecetluit sfârșitul dominației papale asupra națiunilor. Intr-adevăr, în acel moment papa a fost dus prizonier în Franța unde a și murit. După credința catolicilor, această adâncă umilință a papalității ar însemna dezlegarea lui Satan, arătată în Apocalipsa 20:7.

Noi nu sîntem de acord cu frații noștri catolici în explicarea acestei profeții. Domnul nostru Isus avea desigur dreptate cînd a spus că "*Satan este prințul acestei lumi*" și că epoca noastră este "*lumea (sau vîrsta) rea de azi*". Pentru ce s-au născut atîtea doctrine false, atîtea înșelătorii? Pentru ce atîta ignoranță și superstiție? Pentru că Satan, ființă puternică, înșeală lumea. După Scripturi, Satan trebuie să fie legat timp de 1000 de ani ca să nu mai înșele națiunile (Apoc. 20:3). Cînd mia de ani va fi împlinită, Satan va fi dezlegat pentru puțină vreme, pentru ca oamenii să fie puși la probă. După aceea, diavolul va fi nimicit în moartea a doua împreună cu toate ființele care se vor mai supune lui.

Cei ce studiază Biblia încep a vedea lungimea, lărgimea, adîncimea și înălțimea iubirii lui Dumnezeu, precum și minunatele dispoziții pe care Iehova le-a luat cu privire la Biserică, căci ea trebuie să aibă parte de gloriile Împărăției; iar după ce Biserica va fi glorificată, Dumnezeu are binecuvîntări pregătite pentru întreaga omenire care, în timpul Domniei Milenare, va fi regenerată și ridicată la perfecțiunea umană. Această

epocă glorioasă este foarte aproape. La sfârșitul Domniei Milenare a lui Hristos, condiția oamenilor va fi atât de frumoasă încît tot ce ar putea ei să-și închipuie sau să viseze, nu poate să se asemene cu aceasta. Totuși opera măreață a lui Dumnezeu nu va fi terminată pînă cînd fiecare ființă omenească va fi ajuns la perfecțiune sau, ca urmare a nesupunerii față de cerințele legii dreptății, va fi distrusă în a doua moarte. Atunci se va auzi toată creatura, în cer și pe pămînt, zicînd: *"Acelui ce șade pe tron și a Mielului să fie lauda, cinstea, mărirea și stăpînirea în vecii vecilor!"* (Apoc. 5:13).

Balaurul este deci simbolul puterii romane, reprezentată prin puterea civilă în lume; fiara simbolizează sistemul sau guvernul papal; iar profetul mincinos, credem noi, este un alt nume dat sistemului numit în alt loc "chipul fiarei" (Apoc. 13:14). După Scripturi, acest chip este o înfățișare exactă a fiarei. Profetul mincinos sau chipul fiarei, după cum noi înțelegem, este federația bisericilor protestante.

CHIPUL FIAREI

Pentru ca să înțelegem de ce federația bisericilor protestante este reprezentată prin chipul fiarei sau prin profetul mincinos, trebuie să examinăm alte simboluri ale Sfintei Scripturi. În Apocalipsa 17:5 ni se vorbește despre un mare "mister". Cuvîntul desfrînată, în simbolurile biblice, nu arată o persoană imorală; ele arată biserica care trebuie să fie împărăția lui Dumnezeu și care, în loc de a fi credincioasă mirelui ceresc, și-a pierdut fecioria unindu-se cu un bărbat pămîntesc. Cu care bărbat pămîntesc s-a unit biserica? Cu Imperiul Roman. După cum arată Luther și alți

reformatori, există o unire intimă între biserică și lume. Biserica a așteptat un oarecare timp întoarcerea lui Hristos pentru a-și stabili împărăția; apoi își zise: eu nu voi aștepta pînă la venirea a doua lui Hristos, ci am să mă unesc cu Imperiul Roman.

Fiecare cunoaște rezultatul. Biserica romano-catolică a fost ridicată la putere și a domnit ca o regină timp de veacuri. Această unire a bisericii cu statul este reprezentată în Italia printr-un tablou celebru: Pe un tron, papa și împăratul stau alături; de o parte se află cardinalii, episcopii și întreg clerul, fiecare după rangul său; de cealaltă parte sînt generalii, locotenenții și soldații; mai jos, poporul. Unirea bisericii cu statul a fost deci un fapt împlinit.

Pe baza acestei uniri toate guvernele pămîntești au fost numite creștine, căci toate se consideră ca părți din biserică. Istoria ne spune că timp de veacuri, biserica a așezat pe tron suveranii pămîntești. Cei cărora papa dorea să le dea coroana, erau încoronați. Pentru a dovedi supremația bisericii se citează cazul lui Henric IV, împăratul Germaniei, care supăraseră pe papa; ca pedeapsă, împăratul trebui să stea trei zile în fața porților palatului din Canossa, desculț, îmbrăcat numai cu cămașa de păr a penitenților și expus asprimii gerului în toiul iernii. După aceea trebui să se tîrască pe mîini și genunchi pînă în fața marelui pontif, căruia i s-au scos ciorapii de mătase, pentru ca împăratul să-i poată săruta degetul mare de la picior și ca astfel să se îplinească cuvintele din Psalmul 2:10-12: "*Și acum regilor... judecători ai Pămîntului... sărutați pe Fiul*".

Noi credem că aici este o falsă explicație a Scripturilor, căci "Fiul" nu este papa. "Muntele sfînt" este Împărăția lui Dumnezeu, iar reprezentanții săi sînt

simbolizați prin muntele sfânt al Sionului. Marele Mesia va răsturna complet toate lucrurile din prezent și va stabili Împărăția dreptății și a adevărului care va elibera pe oameni din păcat și degradare.

Romano-catolicii cred că papa este reprezentantul lui Hristos și că el domnește în locul său. Ei cred că timpul prezent este momentul cînd Satan a fost dezlegat ca să înșele națiunile; că în curînd biserica va avea toată puterea în lume și că toți cei care nu vor asculta de ea vor fi nimiciți. Această interpretare ne face să ne gîndim la capitolele 13 și 20 din Apocalipsa. Protestanții nu înțeleg în ce timp trăim noi. Toți oamenii cugetători au observat că primii pași în vederea unei uniri a bisericilor sînt făcuți de protestanți și niciodată de catolici.

Se pune acum întrebarea: Pentru ce înfățișază Scripturile pe protestantism ca pe un chip al fiarei? De unde vine aceasta? De la Reformațiune încoace, protestanții s-au străduit să iasă din beznele trecutului și în acest scop au stabilit crezuri și au organizat numeroase confesiuni religioase. Pe la mijlocul veacului din urmă, conducătorii religioși și-au dat seama că, dacă fiecare va studia Biblia personal, va veni timpul cînd fiecare va avea o credință a sa proprie. Pentru a evita acest lucru, care ar fi micșorat puterea lor, ei au plănuit unirea tuturor protestanților într-un sistem numit alianța evanghelică.

Alianța Evanghelică este o uniune a diferitelor secte protestante, fondată în 1846, cu scopul de a lucra cum au lucrat catolicii. Văzînd marea putere pe care romano-catolicii o exercitau din cauza unității sistemului lor, protestanții își ziseră: Noi sîntem împărțiți, noi nu avem putere, trebuie deci să ne

organizăm. Astfel, ei au format, conform Scripturilor, un chip al fiarei.

Biblia ne spune că, chipul fiarei nu va putea face nici un rău înainte de a fi însuflețit de fiara cu două coarne (Apoc. 13:15). Cele două coarne ale acestei fiare erau ca a unui mielșel, dar fiara reprezintă biserica anglicană care nu face parte din Alianța Evanghelică. Biserica anglicană pretinde, ca și biserica romană, că ea este biserica adevărată; ea declară că toate celelalte sînt false, că membrii clerului ei sînt adevărații urmași ai apostolilor și că nimeni nu este autorizat să predice, dacă nu a primit puterea divină prin mîinile unuia din apostolii săi.

Cu toate că Alianța Evanghelică este organizată de la 1846, ea n-a putut încă ajunge la scopul ce și l-a propus deoarece n-a știut niciodată cum trebuie să lucreze. Dominațiunile care fac parte din această alianță nu sînt unite decît cu numele și lucrează unele contra altora. Sectele care n-au voit să facă parte din această alianță au fost declarate neautorizate. Acestea, la rîndul lor, au cerut bisericilor care făceau parte din această alianță să le arate de la cine au primit ele dreptul de a predica. Deci, chipul nu avea nici o putere de a lucra și a fost călcat în picioare. Pentru a fi însuflețit, pentru a avea viață, el trebuia să se sprijine, de asemenea, pe doctrina succesiunii apostolice, căci îi lipsea baza pentru a lucra.

Scripturile ne arată că biserica anglicană va deveni prietena Alianței Avanghelice și va da autoritatea apostolică; ea o va autoriza să predice. Din cauza acestei uniuni, Alianța va putea spune că ea are autoritate apostolică și că poate predica; ea va interzice oricui de a predica fără să fi primit autorizație de la ea.

Aceasta ne învață Apocalipsa 13:17. Nu va fi permis nimănui să cumpere sau să vîndă lucruri spirituale pe piața spirituală, dacă nu va fi primit semnul fiarei sau al chipului ei.

În Apocalipsa 16:13 se face aluzie la profetul mincinos, chipul fiarei însuflețit al Alianței Evanghelice, care astăzi are o destul de mare putere de viață; rămîne de știut dacă puterea ei de viață va mai crește. Scripturile ne arată că, chipul fiarei va avea într-o zi o mare putere și va lucra cum a lucrat odinioară biserica romană; că cele două sisteme, catolic și protestant, vor governa lumea civilizată și vor comanda peste toate lucrurile, primind de la puterea civilă, de la balaur, deplină autorizație pentru a lucra.

"TREI SPIRITE NECURATE CA NIȘTE BROAȘTE"

Scripturile declară că aceste spirite necurate provin din faptul că biserica și statul și-au unit puterile. "Treii spirite necurate care seamănă cu niște broaște, ieșiră din gura balaurului și din gura fiarei și din gura profetului mincinos". În textul acesta, spiritul este simbolul unei doctrine, al unei doctrine necurate, al unei doctrine false. Fiecare din aceste sisteme învață aceleași lucruri și aceste învățături au ca rezultat că adună împărățiile pămîntului pentru marea bătălie a Armagedonului.

Simbolurile Sfintelor Scripturi au, bineînțeles, o însemnătate adîncă; este totdeauna o mare asemănare între simbol și lucrul pe care-l reprezintă. Cînd Spiritul Sfînt se servește de o broască pentru a reprezenta anumite doctrine sau învățături, putem fi siguri că simbolul este bine ales. Broasca este un animal mic dar,

în sforțările ei de-a părea importantă, se umflă pînă aproape să crape. În aparență pare a fi înțeleaptă, deși nu știe multe; cînd vrea să scoată un sunet ea orăcăie.

Cele trei caracteristici principale ale broaștei sînt: trufia, aparența de înțelepciune și veșnicul ei orăcăit. Trebuie deci să găsim aceste caracteristici în lucrurile reprezentate prin broaștele amintite în Cuvîntul lui Dumnezeu; socotim că puterile civile, biserica catolică și federația bisericilor protestante, ne vor da aceleași caracteristici. Spiritul tuturor va fi același; ele vor fi trufașe și vor avea aparența că posedă înțelepciune și cunoștință superioară. Toate vor vesti, că cine nu urmează sfaturile lor va suferi urmări dezastruoase. Cu toate marile deosebiri de vederi ce există între diferitele confesiuni, totul va fi trecut sub tăcere, căci cuvîntul de ordine va fi în general de-a nu schimba nimic din vechea stare de lucruri, a nu cerceta nimic și-a nu îndepărta nimic.

Autoritatea divină a bisericii și dreptul divin al regilor nu se vor combate căci se vor susține una pe alta. Orice persoană și orice învățătură, care nu va fi de acord cu proclamațiunile trufașe și antibiblice ale acestor două partide, vor fi acoperite de dispreț. Cele mai nobile sentimente vor fi distruse de explicațiile filozofice inspirate de același spirit diabolic, care a vorbit prin gura lui Caiafa, marele arhiereu, cînd a condamnat pe Isus. Caiafa a declarat că este de lipsă a săvîrși o crimă, a viola astfel legile justiției umane și a justiției divine, numai pentru a scăpa de Isus și de învățăturile Lui. Tot astfel, spiritul broaștei va aproba orice violare a principiilor de dreptate comise în scopul de a salva interesele sale de orice natură.

Orice creștin adevărat se îngrozește citind istoria

omenirii și văzînd faptele diavolești săvîrșite în numele lui Dumnezeu și-a dreptății și în numele Domnului nostru Isus Hristos. Nu trebuie să credem că aceste spirite de broaște, sau doctrinele reprezentate prin broaște, sînt toate rele, ci mai degrabă, că ele sînt niște doctrine care vin de la oamenii trufași, pretinzînd că sînt înțelepți și mari și că au înapoia lor o experiență seculară și istorică. Prin gura balaurului se învață doctrina dreptului divin al regilor care spune: "Nu ridicăți vîlul trecutului pentru a vedea cum au primit regii dreptul lor; primiți această doctrină, căci altfel va avea loc o groaznică revoluție și totul se va prăbuși".

Fiara și profetul mincinos scot același orăcăit. Biserica catolică zice: "Nu vă uitați înapoi, nu vă informați despre lucrurile care au legătură cu biserica". Protestanții zic: "Noi sîntem înțelepți, noi sîntem învățați, stați liniștiți. Nimeni nu va cunoaște ignoranța voastră". Toți pretind în orăcăitul lor că, dacă se ridică cele mai mici împotriviri contra stării de lucruri din prezent, vor veni evenimente teribile.

Partidele politice conducătoare sînt, de asemenea, asociate cu elementele religioase. Toți spun că cea mai mică schimbare va atrage după sine un mare dezastru. Unele persoane se reazămă puternic pe principii morale; altele chiar pe puterea civilă, dar toți orăcăiesc într-un singur cor, spunînd poporului că cea mai mică schimbare va avea ca urmare ruina ordinii prezente. Cuvîntul de ordine, al bisericii și-al statului, este: "Nici o schimbare!" Cu toate acestea, poporul începe să simtă teamă. Acest orăcăit al fiarei, al balaurului și-al profetului mincinos va ațîța pe regii pămîntului să se adune pentru bătălia Armaghedonului și pentru distrugerea finală.

Suveranii și prinții eclesiastici, cu suita clerului și-a credincioșilor lor aderenți, se vor grupa într-o solidă falangă, protestanți și catolici, toți împreună. Regii, prinții, senatorii, oamenii politici de orice rang, cu partizanii și susținătorii lor, se vor rîndui în aceeași coloană. Regii finanței, prinții comerțului și toți asupra cărora ei exercită o influență oarecare, prin uriașa putere a finanței, se vor alătura deopotrivă lor; aceasta o arată profeția. Acești oameni totuși nu înțeleg că ei toți se îndreaptă spre Armaghedon și, lucru ciudat, strigătul lor de adunare este: Să ne adunăm pentru Armaghedon!

Vorbind despre aceste zile, Domnul nostru zice: *"Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pămînt; căci puterile cerurilor vor fi clătinate"* (Luca 21:26). Suveranii Europei nu știu ce să facă. Toate sectele religioase sînt zguduite și mulți copii ai lui Dumnezeu sînt neliniștiți și nedumeriți. Orăcăitul spiritelor de broaște sau al doctrinelor false va aduna pe regii și prinții finanței, ai politicii și religiei și ai industriei într-o mare armată. Spiritul fricii inspirat de orăcăit, de doctrinele false, va deștepta patimile oamenilor de obicei buni și cuminți; ei vor deveni furioși și vor lucra mînați de disperare. În orbirea lor, ei vor asculta de aceste spirite rele, vor urma aceste învățături rele și vor fi gata să sacrifice vieți omenești și orice lucru pentru ceea ce ei cred că este potrivit cu Cuvîntul lui Dumnezeu, cu cauza dreptății și a adevărului.

Mulți oameni cu inimă nobilă, care vor face parte din această armată, vor lua o atitudine contrară aceleia pe care ar dori-o. Pentru cîtva timp libertatea și progresul vor da înapoi, și se va considera ca necesar,

pentru păstrarea ordinii, a se aduce restricții libertății individuale; se va lucra astfel în scopul de a salva ordinea de lucruri din prezent și de a împiedica stabilirea noii ordini de lucruri. Unii din copiii lui Dumnezeu încearcă să examineze dacă nu cumva este voința lui Dumnezeu ca aceste lucruri să urmeze mai departe, ca în timpul celor șase mii de ani trecuți. Biblia ne spune că nu aceasta este voința lui Dumnezeu, ci, că, dimpotrivă, va avea loc o mare răsturnare și că, o nouă ordine de lucruri se va stabili pe pământ.

După Scripturi, elementele conservatoare adunate pentru Armagedon vor triumfa pentru puțină vreme, astfel că nu se va putea nici vorbi, nici comunica liber. Orice libertate de acțiune, atât de trebuincioasă astăzi, va fi interzisă fără milă sub motivul de necesitate, pentru mărirea lui Dumnezeu și supunere față de poruncile bisericii. Supapa de siguranță se va supraîncărca, încât regii pământului nu vor mai fi tulburați de fișiiții vaporilor; totul va părea calm, pînă în ziua cînd va avea loc marea explozie socială, arătată în Apocalipsa ca un cutremur de pământ. În limbajul simbolic al Bibliei, un cutremur de pământ înseamnă o revoluție socială și, după cum spune Scriptura, n-a mai fost niciodată o asemenea revoluție (cutremur; Apoc. 16:18,19). Isus amintește acestea în Matei 24:21.

MAREA OȘTIRE A DOMNULUI

Scripturile arată că în momentul acesta va interveni puterea divină. Dumnezeu va aduna armatele rînduite pentru Armagedon la muntele distrugerii (Apoc. 16:16). Ceea ce ei ar voi să înconjure prin această unire, prin federație, este tocmai ceea ce va grăbi răsturnarea.

Alte texte ale Scripturii arată că Dumnezeu va avea ca reprezentant pe Mesia, care va fi de partea mulțimilor opuse conservatorilor. *"În timpul acela se va scula Mihail"* (cel asemenea lui Dumnezeu) adică Mesia, Dan. 12:1). El va lua frânele puterii; El va lua în stăpînire Împărăția Sa într-un chip cu totul neașteptat de cei ce au pretins că formează împărăția Sa și că sînt autorizați de Hristos să domnească în numele și locul Său.

Domnul nostru a zis: *"Servii aceluia sînteți de care ascultați"*. Unii pretind că servesc lui Dumnezeu și dreptății, pe cînd ei de fapt servesc lui Satan și minciunii; alții servesc lui Satan din ignoranță după cum a făcut Saul din Tarsis, care credea că servește lui Dumnezeu prigonind Biserica. Același principiu este adevărat și aici. Un rege nu este răspunzător de caracterul sau înclinațiile morale ale soldaților care luptă pentru el; tot așa nici Dumnezeu nu răspunde de înclinațiile morale ale soldaților care se înrolează și luptă inconștienți de partea Sa. Ei sînt servii aceluia căruia-i servesc, oricare ar fi cauza care-i mișcă și scopul care și l-au propus.

Același principiu se va aplica și în viitoarea bătălie a Armaghedonului; Dumnezeu, în această bătălie, va fi de partea poporului. Armata confuză a maselor populare va fi considerată, de la începutul bătăliei, ca dușmană societății. Anarhiști, socialiști, radicali, exaltați, cei cu judecată și cei fără judecată vor fi în prima linie a bătăliei; cine posedă o oarecare cunoștință militară știe că o armată mare se compune din toate clasele societății.

Această mare armată freamătă sub piedicile actuale care o incomodează; ea e conștientă de slăbiciunea ei față de regi, de prinții finanței, de conducătorii religioși

și politici, care sînt astăzi la putere. Majoritatea săracilor și a clasei mijlocii dorește pacea cu orice preț. Masele populare n-au nici o simpatie pentru anarhie. Ele înțeleg, pe bună dreptate, că cea mai rea formă de guvernare este mai de dorit decît anarhia; ele vor încerca să restabilească pe cale pașnică echilibrul așezămintelor sociale, monopolizînd prin stat toate bogățiile naturale ale pămîntului, precum și toate celelalte necesități ale vieții, ca să le întrebunțeze spre binele general. Criza supremă va avea loc atunci cînd apărătorii vechii ordini sociale și a vechilor legi, vor voi să se opună și să dea un înțeles contrariu spiritului noilor legi și noilor stări de lucruri stabilite de majoritate. *Teama de evenimentele viitoare va împinge masele binecuvetătoare la măsuri desperate, apoi rezultatul nereușit al încercărilor socialiste va fi anarhia.*

Sfinții Domnului nu vor lua parte la această bătălie. Copiii consacrați ai lui Dumnezeu doresc din toată inima lor să vadă stabilindu-se împărăția lui Mesia și să se deschidă anul glorios al iubileului și al restatornicirii, care va începe cu domnia lui Hristos; ei așteaptă cu răbdare și fără a cîrți timpurile hotărîte de Dumnezeu. Lămpile lor sînt pregătite și aprinse; ei nu sînt în întuneric, ci văd apropiindu-se momentul solemn și apropiat al bătăliei; ei sînt plini de curaj, știind că viitorul a fost anunțat de "*cuvintul temeinic al profeției*", la care ei au făcut bine "*luînd aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va face ziuă*" (2Pet. 1:19).

Se pune întrebarea: Pentru ce n-a stabilit Dumnezeu Împărăția Sa mai demult? Pentru ce e necesară bătălia Armagedonului? Dumnezeu a hotărît timpuri și anotimpuri pentru toate lucrurile; El a hotărît

mai dinainte ca a șaptea mie de ani să fie marea zi de domnie a lui Hristos. Înțelepciunea divină a îndepărtat această epocă plină de știință, care produce atît milionari cît și nemulțumiți, pînă în timpul prezent. Dacă Dumnezeu ar fi ridicat vălul ignoranței sau al neștiinței cu o mie de ani mai înainte, lumea s-ar fi îndreptat spre Armaghedon cu o mie de ani mai devreme. Dar Dumnezeu a ascuns aceste lucruri pînă la timpul acesta, pentru că planurile Sale se împart în diferite părți și se îndreaptă spre același punct cronologic și istoric. În bunătatea Sa, Dumnezeu a acoperit cu un vâl ochii oamenilor pînă la adunarea pentru bătălia Armaghedonului, după care va urma imediat momentul cînd Mesia va lua frînele puterii Sale suverane și va începe domnia (Apoc. 11:17,18).

Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscători față de Dătătorul tuturor darurilor bune. Ei trebuie să se pregătească pentru marea furtună ce se ridică și să stea liniștiți, fără să ia parte la luptă. Noi știm că Domnul va fi de partea poporului; El va fi acela care va lupta în bătălia Armaghedonului; agenții Săi vor fi soldații acestei armate speciale, formată din toate clasele societății. Cînd marele cutremur de pămînt (revoluția) va izbucni, ea nu se va face numai de o mîină de anarhiști, ci tot poporul se va scula ca să răstoarne marea putere care-l asuprește și-l ține încătușat. Egoismul va fi cauza care va mișca pe fiecare în acel moment.

ACEASTA VA FI ÎN CURÎND

De patruzeci de ani forțele se adună din două părți pentru bătălia Armaghedonului. Grevele, închiderea

atelierelor, răscoalele mari și mici au fost primele hărțuiri de avangardă, înainte de bătălie. În Europa, scandaluri judiciare și militare; în America, scandaluri financiare, fraude administrative și judiciare au zdruncinat încrederea publicului în puterile stabilite. Atentate cu dinamită au fost organizate rînd pe rînd de patroni, apoi de muncitori și astăzi aceste două clase n-au nici o încredere una în alta. Amărăciunea și mînia celor două partide crește tot mai mult. Starea de neînțelegere se vede din zi în zi tot mai clar. Chipului fiarei trebuie să i se dea încă viață, să i se dea o oarecare putere. El trebuie transformat, dintr-o organizație pasivă trebuie să devină o forță activă. Federația bisericilor protestante va lucra cînd va primi viață, adică atunci cînd clericii ei vor primi autoritatea apostolică pentru a predica, pentru a învăța. După profeție, această autoritate și această viață vor veni de la fiara cu două coarne, care reprezintă, după părerea noastră, biserica anglicană. Activitatea autoritară a protestanților și a catolicilor, care vor lucra în comun pentru suprimarea libertăților, se va manifesta cînd chipul fiarei va fi însuflețit și aceasta va aduce Armaghedonul.

După înțelegerea noastră "strîmtorarea lui Iacob" va veni tocmai la sfîrșitul Armaghedonului. Atunci Împărăția lui Mesia va începe să se stabilească în pămîntul făgăduinței. Israel se va ridica treptat din cenușa trecutului la măreția despre care vorbesc profeții. Sub conducerea domnitorilor stabiliți de Dumnezeu, Împărăția Mesianică va înlătura blestemul și va ridica omenirea dîndu-i frumusețea în locul cenușii.

TRÎMBIȚELE VOASTRE SUFLE CU RĂSUNET

Trîmbițele voastre

Sufle cu răsunset.

Ca glasul să ajungă

La toată nația.

S-apropie bucuria,

La popoare mîntuirea.

Hristos, Mare Preot,

Pentru noi a răbdat.

Voi osteniți și slabi

Acum vă bucurați.

S-apropie bucuria,

La popoare mîntuirea.

Pe El să îl măriți,

Căci ne-a răscumpărat,

Prin sfînt sîngele Său.

Aceasta să vestiți!

S-apropie bucuria,

La popoare mîntuirea.

Acei ce ați fost robi,

Acum v-ați mîntuit.

Libertate, Hristos,

Vouă v-a dăruit.

S-apropie bucuria,

La popoare mîntuirea.

A șaptea trîmbiță

Vestește bucurii;

Mîntuirea vine,

La Domnul să grăbiți.

S-apropie bucuria,

La popoare mîntuirea.

CAPITOLUL I

ZIUA DE RĂZBUNARE

Profeții vorbesc despre ea - Timpul e aproape
- Scopul acestui volum - Observații generale.

"Ziua răzbunării este în inima Mea și anul celor răscumpărați ai Mei a venit". "Aceasta este o zi de răzbunare pentru Iehova, un an de răzbunare pentru cauza Sionului"

Isaia 63:4;34:8

În această profecie, profetul Isaia se referă la perioada despre care vorbește Daniel (12:1); aceasta va fi, zice el "un timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt națiunile". Maleahi (4:1) vorbește la fel zicînd: "Iată vine ziua care arde ca un cuptor. Toți cei trufași și răi vor fi ca miriștea". Apostolul Iacov (5:1-6), vorbind despre aceste zile, zice: "Bogaților, plîngeți și tînguiți-vă din cauza nenorocirilor care au să vină peste voi", iar Ioel (2:2) a prezis că aceasta va fi "o zi de întuneric și negură deasă". Însuși Domnul nostru amintește acest timp, zicînd că "atunci va fi un necaz așa de mare... că dacă acele zile n-ar fi scurtate, nimeni n-ar scăpa" (Mat. 24:21-22).

Ziua de întuneric și negură deasă, despre care vorbesc profetii, este o zi de judecată pentru oameni din punct de vedere social și național - zi de pedeapsă națională, după cum au spus Scripturile. Cititorul să-și aducă aminte de deosebirea ce există între judecata națională și judecata individuală. O națiune

se compune din indivizi, fiecare individ fiind răspunzător, într-o mare măsură, de greșelile națiunii sale și, de aceea, trebuie să sufere nenorocirile ce se abat asupra ei. Cu toate acestea, judecata lumii, cu privire la fiecare individ, va fi deosebită de judecata lumii care va lovi națiunile.

După cum am mai spus (vol. 1 cap. 8), ziua de judecată a lumii pentru indivizi va fi epoca milenară. Sub condițiile favorabile ale noului legământ oamenii vor fi puși la probă; ei nu vor fi judecați colectiv, ca națiuni sau organizații, ci fiecare individual. Ei vor dovedi dacă sînt vrednici să primească viața veșnică sau nu. Atunci li se va dăruia o deplină cunoștință a adevărului, precum și tot ajutorul și încurajările necesare pentru a putea umbla în dreptate. Judecata națiunilor ce se face acum este o judecată a oamenilor cu privire la capacitățile lor colective (religioase și civile). Dumnezeu a permis un timp îndelungat instituțiilor și organizațiilor civile ale lumii pentru a face tot ce pot mai bine; ele se bucură de mult timp de dreptul de a exista, de a-și manifesta puterea și de a-și dovedi capacitățile. Acum "timpul națiunilor" s-a sfîrșit, popoarele trebuie să dea socoteală de ceea ce au făcut. După zisele profeților, nici o națiune nu va fi găsită vrednică de a se guverna mai departe. Dumnezeu a hotărît ca dreptul de guvernare să fie luat de la toate națiunile și dat aceluia care are dreptul de a domni. El va lua în mîini guvernarea Împărăției și națiunile îi vor fi date de moștenire (Ezec. 21:27; Dan. 7:27; Ps. 2:8; Apoc. 2:26-27).

Ascultați cuvîntul lui Iehova către națiunile adunate înaintea Lui spre a fi judecate: "*Apropiati-vă neamuri, ca să auziți! Popoare, luați aminte! S-asculte pămîntul și tot*

ce-l umple, lumca cu toate făpturile ei! Căci Iehova este mîniat pe toate neamurile și plin de urgie pe toată oștirea lor". "Iehova este... un împărat etern. Pămîntul tremură de mînia Lui și neamurile nu pot să sufere urgia Lui". "Vuietul ajunge pînă la marginea pămîntului; căci Iehova se ceartă cu neamurile..." "Așa vorbește Domnul oștirilor: "Iată, nenorocirea merge din popor în popor și o mare furtună (de zarvă, de tulburări mari și complicate) se ridică de la marginile pămîntului. Cei pe care îi va ucide Iehova în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pămîntului pînă la celălalt capăt al pămîntului". "De aceea așteptați numai, zice Domnul, pînă în ziua cînd mă voi scula la pradă: căci am hotărît să strîng neamurile, să adun împărățiile ca să-mi vărs urgia asupra lor, toată aprinderea mîniei mele; căci de focul geloziei mele tot pămîntul (ordinea socială din prezent) va fi mistuit. Atunci (după aceasta) voi da popoarelor buze curate ca toți să cheme numele Domnului, ca să-i servească într-un gînd" (Is. 34:1-2; Ier. 10:10; 25:31-33; Țef. 3:8-9; Luca 21:25).

După cum am spus, timpul este aproape (vol. II) și evenimentele zilei lui Iehova sînt iminente. Cîțiva ani sînt încă de lipsă pentru a pregăti elementele care vor contribui la tulburările prezise și, după cuvîntul temeinic al profeției, generația de astăzi va fi martoră la această teribilă criză și va trece prin această luptă hotărîtoare.

Atrăgînd atenția asupra acestui subiect, scopul nostru nu este de a face senzație, nici de a deștepta curiozitatea. Nu sperăm nici măcar să stîrnim căință în inima oamenilor, căință care ar aduce o schimbare în ordinea socială, politică și religioasă a societății și care astfel ar putea înconjura nenorocirea care o amenință. Strîmtorarea ce se anunță este inevitabilă; cauzele

puternice lucrează pretutindeni și nici o putere omenească nu este în stare să oprească lucrul și mersul lor crescînd spre sfîrșitul sigur; efectele trebuie să urmeze așa cum le-a prevăzut și prezis Domnul. Nici o putere omenească decît numai Dumnezeu va putea opri mersul de astăzi al evenimentelor; dar Dumnezeu nu va face aceasta pînă cînd experiențele amare ale acestui conflict vor pecetlui lecția lor în inima oamenilor.

Scopul principal al acestui volum nu este, prin urmare, de a deschide ochii lumii, care nu știe să aprecieze decît logica lucrurilor; ceea ce urmărim noi este să avertizăm, să îmbărbătăm, să încurajăm și să întărim "familia credinței" pentru ca, departe de a fi îngrozită, ea să se poată găsi în deplină armonie și simpatie chiar și cu măsurile cele mai aspre ale disciplinei dumnezeiești pentru pedepsirea lumii; pentru ca ea să vadă prin credință rezultatul glorios în roade prețioase de dreptate și pace trainică.

Ziua răzbunării este strîns legată de scopul binevoitor al făgăduințelor divine. Scopul urmărit de Dumnezeu este răsturnarea completă a prezentei ordini de lucruri, căci aceasta este de neapărată trebuință pentru stabilirea deplină și durabilă a Împărăției lui Dumnezeu pe pămînt, sub guvernarea lui Hristos, Prințul păcii.

Profetul Isaia (63:1-6) vorbind despre secerișul Vîrstei Evanghelice, prezice venirea unui puternic cuceritor, în haine mărețe (îmbrăcat cu autoritate și putere); El este arătat ca învingător asupra tuturor dușmanilor săi, a căror sînge i-a stropit hainele. El se informează despre acest străin în haine mărețe, zicînd: "*Cine este acesta care vine din Edom, din Boțra, în haine*

roșii, în haine strălucitoare și calcă mîndru în plinătatea puterii lui?"

Edom este numele care a fost dat lui Esau, fratele geamăn al lui Iacob, după ce și-a vîndut dreptul de întîi născut (Gen. 25:30-34). Acest nume a fost dat mai tîrziu tuturor urmașilor săi precum și țării pe care o locuiau (vezi Gen. 25:30; 36:1; Num. 20:18,20,21; Ier. 49:17). Numele Edom este deci simbolic și arată o clasă de persoane care și-au vîndut dreptul de întîi născuți, pentru un lucru tot atît de puțin important ca și mîncarea de linte, care l-a ispitit pe Esau./Acest nume este adeseori folosit de profeți, cînd voiesc să arate marea mulțime a creștinilor nominali, numiți și lumea creștină, creștinătatea (sub care ei înțeleg Împărăția lui Hristos). Aceste nume sînt false și arată o mare lipsă de înțelegere a adevăratului scop și caracter al împărăției lui Hristos, o lipsă în cunoașterea timpului hotărît pentru stabilirea ei și a felului în care va fi stabilită. Acestea sînt simple numiri îndrăznețe, care nu reprezintă starea adevărată a creștinătății.

Este lumea într-adevăr creștină? Sînt națiunile din Europa și din America într-adevăr creștine? Nu se aude la aceste popoare bubuitul tunului, marșul armatelor încolonate, bubuitul groaznic al obuzelor, gemetele asupriților, murmurul națiunilor întăritate? Nu este acesta un răspuns puternic? Oare aceste împărății formează Împărăția lui Hristos, adevărata creștinătate? Nu, desigur că nu. Cine-ar îndrăzni să ia asupra lui răspunderea de-a dovedi un lucru atît de puțin rezonabil? Falsitatea unei astfel de idei este atît de vădită încît orice încercare pentru a îndreptăți numele de "creștinătate" n-ar servi decît să spulbere și ultimele iluzii în această privință. Nimeni nu ar voi nici măcar

să se însărcineze cu un astfel de lucru.

Numele simbolic "Edom" se potrivește foarte bine creștinătății. Națiunile numite creștine au avut mari privilegii, cum n-au avut celelalte națiuni, prin faptul că lor le-au fost încredințate, ca iudeilor odinioară, cuvintele lui Dumnezeu (Rom. 3:2). Fiind luminate și influențate direct sau indirect de cuvântul lui Dumnezeu, aceste națiuni s-au bucurat de toate binecuvântările civilizației. Pe de altă parte, sfinții, în număr mic (turma mică), care s-au dezvoltat sub influența cuvântului lui Dumnezeu în sînul acestor națiuni, au fost pentru ele "sarea pămîntului"; ei le-au ferit într-o măsură oarecare de o totală corupție morală. Credincioșii discipoli ai lui Isus au fost totdeauna lumina lumii prin pilda lor de mare smerenie și prin energia cu care au vestit "cuvîntul vieții"; ei au arătat oamenilor calea pentru a se întoarce la Dumnezeu și-a umbla în dreptate. În aceste națiuni favorizate, puține sînt persoanele care au profitat de avantajele ce le-au fost dăruite, ca națiune, prin faptul că s-au născut în țări binecuvîntate și au stat sub influența exercitată de Cuvîntul lui Dumnezeu, fie direct sau indirect.

Ca și Esau, majoritatea și-a vîndut dreptul de înfi născut, cu toate avantajele și drepturile sale; și nu numai acei cărora le lipsește cunoștința, ci și marea majoritate a celor ce pretind că fac parte din religia lui Hristos, care nu sînt creștini decît cu numele și la care viața lui Hristos lasă de dorit. Aceștia și-au ales partea sărăcăcioasă a avantajelor pămîntești din prezent în locul binecuvîntărilor spirituale, în prietenie și comunitate cu Dumnezeu, a moștenirii glorioase cu Hristos, făgăduită acelor care vor umbla cu credincioșie pe urmele Lui de sacrificiu. Aceștia, cu toate că după

nume sînt poporul lui Dumnezeu, Israelul spiritual nominal al Vîrstei Evanghelice al cărui tip a fost "Israelul trupesc" din vîrsta iudaică, n-au în realitate decît foarte puţină stimă pentru promisiunile lui Dumnezeu. Este adevărat că cei care poartă numele lui Hristos şi care, în ochii lumii, se socotesc biserica Sa, sînt foarte numeroşi. Deşi ei au întemeiat mari şi multe organizaţii, reprezentînd numeroase diviziuni pe care ei le numesc corpul lui Hristos; deşi au scris voluminoase lucrări de "teologie sistematică" şi-au fondat numeroase colegii şi seminare pentru a învăţa această teologie; şi deşi este adevărat că în numele lui Hristos au făcut multe opere minunate (Mat. 7:22), care s-au dovedit, totuşi, contrare cu cuvîntul Său, cu toate acestea deci ei formează clasa Edom care şi-a vîndut dreptul de întîi născut. Această clasă cuprinde întreaga creştinătate, pe toţi acei care au fost crescuţi în ţările aşa zise creştine, care n-au ştiut să aprecieze privilegiile şi binecuvîntările Evangheliei lui Hristos şi care nu şi-au potrivit mai bine viaţa după regulile Sale. Restul este numărul mic al consacraţilor îndreptăţiţi şi credincioşi, care s-au alipit de Hristos printr-o credinţă vie şi care, ca coarde, rămîn în Hristos adevărata viţă. Aceştia formează adevăratul Israel al lui Dumnezeu, adevăraţii israeliţi în care nu se află viclenie.

Cuvîntul simbolic Edom, întrebuintat de profetul Isaia, corespunde cuvîntului simbolic Babilon, pe care îl găsim în Apocalipsa, precum şi în alte profeţii din Isaia, Ieremia şi Ezechiel. Aşa numeşte şi descrie Dumnezeu acest mare sistem, pe care oamenii îl numesc în mod greşit "creştinătate" şi "împărăţia lui Hristos". Ţara Edomului reprezintă creştinătatea; capitala ei, Boţra, reprezintă puterea eclesiastică, principala

citadelă a creștinătății. Profetul reprezintă pe Domnul ca pe un războinic învingător, care face un mare măcel în Edom și mai ales în Boțra. Numele Boțra înseamnă țîrlă, staul pentru oi. Boțra este vestită și astăzi pentru oile sale; măcelul din această zi a răzbunării, după profecie, este o junghiere de miei și de țapi (Is. 34:6). Țapii reprezintă "neghina" din parabolă pe cînd miei sînt sfinții care trec prin marele necaz (Apoc. 7:14; 1Cor. 3:1). Neprofitînd de ocaziile de a lucra în serviciul lui Dumnezeu, acești consacrați n-au alergat în așa fel ca să cîștige premiul chemării cerești; cu toate acestea ei nu sînt lepădați de Domnul, dar trebuie să treacă prin marea strîmtorare; aceștia nu sînt oi ajunse la maturitate; ei nu sînt din numărul chemaților, aleșilor și credincioșilor. Profeția începe cu o întrebare: "Cine este acesta, care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare?" "Eu sînt cel care am vorbit în neprihănire, și am putere să izbăvesc". Este aceeași ființă puternică despre care vorbește Ioan în Apocalipsa 19:11-16, este "Regele regilor și Domnul domnilor", Unsul lui Iehova, Răscumpărătorul nostru preaiubit, Domnul Isus.

Pentru informarea noastră profetul mai pune întrebarea următoare: "Dar pentru ce îți sînt hainele roșii, și veșmintele tale ca veșmintele celui ce calcă în teasc?" El răspunde: "Eu singur am călcat în teasc și nici un om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mînia Mea, și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sîngele lor a țîșnit pe veșmintele Mele și mi-am mînjit toate hainele Mele cu el. Căci în inima Mea era o zi de răzbunare și venise anul celor răscumpărați ai Mei. Mă uitam împrejur și nu era nimeni să mă ajute și mă îngrozeam, dar nu era cine să mă sprijinească; atunci brațul Meu (puterea Mea) mi-a fost în

ajutor, și urgia Mea m-a sprijinit. Am călcat astfel în picioare popoare în mînia Mea... și le-am vărsat sîngele pe pămînt". Autorul Apocalipsei adaugă: "Și va călca în picioare teascul vinului mîniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic" (Apoc. 19:15).

Călcarea teascului se va face în partea din urmă a lucrării secerișului. Trebuie să se facă mai întîi recoltatul și adunatul snopilor, apoi călcarea teascului mîniei lui Dumnezeu. "Via pămîntului" (via falsă care a numit creștini și împărăție a lui Hristos, oameni și împărății care nu erau creștine) va fi lepădată cînd strugurii ei răi vor fi copti pe deplin (Apoc. 14:18-20). Aceasta va fi ultima lucrare ce se va săvîrși în perioada "secerișului", atît de bogată în evenimente (vol. 3 cap. 4). Această ultimă lucrare ne face să ne gîndim la ultima parte a timpului de mare strîmtorare pe care toate națiunile vor trebui să-l sufere și despre care sîntem înștiințați de Scripturi în multe feluri.

Faptul că Regele regilor va călca "singur" teascul arată că puterea, care va înlătura tot ce este omenesc, este o putere divină, nu numai omenească. Dumnezeu, prin puterea Sa, este cel care va pedepsi națiunile și care (la urmă) "va face să biruie judecata (dreptatea, echitatea și adevărul)" (Mat. 12:21). "Va lovi pămîntul cu toiagul Cuvîntului Său, și cu suflarea buzelor Sale (care este forța și spiritul adevărului) va omori pe cel rău" (Is. 11:4; Apoc. 19:15-21; Ps. 98:1).

Onoarea învingerii viitoare în favoarea dreptății și a adevărului nu poate fi atribuită nici unei conduceri omenești. Violent va fi conflictul națiunilor furioase; peste tot locul se va întinde cîmpul de bătălie și în lumea întreagă strîmtorarea popoarelor; nu se va găsi nici un Alexandru, nici un Cezar, nici un Napoleon,

nici un om ca să restabilească ordinea în groaznica învălmășeală. Dar la urmă se va recunoaște că numai atotputernicia Regelui regilor și Domnului domnilor a repercutat marea victorie a dreptății și a adevărului și a știut să aplice nedreptății pedeapsa ce i se cuvine.

Toate acestea se vor împlini în ultimele zile ale vârstei evanghelice pentru că, după cum zice Domnul prin profetul Său (Is. 63:4; 34:8), "*anul celor răscumpărați ai mei a venit*". "*Căci este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire și răzbunare pentru Sion*". În decursul Vârstei evanghelice, Domnul a avut cunoștință despre discuțiile, luptele și certurile care s-au manifestat în Sionul nominal. El a văzut că credincioșii Săi au trebuit să lupte pentru adevăr și dreptate și că au trebuit să îndure și persecuții pentru dreptate din partea acelorora care li se împotriveau în numele lui Dumnezeu. Conform planurilor Sale înțelepte, Dumnezeu n-a intervenit pînă în prezent; dar acum ziua răsplătirii a sosit și potrivit cuvintelor următoare, Domnul este în judecată cu cei ce au persecutat pe credincioșii săi: "*Domnul are o judecată cu locuitorii țării, pentru că nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoștință de Dumnezeu în țară. Fiecare jură strîmb și minte, ucide, fură și preacuroește; năpăstuiește și face omoruri după omoruri. De aceea, țara se va jeli, toți cei ce o locuiesc vor tînji*" (Osea 4:1-3). Această profeție, care s-a împlinit literal cu Israelul trupesc, se va împlini și mai cu putere cu Israelul spiritual nominal, care este creștinătatea.

"*Vuietul ajunge pînă la marginea pămîntului, căci Domnul se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi și dă pe cei răi sabiei, zice Domnul*". "*Ascultați dar ce zice Domnul... Ascultați munți, (împărății) pricina Domnului, și voi, (altădată) temelii tari ale*

pământului (ale societății)! Căci Domnul are judecată cu poporul Său (nominal)". Dumnezeu va da pe cel rău sabiei (Ier. 25:31; Mica 6:1-2).

Să mai ascultăm ce spune profetul Isaia cu privire la cearta lui Dumnezeu cu națiunile: "Apropiati-vă neamuri, să auziți! Popoare luați aminte! S-asculte pământul și tot ce-l umple, lumea cu toate făpturile ei! (toate lucrurile egoiste și rele, produse ale spiritului lumesc). Căci Domnul este mâniat pe toate neamurile și plin de urgie pe toată oștirea lor". Apoi, examinînd viitorul, timpul împlinirii, profetul continuă: "El i-a sortit nimicirii; i-a dat măcelului... și pământul lor va fi adăpat cu sînge și țărîna lor va fi îngrășată cu grăsime. Căci este ziua de răzbunare a lui Iehova, anul de răsplătire pentru cauza Sionului" (Is. 34:1,2,7).

În acest chip va lovi Dumnezeu națiunile și le va face să cunoască puterea Sa; pe de altă parte, El va elibera pe copiii Săi credincioși care nu umblă cu mulțimea pe calea răului, ci urmează pe Domnul Dumnezeu lor în toate lucrurile, în mijlocul unei generații nelegiuite și stricate. Dar această judecată teribilă care va atinge lumea, ca națiuni, și le va preface în bucăți ca vasele unui olar, va fi o lecție folositoare oamenilor în timpul domniei milenare a lui Hristos, cînd fiecare va fi judecat individual. Astfel, în mînia Sa, Iehova își va arăta îndurarea Sa.

Ajuns-am timpuri grele,
Cum au tot profețit,
Profeții despre vremuri;
Și în Scripturi stă scris,
Că-n timpul de pe urmă,
Schimbări se vor ivi,
Și 'nvățături nedrepte,
Pe mulți vor birui.

Dar a sosit și vremea,
Cum a fost profețit,
Hristos profetul lumii,
Cel pururea slăvit.
Războaie vezi, o groază,
Sosind din depărtări;
Se pregătește ziua,
Cumplitei răzbunări.

Sosesc lupte grozave,
Și vești se răspîdesc.
Asupriri și nedreptăți,
Și boale se ivesc.
Înmulțitu-s-a păcatul,
Iubirea a răcit,
Dreptatea-i condamnată
Și pacea a pierit.

Dorim să piară răul,
Ce-n lume s-a ivit;
Să piară și Satana,
Prin care-a fost sădit.
Dorim să vină iarăși
Hristos, Regele drept;
Să guverneze lumea,
Cu sceptrul Său de fier.

CAPITOLUL II

"MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN" - CĂDEREA BABILONULUI -

Babilon - Creștinătate - Orașul - Imperiul - Mama -
Fiicele - Căderea Babilonului - Însemnătatea sa groaznică.

Judecata Babilonului descoperită lui Isaia: *"Ridicați un steag pe un munte gol, ridicați glasul spre ei, faceți semne cu mâna, ca să vină la porțile asupritorilor!"*

"Am dat poruncă sfintei mele oștiri - zice Domnul - am chemat pe vitejii Mei la judecata mîniei Mele, pe cei ce se bucură de mărimea Mea.

"Un vuiet se aude pe munți, ca vuietul de popor mult; se aude o zarvă de împărății de neamuri adunate. Domnul oștirilor își cercetează oastea care va da lupta.

"Ei vin dintr-o țară depărtată de la marginea cerurilor. Domnul și uneltele mîniei Lui vor nimici tot pămîntul.

"Gemeți! căci ziua Domnului este aproape: ea vine ca o pustiire de la Atotputernicul. De aceea toate mîinile slăbesc și orice inimă omenească se topește. Ei sînt năpădiți de spaimă; îi apucă chinurile și durerile; se zîrcolesc ca o femeie în durerile nașterii, se uită unii la alții încremeniți; fețele lor sînt roșii ca focul. "Iată vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mînie și de urgie aprinsă, care va prefăce tot pămîntul într-un pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el.

"Căci stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui și luna nu va mai lumina.

"Voi pedepsi - zice Domnul - lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirea lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborâi semeția celor asupritori. Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul de Ofir. Pentru aceasta voi clătina cerurile, și pământul se va zgudui din temelii de mânia Domnului oștirilor în ziua mîniei lui aprinse" - Isaia 13:1-13; comparați cu Apocalipsa 16:14; Evrei 12:26-29.

"Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă; și grindina va mătura locul de scăpare al minciunii și apele îi vor îneca adăpostul" - Isaia 28:17.

Diferitele profeții ale lui Isaia, Ieremia, Daniel și ale Apocalipsei, privitoare la Babilon, conglăsuiesc toate între ele și în mod vădit se referă toate la același mare oraș. Ele nu s-au împlinit decât în parte asupra vechiului oraș literal, iar profețiile Apocalipsei au fost scrise multe veacuri după distrugerea orașului literal Babilon, care a fost o ilustrare a acestui Babilon mistic despre care vorbesc profeții. Este clar că profețiile lui Isaia și Ieremia cu privire la căderea Babilonului s-au împlinit asupra orașului literal. Acesta, prin căderea lui și prin caracterul său, este simbolul marelui oraș despre care vorbește autorul Apocalipsei în limbaj simbolic (capitolele 17 și 18) și la care celelalte profeții se referă în mod deosebit.

După cum am spus, ceea ce noi numim astăzi creștinătate este antitipul vechiului Babilon, de aceea și avertismentele grave și prezicerile profeților contra Babilonului - contra creștinătății - sînt adresate cu deosebire generației de astăzi. Ce bine ar fi dacă oamenii ar fi destul de inteligenți ca să ia în seamă aceste lucruri! În Scripturi, multe alte numiri, ca: Edom, Efraim, Ariel, etc., se referă la creștinătate, dar

cuvîntul Babilon este cel mai des întrebuițat și înțelesul lui, care înseamnă confuzie, i se potrivește în mod perfect. Apostolul Pavel amintește de asemenea un Israel spiritual nominal în opoziție cu Israelul trupesc nominal (vezi 1Cor. 10:18; Gal. 6:16; Rom. 9:8). Tot astfel este un Sion spiritual nominal și un Sion trupesc nominal (Is. 33:14; Amos 6:1). Vom examina cîteva legături mai importante ce există între creștinătate și tipul său, Babilonul literal; vom mai examina mărturia directă a cuvîntului lui Dumnezeu în această privință și atunci vom vedea care este starea creștinătății de astăzi și dovezile prezente ale căderii sale prezise de Scripturi.

Autorul Apocalipsei arată că nu va fi greu a descoperi acest mare oraș mistic, căci numele lui este scris pe fruntea sa; el este atît de bine însemnat pe frunte, încît nu se poate să nu-l recunoaștem, dacă ochii ne sînt deschiși. *"Pe frunte purta scris un nume, o taină: Babilonul cel mare, mama desfrînatelor și a grozăviilor pămîntului"* (Apoc. 17:5). Înainte de a ne ocupa de acest Babilon mistic, să privim mai întîi Babilonul tipic; apoi, după ce vom studia trăsăturile lui deosebite, vom examina Babilonul antitipic.

Babilonul nu era numai capitala imperiului babilonian ci și imperiul însuși. Orașul Babilon era cel mai frumos și probabil cea mai mare cetate a lumii vechi; clădit în formă pătrată pe cele două țărături ale Eufratului, el era apărat împotriva năvălitorilor printr-un șanț umplut cu apă și înconjurat cu zid dublu. Acest zid avea de la trei și jumătate pînă la douăzeci și cinci de metri lărgime și de la douăzeci și unu pînă la nouăzeci de metri înălțime; pe vîrfurile erau rînduite, înăuntru și înafară, față în față, două

sute cincizeci de turnulețe. Aceste ziduri aveau o sută de porți de aramă, câte douăzeci și cinci de fiecare parte; numărul porților corespundea cu numărul străzilor care se încrucișau în unghiuri drepte. Orașul era înfrumusețat cu palate pompoase, cu temple mărețe și prăzi sau trofee provenite din numeroase cuceriri.

Nebucadnețar a fost marele monarh al imperiului babilonian. Domnia sa lungă a durat aproape jumătate din existența acestui imperiu a cărui măreție și glorie militară se datorau în mare parte lui Nebucadnețar. Orașul Babilon era vestit pentru bogățiile și măreția lui; belșugul său a fost cauza decăderii sale morale și singurul precursor al declinului și căderii lui. El era cu totul idolatru și plin de nelegiuire. Poporul se închina lui Baal și aducea acestui zeu jertfe omenești. Idolatria și destrăbălarea acestui popor i-a corupt pe israeliți și de aceea Dumnezeu le adresa aspre mustrări (Ier. 7:9; 19:5).

Numele Babilon provine de la Babel (confuzie), numele marelui turn care n-a putut fi terminat pentru că Dumnezeu a amestecat limbile oamenilor. Cei din partea locului schimbară acest cuvânt de blam, care arăta limpede neplăcerea lui Dumnezeu, în cuvântul Babil, care înseamnă "poarta lui Dumnezeu".

Babilonul, fiind capitala marelui imperiu babilonian, dobândise o poziție de mare vază și influența lui a fost mare. El era numit orașul de aur, "podoaba împăraților, falnica mândrie a Caldeilor" (Is. 13:19; 14:4).

Nebucadnețar a fost urmat în domnie de fiul său Beltșatar sub a cărui domnie a avut loc prăbușirea imperiului, provocată și grăbită, după cum totdeauna se întâmplă, de trufie, îmbuibare și trîndăvie. Poporul,

inconștient de pericolul ce-l amenința, urma pilda regelui dîndu-se la excесе demoralizante; în acest timp oastea persană, condusă de Cyrus, înainta pe furis, urmînd canalul Eufratului, după ce-i schimbară cursul; perșii intrară și luară orașul. Așa s-a împlinit profeția cuprinsă în cuvintele ciudate scrise pe perete de o mîină nevăzută: "*Mene, mene, tekel, ufarsin*", pe care Daniel, numai cu cîteva ore înainte de împlinirea lor, le tălmăci astfel: "*Dumnezeu a cumpănit regatul tău și i-a pus capăt. Ai fost cîntărit și aflat prea ușor. Regatul tău va fi împărțit și dat mezilor și perșilor*". Distrugerea acestui mare oraș a fost atît de completă încît n-a mai rămas nici o urmă din el și multă vreme nu s-a crezut că ar fi existat vreodată.

Așa s-a întîmplat cu acest mare oraș simbolic; el a fost aruncat în mare ca o piatră de moară înainte cu multe veacuri, pentru totdeauna. Chiar și numele acestui oraș a devenit un cuvînt de mustrare, un nume de batjocură. Să examinăm acum ce înseamnă cuvîntul Babilon și să vedem ce ne arată Scripturile cu privire la acesta, precum și înțelesul potrivit al simbolului.

În profeții, un oraș este simbolul unui guvern religios susținut prin putere și influență. De pildă, "*cetatea cea sfîntă, noul Ierusalim*" este simbolul stabilirii împărăției lui Dumnezeu și a învingătorilor vîrstei evanghelice, înălțați la regalitate și glorie. Biserica este reprezentată și printr-o femeie; ea e numită "*mireasa, femeia Mielului*", în putere și mărire, susținută prin puterea și autoritatea lui Hristos, Mirele ei. "*Apoi unul din cei șapte îngeri zise: Vino să-ți arăt mireasa, femeia Mielului! Și mă duse în spirit, pe un munte înalt. Și îmi arătă cetatea sfîntă, Ierusalimul*" (Apoc. 21:9-10).

Aceeași figură ne înfățișează Babilonul mistic, marea împărăție eclesiastică, "cetatea cea mare" și ne spune că aceasta este o desfrînată, o femeie decăzută (o biserică apostată, fiindcă adevărata biserică este o fecioară); această biserică apostată ridicată la putere, la conducere, este susținută în mare parte de regii pămîntului, de puterile civile, mai mult sau mai puțin pătrunse de spiritul și doctrinele ei. Biserica apostată și-a pierdut fecioria. În loc să aștepte ca o mireasă, ca o fecioară, să fie înălțată cu Mirele ei ceresc, ea s-a unit cu regii pămîntului și s-a prostituat; a părăsit puritatea doctrinei Sale și a caracterului Său pentru a urma teoriile și ideile lumii. În schimb ea a primit o dominație, pe care o exercită astăzi, într-o mare măsură sprijinită de lume, direct sau indirect. Numele simbolic de desfrînată l-a dobîndit - și-l merită - din cauza necredincioșiei sale față de Domnul, al cărui nume și l-a atribuit pe nedrept și din cauza necredincioșiei față de privilegiul ce i s-a oferit de a fi o "fecioară curată", mireasa lui Hristos. Pe de altă parte, autoritatea și imperiul ei clerical, plin de nesăbuițe și de confuzie, este arătat foarte potrivit prin numele "Babilon". Acest nume, în înțelesul cel mai general, înseamnă imperiul babilonian; sub acest simbol recunoaștem fără multă greutate creștinătatea. În înțeles mai restrîns, el reprezintă biserica creștină nominală.

Creștinătatea nu recunoaște că cuvîntul biblic Babilon și înțelesul său, confuzie, o înfățișează chiar pe ea, ceea ce nu este o dovadă că aceasta n-ar fi așa. Tot așa nici Babilonul tipic nu credea că numele său înseamnă confuzie cum arată Biblia; dimpotrivă, el credea că este poarta lui Dumnezeu, dar Dumnezeu îl numi totuși confuzie (Gen. 11:9); tot astfel este și astăzi

cu antitipul său, cu Babilonul mistic, care se numește pe sine creștinătate, poarta lui Dumnezeu și intrarea în viața veșnică, dar Dumnezeu o numește Babilon, confuzie.

Protestanții au pretins în general, și pe bună dreptate, că Babilonul, după profecie, înseamnă papalitatea; astăzi protestantismul este mai împăciuitor, mai puțin aspru față de papalitate. Toate sectele protestante se străduiesc să se împace cu biserica Romei, s-o imite, să se unească și să lucreze împreună cu ea. Făcînd astfel, ele devin o parte din catolicism; ele îndreptățesc purtarea bisericii catolice și umple măsura nelegiuirilor ei, după cum cărturarii și fariseii "umpleau măsura părinților lor, ucigînd pe profeți" (Mat. 23:31,32). Protestanții, întocmai ca și catolicii, nu admit aceste lucruri, pentru că atunci s-ar condamna pe ei înșiși. Acest lucru este recunoscut de autorul Apocalipsei care arată că toți care doresc să vadă Babilonul așa cum este, trebuie să se unească în spirit cu poporul adevărat al lui Dumnezeu și "să iasă în pustiu", adică să se deosebească de lume și de ideile ei și să nu aibă numai o formă de evlavie. Ei trebuie să se consacre lui Dumnezeu, să fie credincioși și să atîrne numai de El. *"Și mă duse în spirit într-un pustiu. Și văzui o femeie... Babilonul"* (Apoc. 17:1-5).

Împărățiile lumii civilizate s-au supus astfel marilor sisteme eclesiastice, în special papalității și într-o mare măsură s-au lăsat stăpînite de ele. Acestea le-au dăruit numele de "națiuni creștine" și de "creștinătate" precum și doctrina dreptului divin al regilor, iar ele s-au alăturat marelui Babilon din care fac parte. Ca și în tip, cuvîntul Babilon se aplică nu numai orașului, ci și imperiului întreg; el se referă deci la marile

organizații religioase, papale și protestante și în înțeles mai larg întregii creștinătăți.

Pentru acest motiv, ziua judecării Babilonului mistic este și ziua judecării tuturor națiunilor creștine; nenorocirile și dezastrul lui vor cuprinde întregul edificiu (civil, social și religios); nici indivizii nu vor fi scutiți de urgiile ce vor veni asupra lui, aceasta fiind în măsura intereselor ce le au în el și în măsura în care sînt legați de aceste diferite organizații religioase.

Națiunile păgîne, din cauza legăturilor comerciale și altele ce le au cu națiunile creștine, vor suferi greutatea mîniei care va pedepsi Babilonul; ele vor suferi deopotrivă pedeapsa acestuia, pentru că n-au prețuit lumina ce au văzut-o strălucind și în locul căreia au preferat întunericul, pentru că faptele lor erau rele. Potrivit cuvintelor profetice: *"De focul geloziei lui Dumnezeu, tot pămîntul (societatea) va fi mistuit"* (Țef. 3:8). Dumnezeu își va arăta mînia și indignarea împotriva creștinătății, din cauza răspunderii sale mari și pentru că nu s-a folosit de favorurile avute (Ier. 51:49). *"De strigătul luării Babilonului se cutremură pămîntul și se aude un strigăt de durere printre neamuri"* (Ier. 50:46).

BABILONUL - MAMA ȘI FIICELE

Unii dintre creștinii sinceri n-au observat declinul protestantismului și n-au înțeles încă legăturile ce există între diferitele secte religioase și papalitate. Ei își dau seama totuși de fierberea ce domnește în diferitele sisteme religioase; ei văd zguduirea și chiar prăbușirea doctrinelor în care nu mai crede nimeni și se întreabă cu îngrijorare, dacă toată creștinătatea este cuprinsă în

condamnarea Babilonului, ce se va alege de protestantismul ieșit din marea reformațiune? Iată o întrebare importantă. Cititorul trebuie să înțeleagă bine, că protestantismul, așa cum este astăzi, nu este rezultatul mării reformațiuni, ci a declinului său; el stăpânește într-o mare măsură pornirile și caracterul bisericii din Roma de unde au ieșit diferitele sale ramuri. Avem toată bunăvoința față de sufletele sincere care fac parte din diferitele biserici protestante; Domnul nostru le compară cu "grful" în mică cantitate, în opoziție cu "neghina" numeroasă care-l înăbușe. Sectele și bisericile protestante sînt adevărate fiice ale acestui sistem nominal degenerat al creștinătății, papalitatea; autorul Apocalipsei le amintește pe amîndouă, numindu-le "mama și fiicele" (Apoc. 17:5). Trebuie să observăm că legăturile dintre catolici și protestanți sînt astăzi ca cele dintre mamă și fiică; prima se numește ea însăși sfînta biserică - mamă, iar a doua împărtășește cu bunăvoință această idee, după cum dovedesc unele discursuri ale unor clerici distinși protestanți. Astfel "*slava lor este în rușinea lor*" (Filip. 3:19). După cît se pare ei nu-și dau seama de semnul infamiei pe care-l susțin, deși cuvîntul lui Dumnezeu arată clar că papalitatea este "*mama desfrînatelor*". De altfel papalitatea, pretinzîndu-și calitatea de mamă, niciodată n-a recunoscut că dreptul ei la o astfel de funcție ar putea fi atacat; ea n-a putut vedea că funcțiile ei de mamă nu se potrivesc de loc cu funcțiile Bisericii adevărate, care după Biblie este o fecioară logodită cu Hristos. Pretențiile sale de mamă sînt o rușine veșnică, atît pentru ea, cît și pentru progenitura ei, protestantismul. Adevărata biserică recunoscută de Dumnezeu, dar pe care lumea nu o cunoaște, este o

fecioară; această biserică este curată și sfântă; ea n-a dat naștere nici unui sistem fiică. Ea este totdeauna o fecioară curată, credincioasă lui Hristos, scumpă Mirelui ei ca lumina ochilor săi (Zah.2:8; Ps. 17:6,8). Adevărata Biserică nu poate fi descrisă decât ca o mică turmă din care s-a luat ceea ce formează neghina; ea e formată numai din grâu adevărat, din toți acei care sînt recunoscuți de Dumnezeu ca atare, fie că lumea îi recunoaște sau nu.

În ce chip se dovedesc bisericile protestante că ele sînt fiicele papalității? Papalitatea sau mama nu este un individ, o personalitate, ci un mare sistem religios. Prin urmare, dacă ne întoarcem la fiice, trebuie să presupunem că și ele sînt sisteme religioase, avînd același caracter ca și mama lor. Aceste sisteme nu sînt atît de vechi și nici atît de depravate ca și papalitatea. Cu toate acestea, ele sînt niște "desfrînate" ca și "mama", fiindcă, deși pretind că sînt fecioara logodită sau mireasa lui Hristos, ele se unesc cu guvernele pămîntești și cu organizațiile lumești, care le susțin în schimbul necredincioșiei lor față de Hristos. Această descriere corespunde întocmai cu bisericile protestante de aceea ele sînt marile sisteme-fiice.

După cum am spus în vol. 3 cap. 4, aceste diferite fiice s-au născut din reformele făcute cînd s-a recunoscut corupția bisericii mame. Cînd mama era în durerile facerii, aceste fiice (sau sisteme) s-au despărțit de Roma; ele se născură deci fecioare. Cu toate acestea, în bisericile reformate au intrat oameni care nu erau adevărați reformatori; mulți dintre ei aveau încă spiritul mamei; de aceea au și moștenit aceste biserici o mulțime din doctrinele și teoriile ei false. Ele au căzut în curînd în păcatele ei și astfel dovediră că, caracterul

lor era bine definit prin cuvîntul profetic "desfrînată".

Mișcările reformatoare au înfăptuit, ce-i drept, o operă folositoare în "curățirea sanctuarului", dar numai clasa care formează sanctuarul, templul, a fost adevărata Biserică recunoscută totdeauna de Dumnezeu. Marile sisteme numite biserici n-au fost niciodată altceva decît biserici nominale. Ele toate fac parte dintr-un sistem fals, care este o contrafacere, o reprezentare falsă, care ascunde din fața lumii pe adevărata Biserică. Biserica adevărată este formată numai din credincioși statornici și consacrați, care se încred în marea jertfă de răscumpărare. Acești credincioși sînt risipiți atît înăuntrul cît și înafara acestor sisteme omenești, dar ei nu posedă totuși spiritul acestora. Ei sînt grîul "adevărat" din parabola Domnului pe care îl deosebește clar de "neghină". Credincioșii ucenici ai lui Hristos nu s-au simțit niciodată comozi în Sionul nominal; ei au observat că spiritul lumii, care se manifestă prin elementele numite "neghină", pune în primejdie prosperitatea spirituală a Sionului. Ei sînt întristați binecuvîntați din Sion, căroră Dumnezeu le dădu "*cununa împărătească în locul cenușei, untdelemnul bucuriei în locul plînsului*" (Mat. 5:4; Is. 61:3). Numai în timpul secerișului prezent se face alegerea grîului din neghină, căci Domnul, potrivit planului Său "*le lasă să crească amîndouă împreună pînă la seceriș*" (pînă la timpul acesta, Mat. 13:30).

Această clasă de persoane, formînd grîul, înțelege acum care este caracterul adevărat al acestor sisteme religioase respinse. După cum am explicat în volumul III cap. IV, mișcările reformatoare au fost amăgite prin "lingușiri" (Dan. 11:32-35). După ce au săvîrșit o anumită curățire, fiecare din aceste mișcări s-au oprit

și atît cît au putut, au imitat biserica Romei, lingușind lumea și primindu-i favorurile; astfel ele pierdură propria lor virtute și deveniră necredincioase față de Hristos, conducătorul și capul bisericii. Biserica și statul făcură din nou cauză comună și își uniră într-o măsură oarecare interesele pămîntești, lăsînd la o parte adevăratele interese spirituale ale bisericii. Astfel, progresele și reformele dădură înapoi, iar astăzi numeroase biserici protestante nu sînt nici măcar atît de înaintate în credință și fapte cum erau la timpul întemeierii lor.

Anumite biserici reformate au fost admise să împartă autoritatea și puterea cu guvernatorii pămîntești, ca de pildă biserica anglicană și cea luterană din Germania. Acelea care n-au mers atît de departe, ca de pildă cele din Statele Unite, au făcut compromisuri cu lumea pentru a se putea bucura de unele favoruri.

Dacă, pe de o parte, puterile pămîntești au îngăduit bisericii necredincioase să-și sporească ambițiile pămîntești, pe de altă parte, biserica a primit lumea la împărțășire cu ea și i-a arătat prietenie; ea a primit la botez pe toată lumea. Oameni lumești formează astăzi marea majoritate a membrilor ei; toate înșărcinările importante sînt încredințate acestor persoane care stăpînesc astfel biserica.

Spiritul de dominație al membrilor bisericii (oameni lumești primiți în biserică prin botez) a fost acela care a adus decăderea bisericii la începutul vîrstei evanghelice; acest spirit a adus marea apostazie și treptat, dar repede, a dezvoltat sistemul papal (2Tes. 2:3,7-10).

Acest caracter degenerat al mișcărilor de reformă a făcut să se nască treptat diferitele organizații sectare

din zilele noastre. Pe măsură ce aceste organizații creșteau în bogăție, în număr și influență, virtutea creștinilor scădea pentru a face loc trufiei bisericii mame. Un număr mic de creștini serioși din diferite confesiuni religioase au înțeles aceste lucruri și le regretă, cu rușine, și deplîng această stare. Ei înțeleg că în toate organizațiile sectare se fac străduințe pentru a fi pe placul lumii, pentru a merita favorurile ei și pentru asigurarea protecției și spiritului ei. S-au ridicat edificii mărețe cu turnuri înalte; s-au cerut clopote armonioase, orgi pompoase, biserici confortabil mobilate, coruri artistice, oratori străluciți; s-au organizat serbări, concerte, jocuri și loterii, amuzamente înșelătoare, petreceri de tot felul; și toate acestea cu scopul de-a se asigura aprobarea și sprijinul lumii. Învățăturile sănătoase ale lui Hristos sînt puse pe planul din urmă, pe cînd învățăturile false și subiectele senzaționale sînt anunțate de pe înălțimea amvoanelor; adevărul este pus la o parte și uitat; spiritul adevărului este pierdut. Cît de bine seamănă deci fiicele cu mama și organizațiile lor cu ale ei!

Una din numeroasele dovezi de trufie, ce le afișează unele secte protestante, pentru a-și arăta rudenția și legătura lor cu papalitatea, este cuprinsă în cuvintele unui predicator prezbiterian: "Fie că vrea cineva sau nu, trebuie să recunoască că biserica catolică este biserica mamă. Istoria sa este neîntreruptă din timpul apostolilor pînă în zilele noastre. (*Perfect, căci în timpul acela a luat naștere apostazia. 2Tes. 2:7,8*). Orice fragment de adevăr religios, pe care noi îl apreciem în adevăr, ne-a fost transmis prin biserica catolică, care este depozitara lui. Dacă ea n-are nici un drept la titlul de biserică adevărată, atunci noi sîntem copii

nelegitimi și nu fii.

Dumneavoastră spuneți să trimitem misionari să lucreze printre romano-catolici. Eu însă vă spun că e tot atât de necesar să trimitem misionari printre metodiști, membrii bisericii episcopale, prezbiterienii uniți și luterani, în scopul de a-i converti la biserica prezbiteriană”.

Aproape toate erorile doctrinale la care protestanții țin atât de mult se trag de la Roma: noi însă știm că prin mișcările reformatoare s-au făcut și mari progrese; jertfa liturghiei*) a fost desființată, precum și închinarea la sfinți, la fecioara Maria și la icoane; spovedania, indulgențele etc. Toate aceste erori au fost puse la o parte; dar vai! astăzi protestanții sînt hotărîți, și chiar dornici de-a face compromisuri aproape în toate chestiunile pentru a-și asigura favorurile și ajutorul bătrînei mame, cu toate că străbunii lor au fugit de biserica catolică, acum trei veacuri, tocmai din cauza tiraniei și infamiilor ei. Principiile adevărului, care la început au îndemnat pe protestanți să se despartă de biserica catolică, au fost uitate încetul cu încetul, apoi puse la o parte sau respinse pe față. Însăși doctrina fundamentală a îndreptățirii prin credință în "jertfa necurmată" a Mîntuitorului este din ce în ce mai mult dată la o parte pentru a fi înlocuită cu vechea doctrină papală a îndreptățirii prin ceremonii și jertfa liturghiei care este un sacrament. Mulți mărturisesc astăzi de la amvon, că ei nu pot crede că sîngele scump al lui Hristos constituie un preț suficient pentru păcate, pe care mulți laici îl recunosc ca atare.

---

*) *Liturghia se celebrează și la episcopali și la biserica anglicană, din Anglia și Statele Unite.*

Doctrina succesiunii apostolice și autoritatea clericală sînt statornicite cu tot atîta orgoliu în clerul protestant ca și în sistemul papal. Dreptul fiecărui ir.divid de a judeca lucrurile - principiul fundamental care a împins pe protestanți să nu mai urmeze papalitatea și să înfăptuiască marea reformă - aproape nu mai este recunoscut de protestanți, ci mai degrabă i se opun ca și papiștii. Cu toate acestea, protestanții știu prea bine că numai folosindu-se de acest drept și de judecata personală a început reformațiunea și a putut continua un anumit timp. În curînd, dominația îngîmfată a unor conducători religioși a stăvilit progresul și-a încătușat pe protestanți în credințe tradiționale și i-a condamnat pe toți acei care au trecut, cu mare curaj, peste ceea ce era recunoscut în general.

Protestantismul nu mai protestează deci împotriva doctrinelor și felului de viață a bisericii mame, cum făcea altădată. Un redactor scria de curînd într-un ziar: "Noi păstrăm încă *ismul*, dar ce s-a făcut cu *protestul*?" Se pare că protestanții au uitat aceasta, căci într-adevăr ei nu cunosc doctrinele împotriva cărora protestară strămoșii lor; ei sînt gata a se arunca în brațele ce le întinde "sfînta(?) biserică mamă", unde sînt invitați și unde le este pregătită o cordială primire:

"Să strîngem cu dragoste mîna (zice papa Leon protestanților în enciclica sa adresată principilor și popoarelor pămîntului); vă invităm să intrați în uniunea care n-a încetat niciodată să existe în biserica catolică și care va dăinui pururea. De multă vreme, mama noastră v-a chemat ca să vă strîngă la sînul ei; de multă vreme, catolicii din lumea întregă vă așteaptă cu dorința arzătoare a dragostei frățești... Inima noastră, mai mult decît glasul nostru, vă cheamă scumpi frați,

pe voi care în decursul celor trei veacuri trecute, nu ați fost de-o părere cu noi în credința creștină”.

În enciclica adresată bisericii romane din America, papa Leon zice: ”Gîndurile noastre se îndreaptă acum către cei ce au păreri deosebite de-ale noastre în materie de credință... Cîtă grijă purtăm pentru mîntuirea lor! Dorim din toată puterea sufletului nostru să-i vedem din nou în biserică, care este mama tuturor!... Desigur, nu trebuie să-i lăsăm în ideile lor fanteziste, ci să-i facem să le părăsească, cu blîndețe și milă; să încercăm prin toate mijloacele să-i convingem, să-i facem să examineze de aproape doctrinele catolice, pentru ca să se elibereze de ideile preconceptuate”.

În scrisoarea sa apostolică, adresată în 1895 poporului englez, papa făcu rugăciunea următoare: ”O, binecuvîntată fecioară Maria, mama lui Dumnezeu și-a noastră blîndă și iubitoare regină și mamă, aruncă o privire milostivitoare asupra Angliei... O, mamă întristată, mijlocește pentru frații noștri separați, ca ei să facă parte cu noi din adevărata turmă, unită cu adevăratul păstor care este locțiitorul fiului tău” (*locțiitorul fiind el însuși, papa*).

Pentru înfăptuirea acestor intenții s-au instituit între protestanți misiuni, ca ”Frățietatea Paulicană”. În orașele mari au fost organizate reuniuni, unde păstorii dădeau explicații și încercau să cîștige pe protestanți. Ei erau invitați să pună întrebări, în scris, la care se răspundea în public. Li se împărțeau tratate gratuite. În practică, protestanții admit aproape tot ce spun catolicii și nu știu ce să răspundă; iar aceia care răspund criticînd și citînd fapte sînt denunțați și considerați ca tulburători, atît de către protestanți cît și de către catolici.

Orice persoană inteligentă poate să înțeleagă cât de ușor sînt cîștigați protestanții prin aceste discursuri meșteșugite și să vadă că, curentul popular se îndreaptă către biserica Romei care, fiind dezbrăcată de puterea socială și-a schimbat apucăturile, dar inima ei a rămas aceeași. Ea îndreptățește și astăzi faptele inchiziției și celelalte metode barbare folosite în evul mediu, și pretinde că are dreptul, ca stăpînitoarea lumii, să pedepsească pe eretici după cum îi place.

Este deci clar, că, deși unii dintre credincioși, necunoscînd adevărata stare de lucruri, au cinstit cu respect și devotament pe Dumnezeu în aceste sisteme babilonice, totuși aceasta nu schimbă faptul că ele sînt toate sisteme ale "desfrînatei". Confuzia domnește în toate, și numele Babilon se potrivește familiei întregi, atît mamei cît și ficelor și complicilor lor, popoarele numite creștine (Apoc. 18:7; 17:2-6,18).

Să ne amintim deci, că în marile sisteme politico-ecclesiastice, numite de oameni "creștinătate", dar pe care Dumnezeu le numește Babilon, nu ni se înfățișază numai fundamentul, ci întreaga clădire împreună cu coroana ordinii sociale din prezent. Aceasta se cuprinde în denumirea generală a cuvîntului "creștinătate", sub care se înțeleg nu numai națiunile care susțin bisericile creștine prin legislație și taxe, ci și toate națiunile care tolerează creștinătatea, fără însă a o favoriza sau susține într-un fel oarecare, ca de pildă Statele Unite.

Doctrina dreptului divin al regilor, învățată și susținută aproape de toate confesiunile religioase, este baza vechiului sistem guvernamental civil, și timp îndelungat ea a dat autoritate, demnitate și stabilitate tuturor regatelor din Europa. Doctrina care pretinde

alegerea și autoritatea divină a clerului a împiedicat pe copiii lui Dumnezeu să progreseze în cunoștința și practica lucrurilor divine, legându-i cu lanțurile superstiției și ignoranței și făcându-i să se închine unor creaturi supuse greșelilor ca și ei. Ea i-a făcut de asemenea să primească doctrinele acestor ființe imperfecte precum și tradițiile lor și explicările ce ei le-au dat Cuvîntului lui Dumnezeu.

Această stare de lucruri, care vreme de veacuri a ținut poporul ascultător sub puterile conducătoare civile, sociale și religioase, trebuie să cadă și să dispară cu desăvîrșire în bătălia zilei celei mari. Toate acestea s-au făcut cu permisiunea lui Dumnezeu, nu însă cu hotărîrea și aprobarea Sa, cum pretind ei. Deși aceasta a fost un rău în sine, totuși, pentru un timp a avut un efect bun, prevenind anarhia care ar fi fost cu mult mai rea, pentru că omul nu era încă pregătit a face mai bine și pentru că timpul domniei milenare a lui Hristos nu venise încă. De aceea, Dumnezeu permite ca aceste diferite rătăcirii și amăgiri să țină pe om în frîu pînă la "timpul sfîrșitului", sfîrșitul "timpului neamurilor".

CĂDEREA BABILONULUI

Nu numai profețiile dar și semnele timpului arată clar căderea Babilonului. Profeții ne spun categoric că nimicirea Babilonului va fi deodată, violentă și completă. "Un înger puternic a ridicat o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare și a zis: "Cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit!" (Apoc. 18:8,21; Ier. 51:63,64,42,24-26). Daniel (7:26) spune că Babilonul va suferi o judecată treptată și va fi nimic: "Apoi va veni judecata, și i se va lua stăpînirea

care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna". Dominația papală (și închinăciunea nechibzuită a poporului față de preoți) a fost răsturnată la începutul timpului sfârșitului, în 1799, după cum am mai spus (vol. 3, cap. 2). De atunci slăbirea papalității a urmat treptat, uneori existînd chiar semne de restabilire a prosperității sale. Niciodată aceste semne n-au fost mai clare decît astăzi; dar nimicirea papalității este sigură; ultimele ei zvîrcoliri vor fi foarte violente. Înainte de a cădea, ea trebuie să-și redobîndească în parte prestigiul ce l-a avut; fiicele ei, bisericile protestante, vor lua parte la autoritatea ei. Împreună vor fi ridicate la putere, pentru ca apoi tot împreună să fie răsturnate.

Este sigur că pedeapsa Babilonului va fi mare. Potrivit profeției: *"Dumnezeu și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al aprinderii mîniei Lui"*; și a răzbunat sîngele servitorilor Săi din mîna ei; *"pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și-au ajuns pînă la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplătiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cît faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cît s-a mărit pe sine însăși, și s-a desfătut în risipă, pe atît dați-i chin și tînguire! Pentru că zice în inima ei: "Șed ca împărăteasă, nu sînt văduvă, și nu voi ști ce este tînguirea!"* (Apoc. 16:19; 19:2; 18:5-7). Această profeție, în înțelesul ei deplin, se aplică papalității, dar ea se referă de asemenea la toate sistemele care au legătură sau simpatizează cu papalitatea. Toate vor avea parte de plăgile ei (Apoc. 18:4). Regii pămîntului au urît pe desfrînată și-au lepădat-o (Apoc. 17:16), dar ea totuși zice: *"Șed ca împărăteasă și nu sînt văduvă"*; proclamînd cu trufie, sus și tare, dreptul ei de-a governa popoarele și pretinde că va redobîndi, în curînd, acest drept.

Rîndurile următoare, apărute de curînd într-un ziar catolic, ne dau un exemplu despre trufia Babilonului: "Papalitatea va lua din nou suveranitatea ei temporală, care este folositoare și necesară bisericii; aceasta va da capului executiv al bisericii o deplină libertate și o completă autoritate. Papa nu poate fi multă vreme supus unui rege, căci o asemenea stare nu se potrivește de loc cu funcțiunile divine ce le exercită. Situația prezentă a papalității împiedică în mare măsură acțiunea și influența sa pe tărîmul binelui. Europa a recunoscut odinioară suveranitatea bisericii catolice și va fi din nou forțată să se plece în fața ei în timpuri mult mai critice decît acum. De frica răscoalelor sociale și a mîinii roșii a anarhiei, guvernele din Europa vor recunoaște lui Leon sau urmașului său, puterea lui adevărată (simbolizată prin a treia diademă din tiară) recunoscută odinioară în mod universal".

În adevăr, odată cu grăbirea zilei de strîmtorare, diferitele tagme preotești se vor folosi de toată puterea și autoritatea lor pentru a-și păstra situația lor politică și socială, menținînd în ordine elementele gălăgioase ale societății. În criza ce se apropie cu pași repezi, oamenii fără frîu vor respinge cu dispreț toate influențele conservatoare și vor zdrobi orice legătură; mîna roșie a anarhiei își va face lucrarea ei îngrozitoare; atunci Babilonul - creștinătatea - împreună cu puterea lui socială, politică și eclesiastică, va cădea.

Autorul inspirat al Apocalipsei zice: "*Tocmai pentru aceea, (pentru eforturile ei de a menține puterea și a-și apăra viața) într-o singură zi (pe neașteptate) vor veni urgiile ei: moartea tînguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc (focul simbolic al nimicirii, al dezastrelor), pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare*" (Apoc. 18:8).

Așa vorbește Iehova: *"Iată, ridic împotriva Babilonului și împotriva locuitorilor Haldeii (împotriva tuturor care iubesc Babilonul), un vînt nimitor. Trimit împotriva Babilonului niște vînturători care îl vor vîntura și-i vor goli țara. Vor veni din toate părțile asupra lui, în ziua nenorocirii... Nimiciți cu desăvîrșire toată ostirea lui!"* (Ier. 51:1-3).

"Dar acum voi răsplăti Babilonului (papalității îndeosebi) și tuturor locuitorilor Haldeii (sau Babiloniei, creștinătatea, toate popoarele din așa zisa lume creștină), tot răul pe care l-au făcut Sionului, sub ochii voștri, zice Iehova" (Ier. 51:24). Amintindu-ne de șirul lung al cruzimilor săvîrșite de Babilon, cînd acesta asupra și zdrobea pe sfinții Celui Preaînalt (adevăratul Sion), amintindu-ne mai departe că este scris, că Dumnezeu va răzbuna pe adevărații săi aleși (Luca 18:7,8; Is. 59:18; Ier. 51:6), că El va răsplăti dușmanilor Săi după faptele lor, și că se va răzbuna împotriva Babilonului, trebuie să ne așteptăm ca Roma să primească o groaznică pedeapsă. Îngrozitoarele decrete ale papalității, prin care sfinții erau judecați să fie arși, izgoniți, întemnițați și chinuiți în tot felul, care se executau cu o cruzime diavolească în epoca puterii papale susținută de stat, care-i dăruia puterea ce i-o cerea, toate aceste fapte i-au umplut măsura dreptei răsplătiri; ea va primi îndoit pentru toate păcatele ei. O pedeapsă asemănătoare va primi și protestantismul, care se alătură astăzi catolicismului. Popoarele zise creștine, care au participat la crimele și nelegiuirile Babilonului, vor trebui să bea împreună cu el paharul amar, pînă la fund.

"Voi pedepsi pe Bel în Babilon (zeul Babilonului - papa), îi voi smulge din gură toate cîte a înghițit (în strîmtorarea lui cea mare va trebui să se lapede de

cuvintele îngîmfate și de titlurile nelegiuite pe care și le-a însușit atîta vreme - că este vicarul infailibil, locțiitorul lui Hristos, un alt Dumnezeu pe pămînt etc.), și neamurile nu se vor mai îngrămădi în el; chiar și zidul Babilonului, (puterea civilă care odinioară îl apăra și care, într-o anumită măsură, îl apără și astăzi), va cădea!... Așa vorbește Iehova, Dumnezeul oștirilor: "Zidurile cele largi ale Babilonului vor fi surpate, și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc (vor fi distruse). Astfel, popoarele muncesc degeaba (pentru a susține și salva zidurile Babilonului), și neamurile pentru foc s-au obosit" (Ier. 51:44,58).

Aceasta arată orbirea poporului și influența ce-o are Babilonul asupra lui și care, împotriva celor mai bune interese ale lui, se va strădui să-l susțină; dar, cu toată lupta disperată pentru a-și păstra existența, prestigiul și influența sa, Babilonul va fi aruncat în mare, întocmai ca o piatră mare de moară, pentru a fi înghițit ca să nu mai apară niciodată; "pentru că Domnul Dumnezeu care l-a judecat este tare". Atunci poporul își va da seama de minunata lui eliberare și de faptul că dărîmarea Babilonului s-a făcut prin mîna lui Dumnezeu (Apoc. 19:1,2).

Așa va fi judecata Babilonului, a creștinătății, pe care Isaia și alți profeți au văzut-o și-au prezis-o mai dinainte. De aceea Iehova spune copiilor săi preaiubiți, care sînt în Babilon: "Pe un munte înalt (printre cei ce formează adevăratul embrion al împărăției lui Dumnezeu) ridicați un steag (steagul binecuvîntat al adevărului evanghelic, curățat de erorile tradiționale care l-au întunecat atîta vreme), înălțați glasul spre ei (vestiți adevărul cu seriozitate și fără teamă, oilor învrăjbite din turma Domnului, care sînt în Babilon),

face-ți semne cu mîna (faceți-i să vadă prin pildele voastre ca și prin cuvintele voastre, puterea adevărului), ca ei (oile adevărate, blînde și binevoitoare) să vină la porțile asupritorilor" (să poată gusta din binecuvîntările păstrate adevăraților credincioși, moștenitorii împărăției cerurilor; Is. 13:1,2).

Această veste se îndreaptă către cei ce au "*urechi de auzit*". Sîntem în timpul simbolizat prin biserica din Laodicea, ultimul timp al mării biserici nominale din timpul Evangheliei, alcătuită din grîu și neghină (Apoc. 3:14-22). Această biserică este aspru dojenită din cauza încropirii sale, a trufiei și-a sărăciei sale spirituale, a orbirii și-a goliciunii sale. Domnul o sfătuiește să părăsească calea cea rea, pînă nu e prea tîrziu; dar El știe că numai un mic număr din membrii Săi vor asculta vestea și chemarea. El promite de asemenea și o răsplată, nu tuturor care aud vestea, ci numai persoanelor, puține la număr, care au încă urechi de auzit adevărul, care luptă și sînt biruitoare împotriva pornirilor și spiritului Babilonului. "*Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu, după cum și eu am biruit și m-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Său Cine are urechi (bunăvoința de a asculta, de-a lua aminte la Cuvîntul Domnului), să asculte ce zice bisericilor spiritul*". Cît despre cei ce n-au urechi de auzit, care nu sînt dispuși să asculte, față de ei Domnul își va arăta mînia.

Spiritul lumii a pus stăpînire atît de mult pe puterile eclesiastice ale creștinătății, încît ori e reformare a acestor sisteme este cu neputință. Numai indivizii pot să scape de soarta ce-i așteaptă, ieșind repede și la timp din mijlocul Babilonului. Ceasul judecății a sosit; chiar acum, mîna providenței divine

scrie pe zidurile lui misterioasele cuvinte de avertisment: "Mene, mene, tekel, ufarsin", Dumnezeu a socotit domnia ta și i-a pus capăt. Ai fost cântărit și găsit prea ușor". Pe de altă parte, profetul Isaia (cap. 47) zice:

"Pogoară-te și șezi în țărână, fecioară, fiica Babilonului! (cuvinte zise în deridere, pentru că ea pretinde a fi curată). Șezi pe pământ, fără tron, fiica haldeilor; căci nu te vor mai numi delicată și voluptoasă... Goliciunea ți se va descoperi și ți se va vedea rușinea. Îmi voi răzbuna, și nu voi cruța pe nimeni... Șezi într-un colț și taci, fata haldeilor! căci nu te vor mai numi împărăteasa împăraților... Tu ziceai: În veci voi fi doamnă! și nu te-ai gândit, nici n-ai visat că lucrul acesta are să se sfîrșască".

"Ascultă însă acum, tu cea dedată plăcerilor, care stai fără grijă și zici în inima ta: Eu, și numai eu, nu voi fi niciodată văduvă, și niciodată nu voi fi lipsită de copii! Și totuși aceste două lucruri ți se vor întîmpla deodată, în aceeași zi: și pierderea copiilor și văduvia (comparați cu Apoc. 18:8), vor cădea asupra ta cu putere mare, în ciuda tuturor vrăjitoriilor tale și multelor tale descîntece. Căci te încredeai în răutatea ta și ziceai: Nimeni nu mă vedea! Înțelepciunea (pămîntească) și știința ta te-au amăgit, de ziceai în inima ta: "Eu și numai eu!" De aceea nenorocirea va veni peste tine, fără să-i vezi zorile; urgia va cădea peste tine, fără s-o poți înlătura; și deodată va veni peste tine prăpădul, pe neașteptate" (comparați versul 9 cu Apoc. 18:7).

Iată dar declarația solemnă rostită împotriva Babilonului și împotriva tuturor aceluia ce aud glasul avertismentului și instrucțiunile adresate de Domnul poporului Său, care se află încă în mijlocul Babilonului. "Așa zice Iehova!... Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca nu cumva să pieriți în pieirea lui! Căci aceasta este

o vreme de răzbunare pentru Iehova! El îi va răsplăti după faptele lui... Deodată cade Babilonul și este zdrobit!... Am voit să vindecăm Babilonul dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l... căci pedeapsa lui a ajuns pînă la ceruri și se înalță pînă la nori... Ieșiți din mijlocul lui poporul meu, și fiecare să-și scape viața, scăpînd de mînia aprinsă a lui Iehova!" (Ier. 51:1,6,8,9,45; comparați și cu Apoc. 17:3-6; 18:1-5).

Pentru cine voiește să asculte porunca de a ieși din Babilon, nu este decît un singur loc de scăpare; el nu este într-o nouă sectă, într-o nouă robie, ci "sub adăpostul Celui Prea Înalt", adică în starea unei depline consacrări, simbolizată prin locul sfînt din Tabernacoi și Templu. "Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: "El este locul meu de scăpare, și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!" (Ps. 91:1,2).

A ieși din Babilon nu înseamnă a emigra sau a ieși din mijlocul popoarelor creștine. Nu numai creștinătatea, ci tot pămîntul va fi mistuit de focul (marea strîmtorare a) mîniei lui Dumnezeu. Dar mînia aprinsă a lui Dumnezeu se va manifesta contra națiunilor creștine luminate, care au cunoscut voia lui Dumnezeu sau care au putința de a o cunoaște. A ieși din Babilon înseamnă a te deosebi de jugul și legăturile creștinătății; înseamnă a nu avea parte în organizațiile sale civile, sociale sau religioase, și aceasta din principiu și potrivit metodelor înțelepte și dirijate de Dumnezeu.

Îndată ce lumina crescîndă a cunoștinței secerișului ne luminează și scoate la iveală erorile trebuie din principiu să fim credincioși luminii și să respingem eroarea, retrăgîndu-i influența și toleranța noastră. Aceasta cere neapărat îndepărtarea de diferitele organizații religioase ale căror învățături sucesc și

anulează Cuvîntul lui Dumnezeu; mai departe, noi ne găsim în situația de străini față de puterile civile existente; nu străini care se împotrivesc, ci străini pașnici și care se supun legii; care dau Cezarului ce se cuvine Cezarului și lui Dumnezeu ce se cuvine lui Dumnezeu; străini a căror cetățenie este în ceruri și nu pe pămînt, și a căror influență este întotdeauna în favoarea dreptății, a milei și a păcii.

Principiile nestrămutate și înțeleptele aplicări ale acestor principii, trebuie să ne despartă de diferitele întocmiri sociale. Aceasta nu poate decît să elibereze de jurămintele și obligațiile față de societățile secrete pe cei ce erau înscriși în ele, căci *"odinioară erați întuneric, dar acum sînteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii!... Și nu luați deloc parte la lucrurile neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă muștrați-le"* (Efes. 5:6-17).

Dar, venind mai aproape *"ziua cea rea"*, toți cei ce consideră situația din punctul de vedere al *"cuvîntului temeinic al profeției"*, vor observa foarte repede că, chiar unde nu este vorba de principii, este totuși înțelept a te elibera de diferitele legături sociale și financiare, care vor dispărea în revoluția și anarhia universală. Să nu uităm, că în acest timp (care este foarte aproape) instituțiile financiare, societățile de asigurare și casele de economii se vor prăbuși și *"tezaurele"* depuse acolo vor fi cu totul fără valoare.

Peșterile și stîncile munților nu vor putea da nici un adăpost împotriva mîniei din *"ziua cea rea"*, cînd valurile numulțumirii maselor populare vor spumega și se vor năpusti împotriva munților (împărățiilor, Apoc. 6:15-17; Ps. 46:3). Vine timpul cînd oamenii *"își vor arunca argintul pe ulițe, și aurul lor le va fi o scîrbă; argintul*

și aurul lor nu vor putea să-i scape în ziua urgiei lui Iehova; ei nu vor putea (cu bogățiile lor) nici să-și sature sufletul nici să-și umple măruntaiele lor; căci acestea i-au făcut să cadă în nelegiuirea lor" (Ezec. 7:9, comparați și versurile 12-18, 21, 25-27). "Atunci Iehova va face viața oamenilor mai prețioasă decât aurul fin, chiar mai prețioasă decât aurul de Ofir" (Is. 13:12).

Cei ce au căutat loc de scăpare la Iehova nu trebuie să se teamă de apropierea acestor timpuri groaznice, pentru că Dumnezeu îi va acoperi cu penele Sale și ei vor găsi adăpost sub aripile Lui; El îi va face să vadă mîntuirea Sa. Cînd groaznica învălmășeală se va apropia, ei vor putea să-și îmbărbăteze inimile cu promisiunile binecuvîntate ale Cuvîntului lui Dumnezeu. "Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar zgudui pămîntul (cînd ordinea socială de acum va fi cu totul răsturnată), și s-ar clătina munții (împărățiile) în inima mărilor (înghițite de anarhie). Chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării, și s-ar ridica pînă acolo încît să se cutremure munții". Dumnezeu va fi în mijlocul credincioșilor Săi care își caută loc de scăpare la El; ei nu vor fi clătinați. Dumnezeu va ajuta Sionul la revărsatul zorilor milenare; El va fi "socotit vrednic de a scăpa de toate lucrurile care trebuie să vină" peste lume (Ps. 46; Luca 21:36).

AȘTEPT TOT MEREU

Aștept tot mereu aștept eu,
Să vină o zi mai bună,
Peste umbra-ntunecoasă,
Ce calea-mi înconjură;
Soarele voios de care,
Pământul n-a mai văzut,
Cînd Hristos își ia puterea,
Stînd pe tronul lui David.

Toți profeții vechi au văzut,
Departate lucirea ei,
Și-au vorbit în voci sublime,
Pacea și gloria ei.
Adormind ei toți prin văi verzi,
Obosiți de-al lor drum greu,
dar vor veni iarăși cîntînd,
În muntele lui Dumnezeu.

Lumea acum zace-n jale,
N-auzi numai vaiete,
Dezastrele aduc în ochi,
Izvoare de lacrimi;
E-o noapte neagră de plînsset,
Triumful nedreptății,
Însă eu, răbdînd, tot aștept,
Venirea dimineții.

Eu aștept sperînd și-n rugă,
Domnuia lui Mesia;
Știu că El cu drept va domni,
Și dreptul va triumfa.
De plăceri lumești nu-mi pasă,
Căci ziua Lui o aștept eu,

CAPITOLUL III

ZIUA RĂZBUNĂRII ESTE NECESARĂ ȘI DREAPTĂ

"Peste generația aceasta" - Tip și antitip - Strîmtorarea cea mare este rezultatul logic al cauzelor anterioare - Responsabilitatea creștinătății și cum și-a asumat-o - Responsabilitatea autorităților civile, a conducătorilor religioși, a personalităților de orice rang; cu un cuvînt a tuturor oamenilor din țările civilizate - Legăturile popoarelor păgîne cu creștinătatea și cu strîmtorarea - Judecata lui Dumnezeu - "A mea este răzbușnarea, a mea este răsplătirea, zice Domnul"

"Adevărat vă spun, că toate acestea vor veni peste neamul acesta" - Matei 23:34-36; Luca 11:50,51.

Celor ce cunosc principiile exacte ale adevăratei filosofii morale, le poate părea ciudat că o generație trebuie să sufere o pedeapsă datorită crimelor săvîșite de mai multe generații. Totuși, de vreme ce aceasta este judecata făcută de Dumnezeu care nu se poate înșela, înseamnă că El are motive puternice și serioase pentru a îndreptăți o astfel de condamnare. În textul de mai sus, Domnul nostru declară că așa a trebuit să se întîmple cu generația Israelului trupesc, căreia i s-a adresat la sfîrșitul vîrstei iudaice. Dumnezeu avea să ceară iudeilor sîngele dreptilor vărsat pe pămînt, de la sîngele dreptului Abel pînă la sîngele lui Zaharia, omorît între templu și altar (Matei 23:35).

Aceasta era o teribilă profeție, dar nimenea nu

credea în ea; cu toate acestea ea s-a împlinit literal aproximativ cu treizeci și șapte de ani mai târziu, când luptele civile și dușmanii cotropitori împliniră teribila pedeapsă. Istoria acestui timp ne spune că locuitorii Ierusalimului erau, din dușmănie, împărțiți în mai multe partide care se luptau între ele, și că neîncrederea atinsese cel mai înalt grad de dezvoltare. Prietenii deveniră dușmani, legăturile familiei au fost rupte, și fiecare ins suspecta pe fratele său. Furtul, înșelăciunea, asasinatul bîntuia ca niciodată pînă atunci, și viața fiecărui om nu era în siguranță; nici chiar templul nu era un loc de scăpare. Marele preot a fost omorît în timp ce săvîrșea serviciul divin. Apoi, împinsă la disperare de masacrul fraților săi din Cezareea și după cum se vede hotărîtă să lupte pretutindeni pe viață și moarte, națiunea întregă s-a răscolat.

Vespasian și Titus au fost trimiși ca să-i pedepsească; ruina lor a fost groaznică. Unul cîte unul orașele lor au fost distruse iar în cele din urmă Titus a asediat Ierusalimul. În primăvara anului 70 după Hristos, cînd orașul era plin de oameni veniți să serbeze Paștile, Titus își orîndui trupele în fața zidurilor orașului; locuitorii împresurați deveniră pradă foametei, sabiei năvălitorilor și războiului civil. Dacă cineva încerca să fugă din oraș era crucificat de romani. Foametea deveni atît de cumplită încît părinții își mînceau copiii. După istoricul Iosephus, numărul celor ce au pierit în timpul acela trece de un milion; orașul și templul au fost prefăcute în cenușă.

Așa s-a împlinit profeția citată asupra răzvrătitudinii Israel trupesc, la sfîrșitul vîrstei lor de favoruri speciale ca popor ales al lui Dumnezeu. Acum, la sfîrșitul vîrstei evanghelice, după însemnătatea mare a profeției,

o strîmtorare asemănătoare va veni peste Israelul nominal care în înțeles mai larg este creștinătatea - "*un timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele*", mai teribil decît acela care a venit peste Iudeea și peste Ierusalim. Noi nu ne putem închipui o strîmtorare mai grozavă decît cea arătată mai sus, ci numai că ea va fi mai generală și mai universală și de asemenea mai distructivă, dacă se ține seama de mijloacele moderne de război. În loc să se mărginească la un singur popor sau țară, ea va cuprinde toate popoarele, întreaga lume și va aduce necaz mare îndeosebi asupra lumii civilizate, asupra creștinătății - asupra Babilonului.

Astfel revărsarea mîniei asupra Israelului trupesc o socotim ca o icoană a celei mai mari și mai aprinse mîinii ce se va abate asupra creștinătății la sfîrșitul acestei vîrste. Cine se grăbește să vadă în procedeele Atotputemicului o nedreptate față de generația noastră, acela nu înțelege legea desăvîrșită a răsplății care produce cu siguranță, deși adeseori încet, rezultatele sale, care nu se pot înconjura. Dreptatea și necesitatea acestei judecări este clară pentru fiecare om care se gîndește cu respect față de Dumnezeu. Cine cugetă astfel, acela își va apleca inima la învățăturile Cuvîntului Său (Prov. 23:12).

**MAREA STRÎMTORARE ESTE REZULTATUL INEVITABIL AL
CAUZELOR CARE AU PRECEDAT-O**

Astăzi ne aflăm într-o perioadă ce are să sfîrșească veacurile istoriei omenirii; experiențele făcute în decursul acestor veacuri ar trebui să fie folositoare lumii, și ele chiar sînt în unele privințe. Cei care ar fi trebuit să tragă cel mai mare folos din aceste experiențe sînt cei ce trăiesc în țările luminate, direct sau indirect, de lumina

adevărului divin, cei ce fac parte din creștinătate, din Babilon; răspunderea lor ca ispravnici ai lui Dumnezeu, care le-a oferit aceste avantaje, este foarte mare. Dumnezeu va cere socoteală oamenilor nu numai despre ceea ce ei știu, ci și despre ceea ce ar fi putut să știe, dacă ar fi ascultat de sfaturile și învățăturile sale; căci experiențele (noastre sau ale altora) sînt hotărîte de Dumnezeu să ne învețe. Dacă oamenii nu voiesc să le asculte, dacă le nesocotesc, vor trebui să sufere urmările neascultării.

Creștinătatea are astăzi în fața ei, ca o carte deschisă, istoria tuturor veacurilor trecute precum și descoperirea cuvîntului divin. Și ce lecții de înțelepciune, de cunoștințe, de favoare și de preveniri se pot trage din acestea! Profitînd de experiențele generațiilor trecute în ceea ce privesc diferitele ramuri ale industriei, economiei politice, etc., lumea a făcut progrese foarte lăudabile pe tărîmul material. Multe din comoditățile și confortul civilizației noastre se datoresc aplicării învățămintelor luate din experiențele generațiilor trecute.

Arta tipografică a pus aceste învățăminte la îndemîna tuturor. În acest domeniu generația noastră se bucură de toate avantajele; toată înțelepciunea și toate experiențele din trecut s-au adăugat la ale sale. Dar morala ce omul ar fi trebuit s-o tragă din acestea a fost neglijată aproape în totalitate, chiar dacă forțat se impune atenției publice. Istoria nu este decît o serie de învățăminte pentru omul chibzuit și aplecat spre dreptate; generația noastră posedă mai multe învățături decît toate generațiile din trecut. Spiritele observatoare le-au însemnat din timp în timp și au atras luarea aminte asupra lor. Astfel, profesorul Fischer în prefața

lucrării sale "Începutul, dezvoltarea și căderea imperiilor", spune foarte bine: "Există o lege în succesiunea evenimentelor omenești; aceasta se dovedește clar din faptele observate. Evenimentele sînt totdeauna efectul lucrurilor anterioare care le-au deschis calea. Ele sînt recunoscute ca fiind rezultatele firești ale timpurilor trecute. Evenimentele anterioare, la drept vorbind, le-au prefigurat".

În realitate nu există efect fără cauză; istoria ne dovedește aceasta în felul arătat mai sus. Potrivit acestei legi, care este legea lui Dumnezeu, sămînța aruncată în trecut trebuie să încolțească, să se dezvolte și să aducă rod, și tot așa trebuie să urmeze și un seceriș. Noi am arătat în vol. II, că epoca secerișului Vîrstei Evanghelice este deja aici; ea a început în 1874, cînd timpul prezenței Stăpînului secerișului venise; și fiindcă de la această dată începînd s-a împlinit o mare parte din munca secerișului, noi ne apropiem acum cu pași repezi de sfîrșitul perioadei secerișului, cînd neghina trebuie să fie arsă și strugurii copti ai "viei pămîntului" (ai viei false - a Babilonului) culeși și călcați în teasc pentru a dispărea cu totul (Apoc. 14:18-20).

RĂSPUNDEREA ȘI ATITUDINEA CREȘTINĂȚII

Babilonul, creștinătatea, stăpînind cu o mare putere, a avut ocazia timp îndelungat să arate ce este în stare să facă; ea a avut de asemenea posibilitatea să învețe și să practice dreptatea, și adeseori a fost înștiințată despre judecata viitoare. În decursul Vîrstei Evanghelice ea a avut în mijlocul ei pe sfinții lui Dumnezeu devotați și consacrați; ei erau oameni și femei asemănători lui Hristos; acești credincioși erau

"sarea pământului". Babilonul a auzit din gura lor vestea mântuirii; apoi a văzut cum, prin purtarea lor, au învățat principiile adevărului și a dreptății, și au vorbit despre îndreptățire și despre judecata viitoare.

Dar creștinătatea a nesocotit aceste epistole vii trimise de Dumnezeu. Mai mult decât atât, națiunile zise creștine, lacome de câștig, au dezonorat numele lui Hristos înaintea păgînilor prin aceea, că pe urma misionarilor creștini au introdus blestematul lor trafic cu băuturi îmbătătoare și alte rele "civilizate", iar adevărații sfinți ai lui Dumnezeu, embrionul împărăției cerurilor (compus numai din sfinții a căror nume sînt scrise în ceruri) au suferit violență în mijlocul Babilonului. El i-a urît și persecutat prin decretele și hotărîrile lui, uneori chiar pînă la moarte, astfel că în decursul veacurilor trecute, mii dintre ei și-au pecetluit mărturia cu sîngele lor. Întocmai ca Învățătorul lor, ei au fost urîți fără motiv, fiind socotiți lepădătura societății, iar lumina lor a fost mereu stinsă și respinsă, pentru ca întunericul să poată domni și astfel Babilonul să-și poată vedea nestingherit de nelegiuirile sale. Cît de întunecată și tristă este istoria creștinătății! Roma, mama "este beată de sîngele sfinților... și a martirilor lui Isus" (Apoc. 17:6). Ea și fiicele ei orbite sînt totdeauna gata să persecute și să decapiteze, deși în chip mai rafinat, pe toți care sînt credincioși lui Dumnezeu și adevărului Său și care, cu toată blîndețea, îndrăznesc să le arate lămurit Cuvîntul lui Dumnezeu care-i dezaprobă.

Puterile civile ale creștinătății au fost avertizate adeseori, cînd din timp în timp împărățiile și regatele au căzut din cauza corupției lor. Chiar astăzi, dacă aceste puteri ar vrea să asculte, ele ar putea auzi o

ultimă prevenire a profetului inspirat de Dumnezeu, care zice: *"Acum dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați înoățătură, judecători ai pământului! Slujiți Domnului cu frică, și bucurați-vă, tremurînd. Dați cinste Fiului, ca să nu se mînie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mînia lui este gata să se aprindă... Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Pentru ce regii pământului se scoală și domnitorii se unesc împreună împotriva lui Dumnezeu și împotriva Unsului său, zicînd: "Să rupem legăturile lor și să scăpăm de lanțurile lor!" Împotrivirea puternicilor pământului nu va folosi la nimic, căci "cel ce șade în ceruri rîde, Domnul își bate joc de ei. Apoi, (fiindcă ei se încăpățînează și nu ascultă avertismentele sale) El le vorbește în mînia Lui, și-i îngrozește cu urgia Sa" (Ps. 2:10-12,1-5).*

Apoi iarăși: *"Dumnezeu stă în adunarea Sa; El judecă în mijlocul dumnezeilor (cîrmuitorilor). Pînă cînd veți judeca nedrept și veți căuta la fața celor răi? Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului, scăpați pe cel nevoias și lipsit, izbăviți-i din mînia celor răi" (Ps. 82:1-4).* Importanța și urgența acestui sfat, prin cerințele timpului prezent, atrag atenția autorităților; presa zilnică este în această privință un martor statornic; apoi o mulțime de preveniri din partea oamenilor serioși, care văd cum se apropie pericolul din cauza nesocotirii acestui sfat. Chiar oamenii lumesci, care studiază viitorul numai din punct de vedere al avantajelor pămîntești, văd trebuința de a urma drumul arătat de sfaturile înțelepte ale profetilor.

Împăratul Wilhelm I al Germaniei prevăzuse aceasta, după cum putem vedea din cuvintele următoare scrise de corespondentul ziarului "Observatore Romano" (în 1880):

"Cînd împăratul Wilhelm primi vestea groaznicului atentat împotriva țarului Alexandru II, a fost adînc mișcat și după cîteva minute de tăcere, zise pe un ton melancolic, dar energic: "Dacă nu se schimbă direcția politicii, tronurile vor fi răsturnate și societatea va deveni prada celor mai teribile evenimente".

În cartea sa "*Reformă sau Revoluție*", publicată în 1896, d-l Massow, președintele comitetului central german al lucrărilor din colonii, foarte conservator, acuză oamenii din țara sa că imită struțul, care în fața primejdiei își ascunde capul în nisip. El scrie:

"Noi putem nesocoti primejdia, dar nu o putem schimba, nici împiedica socialismul să devină o forță considerabilă". El îndeamnă pe cei mari la generozitate, la dragoste și să facă așa ca fiecare să aibă din ce să trăiască muncind, ca să poată duce o viață omenească, "Milioane zice el, ar putea fi încă scăpați de revoluție și cîștigați pentru lege și ordine".

Dar ascultă oare, cei ce dețin puterea, avertismentele și învățămintele solemne ale ceasului prezent? Nu. După cum a prezis profetul: "*Ei nu voiesc să știe de nimic, nu pricep nimic, ci umblă în întuneric (pînă cînd) toate temeliiile pămîntului (temeliile societății - principiile legii și ordinii stabilite pînă aici) vor fi zguduite*", - "puternic zguduite" - pentru a fi răsturnate și măturate de pe pămînt (Ps. 82:5; Is. 2:19; Evr. 12:26,27).

Împăratul Germaniei nu prea ținea seama de temerile pe care le-am citat și care au fost exprimate de bunicul său. Iată ce a spus Wilhelm II, oferind prințului Bismark o impunătoare sabie cu teacă de aur:

"În fața acestor trupe predau darul meu prealuminatei voastre altețe. Nu putem găsi un dar mai potrivit decît o sabie, arma cea mai nobilă a germanilor;

un simbol al acelui instrument pe care excelența voastră, în serviciul bunicii mele, ați ajutat al făuri, făcându-l mai ascuțit și mai lesne de mînuit, o amintire a marelui timp de ridicare a Reichului, cînd sîngele și fierul au servit de tencuială, un remediu care nu dă greș, și care în mîna regilor și-a prinților va apăra unitatea patriei în caz de nevoie față de dușmanul intern, întocmai cum a făcut și a păstrat unitatea și în alte țări."

Comentînd aceste cuvinte, "Spectator"-ul din Londra zice: "Aceasta este o declarație pe cît de alarmantă pe atît de uimitoare și se poate aplica în două chipuri: Sau vizează întreg statul german care s-ar preface că se retrage, că se separă de imperiul german, sau arată hotărîrea împăratului și-a aliaților săi de-a proceda cu forța, dacă va fi necesar, și va întrebuița armata împotriva socialiștilor și anarhiștilor".

Declarația țarului Rusiei, Nicolae II, că va susține absolutismul cu tot atîta ardoare ca tatăl său, este o dovadă că nu se dă nici-o atenție la avertismentele solemne ale ceasului prezent și la Cuvîntul lui Dumnezeu. Să vedem cum a fost ea primită de supușii săi, cu toată stăruința autorităților de-a înăbuși cuvîntul. Un manifest, răspîndit în întreaga Rusie, a fost publicat de partidul drepturilor poporului din Rusia. Acest manifest, sub formă de scrisoare adresată țarului, era important prin stilul lui clar și energic. După ce-l blamează pentru revendicările absolutismului său, declară:

"Cei mai înaintați dintre zemtsvoși nu cereau decît buna înțelegere între țar și popor, libertatea cuvîntului și totodată supremația legii față de samavolnicile executivului. Ați fost înșelat și speriat de observațiunile

curtezanilor și birocraților. Societatea va înțelege perfect că birocrația, geloasă de atotputernicia ei, este aceea care a vorbit prin voi. Birocrația, de la consiliul de miniștri pînă la cel mai mic funcționar de provincie, urăște orice dezvoltare individuală și socială și împiedică cu toată puterea legăturile directe dintre monarh și poporul său, afară de cazul cînd supușii săi vin în ținută de gală să prezinte felicitări, icoane și ofrande.

Declarația voastră dovedește că orice încercare de-a exprima în fața tronului nevoile țării, chiar în chipul cel mai loial, ar fi expusă la un refuz brusc. Societatea așteaptă de la voi ajutor și încurajare, dar nu auzi decît o reclamare a atotputerniciei voastre, dînd impresia celei mai complete înstrăinări a țarului de poporul său. Voi înșivă v-ați distrus popularitatea; v-ați înstrăinat toată această clasă a societății care luptă în mod pașnic pentru progres. Cîțiva indivizi se bucură de declarația voastră, dar veți vedea în curînd neputința lor.

Într-o altă clasă, discursul vostru a prilejuit un sentiment de injurie și indispoziție, dar care totuși va învinge repede cele mai bune forțe sociale și apoi va începe lupta pașnică, dar indîrjită și hotărîită, pentru libertate.

În al treilea rînd, cuvintele voastre vor stimula, prin toate mijloacele, zelul pentru lupta împotriva nesuferitei orînduirii prezente. Voi sînteți cei dintîi care începeți lupta. Și ea nu va întîrzia."

Toate popoarele creștinătății se poticnesc în întunericul care a fost iubit atîta vreme. Chiar și Statele Unite, care se bucură de-o libertate de care sînt mîndre și care, în toate privințele, sînt mai mult favorizate decît oricare alt popor, nu fac excepție, deși au avut și

ele prevenitorii lor. Notați cuvintele aproape profetice pe care președintele martir Abraham Lincoln le-a adresat unui prieten din Illinois, puțin timp înainte de asasinarea sa:

"Da, ne putem cu toții felicita că acest război crud se apropie de sfârșit. El a costat o mare sumă de bani și de sânge. Cel mai bun sânge al elitei americane a fost oferit fără măsură pe altarul patriei noastre pentru viața națiunii. Într-adevăr acesta a fost un ceas critic pentru republică. Dar, într-un viitor foarte apropiat văd grăbindu-se o criză care mă pune pe gânduri și mă face să mă cutremur pentru mîntuirea țării mele. Ca urmare a războiului au luat ființă fel de fel de corporațiuni; o eră de corupție va urma în clasele de sus; puterea banilor din țară va căuta să-și prelungească domnia influențînd prejudecățile poporului, pînă cînd toată bogăția va fi îngămădită în mîinile cîtorva inși, și aceasta se va face de către republică. În acest moment sînt mai îngrijorat pentru siguranța țării mele decît oricînd înainte, chiar decît în momentul cel mai greu al războiului."

Tot astfel, în 1896, deputatul Hatch din Missouri, într-o cuvîntare la congresul Statelor Unite, asupra chestiunilor financiare și sociale, declară:

"Neînduplecata lege a cauzelor și-a efectelor dăinuește încă și dacă nu se ține seama de aceasta și nu se ia nici un remediu, ne putem aștepta să vedem pe continentul american ororile revoluției franceze, dar și mai groaznice din cauza progreselor și perfecțiunilor moderne".

Tot așa în 1896, secretarul naval al Statelor Unite D. H. R. Herbert ținu la Cleveland, în fața oamenilor de afaceri, următoarea cuvîntare:

"Intrăm într-o eră de mari întreprinderi. Optimismul ar putea spune că aceasta va putea ameliora condițiunile omenirii și va face produsele și transporturile mai ieftine; marile magazine, în care puteți găsi tot ce doriți și ieftin, apar pretutindeni. Dar în același timp, vedem pe cei ce dețin monopolurile tinzând spre acapararea în mare; dușmănia dintre capital și muncă se mărește; o schimbare importantă se face chiar la țaran și totul va sfârși prin anarhie și vărsare de sânge; iată ce ne oferă viitorul".

Puterile eclesiastice au fost de asemenea avertizate. Ele au fost prevenite prin încercările pe care Dumnezeu le-a trimis poporului Său, Israel, în timpurile trecute; apoi ele au mai fost avertizate și prin reformatori. Cu toate acestea numai foarte puțini sînt în stare să citească scrisoarea misterioasă de pe peretele palatului împărațesc (Dan. 5); de aceea ele nu au forța de-a rezista curentului popular. Se pare că preotul T. DeWitt Talmage înțelege aceste lucruri, cel puțin într-o anumită măsură, căci într-o cuvîntare (din 1896) el spunea în această privință:

"Dacă Biserica lui Hristos nu se trezește și nu se dovedește prietena poporului și a lui Dumnezeu, dacă nu dovedește dragoste față de masele populare, care luptă din răspuțeri ca să cîștige pîinea pentru familiile lor, dacă ea merge pe drumul care merge acum, biserica organizată va deveni o instituție moartă. Hristos va trebui să vină din nou și să meargă pe țărmurile lacului ca să invite pescari onești pentru a deveni apostoli ai dreptății (recunoscuți astfel atît de oameni cît și de Dumnezeu). Vine timpul cînd oamenii din toate clasele vor avea drepturi egale pentru a-și agonisi "pîinea cea de toate zilele".

Avertismentele continuă, dar se pare că nu folosesc la nimic. Clericii au avut mare putere și mai au încă, dar ei au abuzat de ea, și în numele lui Hristos și-al evangheliei Sale, s-au servit de ea și se servesc încă în mod egoist. *"Ei umblă după mărire, pe care și-o dau unii altora"; "ei iubesc scaunele dintii din sinagogi"; "le place să fie numiți de oameni: Rabi"* - doctor, reverend, etc., și *"toți își văd de calea lor, fiecare după interesul său"* (Ioan 5:44; Matei 23:6-12; Is. 56:11). Și *"frica de oameni este o cursă"* (Prov. 29:25) și împiedică pe unii servitori adevărați ai lui Dumnezeu de-a fi credincioși, în timp ce mulți "păstori", după cum se vede, nu s-au îngrijit niciodată de oile Domnului, decât pentru a-și asigura lina de aur.

În timp ce recunoaștem cu plăcere că mulți oameni învățați, cultivați, nobili și smeriți au făcut și fac încă parte din clerul diferitelor confesiuni ale bisericii nominale, căci în tot timpul Vîrstei Evanghelice ea a conținut atât grîul cît și neghina (Matei 13:30), noi sîntem siliți a recunoaște că majoritatea, atât din corpul eclesastic cît și din rîndurile credincioșilor simpli, este formată din neghină. Este greu ca să nu se întîmple astfel, deoarece tinerii bine dotați, care rîvnesc la un post de preot, sînt cu toții ispitiți de orgoliu, mărire deșartă, popularitate și o viață ușoară.

Dintre toate profesiunile, cea de preot oferă drumul cel mai rapid și mai ușor, care conduce la onoare, viață comodă, prosperitate și adeseori la bogăție. Profesiunea de magistrat pretinde o viață de energie intelectuală, de străduințe și de muncă, și e întovărășită de o mulțime de griji. Tot astfel este și cariera de medic. Dacă în aceste profesiuni omul se ridică la cinste și bogăție, aceasta nu se întîmplă numai pentru că el are

un spirit viu și vorbire ușoară, ci este rodul străduințelor oboseitoare, pe când în profesiunea de preot, arta de-a vorbi plăcut unui auditoriu, de două ori pe săptămână un subiect biblic, este de ajuns să asigure oricărui tânăr, cu o educație mijlocie, și de bun caracter, respectul și cinstea adunării sale, un salariu convenabil și o viață ușoară și liniștită.

Dacă preotul e înzestrat cu un talent oratoric va deveni, înainte să-și dea bine seama, celebru printre oamenii care rareori se opresc să se întrebe dacă evlavia lui - credința, umilința și respectul lui față de Dumnezeu - a mers mână în mână cu dezvoltarea intelectuală și progresele lui oratorice. E adevărat că, dacă acesta ar fi cazul, el ar fi mai puțin stimat în mijlocul bogatelor congregațiuni, care au mai multă "neghină" în sînul lor decît adunările mai puțin favorizate, decît bisericile mai sărace. Dacă evlavia lui învinge influențele împrejurărilor, el va fi adeseori obligat, pentru buna sa reputație, să reacționeze împotriva dispozițiilor și prejudecăților ascultătorilor săi, și în curînd va deveni nepopular și mai puțin dorit. Toate aceste împrejurări au introdus astfel la amvon o mare parte din ceea ce Scripturile arată sub numele de "păstori plătiți" (Is. 56:11; Ezech. 34:2-16; Ioan 10:11-14).

Răspunderea celor ce și-au ales cariera preoțească, misiunea Evangheliei în numele lui Hristos, este foarte mare. Ei au în ochii lumii o poziție înaltă, ca reprezentanți ai lui Hristos, tîlmăcitori speciali ai spiritului Său, ai caracterului și ai adevărului Său și, ca clasă, ei au mari avantaje, fiindcă au privilegiul de a cerceta adevărul și de a-l propovădui liber. Ei sînt scutiți de sarcina de a-și cîștiga pîinea zilnică care obligă pe alți oameni; apoi au fost ajutați la nevoile

temporale și în educația lor specială de numeroase asociații fondate în acest scop. Majoritatea preoților, în loc de-a se folosi de ocaziile avute și de poziția lor pentru a-și îndeplini misiunea, au căzut în ispită și ca rezultat sînt astăzi niște orbi conducători de orbi; și din acest motiv cad, împreună cu turmele lor, în groapa scepticismului, a necredinței. Ei au ascuns Adevărul (pentru că este nepopular) și învață rătăcirea (pentru că este populară), învățături și reguli omenești (pentru că sînt plătiți să facă așa). În adevăr, ei au spus atît de des poporului: "credeți ce vă spunem noi și aveți încredere în autoritatea noastră", în loc să îndrumeze "să cerceteze toate lucrurile" prin cuvintele inspirate ale profeților și ale apostolilor, și să nu "ție" decît "ceea ce este bun". Veacuri de-a rîndul, clerul bisericii din Roma a ținut Cuvîntul lui Dumnezeu ascuns (înmormîntat) în limbile moarte și n-a încuviințat traducerea lui în limbile vii, ca nu cumva oamenii să cerceteze scripturile și să-și dea seama de pretențiile nedrepte ale conducătorilor lor spirituali. Din cînd în cînd, din mijlocul bisericii corupte s-au ridicat cîțiva reformatori smeriți au scos Biblia din uitare și au vestit-o poporului și astfel s-a născut mișcarea protestantă, protestînd contra învățăturilor false și a obiceiurilor rele din biserica romană.

Cu toate acestea, protestantismul se corupse și el: clerul a început să publice principii de credință și a învățat poporul să le considere ca învățături esențiale, ca rezumate ale Bibliei. Conducătorii săi botezau copiii și-i învățau catechismul înainte ca ei să fie în stare a cugeta și a judeca. Și după ce au crescut mari, au fost adormiți de conducătorii lor spirituali, învățați fiindcă în lucrurile religioase cel mai bun lucru pentru ei este

să lase în grija lor toate chestiunile de doctrină și să urmeze învățăturile lor, pretinzând că numai ei au educația necesară pentru a înțelege adevărul dumnezeesc, și că astfel ei trebuie să fie considerați ca *autorități* în materie de religie, fără a mai cerceta Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă cineva își permitea să cerceteze această autoritate pretinsă și să gîndească altfel, era considerat ca eretic sau schismatic. Cei mai învățați și mai destoinici dintre ei au scris multe volume despre ceea ce ei numesc teologie sistematică, care, ca și Talmudul evreilor, iau în deșert Cuvîntul lui Dumnezeu și învață în locul lui învățături omenești (Matei 15:6; Is. 29:13). Alte personalități ale clerului protestant au primit funcții onorabile și bine plătite, ca profesori de teologie în seminare, fondate în aparență pentru a pregăti tineri în misiunea creștină, dar în realitate pentru a le grava în minte ideile "teologiei sistematice", numită astfel de diferitele lor școli ca să împiedice, dacă nu chiar să încătușeze gîndirea liberă și examenul cinstit și respectuos al Sfințelor Scripturi, unde se află adevărul curat și neamestecat cu tradițiile omenești. "Clerul" (catolic și protestant) a urmat, din generație în generație, acest drum plin de rătăcirii tradiționale. Numai ici și colo se afla cîte unul destul de treaz și credincios față de adevăr ca să descopere eroarea și să ceară în mod curajos o reformă. Era mult mai ușor a urma curentul popular, mai cu seamă cînd acesta era urmat și de oamenii mari.

Astfel, clerul s-a folosit rău de puterea și de avantajele sale pentru Împărăția lui Dumnezeu. Totuși, în rîndurile sale s-au aflat și se află încă oameni serioși, suflete umilite, care cred într-adevăr că împlinesc voia lui Dumnezeu și că-i servesc Lui susținînd sistemele

false în care au fost educați și ale căror rătăcirii i-au orbit atât de mult.

Aceste gânduri pot să pară insultătoare multora dintre clerici, mai cu seamă celor îngîmfați; totuși cei umiliți vor ști să prețuiască această înfățișare sinceră și deschisă, și recunoscînd adevărul îl vor primi cu umilință și se vor hotărî să umble de aici înainte în lumina lui Dumnezeu, așa cum strălucește prin Cuvîntul Său, fără nici o frică de oameni. Ne bucurăm de-a putea spune că în decursul secerișului prezent, cîțiva membri ai clerului au părăsit rătăcirea pentru a urma Adevărul; dar cea mai mare parte dintre ei nu sînt din clasa celor umiliți; de aceea înțelegem valoarea cuvintelor lui Isus, cînd zice: *"Cît de greu este pentru cei care au bogății să intre în împărăția lui Dumnezeu!"* Aceste bogății pot fi: renume, glorie, învățătură sau chiar o situație confortabilă.

Poporul nu trebuie să se mire dacă clerul, ca clasă, este orb față de adevărurile prezente ale acestui seceriș. Tot așa a fost cazul și cu învățații și conducătorii de la sfîrșitul vîrstei iudaice, care erau orbi și se împotriveau adevărului anunțat în acel timp de seceriș. Orbirea lor este chiar pedeapsa meritată pentru că nu s-au folosit de talentele și ocaziile lor favorabile; de aceea, adevărul și lumina nu pot fi așteptate de la aceștia. Iată ce spuneau conducătorii religioși poporului de la sfîrșitul vîrstei iudaice: *"Crezut-a în El vreunul dintre mai marii noștri sau dintre farisei?"* (Ioan 7:48). Primind ideea lor și supunîndu-se orbește acestor conducători, unii n-au știut să se folosească de privilegiul oferit și nu au putut intra în binecuvîntările vîrstei evanghelice. Tot așa va fi cu o clasă asemănătoare în ultimele zile ale vîrstei evanghelice; cei ce vor urma orbește îndrumările

clerului vor cădea cu el în groapa scepticismului.

Numai credincioșii care umblă cu Dumnezeu, care au spiritul Său și care se încred în Cuvîntul Său prețios, pot înțelege și înlătura eroarea, care de mult timp este amestecată cu adevărul. Ei țin cu tărie la credința evangheliei și sînt credincioși din inimă lui Dumnezeu, în timp ce mulțimile sînt duse de curentul popular al necredinței sub toate formele ei. Teoria evoluției, critica religioasă, teosofia, știința creștină, spiritismul și altele, sînt o tăgăduire a prețului de răscumpărare și a meritului marelui sacrificiu de pe Golgota. Cine va putea sta în aceste zile rele (Efes. 6:13), acela va dovedi tăria și valoarea caracterului său creștin (1Cor. 3:11-13); curentul care va încerca să ia pe fiecare, va fi atît de puternic încît numai adevărații creștini, devotați lui Dumnezeu, plini de zel, de curaj și de hotărîre, vor fi în stare să reziste pînă la capăt. Aceste valuri de necredință vor lua pe toți ceilalți, după cum e scris: "*O mie vor cădea alături de tine și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nimic nu se va atinge. Căci (tu ai zis) Tu ești adăpostul meu, Dumnezeule! Tu faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare... Cel ce stă sub ocrotirea (starea de consacrare) Celui Preaînalt se va odihni la umbra Celui Atotputernic... El te va acoperi cu penele Sale și vei găsi un adăpost sub aripile Lui; adevărul îți va fi scut și pavăză*" (Ps. 91).

Creștinul, ca individ, nu poate arunca răspunderea asupra preoților și învățătorilor săi sau asupra sinoadelor și confesiunilor. Noi sîntem judecați de Cuvîntul lui Dumnezeu (Ioan 12:48-50; Apoc. 20:12) și nu de părerea sau judecata semenilor noștri, oricare ar fi titlurile și atribuțiile lor. Fiecare deci ar trebui să imite pe nobilii iudei din Berea, care „cercetau Scripturile în

fiecare zi” ca să vadă dacă ceea ce li se spunea era adevărat. Este deci datoria noastră de creștini ca fiecare, individual, „să cercetăm toate lucrurile și să ținem ceea ce este bun”. „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vorbesc după cuvîntul acesta, nu le va răsări nici o lumină” (Fapte 17:11; 1Tes. 5:21; Is. 8:20).

Același principiu este valabil atît în lucrurile pămîntești cît și în cele spirituale. Diferitele state moderne sînt asemenea vaselor care înaintează spre naufragiul inevitabil. Cei ce voiesc să domolească masele populare cuprinse de furie stau înaintea vasului; ei nu pot, ce-i drept, schimba cursul evenimentelor, dar într-o măsură oarecare pot prinde ocaziile ce li se prezintă astăzi pentru a se comporta înțelept, ca să poată înfrunta catastrofa inevitabilă. Ei pot pregăti bărcile de salvare, pentru ca în momentul sfărîmării vasului în marea anarhie să-și poată ținea capul deasupra valurilor, pentru ca apoi să poată găsi repausul de dincolo. Cu alte cuvinte, purtarea cea mai înțeleaptă din această zi, este să te porți cu dreptate, cu bunătate și dărnicie față de semenii tăi, oricare ar fi rangul și situația lor. Strîmtorarea cea mare se va naște din marea mînie a națiunilor întăritate și din nemulțumirea și revolta gloatelor luminate, împotriva claselor mai favorizate, aristocratice și conducătoare.

Nemulțumirile sînt acum foarte mult discutate; de aceea, înainte de-a izbucni mînia, este momentul ca indivizii să dovedească principiile de care sînt conduși, nu numai prin cuvinte ci și prin faptele lor, în toate relațiile ce le au cu semenii lor. Acum e timpul de a studia și de a pune în aplicare principiile regulii de aur, de-a învăța să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Dacă oamenii ar fi destul de înțelepți pentru a lua în

seamă ceea ce în viitorul apropiat va fi rezultatul mersului prezent al lucrurilor, ei ar face aceasta cel puțin din prevedere dacă nu din principiu. Căci este înțelept a susține că, chiar în mijlocul celor mai îngrozitoare învălmășeli, cei ce se vor fi dovedit drepti, îndurători și buni, se vor bucura de anumite favoruri, pe când cei ce vor fi asuprit pe semenii lor și vor fi susținut pe asupritori vor suferi, căci mînia gloatelor se va revărsa asupra lor. Așa s-a întîmplat și în timpul revoluției franceze; și tot așa se va întîmpla și acum, după cum arată Cuvîntul lui Dumnezeu, care zice: „Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mîniei Domnului”. „Ochii Domnului sînt peste cei fără prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor. Domnul își întoarce fața împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe pămînt” (Ief. 2:3; Ps. 34:15-17). Aceste cuvinte de înțelepciune și de prevenire sînt în general pentru lume. Cît privește pe cei sfinți, pe turma mică, pe învingători, ei vor fi socotiți vrednici să fie "scăpați de toate lucrurile acestea" (Luca 21:36).

LEGĂTURILE POPOARELOR PĂGÎNE CU CREȘTINĂTATEA ȘI CU MAREA STRÎMTORARE

În timp ce mînia lui Dumnezeu se va revărsa asupra popoarelor creștine pentru că au păcătuit, cu toate că au avut o mare cunoștință și s-au bucurat de cele mai mari privilegii, totuși Scripturile arată lămurit, că și popoarele păgîne au o anumită răspundere și nu vor rămînea nepedepsite. Timp de veacuri, generațiile păgîne și-au găsit plăcerea în a făptui nedreptatea. Strămoșii lor au uitat pe Dumnezeu, pentru că lor nu le-a plăcut să-și aducă aminte de autoritatea Sa, pe care

El avea dreptul s-o exercite asupra lor; ei iubeau întunericul mai mult decât lumina și umblau de bună voie în nebunia închipuirii lor. Iar urmașii lor au urmat aceeași cale pînă în ziua de astăzi.

Apostolul Pavel ne arată cugetul lui Dumnezeu în privința răspunderii acestor popoare (Rom. 1:18-32): *„Mînia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușe adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale lui, puterea lui veșnică și dumnezeirea lui, se văd lămurit de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El (avînd astfel lumină din lucrurile ce se văd, din mărturia naturii în ce privește existența, puterea și bunătatea lui Dumnezeu, și mărturia cunoștinței care le-a arătat ce este bine și ce este rău). Așa că nu se pot dezoînoați (dacă umblă totuși pe calea cea rea); fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu (cel puțin pînă la un anumit grad), nu l-au mărit ca pe Dumnezeu, nici nu i-au mulțumit, ci s-au dedat la gîndiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat (ca rezultat firesc al faptelor lor). S-au fălit că sînt înțelepți și au înebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, cu păsări, cu dobitoace cu patru picioare și tîrîtoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăteniei, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făptuitorului, care este binecuvîntat în veci! Amin.*

Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scîrboase (adică Dumnezeu nu li s-a împotrivit

nici nu a încercat să-i îndrepte, ci i-a lăsat în voia lor, să urmeze calea lor rea și să guste prin experiențe roadele ei amare)... Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuiri, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sînt șoptitori, bîrfitori, urîtori de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvînt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. Și măcar că știu hotărîrea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sînt vrednici de moarte, totuși, nu numai că ei le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac”.

Popoarele păgîne, după cum am arătat, au ascuns, au înăbușit ceea ce în timpurile primitive se cunoștea despre Dumnezeu și despre dreptatea Sa, iubind întunericul mai mult decît lumina, pentru că faptele lor erau rele; ele născociră religii false care îndreptăteau căile lor stricate; generație după generație au susținut și îndreptățit căile greșite ale strămoșilor lor, subscriind și urmînd doctrinele și căile lor. În felul acesta și-au asumat toată vinovăția și osînda lor, ca și popoarele creștine de astăzi, care-și asumă responsabilitățile generațiilor din trecut. Astfel popoarele păgîne n-au fost cu totul în necunoștință despre faptul că Isus Hristos a adus o mare lumină în lume. Chiar înainte de venirea lui Hristos, strălucitul Dumnezeu al lui Israel era cunoscut de multe popoare păgîne, prin purtările Sale față de poporul Său special; afară de aceasta, sfinții lui Dumnezeu, în tot timpul Vîrstei Evanghelice au răspîndit pretutindeni vestea cea bună. Ici și colo cîteva persoane au observat Adevărul, dar

popoarele în general l-au disprețuit și au umblat în întuneric. Iată de ce „*Domnul este mîniat pe toate neamurile*” (Is. 34:2). Popoarele păgîne, neavînd Evanghelia și avantajele ei, sînt aflate nevrednice de-a se guverna; iar popoarele creștine nu pot să se guverneze mai departe din cauză că, deși au avut lumina Evangheliei și avantajele ei, totuși nu s-au folosit de aceste binecuvîntări și astfel n-au umblat după legile Dreptății și ale Adevărului.

Astfel toate gurile sînt închise și toată lumea este vinovată înaintea lui Dumnezeu. Între toate popoarele nimeni nu este înțelept, nimeni nu caută pe Dumnezeu; toți s-au înstrăinat, toți sînt stricați; nu este nici unul care să facă binele, nici măcar unul (Ps. 14:2,3).

Dreptatea lui Dumnezeu se arată prin pedepsirea tuturor popoarelor. Popoarele păgîne vor primi o pedeapsă dreaptă pentru faptele lor, dar creștinătatea are o mai mare răspundere decît păgînismul. Evreii aveau multe avantaje față de păgîni; mai cu seamă că lor le-au fost încredințate Cuvintele lui Dumnezeu (Rom. 3:1,2). Ce vom zice atunci despre popoarele care formează creștinătatea, care au primit mult mai mari avantaje, pentru că ele, pe lîngă cuvintele legii, au mai primit și Evanghelia. Acest lucru nu trebuie uitat! Astăzi, Numele lui Dumnezeu este hulit printre păgîni din cauza popoarelor creștine, întocmai cum odinioară era hulit din cauza poporului evreu (Rom. 2:24). Să notăm, de pildă, că popoarele creștine au impus celor păgîne băuturile alcoolice și drogurile pentru a-și satisface iubirea de bani; acest lucru fiind dovedit prin declarațiile mai multor misionari și ale altor oameni de bine.

Se spune chiar, că unii păgîni arată creștinilor Biblia, spunîndu-le că faptele lor nu se potrivesc cu învățăturile din Cartea lor Sfîntă, și că un Brahman scrise odată unui misionar următoarele: „Sînteți un înșelător; dumneavoastră nu sînteți atît de bun ca învățăturile din cartea d-voastră; dacă poporul d-voastră ar fi atît de bun ca acea carte sfîntă, ați cuceri India în cinci ani” (vezi și Ezec. 22:4).

În adevăr, locuitorii din Ninive și regina din Șeba se vor scula în ziua judecării și vor condamna generația israelită, care trăia în timpul lui Isus, și căreia Domnul i-a vestit direct vestea cea bună a Împărăției (Matei 12:41,42). Israel și toate generațiile anterioare, precum și popoarele păgîne, se vor scula împotriva generației de astăzi a creștinătății, deoarece cui i s-a dat mult, i se va cere mult (Luca 12:48).

Lăsînd la o parte răsplata inevitabilă despre care este vorba, noi vedem cum, prin însăși natura lucrurilor, popoarele păgîne vor suferi prin căderea creștinătății, a Babilonului. Datorită influenței directe și indirecte a Cuvîntului lui Dumnezeu, popoarele creștine au progresat mult pe tărîmul material și al civilizației, și sînt mult mai înaintate decît popoarele păgîne în educație, în guvernare, precum și în știință, artă, producție, comerț și în orice ramură industrială. Celelalte popoare, nefavorizate de această influență civilizatoare a Cuvîntului lui Dumnezeu, dimpotrivă, au scăpat mereu, astfel că astăzi nu mai sînt decît umbra prosperității lor de altădată. Comparați de pildă Grecia de astăzi cu cea din trecut; vechea Grecie era centrul culturii și a influenței. Observați de asemenea ruinele de astăzi ale gloriei vechiului Egipt, care odată era prima națiune de pe tot pămîntul.

Ca urmare a declinului popoarelor păgâne, și a civilizației și progresului popoarelor creștine, cele păgâne sînt, mai mult sau mai puțin, datoare celor creștine pentru avantajele primite de la ele (din profitul comerțului și al comunicațiilor internaționale, precum și a dezvoltării ideilor și a cunoștințelor, etc.). Să mai adăugăm apoi progresul din ultimii ani, care a unit toate popoarele în diferite interese comune, interese care dacă vor fi atinse, la unul sau la altul dintre popoare, vor atinge foarte repede pe toate celelalte. De aceea, în momentul cînd creștinătatea va cădea pe neașteptate, efectele se vor simți serios asupra tuturor popoarelor care sînt mai mult sau mai puțin legate de ea. În limbajul simbolic al Apocalipsei, popoarele sînt arătate ca plîngînd cu amar din pricina căderii marelui Babilon (Apoc. 18:9-19).

Valurile mării, agitate de zguduirile politice și sociale, vor cuprinde și vor înghiți toate popoarele și tot pămîntul va fi curățat cu mătura nimicirii. Astfel îngîmfarea oamenilor va fi înjosită, căci este scris: "*A mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul*" (Rom. 12:19; Deut. 32:35). Judecata lui Dumnezeu se va îndeplini asupra creștinismului și asupra păgînismului potrivit normelor stricte ale dreptății.

SUS TU CĂLĂTOR DESCURAJAT

Sus tu călător descurajat,
Timpul vine, Cel ce-a murit
Pentru tine, pe lemn de cruce,
Va domni o mie de ani

O mie de ani bucurie-a fi.
Asta ziuă de mult s-a spus;
Ziua Sionului este aceasta,
Ce și profeții au văzut.

Vestiți asta! Spuneți la popor
Că s-apropie libertatea;
Bucurie, care v-a ținea
Într-o zi de-o mie de ani.

Precum zorile, dimineța,
Se răspîndesc peste pămînt,
Așa ziua Domnului va fi,
Strălucind o mie de ani.

Te-aștept, te-aștept o scumpe Isus.
Cînd te vei arăta, și eu
Să mă aflu vrednic, cu Tine,
A domni o mie de ani.

CAPITOLUL IV

BABILONUL ACUZAT ÎN FAȚA TRIBUNALULUI SUPREM

Puterile civile, sociale și eclesiastice ale Babilonului, ale creștinătății, sînt acum în balanță - Acuzație împotriva puterilor sociale și civile - Acuzație împotriva puterilor eclesiastice - Acum, în toiul veseliei lor, mîna celor ce le condamnă scrie sentința lor, care poate fi deja citită cu claritate, deși proba n-a atins încă deznodămîntul final

„Dumnezeu, da, Dumnezeu, Iehova vorbește și cheamă pămîntul, de la răsăritul soarelui pînă la asfințitul lui. El strigă spre ceruri sus (puterile conducătoare) și spre pămînt (masele populare) ca să judece pe poporul său (pe cei ce pretind că sînt poporul său, creștinătatea)”.

„Ascultă, poporul meu, și voi vorbi; ascultă Israele (Israelul spiritual nominal, Babilonul, creștinătatea) și te voi învăța... Dumnezeu zice însă celui rău: Ce tot înșiri tu legile mele, și ai în gură legămîntul Meu, cînd tu urăști muștrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el, și te însoțești cu preacuroarii. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește vicleșuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău (adevărații sfinți, clasa reprezentată prin grîu), clevetești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că eu sînt ca tine. Dar te voi muștra, și-ți voi pune totul sub ochi!” *„Luați seama dar, voi care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfîșii și să nu fie nimeni să vă scape”* - Ps. 50:1,4,7,16-22

În "ziua pregătirii" Domniei Milenare a lui Hristos, mulțumită lui Dumnezeu, cunoștința s-a înmulțit peste măsură de mult în toate domeniile; de aceea, puterile civile și eclesiastice ale creștinătății sînt acum în cumpăna dreptății dumnezeiești, în fața lumii întregi. Ora judecății a sosit; judecătorul este pe scaunul de judecată și martorii (toate națiunile) sînt prezenți. În acest moment de punere la probe este îngăduit "tuturor puterilor" să asculte acuzația adusă împotriva lor, și dacă pot să se apere. Cauza lor este scoasă la lumina zilei și lumea întreagă urmărește cu înfrigurare și încordare fazele judecății.

Scopul acestei puneri la încercare nu este de-a aduce marelui Judecător dovezi despre starea prezentă a acestor puteri, deoarece noi știm că, condamnarea lor a fost pronunțată de "cuvîntul temeinic al profeției"; oamenii pot deja să citească pe zidul sălii de ospaț scrierea fatală a mîinii misterioase: "*Mene, mene, tekel, ufarsin*". Prezenta încercare permite discutarea temeiniciei sau netemeiniciei doctrinelor și autorităților lor, și trebuie să arate tuturor oamenilor adevăratul caracter al Babilonului, deoarece, dacă oamenii au fost amăgiți de pretențiile lui zadarnice, ei vor fi siliți acum, prin această judecată, să recunoască că sentința divină, care aduce răsturnarea lor finală, este cu totul dreaptă. În această încercare, pretențiile Babilonului la o sfințenie superioară, la o autoritate divină, la dreptul de-a governa lumea precum și susținerea numeroaselor sale doctrine contradictorii, sînt examinate, judecate și condamnate.

Rușinate și zăpăcite, puterile civile și eclesiastice, prin reprezentanții lor, guvernatorii și clerul, se străduiesc să se justifice. Niciodată în analele istoriei

n-a existat o asemenea stare de lucruri. Niciodată clericii, oamenii de stat și autoritățile civile n-au fost controlați, chestionați și criticați ca astăzi în fața judecății publice, prin care spiritul Domnului, cercetînd inimile, face presiune asupra lor, spre marea lor confuzie. Cu toată hotărîrea și străduințele lor de-a se sustrage cercetării spiritului din zilele noastre, ei sînt obligați a se supune, și judecata continuă.

BABILONUL ÎN BALANȚĂ

În timp ce mulțimea pretinde astăzi, cu îndrăzneală, de la puterile civile și religioase ale creștinătății să dovedească, că, așa cum pretind, ele au autoritatea divină de-a guverna, totuși această mulțime, ca și stăpînirile, nu înțeleg că Dumnezeu a permis o închiriere popoarelor (Vol. II), sau le-a îngăduit să guverneze un timp oarecare, nici că El le-a lăsat libertatea de-a alege sau de-a îngădui anumiți guvernatori, buni sau răi, pînă la sfîrșitul "timpurilor neamurilor". În decursul acestui timp, Dumnezeu a lăsat lumea să-și vadă de afacerile ei și să guverneze după voința ei proprie, cu scopul de-a dovedi oamenilor că, în starea lor decăzută, ei nu sînt capabili de-a se guverna pe ei înșiși și că ei nu se pot lipsi de Dumnezeu, și nici nu pot fi independenți unii de alții (Rom. 13:1).

Guvernele și clasele conducătoare, neînțelegînd aceste lucruri, dar profitînd de ocazii, au stat la putere cît le-a fost cu putință, abuzînd de avantajele lor asupra mulțimilor mai puțin privilegiate, și s-au menținut astfel cu îngăduința mai mult sau mai puțin conștientă a popoarelor analfabete, cărora s-au străduit să le

întipărească în minte doctrina absurdă a alegerii și a "dreptului divin al regilor", a puterilor civile și eclesiastice. Timp de veacuri ignoranța și superstiția au fost dezvoltate și încurajate de conducătorii religioși, cu scopul de-a conserva această doctrină, a dreptului divin al regilor, care convine atât de mult politiciii lor.

Abia de curînd a început răspîndirea cunoștinței și a culturii, iar aceasta se datorește împrejurărilor providențiale și nu stăruințelor depuse de regi și de cler. Presa și mijloacele de comunicație au ajutat la răspîndirea acestor cunoștințe. Înainte de aceste invenții dumnezeiești, oamenii, trăind mai mult sau mai puțin izolați unii de alții, nu puteau să învețe ceva înafara experiențelor lor proprii. Aceste mijloace au fost instrumentele minunate care i-au ajutat să comunice unii cu alții și să facă legături sociale și comerciale, așa că toți oamenii, oricare ar fi gradul și poziția lor, pot să tragă foloase din experiențele altora peste tot pămîntul.

Acum, marele public citește, călătorește și se gîndește, dar este și nemulțumit și gălăgios, nemaiavînd respect față de regii și puternicii zilei, care sprijinesc vechea ordine de lucruri sub care se prăbușesc acum. Nu sînt decît vreo 350 de ani de cînd un decret al parlamentului englez prevedea printre membrii săi și analfabeți. Iată textul: "Orice lord din parlament și orice pair din regat, care are loc sau vot în parlament, poate să beneficieze de acest favor *chiar dacă nu știe să citească*". Dintre 26 de boieri care semnară marele hrisov se zice că numai trei și-au scris numele, iar ceilalți 23 au pus doar semnul lor.

În 1887, văzînd că cultura generală a poporului avea puțința să-l facă în stare să judece puterile

cîrmuitoare, în loc de-a fi favorabilă stabilității lor, guvernul din Rusia a propus să refuze învățămîntul superior pentru toți membrii din clasele sărace, ca să poată pune frîu întinderii nihilismului.

Dar era prea tîrziu pentru ca o asemenea politică să reușească, chiar și în Rusia. Aceasta era tactica și politica pe care o urma papalitatea în zilele puterii sale, dar pe care orice instituție vicleană trebuie s-o părăsească acum, știind foarte bine că puterea care ar stărui în aceste procedee ar suferi o contralovitură. Lumina a răsărit asupra minții poporului și el nu mai vrea acum întunericul trecutului. Odată cu înmulțirea treptată a cunoștinței, au fost cerute forme de cîrmuire republicane, iar formele monarhice care au mai rămas au fost modificate prin forța și revendicările poporului.

La lumina zilei celei noi, oamenii încep să vadă că sub protecția falselor pretenții suportate mai înainte de poporul ignorant, clasele conducătoare au tras în mod egoist folos din drepturile și privilegiile omenirii. Și privind din acest punct de vedere pretențiile nedrepte ale stăpînitorilor, oamenii ajung repede să hotărască singuri, fără să mai țină seama de nenorocitele apologii oferite de conducători. Dar, nefiind mișcați de principii mai nobile de dreptate și adevăr, nici judecata lor nu este mai bună decît a conducătorilor cu scopuri egoiste. Înclinația lor caută să nesocotească repede orice lege și orice rînduială, în loc să examineze cu liniște și nepărtinire, la lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, cerințele dreptății sub toate înfățișările ei.

Babilonul - creștinătatea - compus din societatea organizată de astăzi, reprezentat prin oamenii săi de stat și prin clerul său, este acum în balanța judecății publice, care începe să vadă că pretențiile lui sînt fără

temei și absurde. Acuzațiile grele împotriva Babilonului, din cauza egoismului său și a călcării regulii de aur a lui Hristos, al cărui nume și-l atribuie și de la care pretind că au primit autoritatea, au tras în balanță atât de mult, încît lumea informată nu mai are răbdare să aștepte alte dovezi privind caracterul anticreștin al Babilonului.

Reprezentanții lui invită lumea să privească gloria împărățiilor, învingerea armatelor, splendoarea orașelor și-a palatelor lor, forțele lor puternice și instituțiile lor politice și religioase. Ei se străduiesc să reînvie spiritul care domnea în vremile trecute, patriotismul îngust și superstițios, care făcea pe oameni să se plece într-o adevărată închinăciune înaintea autorității și puterii, acel spirit care-i îndemna să strige din toate puterile lor: „Trăiască regele!”, să adore pe cei ce pretindeau să fie priviți ca reprezentanții lui Dumnezeu pe pămînt.

Dar acestea sînt lucruri ale trecutului; ceea ce a mai rămas din ignoranță și superstiție va dispărea în curînd, odată cu sentimentele patriotice și cu oarba închinăciune religioasă, pentru a face loc independenței, bănuelii și disprețului, care duce lumea cu pași repezi la luptă și la anarhie. Popoarele din toate statele vorbesc conducătorilor cu mînie și amenințări și uneori se revoltă. Ele acuză pe față stăpînirea că le-a înșelat, că face trafic cu drepturile lor indiscutabile și că dorește să-i aducă iarăși la robia strămoșilor lor. Mulți strigă cu tărie să fie răsturnați conducătorii, „căpitanii” și să se lase bărcile statului în voia lor, în timp ce muncitorii se frămîntă ca să știe cine va învinge. Dar împotriva acestor strigăte sălbatice și primejdioase, „căpitanii”, regii și oamenii de stat se opun strigînd poporului: „Sus mîinile! voi izbiți barca de stînci, o s-o răsturnați!”

Apoi se prezintă conducătorii religioși, care sfătuiesc poporul să se supună; și, căutînd să scoată în evidență propria lor autoritate, ca fiind de la Dumnezeu, ei se înțeleg în taină cu puterile civile să țină poporul sub restricții. Dar ei încep să vadă că puterea lor dispăre și caută ceva pentru a o întări. Astfel ei vorbesc de unire, de conlucrare între ei; și solicită statului mai mult ajutor, promițînd să mențină cu puterea lor (care dispăre) instituțiile civile. Dar furtuna crește mereu și în timp ce masele populare, neputînd înțelege primejdia, continuă să strige, cei ce cîrmuiesc „bărcile” statelor „își dau sufletul de groază” văzînd ce are să vină.

Puterile eclesiastice, în special, sînt în mare strîmtorare cînd trebuie să dea rapoartele lor pentru a salva aparențele și a îndulci, dacă este cu putință, sentimentele revoluționare publice îndreptate împotriva lor. Dar, încercînd să facă apologia bunelor rezultate ale puterii lor din veacurile trecute, ei nu fac decît să adauge la propria lor confuzie și încurcătură și să deștepte atenția lumii asupra adevăratei stări de lucruri din prezent. Aceste apologii apar mereu în coloanele ziarelor politice și religioase, dar în contrast izbitor cu criticile îndrăznețe ale lumii împotriva puterilor civile și eclesiastice ale creștinătății. Iată cîteva extrase din aceste critici:

LUMEA ACUZĂ PUTERILE CIVILE

„Dintre toate credințele curioase ale oamenilor, nici una nu este mai ciudată ca aceea care pretinde că Dumnezeu, Atotputernicul, a ales cu grijă cîțiva indivizi dintre cei mai ordinari ai rasei omenești, de

multe ori bolnăvicioși, stupizi și păcătoși ca să domnească peste mari comunități, sub protecția sa specială, ca reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ” - *New York Evening Post*.

Un alt ziar citează bolile, infirmitățile și diformitățile caselor regale. Tristă constatare!

Un corespondent înșiră amănunțit costul întreținerii casei regale din Anglia, începînd cu casa reginei Victoria și arată apoi că contribuabilul ține astfel fără ocupație un mare număr de persoane care, dacă ar lucra în mod onorabil cu mîinile lor, ar putea fi folositoare țării.

Ziarul "*Spectator*" arată că încoronarea ultimului țar al Rusiei a costat 25.000.000 dolari.

În general, cîrmuitoarii împărățiilor așa zise creștine sînt lipsiți de adevăratele sentimente creștinești și chiar de simpatie față de oameni. Aceasta se dovedește cu prisosință prin faptul că, deși risipesc bunul cu nemiluita pentru susținerea regalității și a pompelor deșarte, și deși le stau la dispoziție milioane de soldați și un armament din cele mai moderne, totuși aceste guverne ascultă nepăsătoare strigătele armenilor creștini pe care turcii îiucid și-i măcelăresc cu miile. Este clar că puterile armate nu sînt organizate cu scop umanitar, ci pentru a servi interesele egoiste ale conducătorilor politici și financiari, (pentru anexare de teritorii, pentru apărarea celor bogați și pentru a se ucide între ei cînd se prezintă ocazii favorabile pentru a-și mări teritoriile și a-și înmulți bogățiile).

Între timp, datoriile și greutatea financiară ale popoarelor cresc din ce în ce mai mult, după cum arată de pildă ziarele "*Economiste Francaise*" și "*London Telegraph*". Dar cu toate acestea, costul întreținerii

anuale a diferitelor armate de uscat și de apă se evaluează la un miliard și cinci sute milioane dolari. În decurs de trei ani - 1888, 1889, 1890 - cele șase mari puteri ale Europei au cheltuit în total pentru întreținerea armatelor lor 3.945.500.000 dolari.

Într-o scrisoare adresată deputatului de Paris, Passy, John Bright, membru al parlamentului englez, zice:

"Astăzi, toate bogățiile Europei sînt înghițite de nevoile militare. Interesele poporului sînt sacrificate pentru interesele cele mai mizerabile și mai vinovate ale politicii străine. Adevăratele interese ale poporului sînt călcate în picioare prin respectul ideilor de glorie și de onoare națională. Nu mă pot abține de la gîndul că Europa merge spre o mare catastrofă care o va nimici cu desăvîrșire. Popoarele nu vor putea suporta la nesfîrșit povara militarismului care le doboară și se prea poate că nu peste mult, ajunse la disperare, ele vor încerca să-i înlătore pe suverani și pe oamenii de stat care guvernează în numele lor".

Astfel, judecata puterilor civile se întoarce împotriva lor înșiși. Nu numai presa se exprimă în acest înțeles, ci și mulțimile de pretutindeni vorbesc deschis și se împotrivesc puterilor existente. Agitația este universală și devine cu fiecare an tot mai primejdioasă.

LUMEA ACUZĂ ȘI ORGANIZAREA SOCIALĂ DIN PREZENT

Organizarea socială din prezent este de asemenea supusă unei examinări; sistemul ei monetar și financiar, funcționarea instituțiilor financiare, metodele egoiste și rele din lumea afacerilor, deosebirile sociale bazate desigur pe bogăție, toate lucrurile care cuprind o lume

de nedreptăți și de suferințe în ce privește muncitorimea, sînt supuse astăzi unei judecăți aspre și sînt aflate nedrepte. Discuții nesfîrșite se ridică cu privire la valoarea aurului și-a argintului și certuri din cele mai aprige între capitaliști și muncitori. Ca niște valuri furioase ale mării gonite de vînturi, a căror intensitate crește mereu, se ridică murmurul milioanei de glasuri împotriva sistemului social din prezent, care, pe cît se poate vedea, este în completă neînțelegere cu codul moral al Bibliei, pe care creștinătatea pretinde că-l recunoaște și-l urmează.

Un fapt vrednic de consemnat este că, chiar lumea, cînd aduce o învinuire creștinătății, o face bazîndu-se pe *Cuvîntul lui Dumnezeu*. Păgînii, arătînd creștinilor Biblia, declară cu toată hotărîrea: "Voi nu sînteți atît de buni cum este cartea voastră"; apoi, arătînd pe Hristos ei spun: "Voi nu urmați modelul vostru". Atît păgînii cît și poporul din pretinsa creștinătate se bazează pe legea de aur, pe legea iubirii, cînd vorbesc de valoarea doctrinelor, a instituțiilor, a politicii, a felului de viață, a căii pe care urmează creștinătatea; toți împreună pun mărturie despre adevărul cuvintelor ciudate, scrise pe peretele sălii de ospăț a instituțiilor prezente, care înseamnă: „Ai fost cîntărit și găsit prea ușor”.

Mărturia lumii împotriva sistemului social de astăzi se aude pretutindeni, în toate țările; opoziția împotriva lui crește din zi în zi și răspîndește alarma în lumea întregă, zguduind puternic orice încredere în instituții și paralizînd industria prin greve, panici, etc. Nu există nici o națiune în creștinătate în care opoziția, împotriva organizației sociale din prezent, să nu fie pronunțată; ea stăruie și devine din ce în ce mai amenințătoare.

Dl. Carlyle declară: "Viața industrială a Marii

Britanii pare să devină repede o închisoare imensă de duhoare contagioasă, fizică și morală, o Golgată de vieți hidoase, de corpuri și de suflete înmormântate de vii. Treizeci de mii de lenjerese și croitorese se distrug văzînd cu ochii de lucru. Trei milioane de săraci se vestejesc în ședere forțată care contribuie de asemenea la moartea lor. Acestea nu sînt decît cîteva exemple din trista stare de deznădejde”.

Gazeta *"The Jung Man"*, într-un articol intitulat: „Se îmbunătățește starea lumii?”, declară că „ea merge spre ruină, dacă se ține seama mai ales de situația din Londra, de contrastul dintre sărac și bogat; bogatul este îngrijorat înainte de toate ca Lazăr, clasa muncitoare, să nu-l incomodeze și cugetă mai puțin unde duce starea jalnică morală, imoralitatea, beția, păcatul sub toate formele lui care domnește cu atîta îndărătrnicie în această mare cetate!”

Tot astfel este cazul și cu metropola New York. *"Philadelphia Presse"* publică enormele cheltuieli ale clasei bogate, tot ceea ce-și poate permite bogatul. El spune că, clasa mijlocie dispăre încetul cu încetul și că în curînd nu vor mai fi decît două clase: una extrem de bogată iar cealaltă săracă de tot, care bombăne mereu și nu așteaptă decît un conducător pentru a o conduce să dea năvală asupra bogăției.

Ziarul *"Industry"* din San Francisco, comentează extravaganțele a doi bogătași din această țară; prînzul lui Wanamaker la Paris și cel al lui Vanderbilt la Newport ar fi costat nu mai puțin de 40.000 dolari. Aceste lucruri prevestesc o schimbare în această țară și nu sînt decît un exemplu din sutele de cazuri în care se risipește fără discernămînt; acestea se pot asemăna cu serbările Romei înainte de căderea ei și cu luxul

Franței care, acum un secol, era premergător unei revoluții.

Cincizeci de oameni din cei mai bogați ai Americii dețin cursul bursei și-ar putea crea o panică oricînd ar dori.

LUMEA JUDECĂ PUTERILE ECLESIASTICE

Lumea critică cu tot atîta asprime puterile eclesiastice ca și puterile monarhice și aristocratice; căci se știe că ele sînt unite și au aceleași interese. Cele ce urmează constituie o dovadă:

Gazeta "*North American Review*" a publicat, înainte cu cîțiva ani, un articol de John Edgerton asupra declinului puterilor eclesiastice. Descriind forțele potrivnice bisericii și care într-o zi o vor răsturna, zice:

"Biserica creștină se află în mijlocul unui mare conflict. Niciodată de cînd s-a organizat n-au existat atîtea forțe unite împotriva ei. Ceea ce anumiților teologi le place să numească "puterea lumească", niciodată n-a fost atît de puternică ca astăzi. Împotrivitorii bisericii creștine nu mai sînt astăzi neamurile păgîne, filosofii superstițioși, preoții religiilor mistice, ci persoanele de înaltă cultură și savanții cei mai înțelepți din popoarele creștine. Biserica este împiedicată în progresele ei de „puterea lumească”, de cei ajunși la cea mai înaltă cultură, la cel mai înalt ideal la care poate aspira inteligența umană.

"Adversarii bisericii creștine nu sînt totdeauna înafara ei. Chiar în sînul ei, sub haina preoțească, indivizi care sînt reprezentanții ei îi subminează autoritatea și supremația. O mulțime de persoane, care pînă acum se supuneau decretelor ei, încep să se

îndoiască de ea, și îndoiala este primul pas spre neascultare și dezertare. Lumea nu va ști niciodată că în biserică sînt suflete oneste, care gem în spiritul lor, care sînt tulburate și care totuși, din motive de conștiință, își pun lacăt la gură, de temă să nu „scandalizeze pe vreun frate”. Ele păstrează tăcerea nu de frica muștrărilor, căci a trecut vremea cînd libertatea cuvîntului aduce cu sine persecuții; a spune că biserica nu este infailibilă nu mai atrage după sine învinuirea că ești necredincios”.

Același autor mai spune că nu este de lipsă o nouă Evanghelie, ci vechea Evanghelie cu o nouă interpretare:

„Pretutindeni se cere o explicare mai fidelă, mai literală, a preceptelor lui Hristos. Predica de pe munte este pentru mulți rezumatul filosofiei divine. Propovăduiți-o! strigă reformatorii în fiecare școală și în tot locul; nu numai s-o propovăduiți dar dați exemplu aplicînd-o în viața de toate zilele. Dovediți-ne, zic ei, că faptele voastre sînt în conformitate cu învățăturile voastre și atunci vom crede ceea ce spuneți. Urmați pe Hristos și noi vă vom urma!”

„Iată, tocmai aici, punctul de discuție. Biserica pretinde că învață preceptele lui Hristos și că predică Evanghelia Sa. Lumea ascultă și răspunde: Ați falsificat adevărul! Priviți acum acest spectacol: O lume necredincioasă învață pe biserica credincioasă principiile adevărate ale religiei sale! Acesta este unul din semnele surprinzătoare și semnificative ale timpului, și el este cu totul nou. Lumea a fost obișnuită să răspundă: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși!” Dar în aceste timpuri din urmă ea s-a încumetat să zică: „Doctore, lasă-ne să prescriem noi medicamentul!”

"Cînd lipsiții, asupriții, întristații, toți cărora li se predică să creadă în răsplata viitoare a lui Dumnezeu, văd că sfinții preoți și prinții, favoriții lor, sînt îmbrăcați în purpură, în in subțire și făcînd mîncăruri scumpe în toate zilele; cînd îi văd ascunzîndu-și cu îngrijire tezaurile pămîntești de frica viermilor, a ruginei și a hoților; și servind lui Dumnezeu și lui Mamon cu o conștiință elastică, ei încep să se îndoiască de sinceritatea lor.

"Astăzi, lumea începe să spună că adevărul nu se află numai în biserică și că biserica este neputincioasă; că ea nu poate înlătura nenorocirea, nici nu poate da sănătate celor bolnavi, nici hrană celor flămînzii și îmbrăcăminte celor goi, nici nu poate să învieze morții sau să mîntuiască sufletele. Astfel, ea zice: biserica, fiind atît de slabă, atît de lumească, nu poate fi o instituție dumnezeiască; și în curînd părăsește altarele ei, zicînd: "A tăgădui infailibilitatea bisericii, puterea hotărîrilor ei sau adevăritatea crezurilor ei, nu înseamnă a tăgădui puterea religiei. Noi nu combatem creștinismul, ci felul cum îl înfățișează biserica. Poți să stimezi Adevărul divin și în același timp să disprețuiești eclesiasticismul. Pentru Isus, pentru Ființa supremă care a călcat pămîntul și a cărei atingere înseamnă viață iar surîsul mîntuire, pentru El nu avem decît stimă și iubire, dar nicidecum pentru instituția care pretinde că-L reprezintă.

"Biserica îi consideră pe acuzatorii ei drept necredincioși; ea merge mai departe pe căile ei adunînd tezaure, construind biserici și palate; ea se unește cu regii și face alianță cu cei puternici, în timp ce forțele îndreptate contra ei cresc mereu în număr și putere. Biserica și-a pierdut supremația, autoritatea ei a

dispărut; ea nu mai este decît o umbră; prestigiul și tronul ei nu mai pot fi redobîndite. Visul ei de dominație nu mai e decît o închipuire; sceptra ei a fost zdrobit pentru totdeauna. Sîntem deja într-o epocă de tranziție; mișcarea revoluționară din zilele noastre este universală și nimeni nu i se poate împotrivi. Tronurile încep să se clatine. Vulcanul bubuie sub palatul regilor; și o dată cu prăbușirea tronurilor vor cădea și amvoanele”.

Aceste sentimente au fost clar exprimate, înainte cu cîtva timp, în *"New-York Sun"*, care spunea:

”Unde mergem? este astăzi cea mai chinuitoare întrebare. Profesorii din seminarii învață doctrine cu totul deosebite de cele ale Bibliei. Păstorii primesc hirotonisirea (investitura) știind probabil că nici cel ce o administrează nu crede într-însa. Regulile și datinele admise de biserică, idealul pe care-l urmează nu sînt decît niște semne care arată pînă la ce punct s-a îndepărtat corabia (biserica) de linia ce trebuia s-o urmeze. Trăim într-o epocă cînd ”fiecare trăiește cum îi place și fiecare pentru sine”. Nimeni nu știe cum se vor sfîrși toate acestea, iar cei mai interesați în aceste lucruri se îngrijesc mai puțin decît toți.”

Nu numai conduita și influența bisericii sînt aspru criticate, ci și doctrinele ei principale. Să observăm de pildă doctrina blasfemiatoare a chinului veșnic, prin care oamenii au fost ținuți multă vreme într-o stare de frică. Această doctrină este astăzi cu totul lepădată de publicul drept cugetător. Cu toate acestea clerul vede trebuința urgentă de a o sprijini mai mult ca oricînd înainte pentru a opri tendința crescîndă a liberalismului.

Gazeta *"Global Democrat"* zice: ”Vești bune ne vin

de la New York: *American Tract Society* își propune să revizuiască toată literatura pe care a răspîndit-o în decursul celor din urmă cincizeci de ani. Hrana spirituală pe care această societate o servea generației precedente și care îi convenea, cu toate că a fost foarte pipărată, nu mai convine generației prezente; de altfel poporul este sătul de ea și nu o mai vrea. Bisericele au urmat de altfel cu toată inima calea lumii, predicînd toleranța, compătimirea, iertarea, iubirea și îndurarea. E posibil ca acest mod de a înțelege și de a lucra să fie fals; și de asemenea mai e posibil ca noi să fim datori a susține și mai departe aceste profeții îngrozitoare, dar poporul nu mai recunoaște aceste lucruri și nu mai vrea să știe nimic de ele."

Un alt ziar spune: "Doctorul Raymond Rossiter, refuzînd să ajute cu bani comitetul american al misiunilor străine, a spus hotărît: "M-am obosit să susțin această operă care are ca scop ajutorarea misionarilor care continuă să creadă în osîndirea la chinul iadului a tuturor păgînilor și în erezia condamabilă că Dumnezeu nu-i iubește. M-am săturat de această glumă mizerabilă și nu voi mai da nici un ban pentru a răspîndi veștile de osîndă ale iadului. Nu vreau ca banul meu să ajute la răspîndirea acestei doctrine. Că Dumnezeu este iubire, iată o veste bună dar ea a fost schimonosită și zădărnicită de acești oameni, care poartă un car al credinței oarbe pe trupul păgînilor și cer ca noi să hrănim animalele care-l trag. Datoria mea de creștin este de a nu sprijini în nici un chip o operă care învață pe păgîni că părinții lor au mers în iad."

Vedem astfel că prezenta ordine de lucruri este aspru judecată de opinia publică. Timpul hotărît al

căderii ei a sosit; Judecătorul Suprem al pământului întreg se adresează rațiunii omenești, îi arată adevărul și dreptatea și, revărsînd în valuri lumina cunoștinței, invită lumea să constate și să verifice dreptatea hotărîrii Sale, atunci cînd condamnă la nimicire pretențiile ipocrite și false ale creștinătății. Treptat, dar cu pași repezi, lumea începe să constate și să verifice toate aceste lucruri și la urmă fiecare va ajunge la aceeași hotărîre. Ca o piatră mare de moară, Babilonul, cetatea cea mare a învălmășelii, va fi aruncată în mare (marea agitată a popoarelor care nu pot fi cîrmuite) și nu se va mai ridica niciodată (Apoc. 18:21; Ier. 51:61-64); el va fi nimicit împreună cu toate puterile sale îngîmfate, civile și eclesiastice; noblețea cu care se îmbrăcase, bogățiile, titlurile, autoritatea, onorurile și toată mărirea lui deșartă, vor fi cu totul nimicite.

Distrugerea Babilonului se va face la sfîrșitul „timpului neamurilor”. Evenimentele se desfășoară cu repeziciune și totul face să se prevadă o criză finală apropiată. Punerea la încercare nu este completă și mulți pot deja să citească pe zid condamnarea Babilonului: „Ai fost cumpănit în balanță și aflat prea ușor!” În curînd, căderea Babilonului sau a creștinătății va fi un fapt împlinit. Vechile superstiții care l-au sprijinit atîta vreme sînt repede date la o parte, crezurile și codurile civile, care pînă în prezent au fost respectate și urmate orbește, sînt discutate în mod arzător; se constată absurditatea lor și erorile lor pipăibile sînt ridiculizate. Totuși, gîndurile oamenilor nu se îndreaptă spre adevărul Bibliei și spre logica sănătoasă, ci spre infidelitate și necredință, care își fac opera înăuntrul și înafara bisericii nominale. În pretinsa biserică a lui Hristos, Cuvîntul lui Dumnezeu nu mai

este baza credinței și îndreptarul vieții, ci este înlocuit prin filozofii și teorii omenești iar obiceiurile păgânești se instaurează chiar și acolo unde altădată nu puteau să străbată.

Numai puțini au ochii deschiși și sînt atenți pentru a înțelege starea jalnică în care se află biserica, fără a se lăsa influențați de aparenta ei bogăție și de numărul mare al adeptilor ei. Auditorii ca și predicatorii sînt prea pătrunși de spiritul lumii pentru a-și da seama de căderea spirituală a bisericii, care se poate vedea atît în numărul aderenților ei cît și în materie de finanțe; căci pentru menținerea instituțiilor sale, biserica trebuie să se asocieze cu interesele, perspectivele și plăcerile vieții prezente, și pentru a fi sigură de ele, membrii ei sînt siliți să arate că ea își îndeplinește misiunea divină de-a converti lumea. Vom arăta într-un capitol următor rezultatul acestei strădanii.

Vedem că Babilonul este pus în fața tribunalului lumii întregi. Cu cîtă tărie a vorbit psalmistul despre acest eveniment! Cuvintele citate la începutul acestui capitol ne vin iarăși în minte. Dumnezeu a tăcut de-a lungul veacurilor, în decursul cărora răul a triumfat în numele Său iar adevărații sfinți au fost persecutați în diferite chipuri, dar El n-a uitat aceste lucruri. Acum a sosit momentul să vorbească prin gura profetului, zicînd: „*Te voi certa și-ți voi pune totul sub ochi*”. Cine vrea să se trezească și să treacă de partea lui Dumnezeu, în această epocă atît de importantă, să examineze cu atenție aceste lucruri și va vedea că această profecie se îndeplinește literal.

CAPITOLUL V

BABILONUL ÎN FATA CURTII SUPREME ȘI CONEUZIA LUI ÎN DOMENIUL NAȚIONAL

Puterile civile sînt în strîmtorare văzînd judecata îndreptată împotriva lor - În teamă și strîmtoare ele caută să facă alianță unele cu altele și se adresează în zadar bisericii, care nu mai are puterea de altădată - Ele își înmulțesc armatele și vapoarele de război - Pregătiri de război - Forțele militare de uscat și de apă - Perfecționarea armelor de război; noi descoperiri, invenții, explozive, etc. - Din plugurile voastre faceți săbii și din cosoare lănci! - Deșteptați pe vitejii! Cel slab, zică: sînt tare! - Statele Unite ale Americii, unice în poziția lor, sînt totuși amenințate de mai mari rele decît lumea veche - Strigătul: Pace! Pace! Și pace nu este.

„Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se îplinească tot ce este scris... Și pe pămînt va fi strîmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului nării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pămînt; căci puterile cerului vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și mărire mare”.

„Voi mai clătina încă o dată nu numai pămîntul ci și cerul. Cuvintele acestea „încă o dată” arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămînă lucrurile care nu se clatină... fiindcă Dumnezeu nostru este un foc mistuitor” - Luca 21:22,25-27; Evrei 12:26-29

Puterile civile ale creștinătății își dau seama că ele sînt în cumpănă și că stabilitatea puterii lor nu mai este asigurată. La 2 iulie 1874 (exact la începutul perioadei de seceriș sau a zilei de judecată), Disraeli, pe atunci prim ministru al Angliei, adresîndu-se parlamentului englez, zicea:

"Cea mai mare criză prin care trebuie să treacă lumea este mai aproape decît se crede. Pentru ce este amenințată creștinătatea? Am teamă că civilizația va cădea". Și iar: "În orice parte ne-am uita vedem un sentiment de indispoziție, o strîmtorare printre națiuni; inima oamenilor slăbește de teamă... Toată lumea observă aceste lucruri. Nu poți să-ți arunci privirea pe un ziar fără să vezi furtuna care întunecă cerul politic. Un groaznic conflict trebuie să izbucnească. Toate guvernele din Europa sînt în fierbere. Toți regii și cîrmuitorii au mîna pe sabie... trăim într-un timp de agitație neobișnuită. Ne apropiem de sfîrșit!"

Dacă acesta era aspectul lumii la începutul judecății Babilonului, cu cît mai înfiorătoare este ea astăzi!

Ziarul "*London Spectator*" publică un articol cu titlul "Neliniștea Europei" din care extragem următoarele:

"Agitația din Europa trebuie s-o atribuim depresiunii economice și valului de pesimism ce străbate astăzi Europa, pricinuite în parte de tulburările economice și în parte de apariția neașteptată a anarhiei ca o forță în lume. Înclinarea spre pesimism o întîlnim des, atît în literatură cît și în societate și în politică; aceasta este o dovadă că sfîrșitul se apropie cu pași repezi".

Același ziar (9 Martie 1895) în articolul său "Un real pericol continental" arată că dl. Jules Roche, în discursul său, urmărit cu mare atenție la Camera

deputaților, a dat un serios avertisment ca un semn al timpului nostru; el a amintit încă o dată că stratul vulcanic pe care se agită Europa este foarte subțire, că războiul este la ușă. Teza sa arăta înarmarea Franței care, cu toate sacrificiile ei, nu se poate compara cu Germania (dușmanul ei neîmpăcat) care, înarmată pînă în dinți, n-are să spună decît două cuvinte: „Krieg-Mobil” spre a se arunca, superior înarmată și echipată, asupra Franței. Președintele Felix Faure a hotărît atunci să convoace pentru 20 Martie a aceluiași an Consiliul Militar Suprem, pentru a examina situația și a lua toate precauțiunile necesare. *Gazeta "Spectator"* spune că, dacă nu este pericol de război apropiat este totuși bine a se aminti Europei să fie trează și că, în așteptarea lui, taxele militare și cheltuielile cu pregătirile de război vor crește mult.

Citim în "*The Cristian Statesman*": "Veacul nostru, începînd cu bubuitul tunului lui Napoleon în cîmpiile din Marengo, care s-a scurs și s-a terminat prin evenimente asemănătoare, de la răsărit pînă la apus, n-a cunoscut un singur an de pace. Începînd din 1800, Anglia a făcut 54 de războaie, Franța 42, Rusia 23, Austria 14 și Prusia 9. Cinci națiuni au făcut deci 142 de războaie; deși patru dintre ele susțin creștinismul ca religie de stat!

La începutul erei creștine, armata imperiului roman, după Gibbon, număra 400.000 de oameni, împrăștiați pe un imens teritoriu, de la Eufreat pînă la Tamisa. Astăzi, (înainte de războiul mondial n.r.) armatele din Europa au peste 4.000.000 de oameni, pe cînd rezervele care au făcut serviciul militar numără peste 16.000.000 de oameni. Se știe că pe continentul nostru, în timp de pace, o zecime din oamenii valizi sînt sub arme, pe

cînd o cincime din femei trebuie să îndeplinească munca obositoare a bărbaților în ateliere și la cîmp; putem spune împreună cu Burke: „epoca cavalerismului a trecut... Gloria Europei s-a dus”. În utimii douăzeci de ani, aceste armate și-au dublat efectivele; datoriile naționale ale Europei, contractele îndeosebi în vederea războaielor și plătite cu banii poporului, cîștigați cu sudoarea feții lor, a atins fabuloasa sumă de 23 miliarde dolari; cu o treime din acești bani făcîndu-se pregătiri pentru războaiele viitoare.

Săbiile, sulițele și alte arme de acest fel, au fost puse la o parte de oamenii de astăzi, fiind socotite ca niște jucării de copii. Avem acum puști cu zece focuri careucid omul la o distanță de cinci kilometri; pentru aceste puști se întrebuintează gloanțe de nichel care, cu ajutorul prafului fără fum, fiindcă nu se știe de unde vin, pot străpunge trei oameni în șir. Cu astfel de mijloace, cavaleria aproape că nu mai este de nici un folos. Ziua marilor șarje de cavalerie ca cea de la Balaklava a trecut, și dacă cavaleria generalului Pickett ar reedita vestita ei șarjă, ea ar fi nimicită cu totul înainte de a fi putut traversa drumul Emitsburgului. Puterea distrugătoare a puștilor moderne este de neînchipuit. S-a dovedit că ele pot preface carnea în pastă și oasele în pulbere. Mitraliera de astăzi poate trage 1860 de gloanțe pe minut sau 30 pe secundă; este un torent, o linie de plumb neîntreruptă a cărei șuierătură este un cîntec deavolesc.

Tunul modern cu calibrul de 30 cm este o armă îngrozitoare, el poate arunca un proiectil la o distanță de 13 km și poate străbate cuirase de oțel de 45 cm grosime, chiar dacă acest oțel este special călit și întărit. Cît despre flotele de război actuale, nu e de lipsă să mai

vorbim. Un singur cuirasat costă 4.000.000 dolari; el este apărat de o cuirasă de oțel groasă de 40-50 cm și poate să meargă cu o viteză de 24 mile pe oră, mulțumită mașinilor sale care desfășoară o putere de 10.000 pînă la 30.000 cai putere. O singură navă din aceste moderne ar fi putut distruge cu totul flota spaniolă, franceză și engleză care se luptau la Trafalgar, înairite cu aproape un veac și care cuprindeau mai mult de o sută de unități. Numai unul din aceste cuirasate ar fi putut să pună pe fugă faimoasa "armada invincibile" a Spaniei. Cu toate acestea, să ne amintim că o simplă torpilă umplută cu dinamită sau cu fulmicoton ajunge ca să arunce în aer una din aceste nave uriașe, fie oricît de formidabilă, și s-o scufunde în cîteva clipe.

Dacă aceste pregătiri de război, care acoperă mările și întunecă țările noastre, au o însemnătate, ele ne arată că omul este la țărnul unui cataclism, despre care el își dă seama tot atît de puțin ca și locuitorii din Pompei, care în dimineața zilei cînd fură nimiciți cu oraș cu tot, priveau cu indiferență fumul de rău augur, care se înălța din gura vulcanului. Epoca noastră, ca nici o altă epocă, pregătind numeroase armate a semănat dinți de balaur; și în curînd recolta umană va fi coaptă pentru un seceriș sîngeros. E destul să apară un incendiator ca Napoleon pentru a băga lumea în foc.

A tăgădui că aceasta este tendința vădită a acestor pregătiri fără precedent, ar fi ca și cînd ai crede că se poate semăna scai și să culegi smochine, s-au să aștepți soare veșnic cînd ai semănat furtună. În războiul chino-japonez s-a luptat în parte cu arme moderne și oamenii nu știau să se servească de ele decît în mod nedesăvîrșit; acest război n-are nimic asemănător cu

războaiele viitoare. Cel mai mare corespondent de război, Archibald Forbes, a spus de curînd: "Este absolut imposibil a-ți face o idee despre scenele ce le va înfățișa apropiatul război unei lumi rătăcite și cuprinse de spaimă. Știm că aceste conflicte vor fi îngrozitoare, dar nu le cunoaștem ororile decît teoretic. Oamenii vor fi surprinși și îngroziți de moartea ciudată ce se va abate asupra gloatelor de oameni prin proiectilele lansate cine știe de unde, fiindcă se va servi de praful fără fum". Autorul încheie: "Moartea va cădea ca o ploaie din ceruri, făcînd ravagii incalculabile".

Aburul și electricitatea au stabilit între oameni o atît de puternică comunitate de idei, de interese și de scopuri, că dacă astăzi s-ar ivi pe neașteptate un război continental, ar fi cu neputință ca toată lumea civilizată să nu fie prinsă într-o conflagrație universală, mai cu seamă dacă Anglia ia parte la război. Lumea vede azi un nor la orizont; el nu este mai mare decît o palmă dar va întuneca într-o zi tot cerul. La Răsărit sînt două țări, China și Japonia, care numără împreună cinci sute milioane de oameni. Pînă în zilele noastre aceste mulțimi n-au cunoscut arta războiului; aceste două națiuni, să zicem izolate, asupra cărora lumina evangheliei n-a strălucit niciodată, sînt singurele care s-au bucurat întrucîtva de "pace pe pămînt", de la nașterea lui Hristos înapoi. Înainte de aceasta cu treizeci de ani însă, o mîna de englezi și francezi au pătruns în Peking prin forța baionetelor. De atunci totul s-a schimbat; civilizația din Apus a dus în Orient Biblia dar și gloanțe, mitre de episcop dar și mitraliere, evlavia dar și tunuri, crucea dar și artileria grea, St. Petru și salpetru; astfel că, într-o zi, orientalii vor putea

spune împreună cu Shylock: "Lucrurile ce ne-ați învățat le vom executa întocmai, ba chiar le vom perfecționa". Deja au învățat lecția; și încă atât de bine că acum se servesc de uneltele nimicitoare moderne cu o îndemînare admirabilă. Pasiunea războiului prin care se deosebea Apusul poate să deștepte Răsăritul din somnul lui secular și cine știe, poate că un alt tartor Genghis-Han, urmat de milioanele de hoarde barbare, se va năpusti ca o avalanșă asupra Europei, zdrobind-o... Europa trebuie să se bată sau să dezarmeze.

REGII ABDICĂ

"*New-York Tribune*" din 5 Mai 1895, spune că dificultățile regilor fiind atât de mari în ultimii ani, mulți dintre ei preferă să abdice decît să păstreze puterea supremă a Statului. În timpul epocii agitate din 1848-49, Europa întregă era în plină răzvrătire contra stăpînirilor cu tendință autocrată reprezentați prin suveranii de atunci; aceștia din urmă mărturisiră fățiș că sînt pe cale de a renunța la tronuri, nevoind să asiste la manifestații sîngeroase ca acelea care au dus la eșafod pe Ludovic al XVI-lea și pe Maria Antoaneta. Chiar în acești ani de agitație (1848), tronurile Austriei, Sardiniei, Franței, Olandei și Bavariei deveniră vacante. Această epocă era un timp de pregătire iar tendințe asemănătoare se manifestară mai tîrziu și în alte regate ale Europei contemporane. Să ne gîndim la marile dificultăți ale regelui George al Greciei, constrîns mereu la schimbări de cabinet. Regele Oscar a avut o mulțime de greutăți pînă la despărțirea Suediei de Norvegia; regele Danemarcei, la o vîrstă înaintată, se găsea față în față cu un guvern ultraradical, socialist și

ostil tronului. Regele Humbert al Italiei a avut de luptat cu primul său ministru, care l-a obligat să cedeze și să-și împrumute numele unei politici pe care o dezaproba dar care era în acord cu vederile legislaturii. Acest prim ministru era în opoziție cu puterea religioasă, căci Vaticanul avea interese diametral opuse cu ale sale. Regele Carlos al Portugaliei ar fi abdicat de mult dacă soția lui, femeie cu o voință de fier, nu l-ar fi împiedicat. La fel prințul Ferdinand al Bulgariei a fost silit de amicii săi rusofili să abdice... dar abdicarea regilor nu va face decât să înoiască luptele de acum cincizeci de ani în favoarea drepturilor constituționale și a privilegiilor parlamentare.

Recentele demonstrații socialiste din Reichstagul german, din parlamentul belgian și din Camerele franceze, n-au avut desigur darul să risipească teama celor de la putere. Socialiștii germani au refuzat să salute pe împărat sau măcar să se ridice de pe scaune cu toată solicitarea președintelui Reichstagului. Socialiștii belgieni învățați să facă la fel, în loc de a striga: Trăiască regele! strigară: Trăiască poporul! Jos capitaliștii! Cîțiva deputați socialiști din Camerele franceze, dezamăgiți de respingerea unei propuneri ce trebuia să favorizeze cauza socialismului, declarară că revoluția va înfăptui într-o zi ceea ce s-a cerut pe cale pașnică dar s-a refuzat.

Se spune că la Londra socialismul cîștigă mereu teren, pe cînd în aparență anarhismul este mort. Partidul muncitoresc independent, cea mai mare putere a muncii organizată în Anglia, este acum recunoscut pe față ca organizație socialistă și devine amenințător pentru guvernul regal și conservator.

Notînd aceste fapte și tendințe, să nu ne mirăm dacă regii și stăpînitorii își iau precauții extraordinare,

pentru apărarea intereselor lor contra tendinței, din ce în ce mai amenințătoare, a revoluției și anarhiei mondiale. În frica și strîmtorarea lor, ei caută să facă alianță între ei, dar neîncrederea unora față de alții este atît de mare încît sînt puține de sperat de la această alianță. Națiunile se urăsc, se pizmuiesc, nutresc gînduri de răzbunare unele împotriva altora, iar legăturile dintre ele sînt întemeiate pe principii de interes propriu. Astfel, alianța lor, care nu are la bază nici iubire nici bunăvoință, nu poate să dureze decît atîta timp cît politica și planurile lor egoiste merg împreună. Presa zilnică este o mărturie neîndoielnică a neputinței națiunilor de a găsi baza politică, care să le facă să meargă către o cooperare armonioasă. Prin urmare, nu se poate spera nimic de la o coaliție a puterilor.

ECLESIASTICISMUL NU MAI ESTE O FORTĂREAȚĂ

Pentru realizarea cel puțin în parte a celor spuse deja, vedem că națiunile se îndreaptă cu îngrijorare spre biserică (nu spre numărul mic al sfinților credincioși, recunoscuți de Dumnezeu ca Biserica Sa, ci spre marea biserică nominală cunoscută de toată lumea) pentru a vedea pe ce cale morală sau autoritate eclesiastică s-ar putea rezolva marile chestiuni în litigiu dintre guvernatori și popoare. Biserica, de asemenea, nu dorește altceva decît să ajute la soluționarea conflictului, la stabilirea legăturilor amicale între stăpînitori și popoare, căci interesele aristocrației clericale și civile sînt legate unele de altele. Dar, de la acestea, se așteaptă ajutor în zadar, deoarece mai marii bisericii și ai statului nu prea sînt astăzi respectați; cu

toate acestea, necesitatea acestui ajutor se simte tot mai mult. Reichstagul de pildă, care sub influența lui Bismarck a alungat pe iezuiți din Germania (1870), a anulat această măsură sperînd astfel să cîştige partidul catolic și să primească sprijinul centrului în favoarea creditelor militare. S-a făcut atunci observația ironică, că iezuiții nu mai puteau deveni periculoși deoarece potopul socialist-anarhist avea desigur să-i înecă atît pe ei cît și pe toți ceilalți.

Primul ministru Crispi, șeful guvernului italian, ținînd un discurs, căuta să se împace cu Vaticanul exprimîndu-se în cuvîntale următoare:

"O criză teribilă atinge sistemul social actual. Situația devine insuportabilă și se pare că va trebui ca puterea civilă să se unească cu puterea religioasă, pentru a munci în armonie împotriva unei bande de indivizi infami, care au scris pe drapelul lor: "Nici Dumnezeu nici rege". Acest partid a declarat război societății. Ea trebuie să primească această declarație și să răspundă prin strigătul de război: "Pentru Dumnezeu, pentru rege și pentru patrie".

Cu toate acestea, puterile eclesiastice nu sînt în stare să apere Statul împotriva valului cotropitor al nemulțumiților. Expunerea de mai sus arată motivele pentru care popoarele civilizate au căutat să se împace cu papa, care privește cu un ochi favorabil asemenea tendințe, care îi vor permite, crede el, să realizeze un plan dorit de multă vreme, acela de a redobîndi puterea temporală pierdută. "*Anuarul Prusiac*" din 1895 stabilește faptele următoare:

"Belgia, țară catolică și ultramontană, a văzut în ultimul timp producîndu-se o schimbare: La ultimele alegeri, aproape o cincime din votanți a votat pe

candidații socialiști, cu toate avantajele partidului bogat și conservator sprijinit de ultramontani”.

URIAȘE PREGĂTIRI DE RĂZBOI

Teama de o revoluție apropiată îndeamnă toate popoarele creștinătății să facă pregătiri nebunești de război. Un ziar metropolitan scrie:

”Cinci din principalele națiuni ale Europei au rezervat o sumă specială de 6.525.000.000 de franci (cam 45.675.000.000 lei) cu scopul de a distruge oameni și material în război. Germania a fost prima țară care a creat un fond pentru acest plan; acest fond este de 1.500.000.000 de franci; al Franței de 2.000.000.000; al Rusiei (cu toate pustirile holerei și a foametei) de 2.125.000.000; al Austriei de 750.000.000; iar al Italiei, țara cea mai săracă dintre toate, este de 250.000.000 de franci. Aceste sume fabuloase nu aduc nici un câștig; ele nu pot fi și nu vor fi atinse decât în caz de război. Împăratul Wilhelm a declarat că preferă să vadă Germania dezonorată financiar decât să atingă o singură marcă din acest fond”.

Deja, în 1895, ministrul de război al Statelor Unite a arătat forța armatelor străine: Austro-Ungaria 1.794.175 de oameni, Belgia 140.000, Columbia 30.000, Anglia 662.000, Franța 3.200.000, Germania 3.700.000, Italia 3.155.036, Mexicul 162.000, Rusia 13.014.865, Spania 400.000, Elveția 486.000. Cheltuielile pentru întreținerea acestor trupe se ridică anual la 631.226.825 dolari.

Forța miliției Statelor Unite se ridică în acest an, după raportul secretarului de război, la 141.846 de oameni disponibili; cu toate acestea, forța militară totală pusă pe picior de război s-ar ridica la 9.582.806

de oameni neorganizați pînă acum.

Un corespondent al ziarului "*New-York Herald*" întors din Europa scrie: "Apropiatul război al Europei, oricînd va avea loc, va fi de o violență distrugătoare necunoscută pînă astăzi. Aproape toate resursele Statelor Unite au fost destinate pentru cheltuieli militare. Nu e de lipsă să spunem că niciodată pînă acum nu s-a văzut o îngrămădire de asemenea mijloace de nimicire. Europa a devenit o mare tabără militară. Puterile principale sînt înarmate pînă în dinți. Acest rezultat se datorește sforțărilor combinate ale tuturor popoarelor, și ele nu sînt pregătiri de paradă sau de amuzament. Armate uriașe, antrenate și disciplinate admirabil, stau cu arma la picior, așteptînd semnalul pentru a porni una contra alteia. În Europa, rezultatul oricărui război, atrage după sine necesitatea unei revanșe.

"Se spune de obicei că forțele armate permanente sînt garantele păcii; aceasta poate să fie așa un timp oarecare, dar nu poate dura totdeauna, pentru că inactivitatea continuă a unor armate atît de mari cere prea mari sacrificii și prea grele sarcini care vor împinge în mod fatal la o acțiune războinică".

ARME MODERNE DE RĂZBOI

Un corespondent al ziarului "*Pittsburg Dispatch*" scrie din Washington, D.C.: "Ce groaznică expoziție sînt arsenalele noastre, modelele de arme de război de toate tipurile, proiectilele, etc., în diferitele departamente de război și de marină! Totuși, în comparație cu armamentul altor națiuni materialul nostru de război prezintă o înfățișare modestă, dar

poate pune pe gânduri și pe cei mai nepăsători și să-i facă să mediteze la sfârșitul acestui formidabil progres în domeniul invențiilor pentru distrugerea rasei umane. Toate relicvele noastre din acest domeniu n-ar putea fi comparate cu minunatele colecții ale Turnului din Londra; dar ele sînt destule pentru a ilustra trista istorie a omenirii. Ținînd seama de toate aceste instrumente ucigătoare, vom ajunge cu ușurință la concluzia că stăpînitorii lumii sînt preocupați în mod deosebit cu distrugerea rasei omenești și foarte puțin de fericirea și renașterea ei.

"Cît de imperfecte erau armele de altădată, cînd oamenii se luptau corp la corp, mai ales dacă la comparăm cu invențiile recente, care permit unui om să ucidă într-o clipeală de ochi mii de semeni de-ai săi. Nu este nevoie să ne referim la armele din vechime pentru a judeca progresele înfăptuite în arta războiului, căci chiar materialul întrebuințat în războaiele recente a devenit vechi. Dacă s-ar dezlănțui un nou război în Statele Unite sau dacă acestea ar intra în conflict cu o națiune străină, am putea considera mai potrivit să luptăm cu pumnii dec t cu armele vechi de un sfert de veac care ar părea inofensive față de armele moderne. Nimic nu ne face să înțelegem mai bine progresele realizate în această artă feroasă dec t tunurile și mitralierele automate Maxim, care sînt armele cele mai ingenioase și mai ucigătoare ale epocii noastre. Aceste tunuri cu tragere rapidă se vor construi p n  la un calibru de 15 cm; ele vor putea trage în mod automat 600 focuri pe minut. Sînt și alte sisteme de arme perfecționate cu tragere rapidă (tunuri Gatling, etc.), dar nici una nu este aș  de practică ca modelul Maxim, care poate fi m nuit  de o singură persoană, de un om,

de o femeie sau de un copil și, după ce a pus-o în funcțiune, operatorul poate pleca să-și ia dejunul în timp ce arma este ocupată cu uciderea cîtorva sute de persoane. Puterea distrugătoare a acestor arme automate este îngrozitoare; reculul armei cauzat de explozie este folosit la extragerea cartușului gol pentru a fi înlocuit imediat cu un cartuș încărcat care, la rîndul său, este descărcat apoi extras și înlocuit cu un altul, și așa mai departe cu o rapiditate foarte mare. Se petrece atunci o adevărată curgere de gloanțe, pînă la 600 pe minut; aceasta permite să se facă ceea ce mitraliorii numesc "stropirea extensivă" care se execută mișcînd mitraliera într-o parte și în alta fără a întrerupe tragerea și măturînd literalmente întinderi enorme de teren, secerînd toți oamenii care s-ar afla în cîmpul de acțiune al mitralierei. Aceasta este uciderea automată aplicată pe o scară foarte întinsă.

"Una din invențiile domnului Maxim este tunul contra răscoalelor; acesta este un instrument mic și ușor, care poate fi transportat în mîină cu destule muniții pentru a mătura la repezeală mulțimile care închid străzile și să suprimă tot ce este viu. Multe invenții recente au fost destinate pentru reprimarea mișcărilor revoluționare ale maselor populare. Ca și la mitralierele obișnuite, servantul este apărut de niște dispozitive de oțel montate chiar pe armă și care îl pun la adăpost de gloanțele de pușcă sau de revolver trase de mulțimea revoltată, care nu va avea altă scăpare decît să fugă sau să încerce să ia cu asalt mitraliera cu prețul multor vieți. În toate privințele, acest instrument pentru luptele de stradă și contra mulțimilor va fi un ucigaș, căci se montează și demontează repede și poate fi așezat oriunde, chiar în ferestrele caselor;

operatorul poate îndrepta arma sa în toate direcțiile cu foarte mare îndemînare și fără risc pentru el însuși”.

Doctorul R.J. Gatling, inventatorul faimoasei mitraliere care-i poartă numele, se exprimă în aceste cuvinte despre noua invenție a prafului fără fum:

”Astăzi, în adevăr, nimeni nu poate să-și dea seama de revoluția ce o va aduce praful fără fum în metodele de a conduce războiul. Deja pînă acum aceasta a făcut să se arunce la fier vechi aproape 4.000.000 de puști în Europa, fără a vorbi de milioanele de cartușe cu praf negru, de care diferitele puteri caută să se debaraseze pe un preț de nimic. Acestea sînt în mod vădit capitaluri enorme risipite degeaba, dar este una din urmările de neînconjurat ale progresului. Toată artileria Statelor Unite va fi în curînd demodată și bună de pus la rebut, pentru că ele vor trebui să se așeze la nivelul celorlalte puteri și să adopte praful fără fum; puterea de aruncare a acestui praf este mai mare de două ori decît a prafului negru. Noua invenție schimbă cu totul tactica militară, deoarece atacurile în mase compacte sînt imposibile; a lupta descoperit cum era obiceiul de-a lungul veacurilor trecute, ar însemna nimicire completă. Ce deosebire este între tunul cu tragere rapidă și o mitralieră? Tunul cu tragere rapidă nu poate trage atît de repede ca o mitralieră; el nu are de obicei decît o singură țevă încărcată cu cartușe; această armă are o dimensiune destul de mare; ea este fixată pe niște torpiloare și poate trage în jur de 15 focuri pe minut. Dimpotrivă, o mitralieră tip Gatling are 6-12 țevi și deservită de trei oameni poate trage fără întrerupere 1.200 focuri pe minut. Acești trei oameni fac deci atîta ispravă cît o brigadă de infanterie”.

Pregătirile actuale de război, ale diferitelor popoare,

sînt desigur o împlinire a profeției lui Ioel (3:9-11). Profetul exprimă fără nici o îndoială sentimentele de astăzi cînd spune: "*Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie, toți oamenii de război! Fiarele plugurilor voastre prefaceți-le în săbii, și cosoarele în sulite! Cel slab să zică: "Sînt tare!" Grăbiți-vă și veniți, toate neamurile de jur împrejur, și strîngeți-vă!"* Nu este aceasta proclamația mondială a timpului de față?

**STATELE UNITE, UNICE ÎN POZIȚIA LOR, SÎNT TOTUȘI
AMENINȚATE DE NENOROCIRI MAI MARI DECÎT EUROPA**

Este sigur că poziția Statelor Unite este unică în orice chip.

Această țară a fost în toate privințele nespus de mult favorizată: multe persoane își închipuie că din această cauză ea va scăpa de orice primejdie, dacă va izbucni o revoluție universală. Totuși, o asemenea speranță este puțin logică și contrară cu orice bun simț, mai cu seamă dacă se examinează semnele timpului sau anumite operațiuni ale dreptelor legi de răsplătire, prin care sînt judecate atît popoarele cît și indivizii. Este sigur că descoperirea continentului american și formarea poporului Statelor Unite pe acest pămînt virgin și foarte bogat, în libertatea cea mai absolută, au fost dirijate de providența divină într-un scop bine hotărît. Timpul și împrejurările arată acest lucru. Scriitorul american Emerson a spus într-o zi: "Toată istoria noastră pare să arate că formarea Statelor Unite este ultimul efort al Providenței față de oameni". Totuși, el n-ar fi spus aceasta dacă ar fi înțeles planul divin al vîrstelor, la lumina căruia este cu totul clar, că acesta nu este "ultimul efort al Providenței", ci o etapă

foarte însemnată din împrejurările providențiale pentru împlinirea planului divin. Pământul american a fost un loc de refugiu pentru toți asupriții tiraniei civile și ai despotismului clerical, din toate țările. Aici, într-o libertate desăvârșită, au fost instituite guverne populare și au putut să arate ce sînt capabile să facă; aici a fost un mare cîmp de experiență și de încercări în acest domeniu. În aceste împrejurări favorabile, marea operă a vîrstei evanghelice, alegerea bisericii, a putut să se facă cu ușurință; avem tot motivul să credem că cea mai mare recoltă a secerișului Vîrstei Evanghelice va fi adunată în America.

În nici o altă țară, vestea binecuvîntată a secerișului - planul vîrstelor, timpurile și anotimpurile lui și privilegiile sale - n-au putut fi proclamate fără piedici și atît de liber și de comod ca aici. Și nicăieri nu se pot afla, decît sub instituțiile libere ale acestei țări favorizate, atîtea minți libere de legăturile superstiției și ale dogmatismului religios, pentru a fi capabile să înțeleagă adevărul prezent și să răspîndească pretutindeni vestea cea bună. Credem că, chiar în acest scop, providența divină a favorizat atît de mult acest continent. Aici trebuia să se facă o lucrare pentru poporul său care nicăieri în altă parte nu s-ar fi putut face atît de bine; de aceea, cînd mîna asupritoare voia să înăbușe spiritul de libertate, s-a ridicat un Washington pentru a conduce poporul sărăcit, dar îndrăgostit de neatîrnare și de libertate. Și din nou, cînd ruptura amenință națiunea și cînd sosi timpul pentru dezrobirea a patru milioane de sclavi, Dumnezeu făcu să apară un alt suflet nobil și curajos în persoana lui Abraham Lincoln care zdrobi lanțurile sclavajului și păstră unitatea națiunii.

Națiunea însă, ca națiune, nu are și nu a avut niciodată dreptul să pretindă protecția divină. Conducerea providențială, în unele din afacerile ei, nu a fost decît în interesul poporului lui Dumnezeu. Ca națiune, americanii nu pot pretinde să formeze pe vecie Statele Unite. Ele vor dăinui pînă cînd Dumnezeu va îndeplini, prin ele, înțeleptele Sale planuri în favoarea poporului Său - pînă cînd va aduna pe "aleșii Săi". Atunci vînturile strîmătorării celei mari vor sufla asupra lor întocmai ca și asupra celorlaltele națiuni, fiindcă și ele fac parte din "împărățiile acestei lumi" care trebuie să facă loc Împărăției preaiubitului Fiu a lui Dumnezeu.

Deoarece condițiile maselor populare sînt mult mai favorabile în America decît în alte țări, traiul bun, privilegiile și drepturile individuale sînt acolo mai apreciate. În această țară, din mijlocul celor mai umili cetățeni ai săi, pătrunși de spiritul instituțiilor sale - spiritul libertății, ambiției, afacerilor, etc., s-a ridicat un număr din cei mai înțelepți și mai buni oameni de Stat: președinți, legislatori, avocați, judecători și oameni distinși în toate funcțiile. Aici, nici o aristocrație ereditară nu deține monopolul funcțiilor, iar copilul celui mai umil muncitor poate să rîvnească la cinste și bogăție. Cărui școlar american nu i s-a dat să înțeleagă că are posibilitatea ca într-o bună zi să ajungă președintele țării sau să ocupe o poziție foarte înaltă? Departe de a reprima o asemenea ambiție, spiritul instituțiilor americane mai degrabă a stimulat-o, a încurajat-o. Faptul de a avea înainte o carieră deschisă pentru a ajunge la o poziție de cinste, de încredere, a contribuit la ridicarea întregului popor, de la cel mai mic pînă la cel mai mare. Această influență a stimulat

doriința de educație și de cultură și de asemenea necesitatea educației și culturii. Sistemul școlilor libere a răspuns generos acestor nevoi, punând toate clasele poporului în comunicație intelectuală prin presa zilnică și prin cărțile și publicațiile periodice. Aceasta permite fiecăruia să compare orice lucru și să judece personal, să trateze toate chestiunile de interes social și să se servească de dreptul de vot pentru a-și exercita influența în treburile naționale.

Un popor suveran, ridicat astfel la demnitate și dobândind capacitatea de a aprecia drepturile omului, va fi firește unul dintre primele elemente care se va împotrivi și încă cu toată hotărîrea, oricărei tendințe aparente de a-i înfrînge ambiția sau acțiunile. Dar acum, cu tot spiritul liberal al acestor instituții și imenselor avantaje dăruite tuturor claselor acestei națiuni, inteligența maselor începe să vadă limpede influențele care sînt la lucru pentru a le subjugă, a le despuia de drepturile lor de oameni liberi și a-i lipsi de binecuvîntările naturii roditoare.

Americanii sînt astăzi ocupați de primejdia ce amenință libertățile lor și sînt hotărîți să lupte împotriva acesteia cu toată energia lor, cu toate că adevăratele cauze ale acestei primejdii nu sînt văzute clar de masele poporului ca să-și poată folosi energia cu înțelepciune. Ei văd numai că concentrarea bogățiilor îi sărăcește și exercită o mare influență asupra diferitelor legislații ca să îngrămădească bogăția și puterea în mîinile cîtorva inși, creînd astfel o aristocrație financiară a cărei putere va deveni în curînd atît de nemiloasă, întocmai cum sînt cele mai aristocratice guverne din Europa. În timp ce acesta este mai mult decît un adevăr, există, vai! și o altă primejdie, un

despotism religios a cărui tiranie va fi tot atît de odioasă ca și aceea pe care această organizație religioasă, catolicismul, o practica altădată (Vol. 2, cap. 10).

Această primejdie nu este văzută încă, în general, căci Roma înfăptuiește cuceririle sale prin șiretenie și lingușiri josnice. Ea va mărturisi o mare admirație pentru guvernul Statelor Unite și pentru instituțiile sale libere. Ea va linguși pe "ereticii" protestanți care formează cea mai mare parte din populația intelectuală; ea merge pînă acolo că-i numește "frați deosebiți" pentru care nutrește o dragoste "nestrămutată"; dar în același timp va face presiune asupra sistemului școlilor publice, din care vrea să facă agentul ei pentru răspîndirea doctrinelor sale. Astfel influența ei se face simțită atît în cercurile politice cît și în cele religioase, iar nesfîrșita emigrație în această țară este alcătuită în majoritate din supușii ei.

Această primejdie a fost deja prevăzută și anunțată de generalul Lafayette, cu toate că el însuși era catolic. El a luptat pentru independența și libertatea Statelor Unite pe care le admira și a declarat că, dacă libertățile acestui popor vor fi vreodată nimicite, aceasta se va face de către clerul roman.

Este deci ușor de văzut, că Statele Unite sînt amenințate de mari primejdii ce vin de la biserica romană, de la emigrație și de la concentrarea bogățiilor în mîinile cîtorva inși. Dar, vai! remediul pe care-l vor aplica masele va fi mai rău decît răul. Cînd revoluția socială va izbucni în această țară, ea se va manifesta cu toată violența pe care energia americanilor și dragostea lor de libertate o pot desfășura. Prin urmare, este puțin logic a presupune că această țară va scăpa de soarta celorlalte națiuni ale creștinătății. Statele Unite sînt

sortite la prăbușire în revoluție și anarhie, ca toate națiunile, deoarece și ele fac parte din Babilon. Spiritul de libertate, care s-a dezvoltat în decursul mai multor generații, amenință deja să provoace revolte, a căror violență și repeziciune vor fi necunoscute în Europa; de altfel, aceste mișcări nu vor întâlni împotrivirea puternicelor agenții guvernamentale ale monarhiilor europene. Mulți oameni bogați întrevăd deja evenimentele; ei iau măsuri și pleacă să se stabilească în Europa.

Cu toate acestea, în zadar va căuta cineva scut și siguranță în vreo altă împărăție din această lume. Toți tremură de frică și simt neputința de a rezista atacurilor furioase, împotriva cărora vor avea de luptat în momentul crizei teribile. Atunci în adevăr: *"Mîndria omului va fi smerită, și trufia oamenilor va fi plecată... În ziua aceea, (care este foarte aproape) oamenii își vor arunca idolii de argint și aurul la șobolani și lilieci, și vor intra în găurile stîncilor și în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, cînd se va scula să îngrozească pămîntul"* (Is. 2:17-21).

"Mîinile tuturor au slăbit și genunchii tuturor se topesc ca apa. Se încing cu saci și-i apucă groaza. Toate fețele sînt acoperite de rușine și toate capetele sînt rase. Își vor arunca argintul pe ulițe și aurul lor le va fi o scîrbă. Argintul sau aurul lor nu poate să-i scape, în ziua urgiei Domnului" (Ezec. 7:17-19).

Protecția cîrmuitorilor nu va servi la nimic cînd judecățile lui Dumnezeu și roadele nebuniei lor se vor năpusti asupra tuturor. În trufia lor *"și-au adunat o comoară de mînie pentru ziua mîniei"* (Rom. 2:5); în mod egoist au căutat înaintarea celor puțini și au fost surzi la strigătele săracilor și nenorociților, dar strigătele lor

au ajuns la urechile Domnului oștirilor care luptă pentru cauza lor și declară: *"Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî semeția celor asupritori. Voi face pe oameni mai rari de cât aurul curat și mai scumpi decât aurul de Ofir"* (Is. 13:11,12).

Astfel sîntem asigurați că providența lui Dumnezeu, care conduce totul, la sfîrșitul strîmătorării, va elibera pe toți asupriții. Viața mulțimilor nu va mai fi atunci jertfită și inegalitățile sociale de astăzi nu vor mai exista.

În adevăr, epoca noastră este timpul prezis al strîmătorării popoarelor. Glasul mulțimilor nemulțumite este simbolizat prin mugetul mării, iar oamenii cugetători își dau sufletul de frică în așteptarea graznicei pustiiri pe care toți o văd acum că se apropie cu pași repezi, căci puterile cerurilor (puterile conducătoare din prezent) sînt puternic zguduite. Fiind informați despre semnele venirii Sale și venindu-le în minte declarația biblică: *"Iată vine cu nori"*, mulți încep să simtă prezenta Fiului Omului, cu toate că ei n-au nici o idee despre planul și remediul lui Dumnezeu. Astfel profesorul Herron din San Francisco într-o conferință, făcu această declarație: *"Hristos este prezent și judecata are loc!"*

Dar în mijlocul acestei zguduirii a pămîntului (a societății organizate) și a cerurilor (a puterilor eclesiastice) cei ce văd în această zguduire executarea planului divin al vîrstelor se bucură, fiind întăriți de asigurarea ce o dă Biblia, că această zguduire măreață va fi ultima de care pămîntul are nevoie. După cum ne asigură apostolul, această tulburare socială înseamnă schimbarea acestor lucruri zguduite - răsturnarea

completă a ordinii sociale din prezent - pentru ca să rămână ceea ce nu poate fi zguduit, împărăția lui Dumnezeu, împărăția luminii și a păcii. Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. În mînia Sa, Dumnezeu va mistui toate sistemele nedrepte și asupritoare și va stabili cu putere adevărul pe pămînt (Evrei 12:27-29).

"ZICÎND: PACE! PACE! ȘI PACE NU ESTE"

Cu toate judecățile vădite ale lui Dumnezeu, care condamnă toate popoarele, cu toată mulțimea mărturiilor de tot felul și avînd diferite izvoare, care vestesc soarta inevitabilă către care se îndreaptă creștinătatea, cu toată frica și spaima ce se simte, mai mult sau mai puțin, de toate clasele sociale, ele totuși strigă: "Pace! Pace!" pentru a-și ascunde frica, deși știi bine că nu este o pace adevărată.

Asemenea proclamație s-a auzit de la toate națiunile creștine reprezentate la inaugurarea faimosului canal Kiel. Săparea acestui canal a fost începută de împăratul Wilhelm I al Germaniei; scopul urmărit era atît comercial cît și militar. Wilhelm II, fiind încredințat că sabia sa era cea mai bună garantă a păcii, sprijinit pe armele formidabile ale Germaniei, voi să profite de inaugurarea acestui canal pentru a face un fel de proclamație internațională de pace, dar de o pace sprijinită pe puterea militară cu care își propuse să facă, cu această ocazie, o mare paradă. În acest scop el a invitat toate puterile să trimită nave de război, ca delgații pacifiste care, la 20 iunie 1895, trebuiau să asiste la marea revistă navală a canalului.

Răspunzînd acestei invitații, peste o sută de

vapoare de război, adevărate fortărețe de oțel plutitoare se îndreptară spre Kiel; vreo 20 dintre ele erau mari cuirasate de escadră, formidabil înarmate și putînd să facă mai mult de 17 mîle pe oră.

Ziarul englez "*Spectator*" scria: "Este greu să-ți faci o idee despre toată puterea navală care a fost concentrată la Kiel; aceste vapoare ar fi putut distruge în cîteva ore cel mai mare port din lume sau să trimită toate flotele de comerț din lume la fundul mării. În realitate, tot ce plutește pe mările lumii întregi n-ar putea rezista unei asemenea forțe. Este sigur că Europa, considerată ca un tot, nu va putea fi atacată și va fi neînvinsă pe mare. Flota concentrată la Kiel a alcătuit cea mai puternică forță combatantă adunată pînă atunci.

"Costul acestor vase de război și a armelor lor se urcă la sute de milioane de dolari. Un singur salut, efectuat de către 2.500 tunuri trase simultan, a transformat în pulbere, în cîteva clipe, mai multe mii de dolari. Această ceremonie și aceste recepții costară pe poporul german 2 milioane dolari. Discursul împăratului Germaniei și cele ale delegaților proclamară cu mîndrie *noua eră de pace* ce avea să urmeze după deschiderea acestui canal. Cu toate acestea, nimeni nu-și face iluzii asupra acestor frumoase discursuri subliniate de formidabilele salve de artilerie trase cu această ocazie. Acest fel de a striga: "Pace! Pace!" seamănă mai mult cu amenințări de răzbunare pentru oricine ar refuza să se supună condițiilor impuse de puternicii acestei lumi. Popoarele au înțeles pe deplin că această proclamație nu înseamnă deloc împlinirea profeției "Pace pe pămînt și între oameni bună-învoire". Această demonstrație, pretinsă

pacifistă, n-a avut nici un efect liniștitor asupra elementelor sociale. Ea nu aduce nici un leac universal, nici cea mai mică ușurare agitațiilor sociale din prezent, nimic ce ar fi putut alina grijile și mizeriile marii armate de săraci și de nenorociți. De altfel nimic nu arată nici cea mai mică părțică de "bună-învoire între oameni"; nimic nu se poate vedea cum ar putea fi realizată și menținută această bună-nvoire între națiuni pe de o parte și între guverne și popoare pe de altă parte. Toată această demonstrație a fost în sfârșit o primejdioasă glumă de proporții; ea a fost o mare și nerușinată minciună națională; aceasta este cel puțin părerea poporului".

Același ziar, "*Spectator*", rezumă astfel sentimentele poporului gânditor: "Ironia acestei manifestații era vădită. În aparență ea era o serbare grandioasă a păcii și a industriei, a cărei podoabe principale erau formidabile flote de război pregătite cu prețul celor mai mari sacrificii, făcute numai pentru război și distrugere. Căci un mare cuirasat nu este la urma urmei decât un puternic instrument de ucidere. O singură frază poate să rezume grandoarea acestei flote "pașnice" și să exprime realitatea brutală a situației: Această flotă poate să distrugă într-o singură zi cel mai întărit port din lume și să trimită în fundul mării toată flota de comerț a globului nostru, care ar fi adunată în fața acestui port... Niciodată nu s-a pomenit în lume o ceremonie mai grandioasă și în același timp o ceremonie atât de puțin pătrunsă de sinceritate".

Iată ce scrie despre aceasta "*Evening Post*" din New-York: "La această adunare a navelor de război domnea un spirit care nu avea nimic în sine pacifist. Fiecare putere și-a trimis cele mai mari vase de război

cu armamentul cel mai de temut și artileria cea mai puternică; în aparență acesta era un act de curtoazie internațională, dar în realitate o trufașă desfășurare de forțe, unde fiecare națiune și-a arătat dinții cei mai lungi și mai ascuțiți. Prezența francezilor și a rușilor ca prieteni ai păcii și în special ai Germaniei era într-adevăr comică. Contrastul era izbitor. În multe cercuri franceze furia a fost mare.

"Deschiderea acestui canal ar fi trebuit să fie un eveniment pacifist de o mare importanță comercială; dar n-a fost deloc astfel. În loc de a înlesni legăturile lor comerciale și pacifiste cu alte popoare, unele națiuni fac tot ce le stă în putință pentru a le restrânge și a le împiedica. Atîta vreme cît va dăinui această dușmănie și invidie comercială, pot să inaugureze oricîte canale interoceanice, căci toate aceste manifestații nu vor fi nici sincere și nici pacifiste, ci minciună și falsitate."

Deschiderea acestui canal a fost deci un eveniment care a făcut să iasă la iveală mai ales importanța militară și strategică a acestei opere pacifiste și comerciale. În acest înțeles se exprimă și alte ziare americane, ca de pildă: "*Chicago Chronicle*", "*St. Paul Globe*" și "*Minneapolis Times*".

Proclamația făcută cu această ocazie de către reprezentanții națiunilor a fost deci: "Pace! Pace! Și pace nu este". Acest cuvînt ne arată ceea ce declară Iehova prin gura lui Ieremia:

"Căci de la cel mai mic pînă la cel mai mare, toți sînt lacomi de cîștig; de la profet pînă la preot, toți înșală. Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului meu zicînd: "Pace! Pace!" și totuși nu este pace. Sînt dați de rușine, căci săvîrșesc urîciuni; și totuși nu roșesc și nu știu de rușine. De aceea vor

cădea împreună cu cei ce cad, vor fi răsturnați, când îi voi pedepsi, zice Domnul” (Ier. 6:13-15).

Marea proclamație internațională de pace făcută la Kiel purta pe toate fețele semnul minciunii și a lipsei de sinceritate; ea a făcut să iasă la iveală mai mult gravitatea situației internaționale.

A TA INTELIGENȚĂ DOAMNE

Cînd văd a Ta inteligență
Rămîn uimit, pierdut în gînduri,
Plutesc și zbor în admirații
Și iar citesc a Tale rînduri.

O rază-ntinsă-n veșnicie
Și-o umbră în adînc trecut,
Un univers plutind în minte
Din Adevăr Tu ai făcut.

A-i semănat-o pretutindeni
Dar cine, Doamne, o culege?
Căci ca o pasăre divină
Se lasă prinsă doar de mreje.

La ea acasă în cuvinte
E-un stol de cîntece în zbor,
O turmă de făpturi și vise,
Un drum etern spre viitor

Inteligența e-n viață,
Dar și în umbră se ascunde;
În cel modest și drept și sincer,
În el zîmbește cînd pătrunde;
Îl ia de mîină și îl duce
La al vieții bun izvor,
Porunci divine îi arată,
Din miel îl face luptător.

În luptă ia răbdarea armă
Și Legea scut de apărare,
În clipa cînd o crezi căzută
Se-nalță mai biruitoare.

Și iat-o falnică-n lumină
Și-n focul sfînt al judecării
Ce în cenușă anonimă
Transformă lumea nedreptății.

CAPITOLUL VI

BABILONUL ÎNAINTEA CURTII SUPREME ȘI CONFUZIA LUI ÎN DOMENIUL RELIGIOS

Adevărata Biserică recunoscută de Dumnezeu nu are parte în judecata Babilonului - Starea religioasă de astăzi a creștinătății este tot atât de lamentabilă ca și starea ei politică - Marea confuzie - Clerului îi revine sarcina de a apăra Babilonul - Spiritul mării reformatiuni este mort - Conducătorii religioși și poporul în aceeași dispoziție - Acuzații împotriva Babilonului - Apărarea - Propunerea unei federații - Căutarea unei soluții - Mijloacele adoptate - Spiritul de compromis este general - Judecata pronunțată împotriva instituțiilor religioase ale creștinătății.

"Și i-a zis: Din cuvintele tale te voi judeca, slugă netrebnică" - Luca 19:22.

În timp ce examinăm judecata prezentă a mării biserici nominale, să nu uităm că există o Biserică adevărată a lui Hristos, aleasă și prețioasă, consacrată lui Dumnezeu și Adevărului, în mijlocul unei generații nelegiuite și stricate. Ea nu e cunoscută de lume ca un corp bine organizat, însă Domnul cunoaște pe fiecare membru al ei, căci El nu deosebește și nu judecă după vedere sau după auz, ci după gândurile și intențiile inimii. Membrii Bisericii adevărate sînt împrăștiați pretutindeni; fie că sînt singuri, ca "grîu" în mijlocul

"neghinei", fie împreună, ochiul lui Dumnezeu veghează asupra lor. Ei stau sub ocrotirea Celui Prea Înalt (sfințiți și puși cu totul la o parte pentru Dumnezeu); ei se odihnesc la umbra Celui Atotputernic atunci când judecățile lui Iehova sînt asupra marilor organizații religioase și necredincioase, care-i poartă numele (Ps. 91:1,14-16). Adevărata Biserică nu are parte în judecata marelui Babilon pentru că ea a fost luminată la timp și a ieșit afară din el (Apoc. 18:4). Această clasă de credincioși, descrisă în Psalmii 91 și 46, este întărită și binecuvîntată. În mijlocul unui formalism, al unei pretinse evlavii, ochiul lui Iehova care veghează mereu deosebește pe adevărații ucenici. El le înveselește inima prin Adevărul și iubirea Sa. *"Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Săi"* (2Tim. 2:19). Ei formează adevărata Biserică, Sionul ales de Dumnezeu (Ps. 132:13-16) despre care este scris: *"Sionul aude lucrul acesta, și se bucură, se veselesc fiicele lui Iuda de judecățile tale, Doamne!"* (Ps. 97:8). Iehova îi va conduce pe un drum sigur, cum conduce un păstor oile sale. Ei sînt membrii adevăratei Biserici pe care Iehova îi cunoaște personal și ține la ei ca la ceva scump. Ei sînt necunoscuți de lume și de biserica nominală, de acea biserică căzută din favoare și care, în acest timp al secerișului vârstei evanghelice, este amenințată cu judecata lui Dumnezeu.

În timp ce autoritățile civile sînt în neliniște, strîmtorarea națiunilor se manifestă pretutindeni. Pe de altă parte, situația de astăzi a bisericilor nu este deloc mai bună, căci eclesiasticismul modern, ca și națiunile, este prins în cursele sale proprii. Națiunile au semănat vînt și ca urmare vor culege furtună; marea biserică nominală, creștinătatea, care a luat parte la

semănătură, va avea parte și la recoltă.

De multă vreme marea biserică nominală a învățat rînduielile oamenilor în locul învățăturilor biblice și a nesocotit într-o mare măsură Cuvîntul lui Dumnezeu, ca fiind singura regulă de credință și de viață creștinească. Ea a vestit cu îndrăzneală învățături pline de contradicții și care-l dezonorau pe Dumnezeu. Ea a fost necredincioasă pentru că n-a știut să păzească învățăturile Adevărului. Ea n-a arătat nici n-a cultivat spiritul lui Hristos, ci s-a lăsat cotropită de spiritul lumii. Ea a rupt gardurile staului și a lăsat să intre acolo țapii, ba chiar și pe lupi i-a încurajat să intre și să-și facă opera lor nefericită. Ea a lăsat pe diavol să semene neghină prin grîu și poate acum să se bucure de produsul semănăturilor lui în țarina plină de neghină. Cele cîteva spice de "grîu", rămase în această țarină, sînt în pericol de a fi înecate de neghină. Grîul și-a pierdut valoarea pe piața creștinătății, căci creștinul credincios și umil este, ca și Stăpînul său, disprețuit și respins de oameni; el este rănît în casa preinșilor săi amici. O evlavie de formă a luat locul adevăratei evlavii și ceremonii cu o înfățișare frumoasă înlocuiesc închinarea din inimă și cultul sincer.

Timp de veacuri, învățăturile contradictorii au dezbinat biserica nominală în numeroase secte și fiecare pretinde că este adevărata și unica biserică întemeiată de Domnul și apostolii Săi. Toate laolaltă au reușit să dea o idee atît de confuză despre planul și caracterul Tatălui Ceresc, încît mulți oameni chibzuiți se întorc de la ele cu dezgust, resping pe Creatorul lor și unii îi neagă chiar și existența.

Biserica Romei care pretinde a fi infailibilă, trimite în chinurile veșnice, în foc și pucioasă, pe toși "ereticii"

care resping învățăturile ei. Iar pentru aderenții ei a pregătit un purgator, loc care ar fi mai puțin groaznic decât iadul și din care sufletele pot fi eliberate prin canoane și posturi, aprinzând lumînări, recitând rugăciuni, arzând tămîie și prin "jertfele" liturghiei bine plătite. Ea tăgăduiește deci, că jertfa ispășitoare a lui Hristos ar fi destulă și pune soarta veșnică a omului în mînile unor preoți intriganți, care pretind că au putere să deschidă cerurile și să le închidă după bunul lor plac. Ea înlocuiește puterea evlaviei cu formalismul; fabrică icoane, tablouri și-i face pe credincioșii ei să se închine lor în loc să se închine din inimă Dumnezeuului cel viu și nevăzut și Fiului său preaiubit, Domnul și Mîntuitorul nostru. Ea înalță la onoruri o clasă de preoți care primesc investitura de la oameni pentru a domni peste biserică, ceea ce este contrar învățăturilor lui Isus, care a zis: *"Voi să nu vă numiți Rabi! (învățători) Fiindcă unul singur este învățătorul vostru: Hristos iar voi toți sînteți frați. Și "Tată" să nu numiți pe nimeni pe pămînt pentru că unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri"* (Mat. 23:8,9). De fapt, papalitatea este falsificarea cea mai completă a Bisericii adevărate (vol. 2, cap. 9: vol. 3, cap. 3) deși pretinde că este singura adevărată.

Reformațiunea a înlăturat cîteva din erorile catolicismului și a scos numeroase persoane din acest sistem nelegiuit. Reformatorii au scos Biblia la lumină și au revendicat dreptul pentru fiecare de a o studia folosindu-se de judecata sa personală; ei au recunoscut că fiecare copil a lui Dumnezeu are dreptul de a predica Adevărul fără autorizația papei sau a episcopilor care pretind, pe nedrept, că au primit autoritatea celor doisprezece apostoli ai lui Isus. Din nenorocire, această protestare împotriva uneltirilor bisericii romane, care

este o imitație anticreștină și nedreaptă a Bisericii adevărate, n-a întârziat, la rîndul ei, să se lase cîștigată de spiritul lumii și în curînd protestanții, cum erau numiți, au format noi organizații care au păstrat totuși numeroase erori, la care au mai adăugat altele noi. Fiecare confesiune a păstrat însă cîteva adevăruri. Din toate acestea a ieșit un amestec de crezuri, de confesiuni, în deplină contradicere unele cu altele și cu Cuvîntul lui Dumnezeu. În curînd spiritul de cercetare al reformei s-a stins și bisericile protestante au încetat să mai protesteze.

Pentru stabilirea și perpetuarea acestor sisteme de doctrine stricate, pe care lor le place să le numească "teologie sistematică", se risipesc timp și talente din belșug. Învățații lor au scris numeroase lucrări care servesc în universități la formarea predicatorilor ce trebuie să învețe poporul, iar poporul a fost învățat să recunoască pe conducătorii săi spirituali ca pe slujitorii Cuvîntului lui Dumnezeu, urmași ai apostolilor și primește învățătura lor fără a o controla și nu cercetează Scripturile cum făceau nobilii Bereeni din zilele sfîntului Pavel, ca să vadă dacă ceea ce li se spunea era adevărat (Fapte 17:11).

Dar acum secerișul acestei însămințări este copt; ziua socotelilor a sosit și mare este confuzia și nedumerirea întregii biserici nominale, mai ales a clerului; asupra lui cade răspunderea de a lua apărarea în această zi de judecată, în prezența multor acuzatori și martori, și de a căuta căi de salvare pentru ceea ce ei numesc Biserica adevărată. În confuzia lor prezentă și în dorința de a trăi în bună înțelegere cu celelalte secte, pentru motive politice, ei au încetat a mai susține fiecare direcția sa deosebită ca Biserică adevărată, ci

acceptă că toate sectele fac parte din unica biserică, cu toate că crezurile lor se contrazic și de aceea nu pot fi toate adevărate.

Este un fapt vrednic de plîns că în această oră critică spiritul "marii reformațiuni" s-a pierdut cu totul. Protestantismul nu mai este un protest contra spiritului lui Anticrist și nici contra lumii, a cărnii și a diavolului. Doctrinile lui, care sînt în contradicție cu Cuvîntul lui Dumnezeu, cu rațiunea, contrazicîndu-se unele pe altele și fiind inconsistente cu ele însele, sînt inaccesibile examinării publicului. Scrierile teologilor moderni nu sîervesc decît să alimenteze focul din această zi a judecății. Seminarele și facultățile de teologie sînt niște focare de necredință, răspîndind această boală peste tot locul. Mai marii creștinătății, episcopii, doctorii și profesorii în teologie precum și mulți preoți cu influență, au devenit conducătorii unei necredințe deghizate. Ei caută să sape, să distrugă, autoritatea și caracterul inspirat al Sfintelor Scripturi, să înlăture planul de mîntuire descoperit în Biblie și să-l înlocuiască cu teoria evoluției.

Bisericile protestante caută să se alieze și să imite biserica romană; ele îi caută favorurile și-i laudă crimele; făcînd astfel, ele se unesc cu ea în spirit. Ele lucrează tot mai mult după spiritul lumii și imită pompa deșartă și gloria bisericii romane la care pretind că au renunțat. Să privim arhitectura bisericilor, podoabele și mobilele lor falnice; toate acestea au impus acestor bisericii contractarea de mari împrumuturi și, ca să adune banii necesari achitării lor, au recurs mereu la colectări sau la alte mijloace. În biserica metodistă de pe Lindell Avenue din St. Louis, de pildă, a fost așezat un basorelief înalt de 50 picioare

și lat de 46 picioare, reprezentînd preamărirea fecioarei Maria. Figurile sînt de mărime naturală. Pe partea de sus, într-o ogivă, Maria stă în picioare cu pruncul Isus în brațe; la stînga și la dreapta, niște serafimi proclamă din trâmbițe preamărirea ei, în vreme ce o mulțime de îngeri cu aripile întinse o adoră. De fiecare latură a părții de jos se află un înger ținînd o panglică; cea din stînga poartă inscripția: "Pace pe pămînt", iar cea din dreapta: "Bună învoire între oameni". Aceasta arată că nu numai pompa bisericii catolice a pătruns în bisericile protestante, ci și cultul icoanelor. Unele biserici au construit săli de biliard, iar unii dintre preoți recomandă degustarea vinurilor ușoare în biserică și autorizează chiar reprezentații teatrale și cinematografice sau alte lucruri de petreceri.

În multe cazuri mulțimea aderenților bisericii a devenit unealta docilă a clerului; acesta, în schimb, se inspiră din gusturile și dorințele enoriașilor bogați și puternici. Credincioșii nu se mai folosesc de dreptul lor de control și prin aceasta își neglijează obligațiile; ei nu mai cercetează Scripturile, nu mai caută adevărul și nu mai cugetă asupra Cuvîntului lui Dumnezeu. Ei devin indiferenți, lumești, iubitori de plăceri mai mult decît de Dumnezeu și, orbiți de dumnezeul acestei lumi, sînt totdeauna gata să primească religia cea mai îngăduitoare pentru plăcerile și ambițiile lor. Clerul îngăduie mult pentru păstrarea avantajelor sale temporale căci, dacă bisericile s-ar duce la fund, totul s-ar prăbuși pentru el - poziție, venituri, faimă și onoruri. El e îngrijorat de soarta bisericilor sale întocmai cum cărturarii și fariseii de pe timpul lui Isus erau îngrijorați de soarta instituțiilor lor (Ioan 11:47,48,53; Fapte 4:15-18). Din cauza prejudecăților și ambițiilor lor lumești, așa zișii

creștini de astăzi nu voiesc să recunoască noua lumină a adevărului, întocmai cum evreii nu voră să recunoască lumina evangheliei la începutul vârstei creștine.

ACUZAȚII ÎMPOTRIVA LUMII ECLESIASTICE

Acuzațiile aduse împotriva bisericii creștine nominale reflectă chiar sentimentele lumii și a creștinilor din Babilon, care încep a se trezi. În cursul celor din urmă cincizeci de ani atenția lumii s-a îndreptat asupra pretensei bisericii creștine, care a fost examinată și criticată. Această critică s-a îndrjit și întetit asupra ei. Toată lumea poate s-o audă, și chiar o aude pretutindeni - în conversațiile particulare, pe stradă, în tren, în ateliere și în magazine; se pare că este chiar în atmosferă; biserica este blamată în presa zilnică și formează obiectul unei discuții permanente în ziarele lumești și religioase. Conducătorii ei recunosc că această critică generală nu înseamnă nimic bun pentru ei și de aceea caută să se apere cu ultima energie; ei își dau bine seama că tot edificiul lor este amenințat cu prăbușirea.

Biserica nominală este acuzată, în primul rând, că propagă învățături nelogice și contradictorii. Chiar și lumea observă deosebirea ce există între învățăturile ideale ale Bibliei pe care biserica pretinde că le învață și cele pe care ea le răspîndește în realitate și dintre care unele sînt absurde și în completă contrazicere unele cu altele. Doctrina blasfemitoare a chinului veșnic este lepădată cu dispreț și nu mai este un mijloc pentru a face pe oameni să intre în biserică. Înainte cu cîțva timp, prezbiterienii și calviniștii au trecut printr-o

adevărată furtună de critici și au fost foarte zguduți; crezurile lor, atât de onorate altădată au avut de suferit grele atacuri. Timp îndelungat s-a discutat în jurul acestor subiecte, iar clericii s-au apărat deznădăduți. Sarcina de a se apăra este una dintre cele mai neplăcute; bisericile ar vrea desigur s-o înconjoare, dar nu pot și sînt silite să se apere cît pot mai bine.

Preotul T. Witt Talmage, reflectînd ecoul sentimentelor publice a zis: "Aș fi vrut ca această nenorocită discuție asupra crezurilor să nu fi fost impusă bisericii, dar fiindcă s-a întîmplat astfel, eu zic să se lase tot trecutul la o parte și să se caute o nouă confesiune". Altădată tot el a declarat: "Această discuție este diavolească și este încercarea cea mai satanică de a împărți biserica... Disprețul este aruncat asupra Bibliei... Tînărul care intră în slujbă este aruncat în negura cea mai deasă. Chestiunile pe care învățații voiesc să le rezolve, nu vor fi rezolvate decît în ziua *care va urma după ziua de judecată*".

În adevăr, ziua ce va urma după ziua de judecată, va rezolva toate aceste chestiuni nelămurite și pe pămînt vor fi așezate dreptatea și adevărul.

Biserica nominală este acuzată, în al doilea rînd, de lipsă de evlavie și de sfințenie, deși se admite că se găsesc încă cîteva suflete smerite pe ici și colo printre cei neluați în seamă. Falsurile și ipocrizia se impun, iar bogăția și trufia arată destul de clar că cel sărac nu este binevenit în templele pămîntești, ridicate în numele lui Hristos. Mulțimile au înțeles aceasta și au examinat Bibliile ca să vadă dacă și spiritul marelui Întemeietor al Bisericii a fost așa; ele au văzut că una din dovezile calității Sale de Mesia era că "evanghelia se vestea la săraci" (Mat. 11:5); că El zicea ucenicilor săi: "*Pe săraci*

îi aveți totdeauna cu voi” (Ioan 12:8); că ei nu trebuie să socotească cu nimic mai presus pe cel ce poartă inel de aur în deget și este îmbrăcat în haine strălucitoare (Iac. 2:2). Ele au găsit de asemenea regula de aur (iubirea), și au aplicat-o purtării bisericii, colectiv și individual. Astfel, la lumina Bibliei, ele s-au convins repede că biserica a căzut din favoare. Concluzia lor este atît de vădită, încît apărătorii ei sînt acoperiți de ocară.

Biserica nominală mai este acuzată, în al treilea rînd, *de a nu-și fi îndeplinit pretinsa ei misiune, adică, convertirea lumii la creștinism*. Nu se poate explica cum, dar lumea a descoperit că a sosit timpul cînd lucrul Bisericii ar trebui să dea semne de împlinire. Cu toate acestea, după cum la sfîrșitul vîrstei iudaice toată lumea era în așteptarea unei mari schimbări (Luca 3:15), tot astfel este și la sfîrșitul acestei Vîrste Evanghelice. Oamenii își dau seama că noi sîntem într-o perioadă de tranziție și horoscopul veacului al douăzecelea pare să dea un avertisment de mari schimbări revoluționare. Neliniștea, agitația prezentă a fost puternic scoasă la iveală de către Henri Grady în discursul său elocvent ce l-a adresat societăților Universității din Charlottesville; el zice:

”Ne apropiem de zorile unei zile noi. Stelele fixe dispar iar noi umblăm într-o lumină nesigură; forme ciudate au venit odată cu noaptea; drumuri bătătorite nu mai există și privim cu neliniște noile căi deschise; ni se înfățișează perspective mari; agitația și febra acestei zile noi, ne înping încoace și încolo; îndoiala și confuzia răzbat pretutindeni; mulțimile care circulă, chiar pe drumurile bătătorite, se opresc și, în puterea nopții, santinelele strigă: Stai! Cine-i? În obscuritatea dimineții, forțe năpraznice sînt la lucru; nimic nu este

solid, nimic nu este aprobat; miracolele din prezent contrazic adevărurile simple din trecut; biserica este asediată dinafară și trădată dinăuntru; înapoia tribunalului fumegă deja torțele revoluționarilor; se zăresc spînzurătorile pregătite de anarhiști; guvernele sînt astăzi în mîinile unor politicieni lacomi și ambițioși; afacerile sînt acaparate de trusturi și financiari iar comerțul este îngrădit între diferite limite; orașele sînt suprapopulate, iar satele depopulate; belșugul crește la cel bogat și sărăcia la cel sărac; fraternitatea universală se destramă, iar poporul se împarte în clase sociale; vocea nihilismului tulbură liniștea popoarelor; mugetul mulțimilor se aude”.

Biserica nu mai poate tăgădui că am ajuns la sfîrșitul veacului. Ea poate să tăgăduiască orice lumină profetică, dar crudele realități ce se abat asupra ei trebuie s-o aducă la cunoștința adevărului; de altfel, apropiatul deznodămînt al situației prezente va deschide ochii tuturor.

**LUMEA ECLESIASTICĂ IA POZIȚIE ȘI
ÎN MOD INDIRECT ÎȘI DOVEDEȘTE STAREA**

Biserica știe că ochii lumii întregi sînt îndreptați asupra ei; ea știe foarte bine că în afară de profesiune felul ei de purtare nu se prea deosebește de purtarea lumii; ea pretinde că misiunea ei este să convertească lumea. Dacă aceasta este așa, atunci ar fi vremea ca ea să se apropie de sfîrșit. Luînd asupra-și această misiune, biserica a pierdut din vedere scopul real al vîrstei evanghelice. Dumnezeu a însărcinat-o să vestească evanghelia împărăției ”în toată lumea spre a servi de mărturie tuturor popoarelor”; să ajute la vestirea chemării cerești și la pregătirea ”turmei mici”, care va

forma împreună cu Domnul Isus împărăția milenară și care, atunci, va binecuvînta toate familiile pămîntului (Mat. 24:14; Fapte 15:14-17). După optsprezece veacuri, biserica nominală este mai îndepărtată de scopul ei decît era la sfîrșitul primului veac al vîrstei evanghelice. Acum, ea încearcă să se scuze, să aducă fapte; ea face să se întrevadă sfîrșitul măreț al programului ei într-un viitor foarte apropiat. Această purtare este mai mult sau mai puțin impusă bisericii prin numeroasele întrebări sau informații ce-i sînt mereu adresate în această privință; ea se străduiește să răspundă în fața acuzatorilor ei, dar totul este în zadar.

Cînd se confruntă cu incompatibilitatea doctrinei ei cu standardul recunoscut, Biblia, biserica nominală este în mare nedumerire, căci ea nu poate tăgădui contradicțiile din crezurile ei; ea a recurs la diferite metode de apărare, dar oamenii chibzuiți observă marea ei confuzie. Fiecare denominațiune se cramponează de vechile confesiuni, pentru că acestea sînt frînghiile care le leagă în diferite organizații; a le distruge fără veste ar însemna dizolvarea acestor organizații. Clerul, îndeosebi, se abține să vorbească despre aceasta, fiindu-i rușine, deoarece lumina pătrunzătoare din această zi de judecată descoperă toate lucrurile. Unii merg atît de departe încît nu văd pericolul și doresc să lepede toate crezurile. Alții, mai conservatori, susțin că e mai înțelept a le părăsi treptat și a le înlocui cu altele, revizuite și îmbunătățite. Oricine cunoaște lungile discuții cu privire revizuirea crezurilor prezbiteriene. Mulți membrii ai clerului recomandă o teologie eclectică sau compromisă, care să fie foarte concisă și liberală, pentru ca toți fanaticii creștini și păgîni s-o admită fără împotrivire și să-i

aducă, dacă-i cu putință, pe toți într-o singură tabără. Mulți anunță lucruri mari, care se vor împlini cu ajutorul unor puteri de curînd puse în lucrare, a căror scop este unirea tuturor creștinilor; cînd aceasta se va ajunge (ceea ce, după cum spun ei, va avea loc în curînd), convertirea lumii la creștinism va urma repede.

Biserica, acuzată de lipsă de evlavie și de sfințenie, se laudă cu lucrurile ei minunate care ne fac să ne gîndim la cuvintele de prevenire ale Domnului din Matei 7:22-23; dar această laudă nu folosește nimic, căci lipsa spiritului de iubire a lui Dumnezeu este prea dureros vădită și nu se mai poate ascunde. Cu cît se apără mai tare, cu atît mai mult se descoperă starea jalnică în care se află. Dacă marile sisteme religioase ar constitui adevărata Biserică, atunci planul lui Dumnezeu, care prevede alegerea unui popor deosebit, ar fi dat greș.

În timp ce biserica prezintă scuze, apologii și face promisiuni, conducătorii ei își dau bine seama că nu mai este cu putință a o susține în situația ei dezbinată, tulburată și confuză, și că, fără o puternică forțare pentru unirea tuturor sectelor, descompunerea și prăbușirea ei sînt sigure. Iată pentru ce auzim atît de mult vorbindu-se de unirea creștinilor, și fiecare pas făcut în direcția aceasta este considerat ca un progres în spiritul iubirii și comunității creștine.

Totuși, această mișcare nu se face din cauza unei iubiri mai mari, ci numai de frică. Furtuna mîniei și a urgiei prezise se apropie cu pași repezi și sectele se îndoiesc că se vor putea împotrivi furtunii în chip separat. De aceea, toate sectele sînt pentru unire dar, din cauza crezurilor lor deosebite, realizarea ei este o

problemă îngrijorătoare. Sînt sugerate mai multe metode: una este de a încerca unirea sectelor care au aproape aceeași doctrină; de pildă diferitele ramuri ale aceleași familii - prezbiteriană, baptistă, metodistă, catolică, etc., pregătind marea unire propusă; alta este de a grava în spirite dorința de unire fără a ține seama de doctrină, de a da mîna cu toți aceia care au bune înclinații morale, de a căuta conlucrarea cu ei în ceea ce ei numesc faptă creștină. Acest simțămînt este serios împărtășit de tineret.

În acești ani din urmă, tendința de a nu ține seama de doctrinele discutate a dezvoltat o clasă de tineri în biserică, care reprezintă bine sentimentele de unire ale creștinătății.

Nesocotind luptele sectare din trecut, ei nu-și bat capul cu harul liber, etc.; totuși, din frageda lor copilărie, ei sînt pătrunși de groaza chinurilor veșnice care ar fi soarta oricui care nu primește evanghelia în epoca prezentă și teoria că misiunea bisericii din Epoca Evanghelică este de a converti lumea și de a o salva astfel de aceste chinuri. Ei s-au unit sub diferite numiri, ca: uniuni ale tinerilor creștini, societăți de strădănie creștine, armatele mîntuirii, și altele. Mulți dintre ei au într-adevăr zel pentru Dumnezeu, dar nu după cunoștință (Rom. 10:2).

Ei văd, după părerile lor greșite, o "ridicare socială" care s-ar înfăptui în curînd. Să observăm că mobilul efortului lor este binele. Marea lor greșală este că urmează planurile lor proprii, care, oricît ar fi de binevoitoare și înțelepte în ochii oamenilor, trebuie să dea greș în fața înțelepciunii dumnezeiești și a planului divin care va fi, cu siguranță, încoronat cu izbîndă. Ce mari binecuvîntări ar primi cei sinceri, dacă ar putea

înțelege planul lui Dumnezeu care, în prezent, are scopul să aleagă o "turmă mică" de sfinți, iar după aceasta ridicarea (binecuvîntarea) lumii prin această turmă mică, înălțată și domnind cu Hristos, moștenitoare împreună cu El, în împărăția Sa milenară.

Acești tineri creștini, neținînd seama de lecțiile din istoria bisericii și ignorînd doctrinele ei, devin cu ușurință partizani ai unirii. Ei cred că învățăturile din trecut au făcut dezbinările și de aceea vor să încerce unirea fără doctrine. Ei însă nu observă că în trecut, ca și unii de astăzi, toți creștinii se străduiau să se unească, dar o unire întemeiată pe adevăr, sau nici o unire. Linia lor de conducere a fost: "*Să luptăm pentru credința, care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna*". Și "*să nu luăm parte deloc la lucrurile neroditoare ale întinericului, ba încă mai degrabă să le osîndim*". (Iuda 3; Efes. 5:11). Mulți nu recunosc cît de importante sînt anumite doctrine pentru o adevărată unire între adevărații creștini - o unire plăcută lui Dumnezeu. Greșeala din trecut a fost aceea că, creștinii, nu examinau greșelile și doctrinele lor în fața Cuvîntului lui Dumnezeu pentru a le îndrepta. De aceea, unirea mult dorită și căutată, dacă respinge învățătura Bibliei și ține cu tărie la învățăturile omenești despre chinul veșnic, nemurirea sufletului, etc. și stă sub influența judecății omenești în ceea ce privește scopul și metodele ei, atunci ea este un lucru foarte periculos. Ea nu va reuși pentru că respinge "*învățătura lui Hristos*" și "*înțelepciunea care vine de sus*" pentru a se rezema pe înțelepciunea înțelepților săi, care este nebulie; căci ea se împotrivesc metodelor și îndrumărilor dumnezeiești. "*Înțelepciunea înțelepților săi va pieri*" (Is. 29:14).

Există, de asemenea, multe idei propuse de preoțimea progresistă(?) și alții, pentru a trasa caracterul și misiunea bisericii în viitorul apropiat, propunerile lor fiind de natură să o coboare la nivelul ideilor lumesti, chiar mai mult decât este în prezent. Se pare că scopul lor este să aducă lumea nerenăscută în biserică, pentru ca astfel să-și asigure venituri bănești; iar pentru a ajunge la aceasta se vor introduce tot felul de distracții. Care este adevăratul creștin, care să nu fi simțit o strângere de inimă văzînd aceste tendințe?

UNELE TRĂSĂTURI ALE METHODISMULUI AMERICAN

Ce dovadă mai bună am putea avea, în ceea ce privește lipsa de evlavie a bisericii nominale, decât cele ce urmează, publicate într-un ziar metodist, "The Northwestern Christian Advocate", sub titlul "*Satiră amicală despre starea actuală a bisericii metodiste*". Acest titlu arată singur starea de lucruri existentă. Forma în care aceste fapte sînt înfățișate nu are importanță, faptele sînt fapte; ele sînt cu atît mai convingătoare cînd sînt mărturisite de un preot direct interesat și pe care le poate publica în ziarul bisericii sale. Reproducem o parte din acest articol:

"Deșteptarea religioasă din veacul al optsprezecelea, sub conducerea lui Wesley și a lui Whitefield a purificat moralul rasei anglo saxone; noi forțe au fost puse în lucrare cu scopul de a renaște pe cei ce atunci erau evanghelizați. Istoricii englezi și americani au aceleași aprecieri privitor la valoarea mișcării care a luat naștere sub conducerea acestor oameni însemnați. Metodele lor, care sînt cele ale bisericii moderne, felul lor de a prezenta doctrina, a

ajutat foarte mult la răspîndirea și impunerea civilizației noastre. Doctrina liberului arbitru, predicată de acești oameni și de urmașii lor, a fost una din dogmele cele mai populare; ea a preocupat mintea oamenilor și a determinat evoluția și experiențele moderne ale guvernelor civile. Această doctrină a fost acceptată de toți strămoșii noștri americani. Ei erau scîrbiți de o biserică stăpînită de preoți și unită cu statul. Nimic nu-i putea bucura mai mult și nimic nu era mai în armonie cu năzuințele lor politice decît o doctrină care vestește că fiecare om este liber să-și croiască soarta, bună sau rea, atît pentru timpul prezent cît și pentru cel de apoi.

Doctrina "nașterii din nou", învățată de metodiști și predicată de Whitefield în America, a produs efectul unui basm atrăgător, care se aude pentru prima dată și a adus rod. Chiar oamenii nereligioși au aprobat această doctrină, care nu cerea numai o schimbare a inimii, dar pretindea și o reformă a vieții de toate zilele; mulțumită acestei doctrine, metodiștii se deosebeau de oamenii din lume prin faptele lor. Cîntările au jucat un rol important în această deșteptare morală. Cuvinte adînci și impresionante, pline de duhul învățăturilor puse pe melodii rămase pînă astăzi, produceau nu numai o mare atracție muzicală, ci conțineau și un învățămînt teologic; poporul, deși incult, a fost astfel îndoctrinat și instruit în principalele dogme ale bisericii. Un adevăr cîntat produce o minunată impresie în inima copilului sau chiar a omului matur; instrucția primită în acest chip se imprimă cu o putere mai mare decît prin orice altă metodă. Astfel, fără discuții, au fost sădite doctrinele în mintea copiilor sau a convertiților, așa că nici o controversă nu putea să le

zdruncine. Vom vedea că aceste elemente de reușită sînt acum învechite și că în biserica metodistă episcopală a fost adoptată o nouă metodă, mai potrivită.

"Nu vreau să joc rolul unui lăudăros, ci simplu să expun fapte, să povestesc o istorie a cărei întîmplare este recentă. În ceea ce privește doctrina nu s-a făcut nici o schimbare în biserica metodistă, dar felul ei de a lucra și spiritul pe care-l desfășoară în toate lucrările arată progresele realizate și înnoirile ce le aduce lumina. Caracterul acestei puternice biserici este cu totul schimbat; toți cei ce sînt îngrijorați de fericirea Americii și de prosperitatea ei spirituală ar trebui să privească această schimbare cu un adînc interes.

"Doctrina nașterii din nou (trebuie să te naști din nou) rămîne aceeași, dar progresul a îndepărtat biserica de astăzi de strictețea de altădată, care împiedica pe mulți oameni de treabă să intre în această biserică, deoarece ei nu puteau aproba această doctrină și nu practicau *religia experimentată*. Dar, în zilele noastre, universalității și unitarii sînt adeseori în deplină comunitate religioasă și-și îndeplinesc cu bărbăție datoria.

"Păstorii de astăzi sînt prea politicoși, prea instruiți, prea bine crescuți pentru a stăruii asupra vieții sfinte pe care creștinul trebuie să o trăiască. Părinții noștri au înțeles acest har cu o anumită strictețe, pe cînd acești păstori predică o sfințenie mai îngăduitoare, care nu gîndește rău de nimeni, nici chiar de un om nesfințit. Acela care ar predica *calea îngustă de altădată* n-ar fi, cu siguranță, binevăzut în adunările din Chautauqua și în asociațiile religioase din Epworth.

"Cultul simplu de altădată mai există încă la

populațiile de la sate; dimpotrivă, în centrele orășenești și cultivate, le place mai mult muzica bună, arta și literatura; în multe cazuri, un ceremonial elegant a înlocuit înflăcăratele rugăciuni și închinări personale din trecut. A lupta împotriva acestei schimbări "înspre bine", înseamnă a pune la îndoială întietatea ce o are cultura față de incultură (față de prostie). În timpurile trecute curățenia era foarte potrivită. Atita vreme cît biserica se afla în stadiul de început nu era nimic de pierdut. Dar acum, în zilele noastre, oameni înțelepți, discreți și prudenți, administrînd în mod bigot și cu strictețe afacerile ei, refuză pe bun motiv să compromită prosperitatea unei biserici bogate și cu influență, deoarece ar cauza o neplăcere celor bogați și inteligenți. Oamenii pot fi neînduplecați, dar Evanghelia nu este neînduplecabilă. Înainte, un preot se alegea pe o perioadă de șase luni, apoi pe un an; mai târziu pe doi și pe trei ani iar la urmă pe cinci ani. În zilele noastre, cercurile cultivate și bogate ale bisericilor cred că prosperitatea și situația socială a acestora trebuie să facă față în lume, de aceea ei vor să acorde situații stabile păstorilor lor, pentru ca aceștia să poată deveni elemente conducătoare de cercuri literare și sociale. Să ne amintim că profesia de predicator nu mai este astăzi ceea ce era odinioară; ea nu constă în a conduce lungi reuniuni și în a fi un evanghelist. Nimeni nu înțelege mai bine aceasta decît predicatorii înșiși. Cei ce au făcut, în trecut, marile mișcări de deșteptare erau un fel de predicatori foarte la modă în biserici și dădeau, în fiecare an, raportul privind numărul membrilor convertiți în decursul anului. În zilele noastre atît mirenii cît și clericii au idei mai moderne. Marile biserici bogate doresc predicatori care

să aibă simțămîntul esteticii, care știu să înlătore efectele scepticismului modern și să atragă în biserică clasele intelectuale. În conferințele anuale, unde se prezintă un raport general, obiectul principal al analizei este produsul *colectelor misionare*. Predicatorul metodist modern are talentul de a strînge bani; el știe să pătrundă în adîncul inimii poporului prin metode mult mai potrivite decît îndemnurile și apelurile de altădată.

"Conducătorii *"Gîndului Creștin"* au învățat o mare lecție; ei știu că Evanghelia nu trebuie niciodată să jignească gustul oamenilor cultivați. Dacă o biserică știe să se conformeze cerințelor timpului cu toată mlădierea cerută, ea va vedea deschizîndu-i-se porțile prosperității viitoare, care o va primi cu brațele deschise. Deviza cea mai potrivită pentru o biserică nu este oare "pace pe pămînt și bună-nvoire între oameni"? - Rev. Chas. A. Crane.

Ceea ce urmează, din pana episcopului bisericii metodiste - episcopală, R. S. Foster, este un extras din ziarul *"Trîmbița Evangheliei"*; el dă aceeași mărturie ca și colegul său Crane, dar într-un limbaj deosebit. Cîțiva din enoriașii săi găsiră probabil aceste adevăruri cam tari, pentru că de atunci episcopul a trebuit să se retragă contra voinței sale și, cu toate lacrimile sale, el zice:

"Biserica lui Dumnezeu, astăzi curtează lumea. Membrii ei încearcă să coboare în nelegiuire. Balul, teatrul, plăcerile destrăbălate, luxul social cu slăbirea morală, toate acestea și-au deschis drum, au pătruns în colțișoarele cele mai ascunse ale bisericii. Pentru a răsplăti toată această viață lumească, creștinii desfășoară o mare activitate religioasă în timpul postului mare, în

timpul Paștilor și în Vinerea mare, etc. Aceasta este vechea amăgire a lui Satan. Biserica evreiască s-a lovit de această stîncă; biserica romană a căzut în același chip, iar biserica protestantă nu va întîrzia să se prăbușească”.

Rev. J. H. Barrows, inițiatorul congresului religios (în timpul expoziției de la Chicago), lucrînd la unirea religiilor s-a exprimat în chipul următor unui ziarist din San Francisco: ”Unirea religiilor nu se va face dintr-odată. Mai întîi se vor uni bisericile care au o bază comună de credință și de doctrină; de pildă, diferite biserici metodiste și presbiteriene. Cînd diferitele secte vor fi unite între ele, toți protestanții se vor uni deopotrivă. Și pe măsură ce instrucțiunea se va răspîndi, catolicii și protestanții vor găsi că diferența de credință, care-i desparte, în definitiv nu este prea mare și astfel se vor uni și ei. Acest pas fiind făcut, unirea cu alte religii - mahomedană, budistă, cei care profesază religia lui Confucius, etc., nu mai este decît o chestiune de timp. Sau, după părerea lui M. Stead (o victimă a vaporului ”Titanic”, un spiritist), religiile ar putea să se unească pe o bază civilă și morală. Sistemele religioase au interese și datorii comune față de aderenții lor; e posibil ca ele să se asocieze într-o federație pentru a ajunge la scopul propus: la unire. Eu însă sînt dispus să cred că unirea se va îndeplini mai degrabă în felul arătat la început. Oricum ar fi însă, congresele religioase au început să exercite o puternică influență în acest înțeles. Rev. Th. E. Seward a arătat într-o dare de seamă progresele făcute de ”Fraternitatea și unitatea creștinilor”, o asociație din New York. Pe de altă parte, o societate de curînd organizată la Chicago, ”Asociația pentru încurajarea

unirii religiilor", sub conducerea lui C. C. Bonney, a luat o mare dezvoltare.

MARELE CONGRES RELIGIOS DIN CHICAGO

În raportul său, asupra primei ședințe a congresului religios (1893), "*Chicago Herald*" a spus:

"De la amestecarea limbilor la turnul Babel, nu s-a mai văzut o adunătură atât de mare de religii, de crezuri, cum a fost cazul ieri seară în marele amfiteatru. Niciodată oamenii, de toate rasele, n-au fost atât de puternic legați prin lanțul de aur al iubirii. Toate popoarele pământului: creștinii, budiștii și bapțiștii, mahomedanii și metodiștii, catolicii și adepții lui Confucius, brahmanii și unitarii, presbiterienii, episcopalii și panteiștii, monoteiștii și politeiștii, reprezentau acolo toate nuanțele credințelor și a condițiilor umane; ei s-au întâlnit în legături de simpatie, de frăție și de respect".

E interesant că acest om, entuziasmat de congresul religiilor, s-a referit tocmai la timpul când a fost ridicat Turnul Babilonului și a vorbit despre memorabila confuzie a limbilor, care s-a manifestat la acea epocă. Acest fapt are o adâncă însemnătate. Poate că el a recunoscut, instinctiv, în acest congres realizarea importantă a ceea ce simboliza turnul lui Babel și confuzia care a avut loc în vremea aceea.

Rev. T. Chalmers, aparținând bisericii învățăceilor zicea: "Acest congres religios se pare a fi precursorul unei mai mari fraternități, care va combina o religie mondială din ceea ce se va găsi mai bun, nu numai într-o singură religie, ci în toate marile religii istorice. S-ar putea ca fiind călăuziți de această mare speranță,

să trebuiască a ne revizui frazeologia și să vorbim mai mult de unitatea religioasă decît de unitatea creștină. Mă bucur că toate cultele mari se apropie unele de altele și că Isus ia loc alături de Gautama, Confucius și Zoroastru”.

CEI CE ADUC PAGUBĂ ADEVĂRULUI

Acest mare congres religios a fost inițiat sub conducerea creștinilor protestanți, el a avut loc într-o țară așa numită creștină și protestantă; din această cauză, protestanții pot fi considerați ca responsabili de tot ce s-a făcut în acest congres. Oricine-și poate da seama că spiritul protestantismului îndeamnă pe cei ce-l posedă să facă toate compromisurile ce se pot închipui. Acest congres a voit să compromită cauza lui Hristos și-a evangheliei Sale spre a se bucura de prietenia anticreștinilor și-a păgînilor. Cinstea deschiderii și închiderii congresului a fost acordată reprezentanților papalității. E de observat că crezurile popoarelor păgîne au fost prezentate într-un mod convenabil și amănunțit de reprezentanții autorizați ai acestor confesiuni păgîne; dar, în toate fazele acestui congres, nu s-a făcut nici-o prezentare sistematică a dogmelor păgîne, cu toate că și creștinii au discutat diferite chestiuni religioase. Nu este oare de mirare că s-a lăsat să treacă o ocazie atît de potrivită de a vesti Evanghelia lui Hristos reprezentanților inteligenți și cultivați ai lumii păgîne? Într-adevăr aceasta a fost o ciudată adunare de creștini! Se prea poate că preținșilor reprezentanți ai Evangheliei lui Hristos le-a fost rușine să vestească această evanghelie (Rom. 1:16). Romano-catolicii au avut o bună parte în aceste

cuvântări, fiind reprezentati de șasesprezece ori la tribuna acestui congres.

S-au mai văzut acolo creștini(?) care se luptau din toate puterile să dărîne doctrinele fundamentale ale creștinismului. În fața reprezentanților lumii păgîne, ei și-au mărturisit îndoiala asupra autenticității Scripturilor; apoi au mai declarat că Biblia nu trebuie primită cu deplină încredere, din motivul că cei ce au scris-o au fost oameni cu slăbiciuni și că învățăturile ei trebuie să fie completate de rațiune și de filozofiile omenesti. De aceea, Biblia nu poate fi acceptată decît în măsura în care ea este de acord cu acestea. Oameni, care pretind a fi creștini ortodocși, au respins doctrina răscumpărării, singura temelie a adevăratei credințe creștine; alții, tăgăduind căderea omului au vestit teoria evoluției, spunînd că omul n-a fost creat perfect, că niciodată n-a căzut și că, prin urmare, nu avea nevoie de Răscumpărător; că de la creerea lui, dintr-o stare cu totul inferioară, foarte depărtată de "Chipul lui Dumnezeu", omul s-a ridicat și se va dezvolta mai departe și va fi supus legii supraviețuirii celui mai tare. Această teorie, cu totul contrară Bibliei și prețului de răscumpărare, și astfel restatornicirii, a fost cea mai populară.

Redăm mai jos cîteva rezumate din cuvîntările rostite la acest congres, care ne vor permite să recunoaștem spiritul de compromis ce există în sînul creștinătății protestante, în legăturile ei cu biserica romană (marele sistem anticreștin) și cu necreștinii.

Doctorul Chas. A. Briggs, profesor la o facultate de teologie a bisericii presbiteriene, a vorbit împotriva Sfintelor Scripturi. El a fost introdus de președintele Dr. Barrows care mărturisi că știința și curajul acestui

profesor și fidelitatea cu care și-a dezvăluit convingerile, îi câștigă un loc de frunte în biserica universală; Dr. Briggs fu primit cu aplauze. Iată ce a spus el:

"Tot ce putem spune este că Biblia e inspirată și exactă în toate învățăturile religioase pe care le dă. Dumnezeu este adevărat; El nu poate minți; El nu poate să înșele sau să amăgească creaturile Sale; dar când Dumnezeu nemărginit vorbește omului mărginit, nu se va servi El oare de cuvinte care conțin greșeli? (Cît de absurdă este această întrebare! Căci dacă Dumnezeu nu spune adevărul, înseamnă cu siguranță că El nu este adevărat). Aceste greșeli pot veni nu numai din felul în care se exprimă Dumnezeu, ci și din felul cum înțelege omul, și încă din mijloacele de comunicare ce există între om și Dumnezeu. Ar trebui dovedit că omul are capacitatea de a primi Cuvîntul, pentru a fi sigur că acesta este transmis corect. Inspirația Sfințelor Scripturi poate uneori să ne înșele".

Acest profesor de teologie, învățat și cucernic (?) ar trebui să știe că Dumnezeu este în stare să aleagă unelte potrivite pentru a transmite și exprima adevărul. Acest fapt este mai mult decît vizibil pentru toți care studiază în mod sincer Cuvîntul Său. Un astfel de argument, rostit pentru a nimici Sfintele Scripturi, nu este decît un subtefugiu și a fost o insultă adresată unui auditoriu inteligent și luminat. Rev. Theodore Mungher, din New Haven, detronează pe Hristos și în locul Său așează omenirea păcătoasă; el zice:

"Hristos este mai mult decît unul care a aparținut Iudeilor și a fost crucificat pe Golgota. Hristos este omenirea întregă, dezvoltîndu-se sub puterea harului lui Dumnezeu. Orice carte care se inspiră din această

idee aparține literaturii creștine”.

După această teorie, Isus n-ar fi Fiul uns al lui Dumnezeu; ci, dimpotrivă, Hristosul, Unsul, este omenirea întreagă pe calea evoluției. Rev. Mungher dă ca exemplu de literatură inspirată pe Dante, pe Shakespeare, Goethe, Shelley, Matthew, Arnold, Emerson și pe alții ca aceștia și apoi adaugă:

”Toată literatura inspirată, afară de puține excepții, exercită o oarecare influență asupra oamenilor; ea îi învață morala, avînd ca scop morala care este esența creștinismului... O teologie care vorbește de Dumnezeu suprem, care stăpînește lumea și a cărei destine le conduce, n-ar putea să mulțumească pretențiile inteligențelor superioare. Poetul, omul de geniu, gînditorul profund și universal, pun la o parte o asemenea teologie; acești oameni sînt prea aproape de Dumnezeu pentru ca să se lase amăgiți de asemenea concepții despre Adevărul divin”.

Rev. Dr. Rexford, din Boston (universalist), spune: *”Mi-ar plăcea ca toți să fim convinși, că o închinare sinceră, oriunde în lume, este o adevărată închinare... Credința care astăzi domină aici, deși nescrisă, este, susțin eu, că orice închinător care-și pleacă genunchiul înaintea celei mai bune ființe pe care o cunoaște, și umblă cu toată sinceritatea în cea mai curată lumină ce strălucește înaintea lui, are intrare la cele mai înalte binecuvîntări ale cerului”.*

Acest om a arătat într-adevăr sentimentul religios ce domnește astăzi. Oare în astfel de cuvinte s-a adresat apostolul Pavel celor ce se închinau *”Dumnezeului necunoscut”* pe colina lui Marte? Și profetul Ilie, în felul acesta a luat apărarea preoților lui Baal? Pavel spune că nimeni nu se poate apropia de

Dumnezeu fără credință în Hristos, în jertfa Sa pentru păcatele noastre; iar Petru spune: *"Căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fie mîntuiți"* (Fapte 4:12; 17:23-31; 1Regi 18:21-22).

Rev. Lymon Abbot, fost pastor al bisericii din Plymouth, Brooklyn, N. Y., susține că orice biserică a primit o inspirație asemănătoare cu a lui Hristos și-a celor doisprezece apostoli, care ne-au dat Noul Testament, ca omul lui Dumnezeu să poată fi desăvîrșit (2Tim. 3:17); el spune:

"Noi nu credem că Dumnezeu a vorbit numai în Palestina și cîtorva persoane care locuiau în această mică provincie; noi nu credem că El a fost auzit numai în lumea creștină și că în oricare altă parte a rămas mut. Noi credem că Dumnezeu a vorbit totdeauna și în tot locul".

Cum a vorbit deci Dumnezeu profeților lui Baal? După Biblie, Dumnezeu nu s-a descoperit niciodată decît poporului Său ales, Israelului trupesc în vîrsta iudaică și Israelului spiritual în vîrsta evanghelică. *"Eu v-am ales numai pe voi din toate familiile pămîntului"* (Amos 3:2; 1Cor. 2:6-10).

O scrisoare a Lady-ei Somerset (Anglia) a fost citită cu feliicitări din partea președintelui Barrows; această scrisoare face concesiuni bisericii din Roma: *"Simpatizez cu orice strădanie care tinde să aducă o înțelegere între oameni și să facă să înceteze orice dușmănie. Cea mai bună cale, pentru a ajunge la înțelegere, este să nu se aducă niciodată în discuție subiecte la care cineva ar fi nevoit să se împotrivescă. Chestiunea, care astăzi cauzează cea mai mare deosebire de vederi, este instituția episcopatului roman. Eu nu cred în această instituție și cu toate acesta,*

marele și bunul prelat, arhiepiscopul din Irlanda, mi-a acordat ajutorul său cordial, nu pentru că sînt o protestantă, ci pentru că lucrez în opera temperanței. Aș putea spune la fel despre regretatul conducător spiritual, cardinalul Manning, un preot din popor, iubit și stimat de toți. Un acord general al publicului asupra metodei practice de-a pune în față legea de aur (legea enunțată negativ de Confucius și pozitiv de Hristos) *ne va strînge pe toți în aceeași tabără*".

În acest congres s-a vorbit foarte puțin despre doctrina fundamentală a răscumpărării; cei mai mulți dintre vorbitori au pus-o la o parte ca pe o rămășiță veche; totuși, cîțiva dintre oratori au apărut-o.

Iată argumentele Rev. Jenkin Lloyd Jones, pastor la o biserică din Chicago care și-a dat toată osteneala să dărîme prețul de răscumpărare dat de Hristos, pe care un alt orator tocmai îl apăruse:

"Vom încerca să dezvăluim imoralitatea ispășirii prin substituire, acea doctrină care ne spune "să privim la Isus pentru a fi mîntuiți". Marele orator din Boston, care vorbise, a încercat să impună această doctrină reprezentanților celorlalte confesiuni care luau parte la acest congres. Să examinăm de aproape caracterul faptei săvîrșită de Lady Macbeth (un omor), precum și mentalitatea acestei femei, căruia oratorul precedent i-a promis o iertare completă, dacă ea voiește să privească la cruce. Acest luptător al ortodoxiei a avut cutezanța să spună în fața reprezentanților diferitelor religii reunite în acest congres afirmația îndrăzneată, că este cu neputință a intra în împărăția cerului fără o naștere din nou, grație ispășirii făcută de Hristos, ispășire supranaturală prin substituire, care ar fi spălat astfel mîna roșie a acestei femei, Lady Macbeth, și ar

fi făcut din această asasină o sfântă. Iată ce le poate spune acestor creștini: Eu sînt fericit că nu cred în acest preț de răscumpărare și fac apel la cei ce iubesc moralitatea și dreptatea, la toți care cred într-un Dumnezeu nemărginit, a cărui voință și dreptate, a cărui providență este destulă pentru a mulțumi dreptatea. Le cer tuturor să se lapede de doctrina răscumpărării. Un atare mod de mîntuire este nu numai irațional, dar și imoral”.

Profesorul Henri Drumond figura pe programul congresului și trebuia să vorbească despre subiectul: “Creștinismul și evoluția” dar, fiindcă nu s-a putut duce la Chicago, discursul său a fost citit de Dr. Bristol. În rezumat, el spune că o mai bună înțelegere asupra originii și naturii păcatului ar putea modifica unele din încercările făcute cu scopul de-a înlătura răul. Cu dispreț face aluzie la doctrina ispășirii, pe care teoriile sale asupra evoluției o fac nulă și zadarnică.

CÎȚIVA APĂRĂTORI AI CREDINȚEI

Printre participanții acestui congres, aproape toți însuflețiți de un îndrăzneț spirit de compromis care acceptă toate exagerările oratorice, a fost o mîngăiere să vezi totuși cîțiva reprezentanți ai creștinătății protestante, avînd curajul moral să apere credința dată sfinților o singură dată; cîteva persoane care îndrăzniră să se exprime în fața atîtor împotriviri, cu toate că și ele erau întrucîtva zăpăcite, pentru că nu cunoșteau planul divin al vîrstelor și legăturile ce există între doctrinele fundamentale ale creștinătății și minunatul sistem al Adevărului divin.

Profesorul W. C. Wilkinson, de la Universitatea din

Chicago, a vorbit despre "atitudinea creștinătății față de alte religii". El a atras atenția auditorilor săi asupra scrierilor Vechiului și Noului Testament, care arată ce este creștinătatea, și asupra dispozițiilor ostile a acesteia față de toate celelalte religii, care trebuie neapărat să fie false dacă religia creștină este adevărată; apoi le-a vorbit despre Mîntuitorul nostru care a spus că numai El are puterea să mîntuie, după cum dovedesc textele următoare:

"Nimeni nu vine la Tatăl (nu poate fi mîntuit) decît prin Mine"; "Eu sînt pîinea vieții"; "Dacă cineva însetează, să vină la Mine și să bea"; "Eu sînt lumina lumii"; "Eu sînt ușa oilor"; "Toți care au venit înainte de mine sînt hoți și tîlhari"; "Eu sînt ușa: dacă cineva intră prin Mine, va fi mîntuit".

"Iată, zise el, cîteva cuvinte ieșite de pe buzele singurului om care a afirmat că este unicul Mîntuitor al omului".

"Cu toate acestea, Isus mai spune: "Și după ce voi fi înălțat, voi atrage la Mine pe toți oamenii"; putem deci crede că între oamenii care vor fi atrași la Isus, sînt cuprinse numeroase suflete care aparțin altor religii; ele vor fi deci atrase la Isus cu știință sau fără știință; ele vor fi mîntuite cu toată nenorocirea mediului lor religios. Sînt firește de acord cu acest mod de a vedea. Eu recunosc că "aceasta pare să fie învățătura creștinismului..."

Această speranță provine mai degrabă dintr-o inimă generoasă decît din cunoștința planului divin de mîntuire. Acest orator nu vedea atunci că lumea va fi atrasă în timpul Vîrstei Milenare. În schimb însă, el a văzut perfect că în afară de adevărata creștinătate nu va fi nici o mîntuire, Hristos fiind singurul nume prin

care omul poate fi mîntuit. Profesorul Wilkinson a dat o mărturisire bună.

În numărul nobililor apărători ai adevărului s-a găsit și contele Bernstorff, din Germania, care a spus:

"Nădăjduiesc că dintre persoanele care sînt de față nici una nu consideră cu ușurință religia sa (fără îndoială el s-a convins de contrariu înainte de închiderea congresului, acestea fiind spuse la începutul lui). Cît despre mine, declar că sînt aici ca creștin evanghelic și că n-aș fi luat parte niciodată la acest congres, dacă aș fi știut că cei ce vor lua parte la el cred că toate religiile sînt bune și că este destul să fii sincer și cinstit. Eu n-aș putea susține așa ceva. Eu cred un lucru, și anume, că Biblia spune adevărul și că creștinismul protestant este singura religie adevărată. Eu nu admit nici un fel de compromis".

În contrast izbitor cu spiritul general al congresului a fost discursul d-lui Grant din Canada:

"Mi se pare că noi ar trebui să deschidem acest congres religios nu cu sentimentul că săvîrșim cine știe ce lucru mare, ci cu sentimente umile, mărturisind din toată inima păcatele și înfrîngerile noastre. Pentru ce n-au primit locuitorii lumii adevărul? Din vina noastră. Apostolul Pavel, referindu-se la timpul cînd Dumnezeu călăuzi în chip atît de minunat pe poporul Său, ajunge la concluzia următoare: Iehova și-a întins mîinile în fiecare zi către un popor răzvrătit și împotrivor. Și, cu toate că întotdeauna se afla un mic număr de drepti în Israel, totuși acest popor n-a înțeles pe Iehova și din această pricină n-a putut să cunoască misiunea măreață ce i-a fost încredințată.

"Dacă apostolul Pavel ar fi de față astăzi, n-ar face el oare aceeași tristă mărturisire privind creștinătatea

din veacul al nouăsprezecelea? N-ar spune el oare că ne-am umflat de mândrie și ne lăudăm cu creștinismul nostru, în loc de a lăsa să ne umilească și să ne răstignească? N-ar spune el oare că ne-am fălit cu aceea că stăpânim creștinismul, în loc să lăsăm ca spiritul adevăratului creștinism să ne stăpânească pe noi? N-ar spune el că noi am despărțit creștinismul de ordinea morală și spirituală a lumii, în loc de a înțelege că creștinismul trebuie să pătrundă, să interpreteze, să completeze și să verifice această ordine, și că astfel i-am ascuns măreția și i-am întunecat puterea? Mîntuitorul a spus: "Am întins mîinile în fiecare zi unui popor răzvrătit și împotrivor". Condiția indispensabilă, pentru a face progrese, este să recunoaștem cauzele greșelilor noastre, să le mărturisim într-un spirit umilit, pocăit și ascultător și să mergem înainte cu credință și curaj neîmblînzit, vrednic de popoarele din Occident.

Dacă aceste sentimente ar fi găsit cel puțin un ecou în acest mare congres! Dar vai! N-a fost așa. Dimpotrivă, el s-a caracterizat prin multă trufie, lăudîndu-se cu minunatele progrese religioase ale veacului al nouăsprezecelea. Prima impresie a contelui Bernstorff a fost îndreptățită căci, într-adevăr, s-au făcut acolo grave compromisuri de doctrine și de principii creștine. Aceasta s-a putut vedea la urmă.

ADÎNCA ÎNTUNECIME A PĂGÎNISMULUI CU CARE CREȘTINII VOR SĂ FACĂ ALIANȚĂ

Creștinii caută simpatia și cooperarea păgînilor, care zac într-un adînc întuneric. Iată replica doctorului Pentecost la unele critici adresate, de către străini, creștinătății și misiunilor creștine:

"Este regretabil că unele persoane au încercat să

facă să degereze discuțiile acestui congres într-o serie de acuzații și încredințări; totuși noi, creștinii, am ascultat cu răbdare o serie de critici, pe care reprezentanții religiilor din Orient le-au adresat creștinătății cu privire la rezultatele obținute în țările creștine. Acești oratori păgîni au vorbit despre localurile din Chicago și New York, precum și despre viciile fără număr ce se practică acolo; aceste lucruri sînt observate chiar de către străinii care sînt oaspeții noștri. Ei au vorbit de asemenea despre destrăbălările, beția, certurile, crimele și asasinatele constatate în lumea creștină. Greșelile făcute de parlamentele și guvernele din Anglia și America sînt puse în sarcina creștinătății. Comerțul de opiu, traficul de băuturi spirtoase, violarea tratatelor, legile barbare și neumane îndreptate împotriva chinezilor, toate acestea au fost puse de asemenea în socoteala bisericii creștine. Dacă creștinii pretind că popoarele din Europa și din America sînt creștine, pot ei să blameze pe reprezentanții lumii păgîne că le judecă astfel?...

Se pare că nu e de lipsă să spunem că imoralitatea, beția, crimele, vrăsmășiile, egoismul și rapacitatea traficului rușinos și nefericit, pe care creștinii l-au adus în țările de Răsărit n-au nimic de a face cu creștinătatea. (Astfel de argumente sînt inadmisibile, căci dacă aceste popoare sînt popoare creștine, biserica care le-a dăruit acest titlu este responsabilă de păcatele acestor popoare și, deci, învinuirile ce se aduc împotriva ei sînt drepte...)”.

REFORMATORII PĂGÎNI CAUTĂ PE DUMNEZEU

Creștinătatea a luat o atitudine mîndră și trufașă în fața reprezentanților lumii păgîne; ea se laudă grozav

cu progresele religiei sale și nu știe că este "ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală" (Apoc. 3:17). Pe de altă parte, contrastul de a vedea pe unii păgîni căutînd pe Dumnezeu din toată inima lor este izbitor; ei înțeleg admirabil că creștinii nu sînt logici în credințele și conduita lor.

Două discursuri pronunțate de reprezentanții hinduși ne dau o idee despre mișcarea importantă din India și ne arată marele întuneric în care zac păgînii; vedem de asemenea influența ce o exercită Biblia adusă păgînilor de către misionari. Biblia a săvîrșit o lucrare care nu poate fi nimicită de crezurile care au întovărășit-o și care au pretins că o explică; influența Cărții sfinte a fost totuși mai mult sau mai puțin împiedicată. Aflăm că în Japonia există aceeași stare de lucruri.

SENTIMENTELE MANIFESTATE LA SFÎRȘITUL CONGRESULUI

Sentimentele exprimate la sfîrșitul congresului arată pînă unde merge spiritul de compromis al creștinătății protestante. Judecata din această zi a adus creștinătatea la o strîmtorare atît de mare, încît e gata să primescă cu entuziasm și cea mai mică perspectivă de unire posibilă cu cea mai joasă formă de păgînism.

S.V. Kananda, preot păgîn din Bombay, a spus: "S-a vorbit mult de unitatea religioasă. Eu nu prezint teoria mea ca fiind cea mai bună, dar vreau să spun celor ce voiesc să realizeze această unire prin triumful religiilor lor și nimicirea celorlalte: Fraților, speranța voastră este irealizabilă. Un creștin va deveni el hindus? Ferească Dumnezeu! Un hindus sau un budist, va deveni el creștin? Ferească Dumnezeu! Creștinul nu va deveni hindus, iar budistul nu va

deveni creștin. Învățați să gândiți fără prejudecăți... Dacă teologia și dogmele vă împiedică să găsiți adevărul, dați-le la o parte. Fiți serioși și căutați cu sîrguință mîntuirea voastră; căci făcînd aceasta veți aduce roadele sfințenici”.

Vichand Ghandi (un iainist din India) a spus: "Dacă permiteți unui păgîn să aducă vestea sa de pace și de iubire, vă voi spune simplu într-un spirit liberal, fără superstiție și bigotism: Studiați numeroasele idei care v-au fost prezentate. Vă rog stăruitor să examinați diferitele sisteme religioase din toate punctele de vedere”.

Prea onorabilul Shabita, mare preot al simtoismului, religie japoneză, a spus: "Ceea ce doresc eu, este să ajut la realizarea planurilor formate în vederea ajungerii la fraternitatea universală printr-un singur adevăr. Știți că unitatea înseamnă putere. Acum rog cele *opt milioane de divinități* care ocrotesc Japonia, țara ciresilor falnici, să vă ocrotescă; cu aceste cuvinte vă zic la revedere”.

H. Dharmapala, din Ceylon, a spus: "Din partea coreligionarilor mei, în număr de patru sute șaptezeci și cinci de milioane, toți discipoli ai blîndului stăpîn Buda Gautama, vă aduc respectele lor călduroase... Ați auzit din gura fraților voștri din Extremul Orient care anume sînt religiile lor... Ați ascultat cu o răbdare vrednică de laudă, învățăturile atotmilostivului Buda, care v-au fost transmise de umilii săi discipoli, etc”.

Episcopul Keane, romano-catolic, a spus: "Cînd invitația de a lua parte la acest congres a fost adresată vechii biserici catolice, oamenii ziceau: va accepta ea oare această invitație? Vechea biserică catolică răspunde: Dintre toate religiile din lume, oare nu biserica catolică

universală are cel mai mare drept de a participa la acest congres?... Chiar dacă ar fi singură pe tribună, ea o va urca. Vechea biserică a venit deci și se bucură de a întilni alți oameni, alți credincioși, pe toți aceia care, din orce confesiune ar fi, iubesc omenirea... Nu ne vom ruga noi oare ca sămînța să fie pusă în pămînt, să încolțească și să producă o unire generală și perfectă? Dacă n-ar fi mai bine să fim uniți decît împărțiți, Domnul nostru nu s-ar fi rugat ca noi să fim una, după cum El și Tatăl sînt una". (Acești oameni nu se roagă pentru a fi uniți în felul cum sînt Tatăl și Fiul. Unirea ce și-o propun ei este cu totul deosebită).

Aceste sentimente au fost în totul aprobate de reprezentanții protestanți de la acest congres.

Pastorul Dr. Candlin, misionar în China, a spus: "Concepția lumii creștine, în general, este că religia protestantă este religia adevărată, pe cînd toate celelalte sînt ale diavolului; cu alte cuvinte cu o aparentă moderație, creștinii afirmă că creștinismul este o revelație a cerului, pe cînd celelalte religii sînt inventate de oameni. Astăzi, dumneavoastră sînteți mai înaintați și puteți mărturisi cu siguranță și desăvîrșită cunoștință, că prietenia trebuie să înlocuiască orice dușmănie dintre diferite religii; cu toată siguranța puteți spune că Dumnezeu este Tatăl nostru al tuturor; inimile unora și ale altora au suspinat după El; sufletele noastre, în simțăminte de evlavie, au prins unele din favorurile Sale, ce vin de la tronul divin. Acum noi sîntem la Rusalii și curînd după aceasta va urma convertirea lumii".

Oare acest congres se poate numi "Rusalii"? Ce asemănare există, în acest efort de-a compromite adevărul și dreptatea, de către urmașii lui Satan și-a

idolatriei, cu acea credincioasă și evlavioasă adunare din Ierusalim, care aștepta cu stăruință Puterea de sus? A fost oare, în această adunare de personalități atât de diferite, o manifestare cîtuși de puțin asemănătoare cu revărsarea Spiritului Sfînt, care a avut loc în camera de sus din Ierusalim? Dacă acum trebuie să urmeze convertirea lumii, se pune întrebarea: la ce trebuie să se convertească lumea? O asemenea promisiune, chiar însoțită de toate frumoasele cuvîntări ale congresului, nu va putea mulțumi pe nimeni în această oră de judecată cînd fiecare vrea să cerceteze toate lucrurile.

Rev. Dr. Bristol, metodist, a spus: "Acest congres ne va aduce nespus de mult bine și numai bine. Sîntem veșnic și adînc recunoscători față de toți care au venit de departe. Mulți dintre ei reprezintă civilizații și filozofii care erau deja vechi și înaintate cînd Romulus pune temeliele Romei și cînd Homer cînta Iliada sa grecilor. Toți acești reprezentanți *au deschis un orizont mai larg ideilor noastre* asupra omenirii, care ne este comună. Ei au adus florile parfumate ale religiilor din Orient, pietre scumpe scoase din vechile mine ale marilor filozofi, și astăzi sîntem mai bogați pentru că am primit contribuțiile gîndurilor lor și, în spirit, am fost în contact cu ei". (Ce mărturisire pentru un preot creștin!)

REZULTATELE PRACTICE ALE ACESTUI CONGRES

Puterile politice au proclamat pacea în bubuitul tunului lui Kiel. Paralel cu aceasta, puterile spirituale au proclamat pacea la congresul din Chicago, și aceasta cu prețul unor nechibzuite și îndrăznețe compromisuri ale dreptății și adevărului. Motivul acestei faimoase

încercări de unire a fost în mod vădit teama, frica de viitorul întunecat și apropiat; pentru acest motiv congresmenii au strigat: Pace! Pace! (Ier. 6:14). Cu toată aparența unui succes, se pot vedea cu ușurință următoarele rezultate ale acestui congres:

1. Filozofiile păgîne au exercitat o influență importantă asupra mentalității nestabile și șovăitoare a multor creștini, a căror lipsă de credință, îndoială și nestatornicie sînt învederate.

2. S-au format legături de prietenie între Babilonul cel mare, mama desfrînatelor și numeroasele ei fiice, diferitele biserici sau secte protestante.

3. Acest congres a fost o mare etapă și prima către o unire mai completă a bisericilor nominale cu lumea.

4. Acest congres a arătat păgînilor că religiile creștine înnoată în nesiguranță și îndoială; că din acest moment misiunile creștine sînt de prisos. Reprezentanții lumii păgîne au înțeles admirabil situația jalnică a creștinătății.

5. S-a vestit: Pace! Pace! creștinătății adormite, în loc să se tragă clopotul de alarmă și să se invite toți oamenii să se umilească sub mîna puternică a lui Dumnezeu (Ioel 2:1).

6. Acest congres a fost manifestarea vădită a fricii de care sînt cuprinși conducătorii spirituali ai creștinătății, care presimt apropierea strîmătorării din această zi a lui Dumnezeu... "*Cînd vor zice Pace și liniște! atunci un prăpăd neașteptat va veni peste ei*" (1 Tesal. 5:3).

UN CHINEZ DE ÎNALTĂ CULTURĂ

PREFERĂ SĂ RĂMÎNĂ PĂGÎN DECÎT SĂ DEVINĂ CREȘTIN

Nimic nu ilustrează mai bine starea jalnică a creștinătății de astăzi decît scrisoarea următoare a unui

chinez cult, care și-a făcut studiile universitare în Statele Unite, între creștini:

"Eu m-am născut păgîn și am fost crescut într-o religie păgînă, a cărei legi morale și religioase le-am pus în practică, făcîndu-mă folositor atît altora cît și mie însumi. Conștiința mea era curată; speranțele mele cu privire la o viață viitoare n-au fost atinse de îndoială. La vîrsta de șaptesprezece ani am fost coborît în mijlocul civilizației voastre creștine, atît de mindră de sine. În acel moment, creștinătatea avea pentru mine înfățișarea cea mai atrăgătoare. Prieteni creștini plini de iubire se ocupară cu grijă de bunăstarea mea spirituală și materială; de altfel eu doream foarte mult să cunosc adevărul. Atunci m-am hotărît să-mi consacrez viața misiunilor creștine. Însă, înainte de-a începe o misiune atît de înaltă, am voit să cunosc învățătura creștină pe care trebuia s-o vestesc altora. M-am minunat văzînd mulțimea sectelor sau bisericilor creștine și pe fiecare susținînd că ea umblă pe singura cale îngustă și dreaptă care duce la cer.

"am intrat mai întîi la *presbiterieni*, pe care m-am grăbit să-i părăsesc de groază la gîndul unui Dumnezeu fără milă și neînduplecat, care a hotărît încă de la început că cea mai mare parte din omenire să aibă parte de chinurile veșnice. A predica o asemenea învățătură păgînilor inteligenți, ar însemna că sînt smintit sau un mincinos. După aceasta am făcut cunoștință cu învățăturile *baptiste*; între ei am găsit secte de diferite nuanțe care se certau între ele pe motivul inițierii în apă a botezului și a felului cum trebuie aplicată această operațiune. M-am dezgustat curînd de toate meschinăriile acestor învățături și chiar de acești oameni.

"Apoi am avut de-a face cu *metodismul*, religie zgomotoasă și formalistă, dacă se poate spune astfel. Această religie are efectul unei lovituri de măciucă, al unui trăsnet, și face din tine un epileptic. După aceea am luat contact cu *congregaționaliștii*; dar trufia și marea îndestulare a acestor oameni m-au îndepărtat de ei; de altfel ei căutau adepți numai printre oamenii din societatea înaltă. Cît despre *creștinii unitari* n-am găsit la ei decît îndoială și scepticism. În alte secte protestante, cum sînt *quakerii*, nu se căuta decît noutatea și fantezia tare și toate îmi făcură impresia că nu merită un studiu mai adînc și mai serios din partea unui necreștin. Singurul punct al tuturor sectelor protestante era ura lor pentru *catolicism*, care de altfel nu le făcea nici un rău. Această religie se consideră ca unica religie adevărată, în care poți să fi mîntuit, îndeosebi pentru protestanți. Șeful ei se proclamă reprezentantul personal și infailibil a lui Dumnezeu pe pămînt. Acolo însă este unitate, putere și autoritate, dar și ură și spirit de răzbunare. După protestanți, catolicismul ar fi mai rău decît păgînismul, și în aceasta am fost și eu de acord cu ei, și am observat că aceeași comparație se poate face și cu protestantismul.

"În sfîrșit, pe măsură ce mă adînceam în creștinism, dobîndeam tot mai mult convingerea, că toate aceste biserici și secte nu sînt decît niște "arămuri sau țimbale sunătoare".

"Chinezii sînt păgîni, dar organizarea lor socială este superioară tuturor acestora; într-un an, între cei patru sute milioane de chinezi sînt mai puține furturi și crime decît la New York.

"Creștinii fac mare paradă cu tradițiile lor religioase. Ei înalță biserici spațioase, fac rugăciuni

lungi și alături de acestea sînt mai multe păcate și delictе într-o parohie de 1000 locuitori la New York decît la un milion de păgîni fără biserici și fără predici. Creștinii vorbesc de fapte bune și de milă, dar care este bunătatea și mila lor? Aceea care aruncă cu dispreț pomenile lor sărmanilor nenorociți și apoi se departă de ei cu desgust. E de mirare oare că, cu astfel de *milostenii* sînt mai mulți disperați și mai multe sinucideri, în fiecare an, în statul New-York decît în toată China?

"Păgînii fac bine pentru că le place să facă bine; cît despre creștini, puținul bine pe care-l fac, îl fac în vederea onorurilor și-a răsplății imediate. Creștinul împrumută pe Dumnezeuul său și-i cere dobînzi compuse. Pe scurt, creștinul este un urmaș vrednic al strămoșilor săi religioși. Păgînul face multe și vorbește puțin; creștinul, dimpotrivă, face puțin bine adevărat și dorește să se vorbească despre aceasta în ziare și să se graveze pe mormîntul său. Creștinii iubesc pe aproapele lor în măsura în care pot trage foloase directe din aceasta și nu din datoria omenească. În felul acesta-i iubesc ei pe păgîni; da, ei iubesc bogățiile și posesiunile păgînilor. Cînd englezii s-au hotărît să pună mîna pe bogățiile și comerțul Chinei, au vestit sus și tare că ei voiesc să deschidă poarta Chinei pentru misionari. În realitate opiul era adevăratul misionar, pe care englezii voiau să-l introducă în porturile chineze. Acest infam comerț de opiu, făcut de creștini, a făcut atîta pagubă morală și socială chinezilor, încît toată creștinătatea n-ar putea s-o repare în 200 de ani. *Asupra voastră, creștinilor, zace toată răspunderea acestei groaznice crime; este opera nesațului vostru.* Milioane de oameni și de femei cumsecade au fost trimiși înainte de vreme în

mormînt după o viață mizerabilă. Acest blestem infernal ne-a fost impus de baionetele creștinilor, și mai puteți să vă mirați că noi vom rămîne păgîni? Singurul lucru care a făcut impresie asupra noastră este că, creștinii sînt gata a sacrifica: religie, onoare, principii, viață chiar, pentru aur. După toate acestea, ei mai îndrăznesc să spună păgînilor: trebuie să vă mîntuiți sufletele împărțășind credințele noastre!

"Faceți aproapei ceea ce ați dori să vă facă el vouă" este marea și nobila lege divină, învățată de păgîni și de creștini, dar pe care aceștia din urmă o nesocotesc cu totul. Iată motivul pentru care vreau să rămîn păgîn, și invit călduros pe toți creștinii din America să adopte ideile lui Confucius".

DECĂDEREA SE ACCENTUEAZĂ

Cuvintele unui călugăr de St. Vicent de Paul, Walter Elliot, arată că biserica romană vrea să tragă foloase din confuzia prezentă a protestantismului:

"Prăbușirea dogmelor protestantismului este ocazia noastră favorabilă. Diferite "confesiuni", "doctrine", "școli" și "secte" cad în bucăți sub ochii noștri. Oameni mari au edificat aceste lucruri și oameni mediocri pot (acum) să le dărîme cu ușurință. Statele Unite nu pot decît să simtă un fel de dispreț pentru instituțiile (protestante) a căror durată este abia de două ori cît cea a Statelor Unite; ceva mai mult, aceste instituții sînt aproape cu totul ruinate. În schimb, fiecare privește cu respect o instituție (biserica romano-catolică) a cărei existență este de douăzeci de ori mai lungă decît cea a marii republici (Statele Unite). Vă asigur că energia tînără a acestei națiuni este uimită privind frăgezimea mereu

nouă a religiei eterne (catolicismul); în curînd, americanii vor vedea într-însa o instituție dumnezeiască. Chiar dogmele celui mai vechi protestantism dispar din mentalitatea adepților noștri sau sînt respinse direct de ei",

Papa Leon XIII, într-o enciclică, oferi o răsplată romano-catolicilor pentru ca ei să se roage pentru întoarcerea protestanților la biserica Romei. Această răsplată constă în suprimarea vremelnică a chinurilor din purgatoriu. Cităm din această enciclică următoarele:

"Cu o milă arzătoare ne întoarcem acum către acei oameni care în timpul reformațiunii, sub influența frămîntărilor excepționale de ordin vremelnic și material, au ieșit din sînul bisericii romane. Fie ca acești oameni să-și înalțe spiritul deasupra lucrurilor omenești și să uite vicisitudinile lor trecute; fie ca ei să înseteze după adevăr și după mîntuire și să privească la Biserica întemeiată de Isus Hristos. Dacă voiesc să compare bisericile lor cu a noastră și să vadă religia trecătoare pe care ei au creat-o, vor admite cu ușurință că fluxul variațiunilor religioase a dus bisericile lor pe tărîmuri noi căci, în anumite puncte importante, ei au uitat tradițiile primitive. Protestanții n-ar putea tăgădui că, dacă autorii noii stări de lucruri (reformatorii) au luat cu ei anumite adevăruri cînd s-au despărțit de Roma, ele nu mai sînt astăzi decît niște formule (doctrine) avînd acum doar o mică autoritate. Știm bine că lungi și aspre strădanii sînt de lipsă pentru a stabili toate lucrurile la locul unde erau odinioară. Unii cred poate că avem prea mare speranță, că urmărim un ideal mai mult de dorit decît realizabil. Noi punem toată speranța și încrederea noastră în Isus Hristos, Mîntuitorul oamenilor, amintindu-ne de marile lucruri ce au fost

înfăptuite de pretinsa nebunie a crucii, predicată înțelepților acestei lumi care au fost rușinați și uimiți. Cerem stăruitor prinților și guvernanților, în numele prevederii lor politice și a grijii lor părintești ce o poartă intereselor popoarelor lor, să examineze planurile noastre, să le cîntărească cu echitate și să ne ajute cu binevoitoarea lor favoare și autoritate. Chiar dacă numai o parte din rezultatele ce le așteptăm ar izbuti, folosul ar fi totuși mare în timpul de astăzi, cînd totul se năruie repede și cînd teama de viitor se mai adaugă încă la indispoziția generală.

"Veacul din urmă a lăsat Europa istovită de pustiirile revoluției franceze și încă tremurînd datorită tulburărilor ce au zguduit-o. Fie ca veacul ce se sfîrșește să lase drept moștenire neamului omenesc cîteva garanții de bună înțelegere și de speranța nenumăratelor binefaceri ce ar rezulta din unitatea credinței creștine!"

Nu se poate tăgădui că protestantismul se apropie de Roma; acest lucru s-a văzut la congresul religios, unde romano-catolicilor li s-a dăruit un loc de frunte și unde cei care se interesează de mișcarea unirii protestanților, s-au exprimat cu toții în acest înțeles. Scopul urmărit este de a face alianță, dacă nu chiar unire cu biserica Romei. Unul din crezurile bisericii presbiteriene, care spune că papalitatea este anticrist, este astăzi dezaprobat și se propune chiar să fie schimbat.

Scrisoarea următoare, pe care un pastor metodist a adresat-o cardinalului Gibbons, referitor la unirea bisericilor, arată că această tendință există printre protestanți:

"Taunton Mass.

Scumpe Cardinale,

Fără îndoială, aveți cunoștință de mișcarea ce se petrece în sînul bisericilor protestante pentru a se ajunge la unirea tuturor. Dacă această unire se va face, de ce n-ar fi cuprinsă în ea și biserica romano-catolică? N-are ea de propus o bază de înțelegere la care să ne putem uni și noi? Dacă crede că noi sîntem în eroare, n-ar putea ea să facă unele concesii temporare, pînă cînd vom fi învățat să cunoaștem pe Hristos și planurile lui în mod mai desăvîrșit?

Cît despre mine, sînt dispus să examinez din ce în ce mai mult și cu îngrijire tot binele ce-l conțin diferitele ramuri ale bisericii creștine și cred că nu sînt singurul care cugetă astfel. Cu sinceritate al d-voastră:

Geo. W. King, pastor al primei biserici episc."
Iată răspunsul adresat pastorului:

"Cardinal's residece, Baltimore

Rev. Geo. W. King, Iubite domnule,

Ca răspuns la stimata d-voastră scrisoare pot să vă spun că năzuințele d-voastră pentru unire sînt vrednice de toată lauda.

Această unire n-ar fi decît parțială dacă biserica catolică ar lipsi din ea; ba ar fi chiar imposibilă, pentru că nu poate exista unire fără o bază scripturală; și această bază constă în a recunoaște pe Petru și pe urmașul său (papa) drept cap vizibil al bisericii.

Nu poate exista guvern stabil fără un șef, nici în viața civilă, nici în viața militară și nici în viața bisericească. Orice stat trebuie să-și aibă guvernul său, orice oraș trebuie să aibă un primar sau un șef principal purtînd un titlu oarecare. Dacă bisericile din lume caută un șef, care să aibă destulă autoritate, unde îl vor

găsi, dacă nu la Roma? - cu siguranță că nu la Constantinopol sau în Canterbury.

Cît despre condițiile de unire, ele sînt mai ușor de găsit decît se crede. Biserica catolică posedă tot ce există pozitiv în doctrinele bisericilor protestante; dacă acestea din urmă voiesc să recunoască supremația papei, ele vor accepta după aceea cu ușurință și celelalte învățături ale ei. Sînteți mai aproape de noi decît credeți. Numeroase doctrine atribuite bisericii catolice, sînt respinse de ea.

Al d-voastră credincios în Hristos,
J. Card. Gibbons"

Răspunsul următor a fost adresat cardinalului:

"Scumpe cardinale,

Răspunsul d-voastră a fost citit cu mare interes. N-ar fi oare înțelept și bine ca biserica catolică să prezinte protestanților o bază practică de înțelegere pentru a realiza o unire intrînd puțin în amănuntele de execuție? Eu știu că biserica metodistă, în ceea ce o privește, este și ea neînțeleasă și rău judecată de numeroase persoane. N-ar putea oare biserica catolică, cel puțin într-o măsură oarecare, să facă să dispară neînțelegerile și prejudecățile protestanților cu privire la ea? Oare aceasta n-ar grăbi unirea dorită?

Cred că este o nebunie, o rușine și o nenorocire pentru creștinătate să fie împărțită. Eu aș accepta bucuros o autoritate centrală sub anumite condiții, cu rezerve sau restricții.

Cu sinceritate al d-voastră
G. W. King".

Puterile sînt asociate și legate, atît cele civile cît și cele eclesiastice; ele depind mai mult sau mai puțin unele de altele. De acestea sînt legate interesele celor

bogați, celor mari și puternici - interesele regilor și împăraților, a oamenilor de stat, a domnilor și doamnelor, a înalților funcționari, a preoților și pastorilor, a membrilor clerului de orice rang, a marilor capitaliști, a bancherilor, a corporațiilor sau trusturilor financiare, etc. etc. Astăzi, conflictul se manifestă numai printr-o dușmănie de idei și de teorii; aceasta înseamnă că pregătirea crizei este din ce în ce mai iminentă. Puterile eclesiastice, pe care Scripturile le numesc puterile cerurilor (puterile spirituale nominale), se apropie unele de altele și într-adevăr *"cerul se va strânge ca o carte de piele, pe care o faci sul"*. *"Ei vor fi ca niște mănunchiuri de spini încâlciți* (căci nu e cu putință să se facă o unire adevărată între protestanți - iubitori de libertate - și papalitate, cu spiritul ei tiranic) *și tocmai când vor fi beți de vinul lor (plin de spiritul lumii, de vinul Babilonului), vor fi mistuiți de foc ca o miriște de tot uscată"* (Naum 1:10), în marele cataclism al strîmtorării și al anarhiei prezise de Cuvîntul lui Dumnezeu care va avea loc înainte de stabilirea împărăției milenare.

Noi nu susținem că toți creștinii sînt "babilonieni". Dimpotrivă, după cum Domnul recunoaște că în Babilon se află creștini adevărați, cărora le spune acum: *"Ieșiți din mijlocul lui, poporul meu"* (Apoc. 18:4), tot așa facem și noi; și sîntem fericiți a crede că sînt astăzi mii de creștini care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal de astăzi, înaintea lui Mamon, înaintea trufiei și ambiției. Un număr oarecare a și "ieșit din mijlocul lui", iar restul este supus la aceeași probă înainte ca plăgile să se revarse asupra Babilonului. Cei ce iubesc popularitatea, prosperitatea materială, onorurile; cei ce respectă teoriile și sisteme omenești mai mult decît

Cuvîntul lui Dumnezeu, nu vor ieși din Babilon înainte de căderea lui și vor trebui să treacă prin "marea strîmtorare" (Apoc. 7:9,14). Ei nu vor fi judecați ca vrednici de a avea parte în împărăție (comparați cu Apoc. 2:26; 3:21; Mat. 10:37; Marcu 8:34,35; Luca 14:26,27).

AM AȘTEPTAT, AM AȘTEPTAT

Am așteptat, am așteptat.

Ziua ce-a profețită,

Care alungă negura,

Va veni strălucită.

Am așteptat să sosească

Steaua mîndr-a zorilor,

Măturînd întunericul

Și noaptea păcatelor.

Am așteptat pe Regele,

Pe cel preamărit și bun;

Cel ce, El, este Lumina,

Calea și Adevărul.

Acum vedem zorile,

Mileniului măreț.

Umbrele negre și reci,

Se depărtează pe veci.

Cerem dimineața asta,

Ziua mîndră a sosit.

Fericiți care au așteptat,

Căci umbrele s-au risipit.

Regele, vezi, s-apropie,

Sioane, Domnul vine!

CAPITOLUL VII

ADUNAREA NAȚIUNILOR ȘI PREGĂTIREA ELEMENTELOR PENTRU MARELE FOC AL MÎNIEI LUI DUMNEZEU

Cum și pentru ce sînt adunate națiunile - Elementele sociale se pregătesc pentru foc - Îngrămădirea de bogății - Creșterea proletariatului - Luptele dintre diferite partide sociale se accentuează - Cuvintele președintelui federației muncitorilor americani - Cel bogat este condamnat uneori prea aspru - Egoismul și libertatea aliate în combinațiile lor - Independența din punctul de vedere al celui bogat și al celui sărac - Pentru ce nu mai poate dăinui actuala stare de lucruri - Una din cauzele care ajută la pregătirea marelui foc social este folosirea intensivă a tehnicii moderne - Concurența muncii feminine - Cum privesc muncitorii situația actuală ; aprecierile lor raționale și neraționale - Legea cererii și a ofertei este neînduplecată pentru toți - Perspectivele concurenței industriale și străine sînt alarmante - Temerile domnului Mac. Carthy cu privire la Anglia - Părerea lui Keir Hardie asupra situației partidului muncitoresc din Anglia - Cuvintele profetice ale lui Jos. Chamberlain către muncitorii englezi - Legăturile dușmănoase ale unor națiuni și interesele lor industriale - Liebknecht se exprimă cu privire la conflictul social și industrial din Germania - Rezoluțiile luate la Congresul Internațional al Sindicatelor Muncitorești - Uriașii de astăzi - Trusturile și syndicatele financiare - Robie barbară și robie civilizată - Masele populare între două pietre de moară - Nici o putere pămîntească nu este capabilă să reglementeze starea socială universală.

"De aceea așteptați numai, zice Domnul, pînă în ziua cînd mă voi scula la pradă; căci am hotărît să strîng neamurile, să adun împărățiile, ca să-mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mîniei mele; căci toată țara (pămîntul) va fi mistuită de focul geloziei mele. Atunci voi da popoarelor buze curate, ca toți să cheme numele Domnului, ca să-i slujească într-un gînd" - Țefania 3:8,9.

Adunarea națiunilor în aceste timpuri din urmă, conform profetiei lui Țefania, este foarte vizibilă. Descoperirile și invențiile moderne au permis locuitorilor, din toate părțile pămîntului, să fie în legătură unii cu alții. Călătoriile, ușurința cu care se fac comunicațiile, serviciul poștal, telegraful, telefonul, comerțul, înmulțirea cărților și ziarelor, au condus lumea la o mare comuniune de gîndire și de acțiune, necunoscută pînă acum. Aceste condiții au cauzat promulgarea legilor internaționale, pe care toate națiunile sînt obligate a le respecta. Pentru a rezolva chestiunile internaționale se adună reprezentanții tuturor națiunilor. Fiecare națiune are un ambasador sau reprezentant pe lîngă celelalte națiuni. Expoziții internaționale au putut fi organizate datorită legăturilor intense dintre națiuni. O națiune nu se mai poate izola și nu mai poate interzice celorlalte intrarea în porturile sale. Porțile tuturor țărilor trebuie deschise și să rămîină deschise; în felul acesta barierele diferitelor limbi au fost trecute cu ușurință.

Oamenii civilizați, din orice parte a lumii, nu mai sînt străini unii de alții. Națiunile au vapoare splendide, care transportă departe, cu cel mai mare confort, pe reprezentanții lor comerciali sau politici. Trenurile de lux îi introduc în interiorul țărilor, de unde se înapoiază

încărcați cu noi cunoștințe, care le vor servi la proiectarea unor noi întreprinderi. Chiar păgînii cei mai înapoiți se deșteaptă din visul lor secular, privesc cu admirație pe vizitatorii lor străini și învață de la ei lucruri minunate. La rîndul lor, trimit și ei reprezentanți pe lîngă popoarele străine pentru a profita de cunoștințele lor. (Cititorul va observa marele progres în ceea ce privește mijloacele de deplasare și transmiterea informațiilor ale anilor 1990, față de cele ale anului 1897 cînd a fost scrisă această carte - n.e.)

În zilele regelui Solomon se credea că regina din Șeba, care a parcurs o distanță de aproape 900 km, a făcut o mare ispravă cînd a venit să audă înțelepciunea și să admire măreția lui Solomon. Astăzi, o mulțime de călători, fără titluri nobile, cutreieră lumea (din care o parte era necunoscută altădată), pentru a-i cunoaște progresele realizate. În zilele noastre se poate face înconjurul lumii în mai puțin de 80 de zile.

Într-adevăr, națiunile sunt adunate într-un mod nebănuit în trecut și poate prin singurul mod posibil, adică prin activități și interese comune. Totuși, din nenorocire, nu dragostea frățească este ceea ce le unește, deoarece fiecare progres este însemnat cu pecetea egoismului. Spiritul de inițiativă și de întreprindere, care are la bază egoismul, a îndemnat pe oameni să construiască căi ferate, vapoare, telegrafe, rețele telefonice. Egoismul dirijează comerțul și legăturile internaționale, cu excepția celor ce au ca scop predicarea evangheliei și înfăptuirea operelor de binefacere; dar și în acest din urmă caz este de temut că multe din aceste opere sînt inspirate din alte motive și nu din iubire curată și dezinteresată pentru Domnul și omenire. Egoismul a adunat neamurile și le-a

pregătit, puțin câte puțin, pentru răsplata prezisă care se apropie cu pași repezi, pentru anarhia care este atît de bine zugrăvită de profet, pentru "*focul geloziei sau mîniei lui Dumnezeu*" care va mistui cu totul ordinea socială din prezent, lumea prezentă (2Pet. 3:7). Am vorbit pînă aici numai din punct de vedere omenesc; pe de altă parte, însă, profetul atribue lui Dumnezeu această adunare a națiunilor; cu toate acestea, cele două puncte de vedere sînt exacte. Căci, dacă, pe de-o parte, omul poate să-și exercite voința după bunul plac, Dumnezeu, pe de altă parte, prin autoritatea Sa providențială, dirijează faptele oamenilor în așa fel ca ele să împlinească planurile Sale proprii. Oamenii, ca și faptele și căile lor, sînt, fără să știe, agenți ai lui Dumnezeu care ordonă, care adună națiunile și împărățiile întregului pămînt, pregătindu-le pentru a trece de sub guvernarea stăpînitorului acestei lumi, sub guvernarea "*Aceluia care are dreptul*", a lui Emanuel.

Scopul pentru care adună Dumnezeu astfel popoarele, ne este arătat prin profeție: "*Ca să-mi vârs urgia peste ele, toată aprinderea mîniei Mele: căci de focul geloziei Mele, tot pămîntul (tot edificiul social) va fi mistuit*". Această veste ne-ar aduce numai tristețe și neliniște, dacă n-am ști că această prăbușire va conlucra la fericirea oamenilor, răsturnînd domnia egoismului și stabilind domnia dreptății sub împărăția milenară a lui Hristos, la care se referă profetul în următoarele cuvinte: "*Atunci voi da popoarelor buze curate (legăturile lor nu vor mai fi egoiste ci curate, adevărate și pline de iubire) ca toți să cheme numele Domnului, ca să-i servească într-un gînd*" (Țef. 3:8,9).

Adunarea națiunilor va contribui la asprimea judecății; nimeni nu va putea scăpa de ea. Strîmtorarea

va fi de scurtă durată, dar hotărîtoare, după cum este scris: "Căci Domnul va împlini pe deplin și repede, pe pămînt, ceea ce a hotărît" (Rom. 9:28; Is. 28:22).

ELEMENTELE SOCIALE SE PREGĂTESC PENTRU FOC

Nu este greu a vedea că, pretutindeni, elementele se pregătesc pentru focul din această zi, pentru focul mîniei lui Dumnezeu. Egoismul, cunoștința, bogăția, ambiția, speranțele pămîntești, nemulțumirea, teama și disperarea, sînt elementele care vor aprinde pasiunile lumii; atunci diferitele elemente ale societății se vor topi, se vor dizolva de căldura puternică din această zi. Pretutindeni se constată că pasiunile s-au amplificat în decursul veacului din urmă, și mai cu seamă în ultimii patruzeci de ani. Mulțumirea și fericirea din trecut au dispărut din toate clasele societății; bogați și săraci, bărbați, femei, oameni cu carte și fără carte, toți sînt nemulțumiți, toți sînt egoiști și toți luptă să cîștige "drepturi" sau se plîng de "nedreptățile" sociale din prezent. Sînt, desigur, nedreptăți care trebuie puse la punct, drepturi care trebuie respectate și de care trebuie să se bucure toți. În zilele noastre cunoștința a crescut foarte mult și fiecare a devenit mai independent; dar oamenii, în general, nu iau în considerare decît o singură latură a chestiunilor, aceea care privește interesele lor personale, și nu caută să înțeleagă și cealaltă cauză a lucrurilor. Conform profeției, acestea sînt cauzele care vor determina pe fiecare om să ridice mîna împotriva aproapelui său; atunci va veni marea catastrofă finală. Cuvîntul și providența lui Dumnezeu, cît și învățămintele trecutului, sînt uitate sub puternice și exagerate convingeri de drepturi personale. Aceasta este ceea ce împiedică pe oamenii

din toate clasele să aleagă calea cea mai înțeleaptă, cea mai moderată. Dar ei nici nu pot cunoaște această cale, deoarece egoismul îi orbește cu privire la tot ce nu este în armonie cu vederile lor proprii. Nimeni nu judecă cu nepărtinire bunăstarea și drepturile altuia. Regula de aur este în general nesocotită; lipsa de înțelepciune și de dreptate, a acestui fei de-a fi, va fi cunoscută în curînd de toate clasele societății. Toată lumea va suferi în această strîmtorare ce se apropie, dar, conform Scripturilor, *bogații vor suferi mai mult decît toți.*

Bogații se grăbesc să adune bogății fabuloase pentru zilele din urmă; ei își dărimă hambarele și ridică altele mai mari, zicîndu-și în sine: *"Suflete ai multe bunătați, pentru mulți ani; odihnește-te, mănîncă, bea și veselește-te!"* Dar Dumnezeu, prin gura profetului, zice: *"Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?"* (Luca 12:15-20).

Noaptea întunecată, prezisă de profeți (Is. 21:12; 28:12, 13, 21, 22; Ioan 9:4) se apropie cu siguranță și, ca un laț, va prinde pe toți oamenii. În adevăr, ale cui vor fi atunci aceste comori adunate, cînd, în marea strîmtorare, *"își vor arunca argintul pe ulițe, și aurul le va fi o scîrbă?"* "Argintul și aurul lor nu vor putea să-i scape, în ziua mîniei lui Dumnezeu..., căci ele au fost cauza fărădelegii lor" (Ezec. 7:19).

INGRĂMĂDIRI DE BOGĂȚI

Este clar, că noi trăim într-un timp favorabil de a strînge averi și cînd bogații și plutocrații din zilele noastre pot să-și permită tot felul de luxuri extravagante (Iac. 5:3,5). Să luăm cîteva mărturii din presa și literatura contemporană, și vom vedea că

tocmai așa este și că noi trăim cu adevărat în "zilele din urmă" ale vârstei prezente. Ne apropiem, într-adevăr, de marea strîmtorare care va răsturna prezenta ordine de lucruri și va introduce omenirea în noua dispensație, în Împărăția lui Dumnezeu.

Gladstone, referindu-se la timpul prezent, zice: "Cunosc oameni care au putut să adune avuții colosale în timpul vieții lor, așa cum nu s-a mai văzut din timpul lui Iuliu Cezar".

Iată, după un ziar bine informat, *Boston Globe*, cîștigurile aproximative ale cîtorva regi ai finanțelor americane, în anul 1890. Cifrele (în dolari) care urmează sînt o evaluare foarte modestă, dar ele trebuie astăzi majorate:

Wiliam Waldorf Astor	8.900.000 /an	23.277 /zi
John D. Rockefeller	7.611.250 "	20.853 "
Jay Gould's Estate	4.040.000 "	11.068 "
Cornelius Vanderbilt	4.048.000 "	11.090 "
William K. Vanderbilt	3.795.000 "	1.397 "

Am mai putea cita numele altor mari financiari, americani și europeni, și am vedea capitalul formidabil care este deținut de un mic număr de indivizi. Acest capital este, prin urmare, sustras din bogăția totală a țării; el nu mai poate folosi tuturor cetățenilor și nici nu poate fi pus la dispoziția mulțimii. Nici o putere omenească nu va putea rezolva această chestiune îngrijorătoare. Această stare de lucruri merge, în mod vizibil, din rău în mai rău.

CUM AU CÎȘTIGAT UNII AMERICANI MILIOANELE LOR

Redactorul revistei "*The Review of Reviews*" dă cîteva extrase instructive despre caracatița și tentaculele plutocrației americane; el arată primejdia ce

amenință poporul american, prin îngrămădirea de bogății uriașe în mâinile câtorva oameni.

Un american, care dorește să rămână anonim, scrie în "*Cornhill Magazine*" câteva cuvinte despre milionarii marii republici.

"Comandorul Vanderbilt, care a fost primul milionar din această familie, s-a născut înainte cu un veac. El era un om sărac lipit pământului, care n-avea alt capital decât credința în norocul său bun (baza bogăției uriașe a multor americani). De la vârsta de șase ani el trebui să muncească din greu; la șasesprezece ani avea 100 dolari. Acești bani îi investi într-un vapor cu care începu să facă mică negustorie, transportând legume la New York. Vanderbilt se căsători la vârsta de douăzeci de ani. Omul și femeia se puseră cu trup și suflet să adune bani. În vreme ce Vanderbilt își conducea vapoarașul, femeia sa ținea un hotel. Trei ani mai târziu, ei aveau deja 10.000 de dolari. După aceea, averea lui se înmulți repede, atât de repede că la izbucnirea războiului pentru independență, acest individ, care începuse cu un vas de 100 dolari, a putut să ofere națiunii unul dintre vapoarele sale, care valora 800.000 dolari. Cu tot acest dar princiar, i-au rămas încă destui bani ca să-și poată conduce comerțul maritim. La șaptezeci de ani el avea 70.000.000 de dolari.

"Averea familiei Astor se datorează creșterii unui om și creșterii naturale a unei mari națiuni. John Jacob Astor a fost singurul din familia sa care, în decursul a patru generații, a știut să câștige bani. Banii pe care-i câștiga îi investea în terenuri la New York; acestea erau mărginite ca întindere, deoarece orașul este clădit pe o insulă. Mărirea orașului mergea paralel cu creșterea republicii; din acest singur fapt, această mică avere din

veacul al optsprezecelea deveni cea mai mare avere americană în veacul al nouăsprezecelea. Singurul Astor cu adevărat important prin aptitudinile sale de a câștiga milioane, a fost deci J. J. Astor. Obosit de al ajuta pe tatăl său în măcelăria sa din Waldorf (Germania), el îl părăsi, aproximativ acum o sută zece ani, pentru a-și încerca norocul în Lumea Nouă. S-ar putea spune că el a făcut avere pe vapor în timpul călătoriei. El întâlni un negustor de blănuri care-l învăță toate trucurile și meșteșugurile comerțului de blănuri cu indienii, pieile roșii. Întreprinse deci acest comerț și câștigă bani. În timpul acesta se căsători cu Sarah Todd, o femeie energică și inteligentă. Bărbatul și femeia petreceau toate serile în prăvălioara lor, ocupându-se cu alegerea blănurilor. În cinsprezece ani, ei adunaseră 2.500.000 de dolari. O fericită speculație în obligațiuni și titluri de rentă ale Statelor Unite, în timpul acela foarte scăzute, dublă averea lui J. J. Astor. El investi toți acești bani în terenuri și proprietăți funciare, unde au rămas pentru totdeauna”.

”Leland Stanford, Charles Crocker, Mark Hopkins și Collis P. Huntington veniră în California în timpul febrei aurului din 1849. Când se frământa chestiunea căilor ferate transcontinentale americane, acești patru oameni au întreprins construirea liniei Union Pacific, pentru că văzură că acolo se pot câștiga milioane. Acești oameni, fără un ban în 1850, au astăzi împreună 200.000.000 de dolari.

Unul dintre ei, Leland Stanford, și-a întemeiat o familie, dar unicul său fiu a murit acum zece ani; Stanford s-a hotărât să ridice o universitate în amintirea fiului său, și o făcu în chip princiar. Încă din timpul vieții sale el a încredințat, în acest scop, unor

administratori speciali, trei ferme cu o suprafață de 34.400 hectare, valorînd 6 milioane de dolari; la acest dar a mai adăugat 14.000.000 de dolari în obligațiuni și rente; la moartea sa a lăsat universității, prin testament, încă 2.500.000 de dolari. Acest om a donat unei singure instituții suma totală de 22.500.000 de dolari ceea ce, desigur, este un fapt unic. Femeia sa a declarat că și ea are de gînd să-și lase averea, care se ridică la 10.000.000 de dolari, acestei universități."

Exemplul cel mai grăitor, despre formarea uneia din aceste bogății a milionarilor americani, ni-l dă faimosul trust Standard Oil Trust:

"Acum treizeci de ani, cinci tineri, dintre care trei locuiau în orașelul Cleveland (Statul Ohio), toți cam săraci (căci toată averea lor împreună nu făcea mai mult de 50.000 de dolari), văzură posibilitatea de a cîștiga bani cu petrolul; ei se puseră serios pe lucru și au cîștigat. Astăzi averile lor, luate la un loc, se urcă la 600 milioane de dolarii. John D. Rockefeller, care este sufletul acestui trust uriaș, este un om cu fața foarte colorată, cu ochi atît de blînzi, cu maniere atît de plăcute încît este greu să-i dai titlul de acaparator maniac, pe care totuși îl are. Ideea lui fixă este acum instruirea și-și pune în execuție această manie cu mare energie și stăruință. El a luat universitatea din Chicago sub ocrotirea sa. O sumă de 7.000.000 de dolari a trecut deja din buzunarul său în tezaurul acestei instituții, aparținînd celui de-al treilea oraș al republicii".

În tabelul următor punem față în față, în dolari, averile celor mai bogate patru națiuni din lume în 1830 și în 1893. Vom vedea astfel că națiunile au adunat în aceste timpuri din urmă, la sfîrșitul vîrstei prezente, foarte mari bogății naționale:

	în 1830	în 1893
Marea Britanie	16.890.000.000	50.000.000.000
Franța	10.645.000.000	40.000.000.000
Germania	10.700.000.000	35.000.000.000
Statele Unite	5.000.000.000	72.000.000.000

Fără îndoială, numai o minoritate din cei ce caută bogății le găsesc. Cursa pripită și luptele pentru câștigarea bunurilor acestei lumi nu sînt totdeauna răsplătite. Otrava egoismului răzbate adînc și sfîrșește prin a dori succesul chiar cu prețul faptelor necinstite și scandaloase. Exact cum zice apostolul: *"Cei ce doresc să se îmbogățescă cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani (de bogății) este rădăcina tuturor relelor"* (1Tim. 6:9,10). Aceste procedee, fără nici un respect față de dreptate, ale înaltei finanțe contemporane, sînt o ilustrație admirabilă a cuvintelor apostolului.

DEZVOLTAREA PROLETARIATULUI

În Statele Unite există o mulțime de săraci și mulți oameni adună bogății fabuloase. Mulți sînt bogății care cred că dacă un bărbat sau o femeie nu-și poate croi o situație onorabilă, este greșala sa proprie. Acești bogăți susțin că, dacă ei ar veni în ajutorul claselor sărace, ar influența prin aceasta pauperitatea. Acum 25 de ani, acești oameni erau și ei săraci și își amintesc că, atunci, toți care puteau și voiau să lucreze, găseau fără greutate ocupație. Ei nu înțeleg că de atunci s-a făcut o mare schimbare; că pe de-o parte bogăția lor s-a mărit, pe de altă parte condiția oamenilor, în general, este mai puțin favorabilă ca înainte, mai ales în ultimii zece ani. Este adevărat că salariile sînt acum destul de ridicate, fiindcă ele au fost cîștigate prin lupta sindicatelor

muncitorești; totuși, o mulțime de muncitori nu au de lucru și mulți nu sînt ocupați decît o parte din zi, iar pentru a trăi cuviincios și cinstit trebuie să facă o economie strictă.

Cînd au loc crize mari, economice și financiare, ca cea din anii 1893 - 1896, mulți dintre acești oameni lipsiți de lucru cad în sarcina prietenilor lor, care suportă cu greu acest spor de povară. Cei care nu au prieteni sînt nevoiți să recurgă la asistența societății, care, în asemenea cazuri, nu poate face față situației.

Marea criză din 1893 a trecut peste lumea întregă ca un val uriaș și descurajarea rezultată din aceasta se mai simte încă, deși multe persoane și-au găsit de lucru. După Scripturi, strîmtoarea vine asemenea valurilor sau convulsiiunilor, ca "*durerile nașterii*" (1Tes. 5:3); fiecare durere va deveni tot mai mare, pînă cînd va veni sfîrșitul. Bogații, care se bucură de tot confortul dorit, își dau cu greu seama de situația muncitorilor, care se înrăutățește neîncetat. Oamenii înstăriți, care simt mizeria celor săraci și văd suferințele lor, știu că nu este cu puțință a schimba prezenta ordine de lucruri și ai elibera cu totul din mizeria lor; toți, care pot și doresc, fac tot ce pot pentru a veni în ajutorul celor săraci și mai aproape de ei; dar ei caută să uite sau să nu dea crezare tuturor zvonurilor de mizerie ce ajung la urechile lor.

Cîteva extrase din ziare ne vor da o idee despre situația multor muncitori din 1893. Această stare de lucruri se va repeta în curînd și va fi mult mai gravă.

Ziarul "*The California Advocate*", spunea: "Adunările populare a celor fără de lucru, din marile noastre orașe, oferă o tristă priveliște; acești indivizi sînt foarte numeroși. Strigătul lor jalnic, cerînd de lucru sau pîne,

răsună în toată țara. Este vechea problemă, care nu se poate soluționa, a sărăciei agravată de criza afacerilor. Șomajul forțat este un rău ce crește fără încetare și care merge alături cu civilizația. Este umbra amenințătoare care urmează fără încetare dezvoltarea civilizației și a cărei amenințare crește mereu. Desigur, condițiile nu sînt normale cînd oamenii doresc să lucreze și nu au unde, în timp ce viața lor depinde de muncă. Societatea trebuie să dea fiecăruia posibilitatea de a-și câștiga existența. S-au făcut multe teorii și eforturi pentru a asigura "dreptul de a munci", dar pînă în prezent toate aceste încercări au dat greș. Acela care va rezolva această problemă importantă și care va procura fiecărui om mijlocul de-a muncii, va fi un binefăcător al omenirii; el va elibera pe oameni din blestemul șomajului forțat".

Un alt ziar descrie următorul fapt: "La Chicago, patru sute de oameni se plimbau pe străzi. Cel ce mergea în fruntea lor, purta o inscripție cu aceste cuvinte: "Cerem de lucru". În ziua următoare ei se plimbau cu mai multe steaguri purtînd inscripțiile: "Trăiți și lăsați-ne să trăim", "Dați-ne puțința de-a ne susține familiile", "Muncă sau pîine", etc. O altă armată de oameni fără lucru cutreiera orașul San Francisco, purtînd drapele cu următoarele inscripții: "Mii de case sînt de închiriat și mii de familii sînt fără locuință", "Cerșetori mînați de biciul foamei".

Într-un alt ziar, "*Newark*", N. J., 21 August, citim: "Astăzi muncitorii fără lucru manifestează. În fruntea lor merge un om cu un steag negru pe care este scris cu litere albe: "Semnele timpului. Eu mor de foame fiindcă altul este prea gras". Sub această inscripție se vede chipul unui om mare și gras, frizat și cu cilindru

pe cap; alături de el se află un muncitor murind de foame”.

Un alt ziar, făcînd aluzie la greva minerilor englezi, zice: "Mizeriile de astăzi și chiar oamenii care mor de foame se înmulțesc în chip alarmant, de la un capăt la celălalt al Angliei. Încetarea lucrului în industrie și încetarea parțială a activității căilor ferate, par a fi cauza nenorocirii naționale... După cum se poate presupune, cauza reală a acestor nenorociri provine din chiria mare plătită proprietarilor de pămînt pentru închirierea terenurilor lor, care conțin mine. Un mare număr de milionari iau chirii formidabile după terenurile închiriate societăților miniere; acesta sînt strivite de aceste chirii, iar minerii suferă mult din această cauză. Proprietarii sînt pairi sau lorzi, cu situații înalte, iar publicul, care constată starea de lucruri actuală, este foarte mîniat împotriva lor. Ziarele radicale publică tabele, arătînd veniturile uriașe ale unor lorzi care iau astfel o dijmă zdrobitoare din produsul proprietăților imobiliare ale țării.

Strigătul oamenilor care cer pîine se ridică din orașe. Acest strigăt este mai adînc și mai înfiorător decît oricînd; el provine din stomacurile chinuite de foame și din trupurile slăbite ale oamenilor care se plimbă pe străzi, cerînd de lucru. Acest strigăt mai vine și de la femei deznădăjduite, care locuiesc cu copiii lor în camere goale”.

În ziarul "Forum" din Decembrie 1892, Iacob Riis, vorbind despre săracii din New York, spune: "De mulți ani, la New York, o zecime din persoanele care mor sînt înmormîntate în cimitirul săracilor. Din 382.520 de decese, din ultimii zece ani, 37.966 au fost înmormîntate acolo". Dl. Riis ne dă de înțeles (ceea ce știu deja toți

cei ce cunosc stările sociale de astăzi și în special proletariatul marilor orașe), că cifra mult grăitoare a morților îngropați în cimitirul săracilor, arată destul de clar întinderea mizeriei ce domnește în New York. Totuși, aceste cifre arată mult mai puțin decât realitatea. Dl. Riis continuă: "În 1890, în orașul New York, au fost înregistrate oficial două sute treizeci și nouă de sinucideri". Rapoartele tribunalelor sînt încărcate, ca niciodată înainte, cu persoane care au atentat la viața lor. Cineva, adresîndu-se unei biete femei care-și căutase moartea aruncîndu-se într-un rîu, zice: "Sînteți a doua persoană care vine la judecată în această dimineată pentru că a încercat să se sinucidă. N-am văzut niciodată atîtea cazuri de acest fel ca în ultimele luni".

"Noaptea coboară încet, dar sigur, asupra poporului nostru, asupra sutelor și miilor de persoane; este noaptea sărăciei și disperării. Ele își dau seama de apropierea ei, dar n-au puterea să-i oprească mersul. Sute de fete tinere sînt secerate în fiecare an; sănătatea lor este distrusă în magazine și depozite rău aerisite și prăfuite; cu toate acestea, de la țară vin alte fete, în mare număr, în fiecare săptămînă pentru a umplea locurile vacante".

"Cînd vii în atingere cu năpăstuiții care zac în cartierele sărace de la orașe, acolo unde este foame și frig, constăți la ei ura față de cei ce le-au cauzat atîtea rele, care i-au împins în mizerie. Cu toată munca dîrză, din zori și pînă noaptea tîrziu, de abia pot cîștiga o pîine mizerabilă și o odăiță unde să-și poată pleca capul; ei știu prea bine că pentru ei nu este nici o speranță în centrele aglomerate ale creștinătății".

"Numai la Londra sînt peste 300.000 de persoane

care trăiesc pe marginea prăpastiei, în teama permanentă de-a fi aruncați din mizerabila cocioabă unde se adăpostesc; viața lor nu mai este decât o viziune îngrozitoare. Mai puțin favorizate sînt alte peste 200.000 de vieți flămînde; și, mergînd și mai jos pe scara socială, găsim 300.000 de indivizi murind literalmente de foame; ziua și noaptea ei sînt în agonie. Mai nenorociți decât aceștia sînt cei fără locuință, cei ce nu-și pot plăti nici măcar un adăpost, nici chiar iarna. În fiecare noapte se pot vedea sute de inși culcați pe lespezile reci ale cheiului Tamisei. Unii au drept saltea un simplu ziar, dar majoritatea acestor nenorociți nu pot să-și permită nici măcar acest lux! Armata celor ce n-au unde să-și plece capul este aproape de treizeci și trei de mii”.

Poate cineva va spune că exagerăm, dar acela n-are decât să se convingă personal. De altfel, chiar dacă numai jumătate din ceea ce spunem este adevărat, situația este și atunci destul de jalnică.

NEMULȚUMIREA, URA ȘI CONFLICTELE GRĂBESC NIMICIREA SOCIETĂȚII

S-ar putea explica celor săraci că bogații n-au fost niciodată atît de milostivi ca astăzi; că societatea are grijă de întreținerea săracilor, orbilor, bolnavilor, etc.; că sume mari, provenite din impozitele anuale, sînt destinate operelor de binefacere; dar această explicație n-ar putea mulțumi nicidecum pe muncitor. El este un cetățean inteligent și se respectă prea mult ca să dorească milă; el nu vrea să se bucure de privilegiul umilitor de-a fi întreținut într-o casă de săraci, iar atunci cînd va fi bolnav el nu vrea să fie îngrijit din milă la spital. Ceea ce vrea el este să i se dea posibilitatea

să-și câștige în mod cinstit și cuviincios pâinea, în sudoarea feții sale, pentru a-și putea întreține familia cu demnitatea unui cetățean cinstit.

Cu ocazia adunării anuale a federației muncitorilor din Chicago, vicepreședintele adunării comercianților s-a referit la împrejurările grele din prezent și a urât participanților un bun venit cu următoarele cuvinte ironice:

"Ne-ar plăcea să vă urăm bun venit într-un oraș prosper, dar faptele nu ne îndreptățesc la această susținere. Lucrurile de aici sînt așa cum sînt și nu așa cum ar trebui să fie. Vă urăm deci bun venit în numele a vreo sută de acaparatori ai marii finanțe și a cinci mii de vagabonzi. Aici, unde Mamon duce un desfrîu de milioane, în palate, sînt și mame cu inimile frînte din cauza copiilor care mor de foame, iar bărbații lor caută de lucru și nu găsesc. Vă urăm bun venit în numele a o sută de mii de muncitori fără de lucru; în numele edificiilor ridicate spre slava lui Dumnezeu, dar ale căror porți sînt închise noaptea pentru săracii înfomețați; în numele păstorilor care se îngrașă din produsul viei lui Dumnezeu, uitînd că copiilor lui Dumnezeu le este foame și n-au unde să-și plece capul; în numele milionarilor și diaconilor, a căror suflete sînt în primejdie de setea după aur; în numele muncitorilor, a căror sudoare se transformă în ducați de aur pentru alții; în numele azilelor de alienați și a caselor de săraci, care, în această țară îmbelșugată, sînt pline de oameni înnebuniți de grijuri.

Vă vom arăta produse din Chicago care n-au fost expuse în sala de expoziție, produsele măreției și josniciei lui. În această seară vă vom arăta sute de oameni fără adăpost și fără hrană, culcați pe pietrele

reci ale stabilimentului în care ne găsim, oameni capabili de muncă, dar pentru care nu se găsește așa ceva. E timpul să sunăm alarma, să spunem că nu se poate merge mai departe cu un guvern ale cărui drepturi suverane sînt în mîinile magnaților căilor ferate, ale boierilor și speculanților cărbunelui; trebuie să protestăm contra unui guvern federal a cărui administrație financiară este dirijată de bursa din Wall Street și puternic influențată de marii financiari europeni. Nădăjduim că veți fi destul de energici în exercitarea drepturilor voastre politice, pentru a lua puterea din mîinile slujitorilor necredincioși ai poporului, care sînt responsabili de o asemenea stare de lucruri”.

Acest orator se înșela crezînd că o schimbare de administrație și de guvern ar scăpa țara de relele existente. Ar fi totuși inutil a-i spune, lui sau oricărui alt om înțelept, că relele de astăzi nu provin nicidecum din rînduiala socială, care permite existența celor două extreme: bogăția și sărăcia. Este sigur, totuși, că abuzurile strigătoare la cer ale bogaților au dat naștere urii și spiritului de revoltă.

”Iată care a fost nelegiuirea... Sodomei. Era îngîmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare;... și nu sprijinea mîna celui nenorocit și celui lipsit” (Ezec. 16:49,50).

Ziarul *”Christian Advocate”* din California, vorbind despre unul din balurile lumii elegante din New York, scria: *”Luxul extraordinar și extravaganța orbitoare, desfășurate odinioară de bogații greci și romani, se pare că sînt lucruri ale trecutului; totuși, această pompă luxoasă începe să reapară în societatea elegantă a țării noastre (Statele Unite). Un agent de schimb a declarat că o doamnă din New York a cheltuit într-un singur sezon 125.000 de dolari pentru petrecerile ei. Oricine*

își poate închipui ce înseamnă aceste petreceri, dacă știe că această doamnă a învățat societatea cum să congeleze punșul roman în cupele lalelelor roșii și galbene și să mănânce melci din vase de argint cu linguri de aur. Alte persoane au decorat mesele lor cu trandafiri de mare preț și una din ele, aparținând celor patru sute din New York, a cheltuit la o singură petrecere peste 50.000 dolari. O cheltuială atât de nebună, într-un scop atât de josnic, este un păcat și o rușine, oricât de mare ar fi o bogăție”.

Ziarul *"Messiah's Herald"* spune că acest fel de viață va continua pînă cînd va veni Hristos. Noi spunem mai degrabă că: *"tocmai așa se va întîmpla și în zilele Fiului Omului"*, cînd El va fi prezent, în timp ce adună pe aleșii Săi și î-și întemeiază Împărăția. Isus își va stabili Împărăția Sa de dreptate în mijlocul unui timp de strîmtorare și de anarhie, care *"vor sfărîma"* rînduiala lucrurilor de astăzi (Apoc. 2:26,27; 19:15). După cum a fost în zilele lui Lot, tocmai așa va fi și *în zilele Fiului omului*. Și după cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și prezența Fiului omului (Matei 24:37; Luca 17:26,28).

SÎNT BOGAȚII CONDAMNAȚI PREA ASPRU?

Ziarul *"San Francisco Examiner"* spune: *"Marele iaht englez al d-lui W. K. Vanderbilt a ajuns din urmă pe cel al d-lui F. W. Vanderbilt în portul New York. Primul a costat 800.000 de dolari. Această sumă reprezintă prețul unei recolte de 15.000.000 bușeli de grîu la prețul de 60 cenți/bușel, sau întreaga producție a cel puțin 8.000 de ferme a 160 acri fiecare . Cu alte cuvinte, ar trebui aproximativ 8.000 de fermieri, reprezentanții a 40.000 bărbați, femei și copii, să lucreze prin soare și ploaie pentru a procura d-lui Vanderbilt suma necesară*

construirii, în străinătate, a unui vapor de agrement așa cum nu are nici un suveran din Europa. Construirea acestui vapor a creat locuri de muncă la peste 1.000 de muncitori pentru un an de zile. Banii cheltuiți pe acest vas, puși în circulație printre muncitorii noștri, ar fi avut o influență însemnată asupra îmbunătățirii condițiilor de viață în câteva centre muncitorești”.

Ziarul *"The Literary Digest"* spune: "Nu de mult timp, un păstor din Anglia nouă a adresat o scrisoare lui S. Gompers, președintele federației americane a muncitorilor, întrebându-l pentru ce, după părerea sa, atîția muncitori inteligenți nu merg niciodată la biserică. Gompers a răspuns că biserica nu mai răspunde nevoilor, speranțelor și aspirațiilor muncitorilor și nu simpatizează cu mizeriile și cu sarcinile lor grele. Este adevărat că păstorii nu știu sau n-au curajul să spună care sînt drepturile și nedreptățile milioaneilor de muncitori”.

Părerea generală este că bogatul trebuie condamnat ca clasă și, ca atare, chiar și Domnul îl condamnă; de aceea, poporul lui Dumnezeu trebuie să fie moderat în judecata lui față de cel bogat, luat ca individ. Domnul, a cărui judecată este foarte aspră pentru această clasă, va fi totuși milostiv față de membrii ei. Și cînd marea Sa înțelepciune va fi distrus idolii lor de aur și argint, va fi înjosit privirile lor înalte și va fi umilit trufia lor, El va fi iertător, îi va ajuta și va vindeca pe cei ce vor renunța la egoismul și trufia lor. Notăm, în treacăt, că noi n-am citat decît expresiile rezonabile și moderate ale unor scriitori binevoitori și nu pe cele absurde și extreme ale vizionarilor și revoluționarilor.

Pentru a ușura judecata, să ne amintim că cuvîntul "bogat" are un înțeles foarte larg și cuprinde nu numai

pe cei foarte bogați, ci și pe cei care, comparați cu aceștia din urmă, pot să pară săraci. Apoi, mulți dintre cei pe care săracul îi va clasa printre bogați sînt adeseori mari binefăcători, luînd parte activă la operele filantropice. Și dacă nu merg toți pînă la jertfirea de sine pentru binele altuia, ar fi totuși dezgustător ca cei care ei înșiși nu fac aceasta să-i condamne. Acei care se jertfesc pentru semenii lor știu să aprecieze spiritul aceluia care manifestă o dorință de a face binele, fie el bogat sau sărac.

Stăruim pe lîngă cititorii noștri să nu uite că, în general, bogații sînt acei care suportă și susțin instituțiile publice. Oricine vrea și poate, să critice pe milionari, dar, în multe cazuri, ne temem că judecata este prea aspră și că sîntem prea puțin îngăduitori față de ei. Datinile, orînduieile, legile stabilite, ideile false despre creștinism, care, în decursul veacurilor, s-au înrădăcinat adînc în mintea lor, fac pe cel bogat să creadă că trebuie să facă ca oricare om, adică să-și întrebuinteze timpul și talentul după capacitățile sale mai bune și anume pe baze comerciale. Făcînd aceasta banul circulă și, fără îndoială, judecata lui este că, de vreme ce are avere, datoria lui este s-o fructifice. Astfel, bogații se întrebă dacă nu este mai bine să investească banii lor în afaceri spre folosul muncii, decît să-i cheltuiască în opere de binefacere. Ei cred că balurile și banchetele lor, veșmintele lor bogate, iahturile lor, etc., care sînt plăcute pentru ei și prietenii lor, oferă un ajutor, un mijloc de cîștig pentru vecinii lor mai puțin favorizați.

În condițiile rele de astăzi, este în avantajul săracului și al clasei mijlocii ca bogații să fie mai degrabă risipitori decît zgîrciți. Judecînd astfel, cel bogat poate considera cheltuielile sale ca adevărate

binefaceri. Noi nu justificăm nicidecum faptele lor, ci căutăm numai să arătăm că extravaganțele bogaților, în aceste timpuri de criză financiară, nu înseamnă că ei sînt lipsiți de sentimente față de cei săraci. Iar dacă ei ar voi să facă binefaceri pe alte baze decît pe "principii comerciale", fără nici-o îndoială că, pentru a distribui darurile lor celor nevoiași, pentru a fi siguri că acestea ajung în mîinile lor, ar fi nevoie de o mică armată de persoane, atît de general este egoismul. Este clar că, dacă le-ar distribui ei înșiși, și-ar da mai bine seama de situația celor săraci și aceasta ar da rezultate mai bune. Cineva a exprimat un mare adevăr: "Domnul nostru a putut să compătimizească cu slăbiciunile oamenilor tocmai pentru că El a umblat din loc în loc făcînd bine".

Sugerînd săracilor această mîngăiere, nu voim de loc să justificăm luxul și desfrul celor bogați, care este rău și pe care îl condamnă și Dumnezeu (Iac. 5:5). Omul trebuie să aibă măsura bunului simț pentru ca să poată deosebi bine cele două părți ale situației și să știe să simpatizeze cu cel ce trebuie simpatizat. "Dumnezeul acestei lumi" a orbit pe sărac ca și pe bogat. Este un fapt constatat că săracii, îmbogățiți pe neașteptate, sînt mai puțin îndurători decît cei care s-au născut bogați. "Dacă bogații au greșit, este pentru că deși au avut totul în mînă și au văzut tendința afacerilor, ei n-au căutat o soluție mai generoasă, mai echitabilă, ca de exemplu cea a unui adevărat socialism". Fiecare are dreptul la locul său sub soare, apa și aerul sînt pentru toți; există bunătăți de prisos, tot ce trebuie este a le distribui cum se cuvine.

Nimic nu arată mai bine revendicările muncitorilor la dreptul de-a munci, pentru a trăi, decît o mică dar emoționantă întîmplare, din viața adevărată, povestită

de profesoara unei școli de copii din Brooklin N. Y.

"O fetiță care umbla la școala de copii din partea de răsărit a orașului (cartierul cel mai sărac al New Yorkului), intră într-o dimineață în clasă, prost îmbrăcată și zgribulită de frig. Abia era de câteva minute în sala bine încălzită, când, ridicându-și ochii și privind-o pe profesoară în față, îi zise cu o mare seriozitate: "Domnișoară, dumneavoastră iubiți pe Dumnezeu?" "Da, pentru ce?" întrebă profesoara. "Eu nu-l iubesc, eu îl urăsc", zise copila cu seriozitate și furie. Profesoara se gândi că este ciudat să audă asemenea lucruri din partea unei copile, pe care o învățase să iubească pe Dumnezeu și voi să afle motivele. "Ei bine, zise copila, Dumnezeu trimite vînt și eu nu am îmbrăcăminte caldă; el face să ningă și eu am găuri în pantofi; el trimite frigul și noi nu avem foc în casă; el ne lasă să flămînzim și mămica nu are pîine pentru dejunul nostru".

Comentînd această întîmplare, ziarul comentează: "Dacă considerăm perfecțiunea lui Dumnezeu și bunurile materiale ce le dă el fiilor pămîntului, nu putem privi cu mulțumire și răbdare pe bogații nelegiuiți, care, ca și copila nevinovată, acuză pe Dumnezeu de a fi autorul mizeriei și-a sărăciei".

Cu toate acestea, nu se poate aștepta mult de la oamenii lumefști, deoarece spiritul lumii este egoismul. Ar fi potrivit a ne aștepta la ceva din partea marilor bogați, care mărturisesc că sînt creștini, dar nu-și pun nici viața nici bogăția lor pe altarul Domnului, în serviciul Evangheliei sau în serviciul binelui temporal al omenirii. Fără îndoială, evanghelia este pe primul loc. Ei trebuie să-i consacrăm totul: timp, talente, influență și mijloace, fără ca prin aceasta să neglijăm

multele ocazii de-a ajuta pe aproapele nostru în cumpătate, igienă, educație socială și în binele public. Ce mare câmp de activitate ar avea aici milionarii! Dar puțini dintre ei se ocupă cu acestea. Bogații, așa ziși creștini, se pretind astfel pentru că ei n-ar voi să fie clasați ca "păgîni" sau "iudei". Scripturile ne spun că Dumnezeu n-a ales mulți dintre cei mari, bogați și înțelepți spre a deveni moștenitori ai Împărăției; ci, mai degrabă pe cei săraci în ochii lumii (Iac. 2:5). Isus a zis ucenicilor Săi: *"Adevărat vă spun că greu (cu mari dificultăți) va intra un bogat în Împărăția cerurilor... este mai ușor să treacă o cămilă prin urechile acului (portită de intrare în zidurile vechilor cetăți), decît să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu"* (Matei 19:23,24).

Nenorociții de bogați vor trece prin amare experiențe. Bogația, nu numai că este o piedică pentru a intra în onoarea și gloria viitoare a lui Dumnezeu, dar avantajele ei sînt de scurtă durată. *"Ascultați acum voi bogaților! Plîngeți și tînguți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi... V-ați adunat comori în zilele din urmă!"* Plîngerile și tînguirile bogaților vor fi auzite în curînd. Acei care vor vedea aceste lucruri vor alunga invidia și lăcomia din inimile lor și vor fi plini de simpatie pentru "bieții bogați", o simpatie care nu va dori schimbarea planurilor și judecăților lui Dumnezeu, căci fiecare va recunoaște în aceasta înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu. Plîngerile și tînguirile vor avea drept efect o îndreptare a inimilor și deschiderea ochilor tuturor pentru dreptate și iubire. Bogații și săracii vor suferi, dar bogații vor suferi mai mult, deoarece schimbarea lor de viață va fi mai mare și mai violentă.

Dar pentru ce nu s-ar schimba treptat această stare

de lucruri, ca să aducă egalitatea de bogăție și confort? Pentru că lumea nu este cîrmuită de legea regală a iubirii, ci de legea depravării, de egoism.

REZULTATUL EGOISMULUI SUB REGIMUL LIBERTĂȚII

Învățăturile creștine duc la libertate, iar libertatea duce la cunoștință, la instruire. Libertatea și cunoștința pun totuși în primejdie fericirea oamenilor, dacă ei nu ascultă de litera și spiritul legii regale a iubirii. Creștinătatea a primit libertatea creștină și a dobîndit cunoștința dar fără să primească legea lui Hristos; ea a altoit cunoștința și libertatea sa pe înclinările sale egoiste și decăzute și de aceea a învățat să practice mai bine egoismul. Ca rezultat, creștinătatea este partea cea mai nemulțumită a omenirii; celelalte popoare iau parte la nemulțumirea și relele ei în măsura în care primesc cunoștința și libertatea creștină, fără să primească spiritul lui Hristos, spiritul iubirii.

Biblia, atît Vechiul cît și Noul Testament, a încurajat spiritul de libertate, nu în mod direct, ci indirect. Legea, în adevăr, voia ca servitorii să fie supuși stăpînilor lor, dar ea cerea ca și stăpînii să supravegheze interesele supușilor lor, asigurîndu-i că nedreptatea va fi cu siguranță pedepsită de Marele Stăpîn al tuturor, de Iehova. Evanghelia învață aceleași principii (vezi Col. 3:22-25; 4:1). Totuși Biblia învață că, dacă omul se deosebește în facultățile sale mintale, fizice și morale, Dumnezeu s-a îngrijit de o restabilire completă; că prin credința în Hristos, bogat și sărac, rob și liber, bărbat și femeie, cărturar și analfabet, toți vor intra în favoarea divină, și în aceeași măsură "toți sînt plăcuți în cel iubit".

Nu este de mirare că iudeii din trecut erau un popor îndrăgostit de libertate și purtau numele de rasă răzvrătită; nevoind să se supună ca popor cucerit, învingătorii lor au considerat că singura cale este nimicirea totală a națiunii. Oamenii de stat au judecat că "Biblia este piatra unghiulară a libertății"; și experiența dovedește că acolo unde nu mai este Biblia, libertatea a dispărut, și împreună cu ea educația și în general toate sentimentele înalte. După primele veacuri ale vârstei creștine, o dată cu suprimarea Bibliei progresul s-a oprit și politica papală a adus epoca întunericului. Este un fapt incontestabil că popoarele care au Biblia se bucură de mai multă libertate, de mai multe cunoștințe și sînt cele mai înaintate și fac cele mai mari progrese în toate ramurile vieții.

Dar să ne întoarcem la ceea ce deja am observat, și anume că influența Bibliei în ceea ce privește lumina și libertatea a fost primită de creștinătate, pe cînd legea iubirii (legea perfectă a libertății - Iac. 1:25) a fost în general neluată în seamă. Popoarele recunosc că, cunoștința și libertatea, unite, vor constitui o forță puternică, care poate fi întrebuințată atît pentru bine cît și pentru rău; bazată pe iubire, rezultatul va fi un bine ce nu se poate descrie; bazată pe egoism va fi un rău mare și dezastruos. Aceasta este starea în care se află astăzi creștinătatea și care pregătește cu pași repezi elementele sociale pentru "focul" din "ziua răzbunării și a răsplătirii".

În chimie, elemente bune și folosite devin deodată o otravă, dacă se schimbă proporțiile combinației. Binecuvîntările, cunoștința și libertatea, îmbinate cu egoismul formează o astfel de otravă. Pînă la un anumit grad, aceste lucruri bune și rele au adus omenirii

servicii prețioase; dar marea înmulțire a cunoștinței din prezent, în loc să ridice cunoștința la putere, a așezat egoismul pe tron. Egoismul domnește și-a făcut din cunoștință și libertate servii lui. Această combinație de egoism, de libertate și de cunoștințe guvernează lumea; cele mai bune elemente ale ei au devenit chiar dușmani ai dreptății și-ai păcii, datorită faptului că egoismul a biruit asupra celorlalți factori.

În aceste condiții, cunoștința, ca slugă a egoismului, va servi cu zel interesele egoiste, iar libertatea, sub controlul egoismului, va degenera în destrăbălare, fără a considera drepturile și libertățile altora. Sub controlul egoismului, cunoștința și libertatea formează astăzi un triumvirat de putere civilă, care dirijază biserica și o învinge prin reprezentanții săi, prin clasele bogate și influente. Același rău triumvirat va fi, în curînd, slujit și reprezentat de masele largi ale omenirii. Vor fi foarte puțini cei care vor face excepție, cîțiva sfinți, care se devotează pentru binele prezent și viitor al semenilor lor, dar sînt atît de puțini că nu mai pot fi luați în seamă în timpul de față. Ei vor putea să lucreze în interesul binelui obștesc și vor avea puterea de-a binecuvînta lumea, ca împărăție a lui Dumnezeu, numai cînd vor fi preamăriți împreună cu Domnul și Stăpînul lor. Pînă cînd sînt pămînt, ei trebuie să vegheze și să se roage ca să nu abuzeze în mod egoist de libertatea lor.

INDEPENDENȚA PRIVITĂ DE CEL BOGAT ȘI DE CEL SĂRAC

Masele populare au ajuns la libertate și independență numai de puțină vreme. Cunoștința a sfărîmat cu forța lanțurile robiei individuale și politice; egalitatea politică n-a fost dăruită de bunăvoie, ci

smulsă cu forța bucată cu bucată. Lumea este formată din indivizi ale căror drepturi politice sînt egale; cu toate acestea, din cauza trufiei și egoismului ea este împărțită acum în două tabere. O nouă luptă a început; de o parte clasele bogate și înstărite, care voiesc să-și păstreze puterea și bogăția și chiar să le mai mărească iar de cealaltă parte muncitorii, clasele de jos, care luptă de asemenea. Ei voiesc să aibă dreptul de-a muncii și de-a se bucura de un oarecare confort (Amos 8:4-8). Mulți din cei norocoși judecă clasa săracă astfel: deoarece săracii au dobîndit independența și dreptul la vot, trebuie să se considere și ei fericiți. Cu toate acestea, proletarii trebuie să înțeleagă că inteligența și capacitatea joacă un rol de căpetenie în viață; iar acestea sînt dezvoltate în special în rîndul claselor bogate. Bogații doresc ca cei săraci să se folosească de libertatea lor cu moderație și după lege; în felul acesta clasele conducătoare fiind scutite de răspundere și grijuri. Odinioară, cînd masele populare erau alcătuite din iobagi, nobilii și stăpînitorii simțeau că au o oarecare răspundere față de aceia care depindeau de ei. Acum, clasele conducătoare se consideră dezlegate de această răspundere și cred că sînt libere să se ocupe numai de plăcerile și de bogățiile lor. Independența politică, a celor săraci, este considerată de către cei bogați ca fiind un lucru bun. Fiecare membru din clasa bogată a cîștigat prin schimbarea ce s-a făcut și nădăjduiește că și poporul va trage foloase din această schimbare și va face tot ce-i stă în putință pentru a-și îmbunătăți situația. Devenind independenți și primind drepturi politice egale cu cei bogați, săracii și-au schimbat statutul față de oamenii bogați; după lege, în loc de-a fi protejații lor ei au devenit egalii și

concurenții lor. Totuși, nu peste mult, săracii vor afla că egalitatea politică nu-i face pe oameni egali nici fizic, nici intelectual. Rezultatul final al acestei noi situații va fi formarea unei aristocrații bogate și inteligente, care va înlocui aristocrația ereditară.

În schimb, unii dintre muncitori, neacceptând situația, vor să-i facă față. Ei îi avertizează pe cei bogați, să ia seama să nu fie învinși în lupta aprigă ce se va încinge. Ei declară că vor lupta prin toate mijloacele, prin greve, boicoturi, etc. și că voiesc să-și ajungă scopul cu orice preț.

Oricum, însă, nici bogatul nici săracul nu vor putea ajunge să fie cu totul independenți unul față de altul; de altfel, ei n-ar trebui să gândească și să lucreze în mod egoist, ca și cum ar fi *independenți* unul față de altul, căci la urma urmelor oamenii formează o singură familie. "Dumnezeu a voit ca toți oamenii să fie făcuți dintr-un singur sânge" (Fapte 17:26); toți membrii familiei umane sînt frați, pentru că ei sînt ființe omenești. Toți sînt copiii unui singur tată, Adam, care era un fiu al lui Dumnezeu (Luca 3:38). Creatorul a pus pe Adam ca îngrijitor peste întreg pămîntul, de aceea toți oamenii au dreptul la toate bunurile pregătite de Dumnezeu, căci "a lui Dumnezeu este pămîntul cu tot ce conține el".

O slăbiciune graduală rezultă din căderea în păcat și din pedeapsa lui, moartea; toți oamenii au lipsă de ajutorul și simpatia altora, într-o măsură mai mică sau mai mare și aceasta proporțional cu gradul lor de slăbiciune și de dependența lor mintală, morală și fizică unul față de altul.

Dacă toți oamenii ar fi mișcați în acțiunile lor de iubire, fiecare ar face cu bucurie tot ce ar putea pentru binele celorlalți și toți ar fi egali în ceea ce privește

necesitățile comune și unele comodități ale vieții; aceasta ar fi realizarea unei părți din programul socialist. Dar oamenii nu sînt conduși de iubire și de aceea un asemenea plan nu este posibil astăzi. Egoismul este principalul conducător, nu numai al majorității oamenilor, ci chiar și al întregii creștinătăți, iar roadele lui amare se coc repede pentru marele teasc al mîniei lui Dumnezeu, despre care vorbește Apocalipsa 14:19,20.

Pentru a schimba egoismul din lume în iubire, ar trebui o convertire generală sau intervenția unei puteri supraomenești. În ceea ce privește convertirea lumii, nici cei mai mari partizani ai ei nu cred că s-ar putea face în condițiile actuale. Ne rămîne singura speranță care se bazează pe intervenția unei mari puteri supraomenești; și aceasta este tocmai ceea ce vrea Dumnezeu să facă prin Împărăția Milenară a lui Hristos. Dumnezeu a hotărît o mie de ani pentru a îndepărta egoismul și a restabili iubirea în oricine este sau va fi dispus să vadă acest element dominînd în inima lui; iată pentru ce s-a îngrijit Dumnezeu de "*timpurile de restatornicire a tuturor lucrurilor*" (Fapte 3:19-21); căci bogații nu vor părăsi de bunăvoie avantajele lor pentru binele săracilor, iar masele n-ar produce destul nici pentru ele însăși dacă n-ar fi imboldite de lipsa amară sau de lăcomie.

DE CE NU POT SĂ DUREZE UNELE CONDIȚII
NEFAVORABILE DE ASTĂZI

Mulți ar putea spune că, dacă bogatul și săracul au trăit împreună timp de șase mii de ani, s-ar putea crede că primejdia unei schimbări nu este mai mare acum ca în trecut și, deci, nu există primejdia ca bogatul să-l

zdrobească pe sărac și să-l lase să moară de foame, sau ca săracul să caute să-l distrugă pe bogat prin anarhie. Dar lucrurile nu stau așa și primejdia între cele două clase este mai mare astăzi ca oricând. Condițiile sociale s-au schimbat mult pentru masele populare de la epoca iobăgiei pînă în prezent; nu numai condițiile materiale ci și cele intelectuale. După ce au gustat din civilizația și cultura prezentă, ar trebui veacuri de asuprire pentru a supune pe oameni, din nou stăpînitorilor, cum erau odinioară. Singurul gînd că, copiii lor ar putea fi supuși la un astfel de jug, ar conduce pe acești oameni la revoluție; și tocmai această teamă imboldește pe muncitor să protesteze din toate puterile lui împotriva celei mai mici tendințe de asuprire.

Prosperitatea de la revoluția franceză încoace a fost sub supravegherea divină (Dan. 12:4) - rezultat direct al *deșteptării* intelectuale a lumii; tipografia, aburul, electricitatea și mecanica fiind agenții ei. Această deșteptare a cauzat o mărire a trebuințelor și o continuă creștere a luxului, și astfel cererile au întrecut producția, efectul fiind o mărire generală a salariilor. Și cum producția a întrecut cererile pieții interne, alte națiuni, adormite de mult timp, s-au deșteptat și ele și au cerut surplusul producției. Un timp oarecare toate clasele au tras foloase din aceasta și toate națiunile civilizate se pomeniră deodată mult mai bogate decît oricînd înainte. Toate meșteșugurile, toți meseriașii, toate ramurile de muncă au fost ocupate; a fost nevoie de tot felul de materiale, de instalații și de unelte care se pot găsi, precum și de mijloace de transport care se perfecționau fără încetare. Aceasta cerea din ce în ce mai mulți lucrători și salariile creșteau proporțional. Și cum aceste cereri se făcură pe neașteptate, o

prosperitate rapidă și generală a fost inevitabilă.

Astăzi, necesitățile timpului cer invenții; trebuie noi mașini pentru a suprima pe cât se poate mîna de lucru. Aceste mașini sînt întrebuițate peste tot, în fabrici, în case private, la ferme. Este într-adevăr greu să-ți cîștigi astăzi existența fără să recurgi la unele mașini moderne, pentru orice lucru. Toate aceste condiții, combinate cu un comerț extern înfloritor, au continuat să mențină o situație generală favorabilă pentru muncitori; pe de altă parte, comercianții și marii industriași ai creștinătății au cîștigat bogății colosale.

Acum, însă, sîntem aproape de ultimele zile ale prosperității. Deja, în anumite domenii, producția întrece cererea sau mai degrabă întrece capacitatea financiară de a-i mulțumi profitele. China, India și Japonia, care cumpărau mult de la fabricile din Europa și din Statele Unite, întrebuițează acum muncitorii lor proprii (plătiți cu 30-60 cenți pe zi) pentru a produce ceea ce trebuia să aducă înainte din Europa, aceste națiuni vor cumpăra din ce în ce mai puțin dinafara țării lor. Țările din America de Sud au intrat în afaceri peste puterile lor și multe dintre ele au dat deja faliment; acum, ele trebuie să facă economii pînă cînd vor ajunge în condiții financiare mai bune.

Este deci clar că se apropie o criză, care, dacă n-ar fi fost prosperitatea fără precedent a Statelor Unite, ar fi atins punctul culminant mai curînd decît s-a întîmplat, de fapt, în Europa; dar mulțumită acestei mari producții și tarifelor protectoare, Europa a investit capitaluri de milioane în America și în același timp milioane de emigranți europeni au putut să se stabilească în această țară. Această mare prosperitate a creat marile trusturi și corporațiuni care amenință acum

binele public.

Prosperitatea generală și salariile mari s-au obținut și în Europa. Rîndurile muncitorimii europene n-au fost numai despovărate ci, de asemenea, războaiele au micșorat presiunea competiției muncii prin uciderea unui milion de oameni tineri, printr-o distrugere a bunurilor și-o întrerupere generală a muncii. De asemenea, în ultimii 25 de ani, creșterea constantă a armatelor permanente a despovărat Europa de alte milioane de oameni care altfel ar fi cerut de lucru. În plus, să luăm în considerare și mulțimea celor ocupați cu fabricarea armamentelor militare, tunuri, nave de război, etc.

Toate acestea se schimbă o dată cu apropierea crizei universale; o tendință a scăderii salariilor se observă din nou. Tulburarea economică se va face simțită din ce în ce mai mult, pînă la prăbușirea totală a ordinii sociale din prezent. Mersul lucrurilor este natural: mai întîi a fost nevoie de mașini care pe nesimțite au înlocuit mîna de lucru. Acest fapt a cerut un mare efort de lucru, dar această țintă fiind atinsă acum, legea cererii și ofertei se face simțită mai mult ca oricînd în defavoarea muncitorului. Chiar cu toată creșterea populației din lumea întreagă, mașinismul, care s-a dezvoltat în aceeași proporție, întrece și produce deja de două ori cît este necesar și va produce, în curînd, de zece ori cît cererile; și de aici înainte se va recurge mai curînd la mașini decît la sclavul uman, alb sau negru.

Dar muncitorii nu sînt orbi; ei văd, poate nu destul de clar, unde va duce prezenta ordine de lucruri mișcată de egoism; de altfel și ei au contribuit la dezvoltarea ei tot așa ca și alții. Ei nu văd încă destul

de lămurit ceea ce este inevitabil; ei nu văd că sînt conduși în mod sigur cu mare repeziciune către o robie josnică, dacă nu se poate găsi un remediu al situației. Ei își dau seama că concurența dintre ei, ca mașiniști, mecanici, șoferi, etc., devine în fiecare an mai lacomă și mai neîndurată.

FOLOSIREA MAȘINILOR MODERNE ESTE UN FACTOR PREGĂTITOR AL "FOCULUI" DE STRÎMTORĂRI; ANII DIN URMĂ NU SÎNT DECÎT O PREGUSTARE DIN CEEA CE SE VA ÎNTÎMPLA

Nu peste mulți ani, extragerea cărbunelui se va face în mare parte cu ajutorul mașinilor electrice; oamenii și animalele domestice, din minele de cărbuni, nu vor mai fi decît accesoriile mașinilor de unde va veni forța motrice, care va înlocui pe cea folosită pînă astăzi.

Un scriitor scoate la iveală faptele următoare: „În filatură, un om sau doi tineri ajutori sînt suficienți pentru un lucru care înainte se făcea de o mie o sută de țesători.

Astăzi, un singur om lucrează cît cincizeci de țesători înainte cu o jumătate de veac.

Mașinile de imprimat stofe (țesăturile de bumbac sau stambele), nu cer decît un om unde altădată trebuiau o mie cinci sute.

O mașină condusă de un singur om face atîtea potcoave într-o zi cîte făceau altădată cinci sute de muncitori în același timp.

În joagăre, de cînd s-au introdus mașinile moderne, patru sute nouăzeci și nouă de muncitori din cinci sute, au fost concediați.

O mașină de fabricat cuie face lucrul a o mie cinci sute de muncitori.

În fabricile de hîrtie, 95% din mîna de lucru a fost

suprimată.

În olării, un muncitor poate acum să facă același lucru pe care-l făceau o mie de muncitori înainte de folosirea mașinilor.

Pentru încărcarea și descărcarea vapoarelor cu aparate moderne, un om poate să facă lucrul care înainte se făcea de două mii de oameni.

Un ceasornicar expert poate să fabrice 250 - 300 de ceasuri pe an cu ajutorul mașinilor; 85% din lucrul manual este astăzi suprimat”.

Ziarul *“Montreal Times”* zice: *“Cu cele mai bune mașini de astăzi, un om poate să facă anual haine de bumbac pentru 250 persoane. Un muncitor poate să producă destule țesături de lână pentru 350 de persoane; un om poate să fabrice 1.000 perechi de încălțăminte. Un om poate să producă lina necesară pentru 200 de persoane. Și cu toată această producție, mii de persoane nu-și pot câștiga haine sau pîine destulă. Trebuie să existe un mijloc de-a îndrepta această stare de lucruri, acest fel de anarhie în care trăim. Care este deci acest remediu?”*

“Topeka State Journal” zice: *“Prezentăm aici problema timpului actual care mai cere încă o soluție. Cum să unim forțele și nevoile noastre în așa fel ca să nu se piardă forțe și ca nimeni să nu ducă lipsă de ceva? Dacă această problemă va fi bine rezolvată, atunci nu vor mai fi oameni obosiți sau supramunciți, nu vor mai fi nici săraci, nici înfometati, nu va fi nimeni lipsit de cele necesare, nici vagabonzi. Soluții au fost prezentate fără număr, dar pînă în prezent nici una nu pare a fi aplicabilă fără a vătăma pe cineva, fără a pricinui o nedreptate reală sau aparentă. Omul care va aduce poporului lumina necesară asupra acestor chestiuni, va*

fi cel mai mare erou, cel mai mare binefăcător al omenirii”.

**CONCURENȚA MUNCII FEMININE
ESTE ASTĂZI UN FACTOR SERIOS**

Este bine să vedem și influența exercitată de concurența muncii femeilor în situația de astăzi. În 1880, după recensământul Statelor Unite 2.477.157 de femei erau angajate la muncă salarizată; în 1890, numărul lor era de 3.914.711; era deci o creștere de peste 50%. Femei, în mare număr invadaseră domeniul contabilității, al mașinii de scris și al stenografiei. În 1880, după recensământ 11.756 de femei erau întrebuințate la astfel de lucruri, pe când în 1890, erau 168.374. Astăzi, mai mult de 6.000.000 de femei sînt salarizate în Statele Unite.

**CONCEPȚII ȘI METODE, ÎNȚELEPTE ȘI NEÎNȚELEPTE,
PRECONIZATE DE CLASA MUNCITORE**

Totul dovedește că există lucru de prisos, și totuși armata șomerilor este mai mare ca oricînd și produce o scădere a salariilor din ce în ce mai mare. Pentru a îndrepta această stare de lucruri, s-au format uniuni muncitorești și sindicate, prin care s-au obținut îmbunătățiri; astfel multe persoane au fost ferite de asuprirea financiară a marilor acaparatori ai industriei și comerțului. Aceste sindicate muncitorești au afit părți bune cît și rele. Aceasta a făcut pe oameni să se încreadă numai în ei înșiși și în uniunile lor, pentru a ieși cu fața curată, în loc să se întoarcă spre Dumnezeu și să caute în cuvîntul Său, Biblia, calea de urmat; în adevăr, cine urmează căile lui Dumnezeu nu poate greși. Cine se lasă condus de Dumnezeu, cine este

copilul Său, primește de la El spiritul înțelepciunii; Dumnezeu îl conduce prin sfatul Său. Oamenii, în general, nu caută sfatul lui Dumnezeu; ei nu au încredere în El și nici în aproapele lor; ei sînt nemulțumiți și tulburați și din ce în ce mai egoiști și iritați.

Muncitorii au dreptate cînd cer ca binecuvîntărie și invențiile de astăzi, din zorile dimineții milenare, să fie folosite spre binele întregii omeniri și nu numai pentru profitul bogaților și a hrăpăreților, al aceluia care prin dibăcia, prevederea și prin situația lor financiară au putut să-și procure mașini, proprietăți și o bogăție suplimentară veniturilor lor zilnice. Muncitorii cred că acești favorizați n-ar trebui să oprească pentru ei tot ce pot cîștiga, ci să împartă cu generozitate toate aceste avantaje; că ei ar trebui să le dea lor o parte din bunurile ce le au, nu ca *dar* ci ca un drept; că bogații n-ar trebui să urmeze *legea concurenței egoiste*, ci să *asculte de legea divină a iubirii față de aproapele*. Ei își susțin revendicările pe baza învățăturilor Domnului nostru Isus și adeseori citează cuvintele Sale.

Muncitorii uită însă că ei cer celor bogați să facă ceea ce ei înșiși adeseori n-ar face; ei le cer să se comporte după legea iubirii față de cei mai puțin favorizați, pe cînd ei în realitate doresc să trăiască în continuare după legea egoismului. Este oare înțelept a cere de la cineva ceea ce tu însuși nu vrei să dai aproapelui tău?

Cei ce dau sfaturi uniunilor muncitorești nu dau totdeauna dovadă de bun simț. Mai bine de jumătate din sfaturile urmate au dat rezultate rele și astfel n-au fost spre avantajul celor ce ar fi trebuit să tragă folos din ele. Această stare de lucruri vine din faptul că

muncitorii se bazează numai pe forța umană ce o dă numărul și curajul; ei nu caută "înțelepciunea de sus, care este mai întâi curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire și nefățarnică"; de aceea ei nu au spiritul sau aptitudinile spiritului pe care le dă înțelepciunea și bunul simț (Iac. 3:17; 2Tim. 1:7).

**LEGEA CERERII ȘI-A OFERTEI APASĂ GREU
ASUPRA TUTUROR OAMENILOR**

Baza pe care este pus comerțul în prezent, ca toate afacerile de altfel, pentru mici și pentru mari, pentru bogați și pentru săraci, este lipsită de orice sentiment de iubire; ea este egoistă și apăsătoare față de aproapele. Produsele fabricate sînt vîndute cu prețul cel mai ridicat de către fabricanți și negustori, pe cînd ei le cumpără cu cel mai scăzut preț posibil. Valoarea adevărată a lucrurilor este rareori examinată în mod drept și de cele mai multe ori în mod egoist.

Funcționarea și aplicarea legii cererii și ofertei se îndeplinește cu o strășnicie absolută; nimeni nu i se poate sustrage și în timpul prezent, în condițiile actualei organizări sociale, nimeni nu poate modifica acțiunea acestei legi. Să presupunem că un fermier nu voiește să se supună acestei legi, care guvernează astăzi lumea și, cînd un bushel de grîu se vinde cu 60 cenți, spune de exemplu că el îl vinde cu 1 dolar, ca să-și poată plăti lucrătorii și să aibă și el beneficiu. Ce s-ar întîmpla în acest caz? El ar rămîne cu grîul nevîndut. Grîul s-ar strica, familia n-ar avea bani pentru îmbrăcăminte și lucrătorii n-ar putea fi plătiți. Apoi, fermierul nu și-ar putea ține angajamentele față de creditori și ar trebui să-și vîndă ferma și tot ce are

pentru a-și plăti datoriile.

Legea care guvernează ordinea socială de astăzi este deci legea cererii și-a ofertei, care guvernează deopotrivă, în mod absolut, toate domeniile activităților și aptitudinilor oamenilor, variind după împrejurări.

În Statele Unite, condițiile au fost mai favorabile pentru toți; salariile au fost ridicate și s-au obținut profituri mari datorită tarifelor protectoare, adoptate de Statele Unite pentru a lovi în produsele concurenței europene. Europeanii, la rîndul lor, cînd au sesizat posibilitatea de-a obține un venit mai mare, și-au investit banii în Statele Unite. De asemenea muncitorii străini, fiind mult mai bine retribuiți aici decît în țările lor, au venit în număr mare în America. Toate aceste fenomene sînt manifestările legii cererii și ofertei. Milioanele investite în industrie și căi ferate, în imobile producătoare de venituri și în produsele de primă necesitate pentru existență, toate aceste capitaluri au adus Americii o prosperitate neobișnuită. Dar acest timp de mare prosperitate a trecut, acum roata se întoarce și nimic n-o va putea opri. Viitorul, în împrejurările de astăzi, apare întunecat. Legea cererii și ofertei domnește fără milă atît asupra capitalului cît și asupra muncii. Capitalul, ca și munca, caută avantajul cel mai mare și mai bun și astfel a dat naștere concurenței, care este forma practică a legii cererii și ofertei.

CÎTEVA CUVINTE ASUPRA CONDIȚIEI ȘI SITUAȚIEI MUNCITORILOR DIN ANGLIA

Dl. Mc. Carty, într-un articol din "*Cosmopolis*", a spus: "Relele pricinuite de sărăcie și de lipsa de lucru din Anglia ar trebui să inspire mai mare teamă

poporului englez decît posibilitatea unei invazii străine. Oamenii de stat englezi n-au luat niciodată în serios această gravă chestiune și nu s-au prea ocupat de ea. Ei n-au intervenit în conflictele dintre patroni și muncitori, în greve și blocaje; ei nu s-au gîndit să remedieze această situație printr-o legislație potrivită. Orice lucru se bucură de-o atenție deosebită afară de situația și condițiile puțin strălucitoare ale poporului nostru”.

Keir Hardie, membru al Parlamentului, s-a exprimat în următoarele cuvinte: ”Uniunile și sindicatele muncitorești din Anglia sînt într-o situație foarte rea; mi-e teamă uneori că aceste organizații sînt moarte. Muncitorii și-au dat seama că, capitalismul știe să se servească de banii lui pentru a se organiza inteligent și că în acest chip reușește adeseori să fie primit cu alai de către uniunile muncitorești. Industriașii au găsit mijlocul de-ai întrece pe muncitorii lor, aceștia din urmă fiind practic fără apărare. Timp îndelungat, muncitorii n-au reușit să ducă la bun sfîrșit nici măcar o singură grevă importantă din Londra. Multe uniuni muncitorești, altădată puternice, sînt astăzi fără putere. Ca de exemplu cea a hamalilor din porturi, a căror mare grevă a nimicit în parte uniunea sau sindicatul lor, fără să aducă vreun folos nici măcar unui muncitor. Situația uniunilor muncitorești din Londra este alarmantă.

”Partidul Muncitoresc Independent e socialist. Noi vom fi mulțumiți numai atunci cînd socialismul va fi triumfat prin stabilirea socialismului municipal, național și în sfîrșit industrial. Noi știm ce vrem, și toți vrem același lucru. Nu vrem să cîștigăm socialismul prin luptă, dar dacă nu se va putea cîștiga fără luptă, vom

lupta și încă cu ultima energie. Scopul urmărit de partidul muncitoresc independent este întemeierea unei republici sau comunități industriale, care să aibă la bază naționalizarea sau socializarea țării și a capitalului întrebuițat în industrie. Socotim că dezbinările politice inevitabile ce ar surveni s-ar datora numai împotrivișilor de ordin economic.

"Salariul cel mai ridicat al lucrătorilor din Londra nu este decît 6 pence pe oră. În provincie este mai mic. Este absolut dovedit că trebuie cel puțin 3 guinee pe săptămînă unei familii de 5 persoane ca să poată trăi modest, fără lux. Puțini muncitori din Anglia primesc un asemenea salariu. Muncitorul specialist sau tehnicianul este privilegiat dacă cîștigă 2 guinee pe săptămînă tot timpul anului; și adeseori este fericit dacă cîștigă 24 șilingi, chiar dacă o treime din ei merg pentru chirie. Familiile muncitorilor celor mai bine retribuiți sînt deci forțați să lupte cu sărăcia. O scurtă perioadă de șomaj ajunge desigur ca să-i pună într-o situație foarte neplăcută. Aceasta este situația care ne aduce atîția proletari.

"Londra (care în 1897 avea 4.300.000 de locuitori) numără 60.000 de familii (300.000 de persoane) care n-au mai mult de 18 șilingi pe săptămînă pentru existență și astfel sînt mereu lipsite de cele necesare. O persoană din 8 moare într-un azil de săraci, sau în spital. O persoană din 16 a populației de astăzi a Londrei este considerată ca săracă. În fiecare zi, 43 de mii de copii merg la școală fără să fi dejunat. 30.000 de persoane n-au alt adăpost decît niște bordeie plătite cu 4 penny pe noapte sau alte locuințe întîmplătoare".

Constatăm că năzuințele muncitorilor sînt uneori tot atît de egoiste ca și cele ale capitaliștilor: atît unii

cît și alții caută propriul lor interes. Să nu urîm deci pe bogat, ci mai curînd să denunțăm și să urîm egoismul sub toate formele sale, căci el este răspunzător de situația și de relele de astăzi. Fiecare să urască egoismul, să ia hotătîrea ca, cu ajutorul Domnului să omoare zi după zi propriul său egoism și să cultive din ce în ce tot mai mult virtutea, care este iubirea, și să se conformeze chipului Fiului iubit al lui Dumnezeu, Domnul și Răscumpărătorul nostru.

Cuvintele profetice rostite de Chamberlain către muncitorii englezi: J. Chamberlain, care a fost unul din cei mai capabili oameni de Stat englezi, a primit într-o zi o delegație de muncitori fără lucru, care cereau instalarea unei fabrici municipale pentru a le da de lucru. Chamberlain îi făcu să înțeleagă că ceea ce doreau ei nu i-ar ajuta decît vremelnic; căci o asemenea fabrică ar aduce imediat o supraproducție, care ar cauza închiderea altor fabrici, luînd astfel pîinea altor muncitori:

"Marele remediu al acestei situații ar fi găsirea de noi piețe pentru desfacerea mărfurilor. Noi sîntem alungați și respinși de pe vechile piețe (piețele alimentate folosite altădată de Anglia) prin concurența străină. Pe de altă parte, anumite guverne străine nu mai voiesc să primească produsele noastre; și dacă nu vom găsi noi piețe pentru mărfurile noastre, chestiunea șomajului care este atît de gravă, va deveni încă și mai gravă. Avem serioase motive de a fi neliniștiți cu privire la complicațiile ce ar putea să se producă. Eu vă prezint lucrurile în linii generale. Cînd veți auzi că politica colonială a guvernului sau actele unuia din comandanții săi militari cu privire la expansiunea imperiului britanic este criticată, să vă aduceți aminte că nu este vorba de

o ambiție militară și guvernamentală îngustă cum s-ar putea crede; nu este vorba de agresiuni neraționale sau de cuceriri nejustificate, ci noi urmărim numai linia de conduită pe care poporul englez a păzit-o totdeauna, pentru a-și întinde piețele și legăturile sale comerciale cu țările de mare consumație din lume. Eu sînt sigur că, dacă nu urmărim politica noastră de expansiune continuă a imperiului britanic, într-un timp foarte apropiat lucrurile vor deveni mult mai serioase decît acum”.

**AGRESIUNILE ȘI CUCERIRILE NAȚIONALE,
ÎN RAPORT CU INTERESELE LOR INDUSTRIALE**

Înțegem dar pentru ce Anglia face noi cuceriri și-și întinde teritoriul. Ea nu face aceasta numai pentru că dorește altor națiuni conducători mai înțelepți și o mai bună conducere, nici chiar pentru că dorește să-și întindă teritoriul și puterea; ea procedează astfel fiindcă această potilică face parte din războiul comercial și industrial pe care Anglia este nevoită să-l susțină împotriva rivalilor săi economici, marile puteri mondiale de astăzi. Anglia cucerește națiunile nu pentru a le jefui cum făcea odinioară, ci pentru a le deservi, pentru a le acapara comerțul. În acest domeniu ea a avut mari succese și de aceea bogățiile ei sînt foarte mari și capitalurile ei sînt plasate aproape p̀retutindeni.

Franța și Italia își dau seama că, pentru a putea susține războiul comercial pe care-l duc astfel națiunile între ele, trebuie să urmeze aceeași politică ca și Anglia.

Un ziar din Washington, cu data de 9 iunie 1896, se exprima astfel: ”Consulul Statelor Unite din Dakar anunță cucerirea și anexarea orașului Tombouctou de

către Franța; acest oraș este capitala țării Djallon (la gura Nigerului) tot atât de mare și roditoare ca și Statul Penssylvania. Consulul face cu acest prilej un raport interesant asupra primejdiilor ce amenință comerțul american cu Africa, din cauza întinderii rapide a posesiunilor coloniale ale națiunilor europene. Consulul arată cum francezii au monopolizat piața comercială a coloniilor lor, lovind produsele străine cu un tarif protector de 7% din valoarea lor. În acest chip, ei au nimicuit comerțul lucrativ și prosper pe care Statele Unite începură a-l stabili în această țară. Consulul arată mai departe că, continentul african are să fie în curînd înconjurat de o barieră de tarife protectoare, căci alte națiuni nu vor întîrzia să imite Franța”.

În adevăr inima oamenilor slăbește de teama evenimentelor ce au să vină pe pămînt (în sînul societății); oamenii se pregătesc cît pot mai bine pentru a înfrunta ceea ce văd că vine. Să nu credem însă că expansiunea imperiului britanic cît și a altor imperii, precum și războiul comercial de astăzi, atât de generalizat, sînt întreprinse numai cu scopul de a procura de lucru muncitorilor britanici, italieni și francezi; aceasta ar fi o greșală mare, deoarece interesul muncitorilor este foarte secundar în toate aceste chestiuni. Aceste cuceriri au fost întreprinse pentru a permite capitaliștilor englezi și celorlalți de a găsi noi cîmpuri de exploatare, de unde să poată scoate cîștiguri enorme și *”să adune comori în zilele din urmă”* (Iac. 5:3).

RĂZBOIUL SOCIAL ȘI INDUSTRIAL DIN GERMANIA

Liebkecht, șeful partidului social-democrat în Reichstag, a vizitat Anglia în iulie 1896; el a fost interviuat și cuvintele sale, din care extragem cele ce

urmează, au fost publicate în coloanele ziarului "Daily Chronicle":

"Partidul nostru, social-democrat, este partidul cel mai puternic în parlamentul german. La ultimele alegeri am obținut 1.880.000 de voturi. Ne așteptăm la o dizolvare apropiată a Reichstagului pe chestiunea cheltuielilor enorme pe care parlamentul refuză să le voteze pentru flota de război. La viitoarele alegeri sperăm să obținem un nou milion de voturi. Dintre toate popoarele din Europa, germanii sînt cei mai sătui de militarism. Noi, socialiștii sîntem în fruntea mișcării antimilitariste".

Liebnecht a luat parte ca delegat la congresul uniunilor și sindicatelor muncitorești ținut la Londra, în iulie 1896. La acest congres s-a adoptat rezoluția următoare:

"Prezentul congres internațional al muncitorilor recunoaște că pacea între diferitele națiuni din lume este baza principală a fraternității internaționale și a progresului; ei sînt convinși că popoarele pămîntului nu doresc războiul, dar că acesta este ațîțat de rapacitatea și egoismul claselor privilegiate și conducătoare, cu singurul scop de a pune mîna pe piețele lumii întregi, în interesul lor propriu și nu în interesul muncitorilor. Congresul declară că nu există absolut diferențe între muncitorii de orice naționalitate, că dușmanii lor comuni sînt capitaliștii și marii proprietari. Singurul mijloc de a înlătura, de a suprima războaiele și de a asigura pacea este desființarea sistemului de organizare actuală a capitalismului și a marilor proprietăți funciare, care sînt cauzele directe sau indirecte ale tuturor războaielor. Din acest moment congresul își ia obligația să lupte pentru răsturnarea

acestor sisteme. Singurul mijloc de a ajunge la acest scop este socializarea sau naționalizarea mijloacelor de producție, de distribuirea și de schimbul produselor comerciale. Așteptînd ca acest program să fie înfăptuit, muncitorii voiesc ca diferendele și neînțelegerile dintre națiuni să fie reglementate pe cale de arbitraj și nu prin brutalitatea și forța armelor. Prezentul congres a adoptat mai departe principiul zilei internaționale de opt ore de lucru pentru toți muncitorii. Congresul consideră că realizarea acestei rezoluții este ceva indispensabil pentru a putea ajunge la emanciparea finală a muncitorilor”.

URIAȘII DIN ZILELE NOASTRE

O altă urmare a concurenței a fost organizarea de corporațiuni puternice în comerț și industrie. Aceste elemente sînt încă în pregătire și vor contribui la alimentarea focului cel mare care se apropie. Față de aceste mari corporațiuni, micii comercianți și industriași sînt reduși la neputință sau ruinați; ei nu pot nici vinde nici cumpăra în condiții atît de favorabile ca marile case comerciale și industriale. Din această cauză, aceste corporațiuni au văzut deschizîndu-li-se un mare cîmp de activitate și ele s-au asociat formînd combinații financiare sau trusturi. Aceste trusturi au fost organizate mai întîi cu scopul de-a împiedica distrugerea micului comerț și a micii industrii prin concurență; astăzi dimpotrivă, aceste trusturi lucrează numai în interesul capitaliștilor și industriașilor care le-au creat; și acest nou sistem de exploatare comercială și industrială se lățește pretutindeni. Statele Unite sînt în primul rînd, în acest domeniu, și dau un exemplu lumii întregi. Ziarul *"New-York World"* publică o listă de

139 trusturi (la data de 2 sept. 1836), formate în marea republică americană.

Capitalul investit în aceste trusturi citate de ziarul american, este formidabil și permite să ne dăm seama de marea putere a acestor organizații.

Iată un exemplu al puterii lor: În primăvara anului 1895 s-a format trustul legăturilor pentru ambalajul bumbacului (aceste legături sînt niște panglici de fier mat). În acel moment, prețul acestor legături era cu 70 cenți o sută. Anul următor, trustul hotărî să scoată un câștig mai mare și-a urcat prețul la 1,40 dolari sută; această urcare a intervenit exact cînd trebuia ambalat bumbacul, așa că nu mai era timp pentru a se apela la concurența străină.

Nu toate trusturile au abuzat de puterea lor în aceeași măsură. Se poate că nu toate au avut ocazii favorabile pentru a exercita o exploatare abuzivă și lacomă asupra publicului; totuși este sigur că aceste uriașe corporațiuni constituie o mare primejdie pentru masele populare. Oricine știe că un individ este de temut cînd este puternic și egoist; dar aceste trusturi "uriașe" sînt cu atît mai de temut, cu cît puterea și influența lor este mai mare decît a indivizilor singuratici, și afară de aceasta, ele nu au nici-o conștiință. Un proverb zice: "Corporațiunile n-au suflet".

BENEFICIILE TRUSTURILOR

Un articol din ziarul "Pittsburg Post", referindu-se la beneficiile trusturilor, se exprimă astfel:

New-York, 5 sept. 1986: "Administratorii trustului "Standard Oil Co." s-au reunit astăzi și au hotărît că dividendele trimestriale vor fi plătite la 15 decembrie;

acestea s-ar urca la 3 dolari de acțiune cu un dividend adițional de 2 dolari la acțiune. Emisiunea totală a acțiunilor primite a lui "Standard Oil Co." se urcă la 97.250.000 dolari. În cursul anului care s-a încheiat, el a distribuit dividende care se urcă la 31 la sută din capitalul-acțiune, iar totalul dividendelor distribuite se urcă la 30.149.500 dolari. În aceeași perioadă, compania rafinărilor americane de zahăr, numită și trustul zahărului, a distribuit 7.023.920 dolari în dividende. În afară de aceste dividende acționare, acest trust posedă un surplus sau o rezervă netă în zahăr brut, în conturi și bani lichizi în casă, care se urcă cam la 30.000.000 dolari".

Aceiași ziar mai relatează următoarele: "Trustul cuielor de sîrmă a fost probabil una din cele mai nedrepte combinații financiare ce s-a văzut în Statele Unite; procedeele lor formau un adevărat jaf al banului public. Acest trust călca pe față legea; ruina, corupea sau zdrobea pe concurenții săi; el acapara comerțul acestei industrii și-l exploata într-un mod nedrept și abuziv. Ei au urcat prețurile de la 200 la 300% și astfel au putut să distribuie acționarilor dividende cu milioanele. Este sigur că în aceste asociații nu există anarhie. Într-adevăr, mai degrabă sînt anarhiști cei care protestează împotriva acestui fel de hoții și călcări de lege".

Iată o informație potrivită a fi amintită aici: "Fostul guvernator D. R. Francis, secretar la departamentul internelor a adresat următoarea scrisoare unui mic grup de indivizi, partizani convinși ai etalonului aur, care au organizat un banchet la hotelul din Midland, la Kansas City, în 26 noiembrie 1896:

Departamentul Internelor. Washington D. C.

19 noiembrie 1896

"Domnilor, am primit invitația dvs. pentru 25 curent. Regret că nu pot lua parte la această serbare a victoriei monetare... Dacă nu se va interveni legal pentru a limita influența crescîndă a bogăției, a trusturilor și-a altor combinații asemănătoare, vor avea loc răscoale populare încă înainte de sfîrșitul acestui secol, răscoale care vor amenința cu o gravă primejdie instituțiile noastre."

Este sigur că trusturile și alte asociații de acest fel se folosesc de procedee cu totul nedrepte și nemaiauzite pentru a zdrobi și nimici fără milă orice concurență.

TRUSTURILE DIN ANGLIA

Extragem cele ce urmează din ziarul "*London Spectator*" pentru a arăta că trusturile nu sînt un lucru exclusiv american:

"Trusturile încep a se introduce în diferite ramuri ale comerțului în Anglia. Există astăzi un trust al cărui centru social este la Birmingham; acesta a acaparat întreg comerțul de paturi de metal din Marea Britanie. Această combinație este atît de bine organizată încît este imposibil ca cineva, care nu face parte din corporație, să întreprindă o fabricație independentă de paturi de fier sau de bronz".

Aceste trusturi au capitaluri de sute de milioane de dolari; ele sînt adevărați "uriași". Dacă în acest domeniu lucrurile vor progresa în viitor cum au progresat în ultimii ani, trusturile vor ajunge să guverneze lumea cu formidabila pîrghie a finanței. Ele vor avea în curînd puterea de a fixa în mod arbitrar

prețul mărfurilor din lumea întreagă și de asemenea și salariile muncitorilor, fiindcă ele vor fi principalii lor patroni.

Aceste corporații uriașe asupraș presupesc astăzi omenirea întocmai așa cum adevărații uriași asupraș oamenii în zilele lui Noe. Acești uriași, ne spun Scripturile, erau "oamenii cu renume", oameni mai capabili decât oamenii care făceau parte din rasa decăzută a lui Adam. Ei erau o rasă hibridă, provenind din unirea îngerilor căzuți cu fiicele oamenilor. Acești îngeri căzuți au infuzionat o nouă vitalitate urmașilor lor.

Când oamenii ajung la sfârșitul mijloacelor lor și nu mai știu ce să facă, atunci intervine Dumnezeu. Uriașii ce existau înainte de potop au fost nimiciți de apele potopului; tot astfel aceste trusturi, acești uriași vor fi în potopul focului care va veni în curând, în focul geloziei sau mâniei lui Iehova, care se aprinde deja; el va fi "*un timp de strîmtorare cum n-a mai fost de când sînt neamurile*"; el va fi focul care va mistui pe toți uriașii desfrîului și egoismului. Aceste trusturi vor cădea și nu se vor mai ridica niciodată (Is. 26:13, 14; Zah. 3:8,9).

ROBIE BARBARĂ ȘI ROBIE CIVILIZATĂ

Să comparăm un moment trecutul cu prezentul și viitorul, în ceea ce privește cererea și oferta lucrului. Abia în veacul din urmă a încetat traficul de sclavi și a fost desființat sclavajul. Era o vreme când negoțul cu sclavi se practica pretutindeni, dar încetul cu încetul sclavajul s-a transformat în iobăgie, atât în Europa cât și în Asia. Sclavajul din coloniile britanice n-a fost desființat de loc înainte de 1838. Guvernul a plătit proprietarilor de sclavi, ca despăgubire, suma de 20.000.000 lire sau aproape 100.000.000 dolari. Franța

a desființat sclavajul în coloniile sale în anul 1848. În Statele Unite, el a fost desființat numai în 1863. Cuvîntul și condeii creștinilor a contribuit mult la desființarea sclavajului. Pe de altă parte, e de notat că schimbarea condițiilor de lucru i-a făcut pe oameni să-și modifice ideile în acest domeniu. Despăgubirile plătite proprietarilor de sclavi îi ajută să primească mai ușor noua ordine de lucruri.

Sclavia a murit de moarte naturală sub egoismul modern al sistemului competitiv susținut de invențiile mecanice și de creșterea populației. Chiar dacă lăsăm la o parte considerațiunile morale și religioase, vedem că astăzi ar fi imposibil a practica sclavia în țările civilizate și populate, pentru că n-ar fi nici un avantaj din aceasta, deoarece: 1. mașinile au înlocuit într-o mare măsură mîna de lucru; 2. un lucrător inteligent poate să facă un lucru mai bun și mai mare decît unul mai puțin inteligent; 3. lucrul sclavilor, pentru care ei ar trebui să fie instruiți și educați, ar costa mai mult decît al celor liberi. Sclavii cei mai inteligenți și mai destoinici, ar fi mai greu de cîrmuit și de întrebuițat în mod util decît lucrătorii numiți liberi, dar din necesitate legați de mîini și de picioare.

OAMENII SÎNT PRINȘI ÎNTRE DOUĂ PIETRE DE MOARĂ

Oamenii își dau tot mai bine seama că în ordinea lucrurilor de astăzi, ei sînt prinși între două pietre de moară, care-i vor zdrobi și reduce la o adevărată sclavie, dacă nu se iau măsuri față de această stare de lucruri. Iată situația omenirii de astăzi: nevoile oamenilor sînt pîrghia care împing masele populare între două pietre de moară. Piatra dedesupt este formată din legea neînduplecată a cererii și ofertei, care

împinge fără încetare populația inteligentă și din ce în ce mai numeroasă către piatra deasupra, formată din egoismul organizat, avînd la dispoziția sa, ca putere motrice sclavii mecanici (mașinile) și pe lângă aceasta, ajutorul angrenajelor, scriptelor și pîrghiilor trusturilor și-ale altor combinații financiare de acaparare. Pentru a da un exemplu de strivire a oamenilor între aceste două pietre de moară, vom spune că la Londra se află 938.293 de săraci, 316.834 foarte săraci și 37.610 de persoane lipsite de tot, un total de 1.292.737 de persoane, sau aproape o treime din populația celui mai mare oraș din lume, care trăiesc în sărăcie. Rapoartele oficiale ale Scoției ne spun că o treime din familiile scoțiene trăiesc într-o singură odaie și că mai bine de două treimi nu au decît două odăi. La New York, pe timpul unei ierni aspre, 21.000 de persoane au fost aruncate în stradă pentru că nu și-au plătit chiria. Într-un singur an, 3800 de persoane au fost înmormîntate în țarina olarului sau cimitirul săracului; acești indivizi erau prea săraci pentru a trăi sau pentru a muri cum se cuvine. E de notat că tocmai în acest oraș se găsesc mii de milionari.

În toate orașele mari sînt oameni care-și cîștigă pîinea cu sudoarea feței lor; care muncesc din greu și trebuie să fie ocupați multe ore, muncind mai mult decît niște sclavi, pentru a-și putea cîștiga pîinea cea de toate zilele.

Cu privire la aceasta, un ziar din Pittsburg, "*Presbyterian Banner*", scrie: "Un anumit fel de exploatare peste măsură a fost importat în Statele Unite, aducînd blestemul cu ea. Acest soi de lucru cuprinde nu numai confecționarea hainelor, ci și a altor specialități care depind de anumiți intermediari sau

samsari. Aceștia se angajează să pregătească pentru comercianți mărfuri la un anumit preț; se înțelege, acest preț este destul de mic pentru ca marele public să fie atras de prețul mărfii și pentru ca negustorul și samsarul să aibă câștigurile lor. Cine suferă și suportă efectele acestei combinații? Se înțelege de la sine că muncitorii!

Lucrătorul care confecționează pantalonii de vară primește zece cenți de pereche; pentru a putea face șase perechi, el trebuie să muncească cam optsprezece ore. Mantalele sînt făcute de 15 persoane, fiecare avînd partea sa specială. Pentru a confecționa o duzină de pantaloni de lucru se plătesc șasezeci de cenți. Acestea sînt numai cîteva exemple. Persoanele care cunosc croitoria știu ce înseamnă acest lucru.

O asemenea stare de lucruri are firește o contra lovitură inevitabilă și uneori cel nevinovat sau neglijent trebuie să sufere împreună cu cel vinovat. Adeseori aceste îmbrăcăminte sînt confecționate în cele mai rele condiții igienice; acest lucru se face uneori în camere nedemne de a fi ocupate de oameni și pline de germenii bolilor. La Chicago, un vizitator a văzut de curînd, într-o cameră, patru persoane care făceau mantale; toți patru sufereau de scarlatină; în alt loc a găsit un copil mort de această boală în camera unde se lucra. Astfel, fără îndoială, contagiunea trebuia să se răspîndească”.

Ziarul "*Harrisburg Patriot*", vorbind despre muncitorii fără de lucru, zice: "La Boston sînt 10.000 de muncitori fără lucru, la Worcester 7.000 și tot atîția la New Haven, 9.000 la Providence, 100.000 la New York, 16.000 la Utica, care este un orașel; la Paterson, N.J., jumătate din locuitori sînt șomeri; 15.000 de muncitori

neocupați sînt în Filadelfia, 10.000 la Baltimore, 3.000 la Wheeling, 6.000 la Cincinnati, 8.000 la Cleveland, 4.000 la Columbus, 5.000 la Indianapolis, 2.500 la Terre Haute, 200.000 la Chicago, 25.000 la Detroit, 20.000 la Milwaukee, 6.000 la Minneapolis, 80.000 la St. Louis, 2.000 la St. Joseph, tot atîția la Ohama, 5.000 la Butte City și 15.000 la San Francisco”.

Ziarul *“The Coming Nation”* scrie: *“Ce vom face cu acești muncitori fără de lucru? Dacă prețul mărfurilor a scăzut, aceasta nu le va procura de lucru. Nu există șantiere deschise pentru ei, căci fabricile sînt ticsite de muncitori. Ne întrebăm serios, ce să facem cu ei? Fermierii experimentați dau faliment; care ar fi deci speranța acestor oameni, chiar dacă li s-ar da să cultive pămîntul? Oamenii în această situație sînt din ce în ce mai numeroși; ei se numără cu milioanele...”*

“Francezii au făcut odinioară o experiență teribilă și mare în acest domeniu; regalitatea coruptă și partizanii ei n-au voit să audă nimic și-a venit revoluția. Vrem noi să ascultăm aceste avertismente serioase, sau mai bine vrem să lăsăm lucrurile în voia întîmplărilor, pînă în momentul cînd cele cinci sau șase milioane de indivizi vor cere pîne sau arme? Cînd vor veni tulburările în Statele Unite, ele vor atinge o intensitate înspăimîntătoare din cauza condițiilor sociale ce există în această țară de un veac încoace. Dragostea de libertate a devenit puternică; ea a fost alimentată de ura religiilor, tiranilor și asupritorilor”.

**STAREA DE LUCRURI ESTE UNIVERSALĂ
NICI O PUTERE OMENEASCĂ NU O POATE ÎNDREPTA**

Această stare de lucruri nu există numai în America și Europa; în adevăr, timp de veacuri, milioane de

locuitori din Asia n-au cunoscut alte condiții de existență. O doamnă americană, misionară în India, a avut inima sfîșiată de durere cînd a fost întrebată de localnici, dacă este adevărat că oamenii din țara sa puteau să mănînce pîine să se sature, de trei ori pe zi. Ea povestea că în India cea mai mare parte din populație mănîncă rareori ca să se sature. Locotenentul guvernator din Bengal, India, spunea nu de mult: "Jumătate populația din agricultura noastră nu știe ce înseamnă să mănînci cînd ți-e foame".

Cultivatorii de pămînt n-au ce mînca, nici strictul necesar, căci înainte de toate trebuie plătite impozitele. Zece milioane de hinduși sînt ocupați cu țesutul de mînă al materiilor de bumbac. Astăzi, mașinile de pe litoral le-au distrus industria și nu le-a mai rămas ca ocupație decît agricultura, în asprele condiții amintite mai sus.

În sudul Africii, în epoca febrei aurului sud-african, milioane de dolari au fost plasate și investite în minele de aur; cu toate acestea, vremile sînt foarte aspre pentru mulți din cei ce s-au lansat în această mișcare și mulți dintre ei, educați și instruiți, sînt printre cei mai rău favorizați de soartă. Iată în această privință un extras dintr-un ziar din Natal (Africa de Sud):

"Cine nu a ajuns în contact direct cu imigranții europeni, care caută de lucru, nu poate să-și facă o idee despre lipsa în care trăiesc acești oameni la Durban. E totuși o mîngăiere cînd vezi că, comitetul comunal înțelege că are o datorie de împlinit față de nenorociții care au venit în această țară. Săptămîna aceasta am fost informați de D. R. Jameson, neobositul filantrop, că comitetul va procura de lucru la cincizeci de oameni.

Este dureros să vezi că oamenii, care înainte erau fie studenți în teologie, fie meseriași iscușiți, sînt siliți astăzi să primească mizerabila sumă de 3 fr. (75 cenți) pe zi, ce le-o dă acest comitet pentru a merge să mînuiască lopata, pe arșiță dogorîtoare timp de opt ore pe zi”.

Oare oamenii inteligenți nu văd că piatra de moară deasupra se apropie în mod neliniștitor de cea dedesupt? Nu văd ei că masele populare, care trebuie să stea între aceste două pietre, sînt greu apăsate și asuprite de o aspră concurență? Această situație va merge din rău în mai rău. Oare inimile generoase nu vor căuta să schimbe această stare de lucruri?

Cea mai mare parte din cei ce posedă oarecare bogăție sau inteligență sînt atît de ocupați cu adunarea banilor, încît nu-și dau seama de starea lucrurilor de astăzi. Auzind însă vaietele oamenilor mai puțin favorizați decît ei, dau bani, adeseori cu inimă largă, pentru a-i ajuta pe cei lipsiți; dar numărul nenorociților crește mereu și mulți cred că situația acestora este fără speranță. Cei mai favorizați se obișnuiesc să privească cu nepăsare suferințele altora și se dedau plăcerilor și îmbuibărilor fără nici o îngrădire. Ei se bucură de privilegiile lor și uită cu totul de mizeriile ce-i înconjoară.

Este clar că nici o putere omenească nu poate schimba ordinea socială din prezent; numai Dumnezeu va putea face aceasta prin puterea Sa și după planul arătat mai dinainte în Sfintele Scripturi. El va schimba, în curînd, toate lucrurile și va așeza o nouă ordine socială, perfectă, întemeiată pe iubire și dreptate și nu pe egoism. Pentru a stabili domnia dreptății, ordinea socială din prezent trebuie să fie răsturnată complet.

Vinul nou nu va fi pus în burdufuri vechi; nici nu se va pune un petic nou pe o haină veche.

Noi trebuie să compătimim cu cei bogați ca și cu cei săraci și să ne rugăm lui Dumnezeu cum ne-a învățat Isus: *"Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ"*. Această rugăciune trebuie s-o adresăm lui Dumnezeu chiar dacă Împărăția lui Hristos trebuie să se stabilească în *"focul mîniei lui Dumnezeu"*, foc ale cărui elemente le vedem pregătindu-se.

OCHII MEI VĂD DEJA A DOMNULUI SOSIRE

Ochii mei văd deja a Domnului meu sosire,
Deja se simțește că El vine cu mînie.
Văd, în a Sa mîină, flăcărînd marea sabie;
Domnul s-apropie.

Văd judecata Lui cum cutreieră pămîntul,
Gemitul și semnul renașterii prevestind-o.
Judecata dreaptă, prin cari se dărîmă tronuri,
Domnul s-apropie.

Vremile păgîne au trecut pentru vecie;
Cu ele vor trece și jalea și păcatele.
Vezi Leul lui Iuda are sabia în mîină,
Domnul s-apropie.

A șaptea trîmbiță, sunînd, El nu pierde lupta.
Va cerne inimi, judecînd în al Său tron sfînt.
Desfătează-te suflete și laudă-l gură,
Domnul s-apropie.

CAPITOLUL VIII

STRIGĂTUL SECERĂTORILOR

Elementele conservatoare ale societății - Țăranii și fermierii - Condițiile noi din creștinătate - Agitația claselor agricole - Cauzele ei - Influența etalonului aur și etalonului argint - Precizările Bibliei se împlinesc - Toate acestea contribuie la pregătirea bătăliei celei mari

"Nici argintul, nici aurul lor nu va putea să-i scape, în ziua mâniei lui Iehova." - Țefania 1:18.

Cititorul chibzuit, care cunoaște istoria, va urmări cu interes subiectul nostru; el va observa temeinicia faptelor prezentate și logica concluziilor, deși ar putea să se îndoiască în ceea ce privește deznodământul final. El își poate zice: "Autorul uită că atât în țările civilizate cât și în cele mai puțin civilizate există un element social dominant, extrem de conservator și care a fost totdeauna fondul, reazemul societății - *țăranul...*" Dar nu, noi n-am uitat acest lucru și recunoaștem importanța lui. Aruncînd o privire în trecut, vedem că Europa ar fi trecut de multe ori prin lupte grele și revoluții, dacă nu era acest element foarte conservator. Marile zguduirii din Franța au fost cauzate și duse la îndeplinire de clasa muncitoare din marile orașe, și numai țăranul conservator a adus iarăși liniștea și pacea în țară. Nu este greu să descoperim cauzele acestei stări de lucruri: (1) Viața țăranului are mai puțină excitare și frământare socială. (2) Mîntea lui este mai puțin atrasă de

avantajele bogăției, ambiția sa pentru bogăție și lux fiind ca și adormită. (3) El este mai mult sau mai puțin legat de pământ, știe că depinde numai de el și are încredere că natura îi va răsplăti întotdeauna munca. 4. Avînd educație puțină, spiritul său este mai puțin dezvoltat și energic. Ca rezultat al acestor lucruri, lumea agricolă a fost dată totdeauna ca pildă de prosperitate, de cumpătare și de mulțumire.

În cursul ultimilor treizeci de ani s-a produs o minunată schimbare în condițiile de existență ale țăranilor, în multe privințe spre avantajul lor. Țăranii din Statele Unite, din Canada și din Marea Britanie, au o situație cu totul deosebită de situația țăranilor din alte țări; ei nu sînt nici șerbi, nici întunecați, nici mărginiți, ci dimpotrivă, inteligenți, chiar foarte inteligenți. Războiul civil din Statele Unite a pus pe țărani în legătură cu toate clasele societății și cu emigranții din toate colțurile lumii; aceasta le-a dat un fel de educație și anumite cunoștințe, care i-a ajutat să înțeleagă lucrurile și împrejurările. Ideile țăranilor s-au îmbogățit mai mult decît în veșnica monotonie a veacurilor trecute și au ajuns astfel să cunoască sentimentele, viața și ambițiile care animă viața orașelor. Instruirea publică și înmulțirea literaturii, îndeosebi a ziarelor, a ajutat mult la dezvoltarea țăranilor americani; ei au ajuns astfel să alimenteze complet cele 90 de milioane de locuitori ai Statelor Unite și, în plus, să furnizeze anual altor țări produse agricole în valoare de 800 milioane dolari. Această stare de lucruri a contribuit foarte mult la prosperitatea țăranilor din republica americană, dar de la 1874 lucrurile s-au schimbat; odată cu prosperitatea a venit confortul; țăranii doriră apoi bogăția și luxul și astfel au devenit cu totul nemulțumiți

de situația lor, care era, în toate privințele, mult mai bună decât a țăranilor din alte părți ale lumii.

La acea epocă, războiul franco-german (de la 1870) făcea încă să se simtă o influență asemănătoare la poporul francez și german, deși mai puțin pronunțată; deșteptarea lor în acest domeniu se făcu într-un mod deosebit. Ura dintre francezii învinși și germanii învingători dăinuia încă așa că și unii și alții (ca și italienii, austriecii și rușii) au stabilit serviciul militar obligatoriu pentru toți. La aceste popoare, orice tânăr a fost obligat să primească o instrucție militară, să se supună disciplinei armatei și să aibă contact cu camarazii săi de serviciu. Această educație a fost în unele privințe foarte folositoare, căci în afară de serviciul propriu-zis, ei trebuiră să consacre anumite ore pentru studiul cărților de instruire. Menținerea acestor armate permanente părea să fie o mare crimă fața de popoarele acestor diferite națiuni; în acest scop se luau din activitatea civilă și gospodărescă oameni pentru o perioadă de 1-3 ani; totuși, la urmă s-a constatat că a rezultat și ceva bun din aceasta, căci orice soldat se instruia și se dezvolta. Astfel, aceste diferite națiuni se deșteptară, desfășurară o energie activă și avură noi ambiții. Toate aceste lucruri dădură acestor oameni gustul luxului, al confortului și al bogățiilor; în mintea multora se născuseră ambiții contrare cu realitățile vieții, s-a ajuns astfel la dezamăgiri amare și la o nemulțumire din ce în ce mai mare și mai generală...

Agricultorii americani n-au ajuns decât cu greu la un oarecare confort și ușurință. Prețul produselor lor a crescut întrucîtva, cei drept, dar ei au trebuit să-și procure mașini și unelte costisitoare; de altfel prețurile

produselor agricole au suferit o schimbare continuă, care a pricinuit o mare pagubă țăranilor.

Agricultorii din Europa au fost într-o situație mai rea decît cei din America, căci cea mai mare parte nu sînt proprietari și trebuie să plătească dări grele; pe de altă parte, culturile lor sînt mai puțin importante. Fermierul (țăranul) european are încă și mai puține înlesniri de a-și procura mașini agricole. Pentru aceste diferite motive, el nu poate suporta scăderea prețurilor și nici nu poate să-și acopere acest neajuns printr-o producție mai mare. El a suferit deci, în general, mai mult decît fermierul american din cauza acestei stări de lucruri.

Filozofii, oamenii de stat și de știință au studiat cauzele scăderii prețului la grîu și au ajuns la concluzia că această stare de lucruri se datorează *supraproducției*; acești oameni s-au oprit aici crezînd că au găsit tot adevărul acestui lucru. Totuși, cîteva persoane au studiat lucrurile mai temeinic și-au examinat statisticile, ele și-au dat seama că *aprovizionările cu grîu ale diferitelor națiuni nu sînt suficiente pentru a face față nevoilor anilor următori*. Numai o foarte mică rezervă de grîu există pentru a trece de la un an la altul. Pămîntul nu poate produce mai mult grîu decît pentru necesitatea anuală a lumii.

Iată, în bușeli, tabloul producției de grîu în principalele țări străine, așa cum a fost publicat de către d-l Lindblom, membru al camerei de comerț din Chicago, care a făcut un studiu amănunțit pe această temă (în 1895):

	1893	1883
Anglia	53.000.000	76.000.000
Franța	277.000.000	286.000.000

Rusia	252.000.000	273.000.000
Statele Unite	396.000.000	421.000.000
Germania	116.000.000	94.000.000
Italia	119.000.000	128.000.000
India	<u>226.000.000</u>	<u>287.000.000</u>
Total.	1.479.000.000	1.565.000.000

Din acest tablou se poate vedea că în 1893 principalele țări producătoare de grâu au produs cu 86.000.000 bu. mai puțin decât înainte cu zece ani, în vreme ce după alte date, Argentina n-a produs decât cu 60.000.000 bu. mai mult în același an. În 1871, Marea Britanie a produs mai bine de 116.000.000 bu.. În anul precedent și următor lui 1871, recolta a fost de 105.000.000 bu. adică o medie de 109.000.000 bu. în acești trei ani. Astăzi, dimpotrivă, după datele corespondentului Camerei de comerț din Londra, recolta totală de grâu abia depășește 48.000.000 bu.

"Dacă întradevăr Statele Unite ar fi fost înlocuite de țările concurente în producția grâului, *ele ar fi exportat mai puțin grâu ca înainte în Europa*, dar în 1890 și înainte ele exportară în medie 119.000.000 bu., iar în 1891, din contră, ele exportară 225.000.000 bu., în 1892, 191.000.000 bu.; în 1893, 193.000.000 bu. și 1894, 164.000.000 bu.; nu pare deci că Statele Unite au păstrat grâul lor pentru ele atunci când alte țări l-au exportat pe al lor.

Faptele arată contariul și departamentul agriculturii din Washington a arătat precis că, în martie 1895. rezervele de grâu ale agricultorilor americani erau *foarte slabe*. Știm că Australia a exportat 13.500.000 bu. în 1893; cu zece ani înainte, exportul ei de grâu era de 23.800.000 bu., adică o cifră cu mult superioară exportului din 1893 iar în 1894 și 1895 ea a importat grâu din America".

Oricare ar fi cauzele scăderii prețurilor la grâu este sigur că țărani, cultivând această cereală, au fost încercați atât în Europa cât și în America. (E posibil că urcarea temporară a prețului grâului, care s-a produs în ultimii trei ani, se datorează faptului că țărani, văzând ieftinirea grâului, au cultivat mai mult ovăz, porumb și orez). Mulți fermieri au făcut datorii pentru a-și procura mașini agricole; alții trebuie să împrumute sume mari pentru a-și cumpăra ferme; nici unii nici alții nu pot face față angajamentelor lor financiare, nici chiar în anii buni. Toți protestează cu energie împotriva pretențiilor creditorilor lor ipotecari și uneori, pe nedrept, împotriva taxelor de transport pe căile ferate. Agricultorii europeni fac apel către guvernele lor, ca să obțină tarife dunărene protectoare contra grâului străin, pentru ca să-și poată urca prețul și astfel să facă față cheltuielilor de producție și de cultură. Ei pretind, și nu fără teme, că 50 sau 60 de cenți pentru un bușel de grâu este un preț inferior costului și prin urmare dăunător pentru agricultor.

Aceste fapte ne îndreaptă atenția asupra unei profeții însemnate cu privire la ultimele zile ale vârstei evanghelice (Iac. 5:1-9). După ce ne atrage atenția asupra timpului prezent și asupra mării îngrămădiri de bogății din epoca noastră, după ce susține că această stare de lucruri va aduce un timp de mare strîmtorare, apostolul arată cauza imediată a acestei strîmtorări; el ne spune că ea vine din răzvrătirea unuia din elementele conservatoare ale societății, adică a țărănilor. El pare să arate starea de astăzi a agricultorilor și ne spune că această stare se datorează unei înșelăciuni vizibile; el zice:

"Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat țărinele

voastre (ale bogaților), și pe care i-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătul secerătorilor a ajuns la urechile Domnului Oștirilor" (Iac. 5:4).

În capitolul precedent, am văzut că muncitorii și meseriașii diferitelor industrii și în general muncitorii din orașe suferă deja într-o mare măsură și că suferințele lor vin mai ales din *teama* de a vedea situația lor agravându-se zi cu zi prin înmulțirea cunoștinței invențiilor, fabricării noilor mașini și prin creșterea populației în condițiile sociale de astăzi. Chiar și țăranul trebuie să lupte împotriva tuturor acestor influențe defavorabile; afară de aceasta, el este victima unei *înșelăciuni*, care îi face o mare nedreptate în timp ce muncitorilor din diferitele industrii le aduce avantaje.

Dacă cercetăm de aproape realitatea și faptele, aflăm că muncitorii în general, și chiar muncitorii agricoli, nu sînt păgubiți în privința salariului de către patronii lor în aceste "zile din urmă", adică la sfîrșitul epocii prezente. Dimpotrivă, constatăm că legile sînt mai echitabile decît în trecut; ele apără pe muncitor. Acesta are dreptul de a sechestra și de a vinde bunurile patronului său; el are dreptul de a fi plătit înaintea tuturor creditorilor patronului său. Noi credem că profeția lui Iacob se referă mai cu seamă la agricultori în general. Ei sînt aceia care produc hrana pentru lume, ei sînt "secerătorii" (Iac. 5:4). Trebuie deci să vedem dacă nu cumva această clasă de lucrători a fost păgubită de beneficiile și cîștigurile ei legitime, prin anumite viclenii sau măsuri legislative care o despuieară pe cale legală, în folosul clasei bogate. Noi credem că profeția s-a îndeplinit în demonetizarea legală a argintului și instituirea monometalismului cu etalon aur.

Noi nu susținem că argintul își va lua locul pe

care-l ocupa odinioară ca unitate monetară în lume și nici nu credem că argintul este un remediu universal pentru a preveni timpul de strîmtorare; dimpotrivă sîntem convinși că profeția lui Iacob este adevărată și că *argintul nu-și va mai lua puterea ca etalon monetar*. Dorim să arătăm împlinirea acestei profeții și să facem ca fiecare să tragă folos din învățămintele ei asupra stărilor de astăzi și a timpurilor de strîmtorare care vor veni peste lumea întregă.

Demonetizarea argintului de către țările creștine a fost făcută cu scopul de a aduce mari cîștiguri anumitor clase ale societății în paguba altei clase, în paguba țaranului. Această demonetizare *pricinuieste pierderi* cultivatorilor de grîu, de orez și de bumbac pentru că ei trebuie să-și vîndă produsele în concurență cu cei din alte țări, al căror sistem monetar are ca bază etalonul argint. Ca urmare, ei își vînd mărfurile pe același preț de argint ca și concurenții lor, dar argintul fiind depreciat în creștinătate, ei vînd pe un preț foarte mic determinat de schimbul asupra argintului. Dimpotrivă, tot acești cultivatori trebuie să-și plătească pămîntul, contractele de închiriere de vite, îmbrăcămintea, lucrătorii și interesele ipotecare pe baza etalonului aur, a cărui valoare este *foarte ridicată* în raport cu argintul. Dacă acești oameni sînt plătiți pe baza argintului și dacă, în schimb, ei trebuie să plătească aceeași sumă nominală pe baza etalonului aur, ei pierd jumătate dacă valoarea aurului este de două ori mai mare decît valoarea argintului. În 1873, înainte de a fi argintul demonetizat de națiunile creștine, un dolar argint valora cu zece cenți mai mult decît un dolar aur. Astăzi, dimpotrivă, numai din cauza adoptării legale a etalonului aur, trebuie doi

dolari argint pentru a avea valoarea unui dolar aur, și aceasta din punct de vedere a valorii efective a argintului, neținând seama de valoarea arbitrară și nominală a argintului monedă, pe care Statul a fixat-o exact ca și când ar fi vorba de bilete de bancă. Schimbarea intervenită poate fi considerată fie ca o scumpire a aurului care și-ar fi dublat valoarea, fie ca o scădere a dolarului argint care s-ar fi micșorat cu jumătate. Că acest fenomen poate fi exprimat în aceste două moduri este puțin important, faptul rămîne același. Iată un exemplu practic despre influența monometalismului asupra prețului efectiv al grîului:

În 1872 un bușel de grîu costa, în monedă de argint, 1,51 dolari și în monedă de aur 15,54 dolari; în 1878 un bușel costa, în monedă de argint 1,34 dolarie și în monedă de aur 1,19 dolari; în 1894 un bușel costa, în monedă de argint 1,24 dolari și în monedă de aur 0,61 dolari.

Valoarea grîului n-a scăzut deci în mod considerabil în țările care au încă etalonul argint; deprecierea, sau scăderea prețului, s-a făcut simțită în țările cu etalonul aur, în creștinătate. Anglia este principalul cumpărător de grîu; ea îl cumpără firește de acolo de unde-l cumpără mai ieftin. Schimbînd un dolar aur, ea obține doi dolari argint la cursul actual al acestui metal. Această țară poate deci să cumpere astăzi de două ori mai mult grîu în India (care au încă etalonul argint) decît pe timpul cînd nu era demonetizat în Anglia. Astfel, s-a întîmplat că prețul grîului în argint a scăzut puțin dar prețul în aur al aceluiași produs a scăzut mai mult din cauza deprecierei argintului. Pentru același motiv, producătorii de orez și de bumbac din Statele Unite au suferit mari pagube. De fapt, orezul și

bumbacul provin din țările cu etalonul argint și pot fi cumpărate de țările cu etalonul aur pe baza jumătății prețului primit înaintea demonetizării argintului.

Care clase ale societății trag foloase din această demonetizare a argintului? Răspundem: (1) Îndeosebi bancherii, împrumutătorii, creditorii ipotecari, căci fiecare dolar din avutul lor și-a dublat valoarea și tot așa și dobânda banilor lor, deoarece cu aceste sume ei pot cumpăra de două ori mai multe lucruri necesare vieții și luxului. (2) Toți care au salarii fixe, cum sînt funcționarii, angajații și toți lucrătorii salariați. Dacă primesc zece dolari pe săptămînă, pe zi sau pe oră, ei vor putea cumpăra de două ori mai mult bumbac, lînă, grâu, etc., decît înainte și prin urmare de două ori mai multe produse derivate din aceste materii prime... Primii, care au aflat cauzele primejdiei și strîmtorării lor și care au suferit pierderi sînt țărani din Statele Unite.

Astăzi, situația creată prin demonetizarea argintului nu se mai poate îndrepta și acest metal nu va mai dobîndi niciodată valoarea pe care o avea înainte de 1873. În zilele noastre, soluționarea acestei probleme nu depinde de agricultori, căci dacă ei formează clasa cea mai numeroasă a societății, ei totuși nu formează majoritatea voturilor, iar celelalte clase ale populației toate au un interes prea direct și egoist la menținerea acestei situații... Dacă situația lor a fost ușurată prin foametea și plăgile din Indii, aceasta n-a fost decît trecător (un an) pentru a fi apoi mai apăsați și a încerca și mai mult răbdarea celei mai străduitoare și conservatoare clase. Aceasta este mai mult o pregătire a timpului de strîmtorare din ziua cea mare a răzbunării.

Cum s-a produs demonetizarea argintului? Cine

avea interesul să aducă o atare catastrofă? Aceasta a fost opera financiarilor. Este interesul lor de a manevra, a manipula, a îngriji finanța și banul, întocmai cum este treaba țăranului de a-și exploata ferma. Financiarii englezi sînt în fruntea finanței mondiale căci, în acest domeniu, ei au fost mai mult timp în afaceri decît alți financiarî și le-au studiat mai temeinic.

Demonetizarea argintului a luat naștere în Anglia de multă vreme. Financiarii și oamenii de stat englezi au vazut din vreme că prosperitatea Angliei se bazează mai curînd pe industrie și comerț decît pe agricultură, de aceea au făcut totul ca Anglia să devină marele centru manufacturier și prima piață comercială și financiară din lume. La începutul veacului al nouăsprezecelea, financiarii englezi, văzînd că țara lor era esențialmente industrială, și că era important pentru ea de a cumpăra produsele agricole pe un preț cît mai mic, au hotărît să facă să scadă prețul acestor produse care veneau, în majoritatea lor, din țările străine. În momentul acela argintul era moneda universală, etalonul argint domnea pretutindeni. Acești financiarî înțeleseră că adoptînd etalonul aur în Anglia, în vreme ce celelalte țări ar păstra etalonul argint, ar fi posibil de a schimba valoarea relativă a celor două metale în favoarea Angliei și a finanței engleze și că ar putea deprecia argintul în folosul lor și în paguba celorlalte țări. Pentru acest motiv, Anglia, în 1816 demonetizează argintul și adoptă etalonul aur. Totuși, ea nu a reușit să păstreze monopolul producției etalonului aur, căci alte țări, se lansară viguros în industrie și la urmă au adoptat și ele etalonul aur. Marea Britanie rămîne totuși în fruntea națiunilor ca

țară industrială și comercială; cu toate acestea ea nu a reușit să păstreze un sistem monetar cu totul deosebit de cel al altor națiuni, pentru că cea mai mare parte dintre ele au adoptat deja etalonul aur. Anglia nu a reușit nici să separe complet aurul și argintul care au servit împreună atîta timp ca monedă în lume. Raportul de valoare al acestor două metale era de una pe șasesprezece (1/16) părți argint, valorînd o parte aur. Argintul a avut chiar tendința de a se urca înainte de 1873, această monedă fiind apreciată de toate națiunile, afară de Marea Britaniei. Pentru acest motiv, în 1872, dolarul argint valora cu 10 cenți mai mult decît dolarul aur.

Financiarii englezi văzînd că nu pot păstra monopolul industrial pentru Anglia, nici să facă să predomine etalonul aur pentru a deprecia moneda de argint, au căutat atunci să se asocieze cu națiunile europene și Statele Unite pentru a reuși să separe, să facă independentă moneda de argint de cea de aur, ca apoi valorile lor respective să fie independente una de alta și ca, în felul acesta, aurul să se poată urca considerabil, iar argintul să scadă în aceeași proporție. Acești financiarî știau că desființînd etalonul argint, demonetizînd acest metal la națiunile creștine, s-ar ajunge la rezultatele următoare:

1. Argintul ar deveni o simplă marfă comercială în țările civilizate și astfel ar fi mai ieftin decît aurul. Etalonul aur, adoptat astfel, ar crește în valoare pe măsură ce argintul ar scădea. Acest fapt ar permite țărilor civilizate să cumpere toate lucrurile de care ar avea nevoie: bumbac, grîu, cauciuc și alte materii din țările necivilizate cu etalonul argint, plătîndu-le cu argintul depreciat și astfel obținînd toate aceste

produse mai ieftin, la jumătate preț. Creștinătatea i-ar putea apoi sili pe bieții păgîni să plătească toate articolele de lux, precum și mașinile, etc., pe care le-ar cumpăra de la națiunile civilizate cu un preț dublu, din cauza argintului lor depreciat și demonetizat. Scăderea acestui argint atinge mai mult de jumătate din valoarea primitivă. Astfel statele creștine, conduse de sfaturile "Shylock"-ului (shylock = cămătar hain), sau ale financiarilor lacomi, adoptară prin legislație măsuri nedrepte, menite să spolieze prin lege pe frații lor păgîni. Afacerile, comerțul nedrept, îndreptățesc poate asemenea procedee; dar în ochii lui Dumnezeu, toate acestea sînt nedreptate și nelegiuire. Desigur că un creștin adevărat nu face aproapelui său păgîn ceea ce nu dorește să-i facă lui păgînul. Financiarii englezi sperau că, după ce vor fi făcut ca națiunile civilizate să adopte etalonul aur unic, Marea Britanie va păstra primul loc în această uniune cu bază comună; într-adevăr, Anglia spera să păstreze cea mai mare parte din comerțul extern și mondial, deși adoptarea etalonului aur ar fi pus celelalte națiuni creștine pe un picior de egalitate cu ea pe terenul financiar, monetar și comercial.

Știm că legea cererii și ofertei își exercită influența și asupra producției și comerțului de grîu. Am văzut de asemenea că nu există nicidecum supraproducție în acest domeniu; ba chiar am văzut, din statisticile d-lui Lindblom, că producția grîului nu se dezvoltă paralel cu creșterea populației de pe glob. Vedem că prețul grîului în 1892, cu o recoltă mare, a fost mai urcat decît în anii următori, cînd recolta era cu mult mai slabă. Ca urmare a unor condiții anormale (foametea și recolte slabe), prețul grîului a crescut puțin în anii 1896 și 1897;

aceste condiții nefavorabile ar fi urcat prețul grfului cu mult mai mult decât înainte de 1873 și, desigur, dacă condițiile monetare din 1873 ar fi existat în 1896, prețul grfului ar fi fost de două ori cât cel adevărat, după cum s-a putut constata din prețul grfului în India, pe baza etalonului argint. Este interesant a constata scăderea prețului la grfu în cursul celor din urmă treizeci de ani; această scădere nu era nicidecum rezultatul supraproduției; în aceeași perioadă de timp, prețul altor produse n-a scăzut aproape de loc. Să comparăm de exemplu câteva prețuri din anii 1878 și 1894 care sînt anii mijlocii. Tabloul următor ne dă prețurile medii de pe piața din New-York:

	1878	1894	
Secară.....	0,65.....	0,68	\$/bushel
Ovăz.....	0,33.....	0,37	"
Porumb.....	0,52.....	0,51	"
Foi de tutun.....	0,07.....	0,095	\$/paund
Bou proaspăt.....	0,052.....	0,055	"
Porc proaspăt.....	0,0425.....	0,055	"
Fîn.....	7,25.....	8,50	\$/tonă

Să comparăm prețurile de mai sus cu prețul grfului, bumbacului și argintului din cursul aceluiași ani, 1878 și 1894; vedem imediat că primele produse citate se urcă puțin (cu excepția porumbului); pe cînd cele trei din urmă suferă o scădere mare prin demonetizarea argintului:

	1878	1894	
Bumbac.....	0,11.....	0,07	\$/paund
Grfu.....	1,20.....	0,61	\$/bushel
Argint.....	1,15.....	0,635	\$/ounce

S-ar putea crede că națiunile creștine au fost forțate să demonetizeze argintul din cauza exigențelor legii

cererii și ofertei. Această depreciere a argintului provine oare din faptul că acesta era prea abundent sau mai curînd printr-o meșteșugire pentru a ridica valoarea monedei de aur?

Nicidecum, căci dacă producția de aur și de argint a fost mare, dezvoltarea comerțului și a afacerilor în general și înmulțirea populației au fost în comparație mult mai mari. Dacă tot aurul și argintul întrebuițat astăzi în lume ar fi transformat în monede, el tot n-ar fi destul pentru a asigura serviciul de tranzacții comerciale din diferitele țări; ar fi nevoie încă al suplini cu bilete de bancă, cu efecte de comerț, cu cecuri și alte efecte bancare. Împrumutătorii sînt aceia care au interes direct ca argintul monedă sau banii metalici să fie puțini, pentru ca cererea de bani metalici să fie totdeauna mare ca astfel ei să poată împrumuta acest argint cu o dobîndă mare și să pretindă garanții solide pentru fiecare împrumut.

Tot aurul din lume, prefăcut în monede sau nu, a fost evaluat în 1866 la mai puțin de 6 miliarde de dolari. În momentul acela numai datoria globală a Statelor Unite, atît publică cît și privată, se urca la mai mult decît de trei ori această sumă. Înainte de 1873, Rusia a încercat ani de zile să schimbe hîrtia-monedă depreciată și să adopte din nou etalonul argint, dar nu a găsit destul argint în acest scop și a fost nevoită să păstreze hîrtia-monedă. Amintim aceste diferite fapte pentru a arăta că demonetizarea argintului a fost un lucru *premeditat*, căci ea n-a fost pricinuită de legea cererii și a ofertei, ci prin legislație (într-adevăr, înainte de 1873, argintul era mai cerut decît aurul, dolarul argint valora mai mult decît dolarul aur).

S-ar putea oare presupune că membrii diferitelor

parlamente, a așa ziselor națiuni creștine, urziră o conspirație împotriva națiunilor păgîne cu etalonul argint și contra propriilor lor agricultori? Nu; nu acesta a fost cazul; înalta finanță, pe care o vom numi "Shylock", a inventat această combinație, mai mult abilă decît cinstită, pentru a se îmbogăți cu ușurință; acești financiarî au reușit să înșele și să rătăcească pe legislatori, făcîndu-i să întrevadă rezultate cu totul deosebite de cele obținute. Avem în această privință mărturia lui Bismarck și a numeroși membri ai congresului Statelor Unite. Astfel, printr-o adevărată fraudă, banii monedă au fost separați în două părți: partea argint a fost depreciată cu mai mult de jumătate, pe cînd partea aur își dublă valoarea. Acum se constată răul și oamenii de stat sînt consternați (încremenți) de rezultatele dezastruoase; ei văd acum că, dacă s-ar întoarce la etalonul argint, dacă i s-ar restabili valoarea dinainte și dacă ar vrea să despăgubească clasa debitorilor și a agricultorilor pentru pierderile suferite prin demonetizarea argintului, s-ar aduce pierderi enorme financiarilor și în general clasei creditorilor.

Ziarul "*New-York World*" din 24 sept. 1896, notează cuvintele lui Bismarck, adresate lui von Kardorf, șeful partidului liber conservator din Reichstag:

"Sînt prea bătrîn ca să merg la școală să învăț legile monetare, dar îmi dau seama că n-am lucrat cu destulă chibzuință în 1873, căci rezultatele n-au fost acelea pe care le așteptam, deși eram convins că urmez sfaturile cele mai înțelepte și mai sănătoase.

Este o clasă a populației pe care nu putem s-o învrăjbm împotriva noastră, aceștia sînt țărani. Dacă acești oameni sînt convinși, și ei pretind aceasta, că criza agricolă provine din schimbarea sistemului nostru

monetar, guvernul nostru va trebui să examineze din nou această chestiune.”

Ieftinirea enormă a argintului și a tuturor mărfurilor vândute pe baza etalonului argint, s-a făcut treptat pentru următoarele două motive: (1) Pentru a deprecia o materie care este tot atât de cerută pe piață ca și argintul în special pentru țările cu etalon argint, trebuia timp și o serie întreagă de manopere și de manipulări financiare, pe cât de puternice pe atât de necinstite. (2) Această ieftinire a fost încetinită și de împotrivirea proprietarilor de mine de argint și a altor oameni interesați în menținerea acestui metal. Astfel, Congresul Statelor Unite a adoptat decretul de remonetizare de la 1878 și decretul cumpărării de argint de la 1890. Aceste măsuri, cu un caracter temporar și accesoriu, nu au servit în practică la nimic. Trebuia într-adevăr a reda argintului deplina lui valoare de etalon monetar, cu o valoare tot atât de fixă ca și aurul sau a-l lăsa la o parte și a-l considera ca pe o marfă obișnuită, supusă tuturor schimbărilor de pe piață, după legea cererii și a ofertei. În 1893 s-a pus cu totul la o parte orice procedeu artificial de a menține valoarea argintului și numaidecât acest metal a pierdut jumătate din valoarea sa. Dolarul de argint valora pe jumătate cât dolarul aur. În acest moment s-au simțit în toată puterea lor neplăcerile și nenorocirile cauzate prin demonetizarea argintului. Criza n-a încetat să continue în mod deplin de la 1895. Iată, pe scurt, caracteristicile deosebite ale situației de astăzi cauzate de demonetizarea argintului:

1. Secerătorii din lume, adică agricultorii creștinătății sînt în strîmțorare, cu tot ajutorul mașinilor moderne. Ei cer cu glasuri puternice sprijinul concetățenilor lor și

legislatorilor. Aceste strigăte au încetat pentru moment, datorită scumpirii temporare a grâului, rezultat probabil al slabei recolte din sud-estul Europei, din Rusia, Australia și Argentina; dar îndată ce aceste condiții se vor schimba și vor fi în lumea întreagă recolte mijlocii, prețul grâului va cădea cam la 2 dolari la 100 de kg. Dacă nu vor veni împrejurări excepționale să schimbe condițiile actuale, *strigătele secerătorilor* vor răsuna cu o disperare mai mare ca oricând.

2. Legislatorii înțeleg cum au venit aceste dificultăți; ei declară categoric că ele provin dintr-o fraudă uriașă, urzită și săvârșită de uneltirile marilor financiari care sînt doctori moderni în materie monetară.

3. Legislatorii știu că, dacă ar schimba condițiile monetare din prezent, rezultatul ar fi o criză teribilă sau poate chiar o revoluție; ei cred deci că remediul ar fi mai rău decît răul și că este mai bine a lăsa lucrurile așa cum sînt. Argintul nu va fi deci restabilit niciodată ca etalon monetar la valoarea lui dinainte, de 1/16 din valoarea aurului.

4. Oricine recunoaște că această *fraudă* apasă greu și descurajator pe agricultori. Astfel elementele societății cele mai conservatoare au fost înăcrite și adînc iritate.

5. Oamenii chibzuiți, din lumea întreagă, cred că muncitorii din toate clasele creștinătății sînt copți pentru revoluția care are să distrugă instituțiile sociale din prezent. Dacă agricultorii, clasa cea mai conservatoare, s-ar alătura acum nemulțumiților și revoluționarilor, este sigur că o asemenea mișcare n-ar mai putea fi oprită.

6. Există probe evidente, din toate părțile, că ar fi de ajuns cîțiva ani să aducă o asemenea răscoală.

Cine vrea să compare aceste fapte cu profeția lui

Iacob, se va convinge de împlinirea totală a acestor cuvinte profetice; el va mai vedea că Dumnezeu cunoștea dinainte tot ce se întâmplă în zilele noastre, toate aceste lucruri fiind pregătirea marelui timp de strîmtoare, care va deschide cale lui Emanuel și a domniei sale glorioase. Numai atunci va fi pace pe pămînt și bună învoire între oameni.

Să citim din nou profeția lui Iacob 5:1-9:

"Ascultați acum voi, bogaților! Pîngeți și tînguiți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi! Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sînt roase de molii. Aurul și argintul au ruginit și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră; ca focul are să vă mănînce carnea. V-ați strîns comori în zilele din urmă! Iată, plata lucrătorilor care v-au secerat cîmpiile și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului Oștirilor. Ați trăit pe pămînt în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar în ziua măcelului (vostru). Voi (clasa voastră) ați condamnat, ați omorît pe Cel Drept (pe Hristos), care nu vi se împotriva". (Se prea poate că Domnul a vrut să ne atragă atenția că bancherii evrei, mai mult decît toți ceilalți, au fost responsabili de uneltirile acestei mari fraude, care i-a păgubit pe secerători de plata lor. Este posibil prin urmare ca expresia: "Ați condamnat, ați omorît pe Cel Drept" să aibă un înțeles special).

Fiți dar îndelung răbdători, fraților, pînă la prezența Domnului. (El va îndrepta toate lucrurile. El va veni în ajutorul celui sărac, fără apărare și va vărsa mînia Sa peste cei nelegiuți). Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pămîntului, și o așteaptă cu răbdare, pînă primește ploaia timpurie și tîrzie. Fiți și voi îndelung răbdători, și întăriți-vă inimile, căci prezenta Domnului

este aproape. Nu vă plîngeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă”.

AUZI CHEMAREA

A sosit ziua Domnului,
Vezi departe raza ei;
Al pămîntului prunc vin-o,
Fă-i Domnului închinări.

S-ai încredere în Isus
Crede și nădejde s-ai,
El te duce la izbîndă,
Crezînd, frică să nu ai.

Și ridicînd sfîntul Său steag,
Să-l purtăm prin munți și văi,
Să vestim al său Mileniu,
La popoarele lumii.

Cu curaj sigur 'nainte,
Călcînd moarte și păcat,
El cu mila Sa-i cu tine,
Și vei fi încoronat.

Auzi chemarea, ia-ți arma ta:
Al Domnului Sfînt Cuvînt,
Și cu "coiful mîntuirii",
Pe cap, ieși pentru Domnul luptînd.

CAPITOLUL IX

CONFLICTUL ESTE INEVITABIL. MĂRTURIA ÎNTELEPTILOR ACESTEI LUMI

Creșterea generală a cunoștinței este un nou factor care-și exercită influența în toate domeniile - Punctul de vedere al senatorului Ingalls, al Rev. Lyman Abbott, al episcopului Newman, al colonelului Robert Ingersoll, al lui Wendel Philips - Părerea istoricului Macaulay - Speranțele lui Chauncey Depew - Interviu episcopului Worthington - Răspunsul lui W.J. Bryan - Cum consideră un englez această chestiune - Cum vede E. Bellamy situația - Părerea lui Mc. Glynn - A profesorului Graham - A unui judecător de la Curtea Supremă - A unui francez

"Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ (în societate); căci puterile cerurilor (guvernele civile și ecleziastice) vor fi clătinate" - Luca 21:26.

Înțelepții acestei lumi recunosc că un mare conflict social este aproape și că nimic nu-l poate înlătura. Ei au părăsit orice speranță, după ce s-au străduit în zadar să caute remediul, și au tras concluzia că legea evoluției este exactă, cu alte cuvinte, că totul în natură se desfășoară conform principiului supraviețuirii celui mai tare, după care cel mai slab nu este vrednic de a trăi și trebuie să fie eliminat. Filozofii i-au învățat că "ceea ce este a mai fost", că civilizația noastră este deci o repetare a civilizațiilor

Greciei și Romei și că societatea de astăzi se va prăbuși în același fel, că masele populare vor pierde orice putere, că bogăția și cîrmuirea vor trece în mîinile cîtorva indivizi care vor despuia popoarele de orice libertate și autonomie politică.

Acești înțelepți n-au observat că există astăzi noi elemente, necunoscute altădată. Astfel cunoștința nu era atunci răspîdită în lume și mai ales în creștinătate, cum este în zilele noastre. Acest fapt este cu deosebire pus în evidență de izvorul oricărei înțelepciuni, de Cuvîntul lui Dumnezeu. În adevăr, Dumnezeu spune prin profetul Daniel: *"La timpul sfîrșitului, mulți vor alerga încoace și încolo și cunoștința se va înmulți"*. El spune de asemenea că *"acesta va fi un timp de strîmtoare, cum n-a mai fost de cînd sînt neamurile"* (Dan. 12:1-4). Noi ne dăm seama că profeția *"mulți vor alerga încoace și încolo"* s-a împlinit într-un mod impresionant. Vedem de asemenea că cunoștința se înmulțește pretutindeni. Timpul de strîmtoare anunțat pentru acea epocă nu este după cum pretind filosofii, o reînnoire a ceea ce a fost odinioară, adică masele populare să redevină robite de cîțiva indivizi, ci o năprasnică răsturnare a tuturor legilor și tradițiilor istorice. Această schimbare completă va fi adusă de noile condiții ce există astăzi în societate și despre care vorbește Daniel. După același profet, la aceeași epocă, *"în timpul acela se va scula marele voievod Mihail (Hristos), apărătorul copiilor poporului Tău"*; El va lua în mîini frîiele puterii Sale și va domni; atunci domnia binecuvîntată a lui Emanuel va pune capăt strîmtoării și legii egoismului stabilită de *"domnitorul acestei lumi"*, de Satan. Să examinăm acum ceea ce unii dintre înțelepții acestei lumi văd de pe acum.

Iată ce spune senatorul Ingalls: "Libertatea este mai mult decît un simplu cuvînt. Individul care atîrnă de voința altuia pentru agonisirea pîinii, a îmbrăcămînții și a unui adăpost, nu este un om complet liber. Cine trebuie să se reazeme pe un salarîu, pe care patronul poate să i-l dea sau să i-l suprime după plac, nu se bucură de libertate. Muncitorul care nu are decît alternativa de-a muri de foame sau de-a se supune condițiilor unui patron, este un simplu sclav.

"Libertatea nu constă din simple definiții. Nu este de ajuns a susține că viața, libertatea și fericirea sînt drepturi inalienabile (ce nu se pot tîgădui) oricărei ființe omenești căci, desigur, nu o astfel de afirmație îi va face pe oameni independenți. Dacă posibilitatea de-a fi liber nu există, drepturile de libertate sînt iluzorii (îngelătoare), lipsite de sens. Shakespeare a spus în această privință că sărăcia și libertatea sînt două lucruri care nu se pot potrivi unul cu altul. Desființarea sărăciei a fost, în toate timpurile, visul idealiştilor și speranța filantropilor.

Inegalitatea bogățiilor și vădita nedreptate a împărțirii inegale a banilor între oameni au pus pe filosofi totdeauna pe gînduri. *Este problema insolubilă care a fost pusă economiei politice!* Civilizația nu are un mister mai mare decît existența foamei într-o epocă cînd este belșug și hrană, într-un timp cînd mizeria se desfășoară în jurul belșugului. Nu se poate pricepe pe ce bază este clădită societatea cînd se văd oameni risipind nebunește bunuri, pe cînd alții (capabili și dornici de muncă) mor de foame, neavînd nici cu ce se încălzi, nici cu ce se îmbrăca și nici măcar o coajă de pîine. O asemenea stare de lucruri face drepturile umane greu de înțeles. Atîta timp cît vor dăinui asemenea condiții,

dezlegarea destinului omenesc nu poate fi găsită; fraternitatea nu poate fi decît un cuvînt deşert, dreptatea o formulă goală iar codul divin, legea iubirii, rămîne de nepriceput.

Revolta săracilor la vederea neobrăzatei aroganțe a bogaților a avut ca scop să ușureze mizeriile omenești. Plîngerile nenorociților au umplut paginile istoriei. Iov a fost cu siguranță un milionar; dacă istoria nenorocirilor lui este o pildă sau doar o biografie ne interesează într-un mod deosebit, căci acest patriarh era preocupat de aceleași chestiuni care ne tulbură și pe noi astăzi. El vorbește ca un filantrop popular; el arată pe cei ce despoaie măgarul orfanului și boul văduvei, pe cei ce mută răzorul țarinei, pe cei ce seceră grîul și adună rodul viei săracului și-l despoaie de îmbrăcămînte. Moise face legi prin care orînduiește scăderea datoriilor, noile împărțiri ale pămîntului și limitarea bogățiilor private. La Roma, timp de veacuri, nici un cetățean nu putea stăpîni mai mult de 120 ha. Numărul animalelor domestice și al sclavilor trebuia să fie proporțional cu întinderea terenurilor cultivate. Legea Atotputernicului, dată lui Israel prin Moise, precum și legislațiile lui Lycurg și ale lui Liciniu au fost fără putere și n-au putut învinge energica rezistență a oamenilor și condițiile organice ale existenței lor.

Pe timpul lui Cezar, 2.000 de plutocrați stăpîneau aproape întreg imperiul roman și mai bine de o sută de mii de capi de familie erau cerșetori, susținuți din asistența tezaurului public. Aceleași lupte au continuat în decursul evului mediu, pînă în veacul al nouăsprezecelea. Remediile prescrise astăzi pentru remedierea situației sînt exact aceleași care au fost administrate atunci. Toate încercările propuse în

domeniul finanței și-al economiei politice au fost deseori practicate și n-au dus decât la ruinarea multor indivizi și la dezastre naționale. Ludovic XIV zicea: "Statul sînt eu". Aici, în Statele Unite, muncitorii, țărani, fierarii, pescarii, meseriașii zic: "statul sîntem noi"; aici confiscarea bunurilor, jaful, îmbogățirea favoriților regelui sînt necunoscute. Orice om are sorți egali cu ai semenilor săi în lupta vieții, au puțină importanță condițiile nașterii, facultățile, instruirea sau moralitatea sa. Legile, bune sau rele, sînt făcute și promulgate de majoritate.

Cînd s-a făcut primul recensămînt, nu erau în Statele Unite nici milionari, nici săraci, nici vagabonzi. Primul cetățean american, care posedea un milion de dolari a fost J. J. Astor, la începutul veacului al nouăsprezecelea. Acest om venit din Germania era fiu de măcelar; fundamentul bogăției sale a fost un pachet de blănuri. Puțin înainte de această epocă, cea mai mare proprietate funciară aparținea lui George Washington, care la moartea sa, în 1799, posedea aproximativ 650.000 dolari.

Locuitorii republicii nord-americane erau în cea mai mare parte agricultori și pescari, trăind mulțumiți din produsul muncii lor. Dezvoltarea afacerilor în continentul american, ivită după construirea căii ferate, după introducerea mașinilor agricole și-a invențiilor științifice în viața modernă, a făcut din această națiune poporul cel mai bogat din lume.

Votul universal adoptat în această țară n-a dat dovada, din nenorocire, că ar fi un remediu pentru toate relele societății; sărăcia nu este desființată. Bogățiile s-au îngrămădit mai mult decât putea spera lăcomia, dar inegalitatea distribuirii lor este tot atît de

mare ca și pe timpul lui Iov și-a lui Solomon.

Chiar dacă ar voi să pună capăt îngrămădirii de bogății, societatea nu are astăzi nici un mijloc la îndemână. Spiritul omului nu poate fi înfrînat. Diferența de capacitate, de atitudine, ce există între oameni, este inerentă firii omenești și a existat totdeauna. Ea a fost stabilită de puterea suverană și nu poate fi desființată de legile unui parlament. În lupta ce-a existat totdeauna între puterea intelectuală și masele cu slabă pregătire intelectuală, prima este cea care a învins și va învinge totdeauna.

Gravă și amenințătoare este boala de care suferă societatea, dar ea nu este atît de primejdioasă ca doctorii politici și sociali de astăzi, ale căror doctorii sînt mai rele decît răul care trebuie vindecat.

Vedem deci, din cele spuse, că boala societății de astăzi este foarte primejdioasă și că nu există leac adevărat contra acestei stări de lucruri”.

Autorul acestei scrieri nu simte nici o simpatie pentru relele de care suferă astăzi societatea; el ar prefera să atragă atenția tuturor asupra unei soluții, care ar permite scăparea de dezastrul final, inevitabil. De altfel, aceasta este dorința oricărui om vrednic de acest nume.

Dl Ingalls, în ceea ce-l privește, dovedește astfel de sentimente. Iată exact extrasul unui discurs pe care l-a prezentat în senatul Statelor Unite:

”Nu mai putem ascunde adevărul; ne apropiem cu pași repezi de o mare revoluție. Toate soluțiile de altădată sînt înșelătoare și fără folos. În acest conflict îngrozitor, poporul este aliniat în două tabere. De o parte, capitaliștii se fortifică îndărătul privilegiilor lor; ei sînt elemente conservatoare legate de vechile lor

principii, cerînd mereu noi concesii. Ei se îmbogățesc din monopoliurile pe care le exercită în țara lor proprie și din comerțul cu străinătatea; ei se străduiesc să impună asupra tuturor valorilor comerciale și prețurilor produselor importate pretențiile tiranice ale etalonului aur. De cealaltă parte, muncitorii cer de lucru și se străduiesc să dezvolte industria națională și să pună în valoare resursele naturii; ei voiesc să transforme pustiurile și să le facă producătoare. Muncitorii din orașe mor de foame și sînt scîrbiți; ei sînt hotărîți să răstoarne un sistem social, care permite bogaților să devină și mai bogați și-i lasă pe săraci să devină și mai săraci; sistem care permite unui Vanderbilt și unui Gould să îngrămădească bogății care întrec orice închipuire și care condamnă pe cel sărac la o sărăcie de care nu poate scăpa decît prin moarte. Nenorociții care au cerut dreptate au fost ascuțați cu nepăsare și dispreț. Muncitorii din țară, care cer de lucru, sînt tratați ca niște cerșetori nerușinați”.

CE SPUNE REVERENDUL LYMAN ABBOTT
DESPRE STAREA LUCRURILOR DE ASTĂZI

Într-un număr vechi al ziarului *"Literary digest"* găsim următoarele cugetări ale doctorului Abbott, celebrul predicator din Brooklyn, cu privire la raporturile dintre capital și muncă:

"Doctorul Abbott susține că, chestiunea salariatului, pusă în comparație cu sclavajul sau iobăgia feudală, a arătat în chip definitiv superioritatea sa. Dar în ceea ce privește sistemul industrial de astăzi, el are următoarele rezerve: (1) Acest sistem nu va asigura niciodată o întrebuințare permanentă și fixă a fiecărui muncitor dispus să lucreze. (2) El nu va putea

da niciodată, celor ce muncesc sub acest regim, salarii care să le permită un trai cinstit și decent. (3) El nu are nici o valoare educativă, pentru că nu dă muncitorilor nici o posibilitate de-a se instrui și dezvolta. (4) În condițiile actuale, de cele mai multe ori, este imposibil a procura o locuință potrivită muncitorului și familiei sale. După doctorul Abbott, preceptele lui Isus Hristos sînt în perfectă armonie cu principiile unei sănătoase economii politice”.

D-rul Abbott declară că este cu adevărat dezastruos să istovești oameni, femei și copii pentru a produce mărfuri ieftine. Munca, zice el, nu este o marfă obișnuită și adaugă: ”Eu cred că sistemul care împarte societatea în două clase, capitaliști și muncitori, nu este decît vremelnic; și mai cred că agitația muncitorească și industrială de astăzi se datorează unei lupte oarbe al cărei scop este *stabilirea unei democrații a bogățiilor*, în care cel ce mînuiește uneltele va fi și posesorul lor; în această democrație nu capitalul va fi acela care va controla industria, ci oamenii, așa cum astăzi controlează deja guvernele. Capitalul nu va mai închiria serviciile muncii, ci munca va închiria capitalul. Doctrina care pretinde că munca este o simplă marfă, iar capitalul poate să cumpere la cel mai scăzut preț, este falsă, chiar dacă se consideră o soluție temporală. Ea este falsă, atît din punct de vedere economic cît și moral.

Munca nu este nicidecum o marfă, ea nu există sub forma unui stoc disponibil. Cînd muncitorul se duce la atelier, luni dimineața, el n-are nimic de vîndut, ci mîinile goale; el merge acolo cu scopul de a-și procura bani în schimbul muncii lui pentru care, de la desființarea sclaviei, are dreptul la o răsplată și nimeni

nu-i va contesta acest drept”.

D-rul Abbott pare să aibă o inimă înfocată și iubitoare pentru masele populare a căror situație, după cum se vede, a înțeles-o foarte clar. El a stabilit diagnosticul bolii politice, sociale și financiare de astăzi, dar n-a găsit leacul pentru vindecarea creațiunii, în suferință. Leacul va fi adus prin *”descoperirea fiilor lui Dumnezeu”* - în Împărăția lui Dumnezeu (Rom. 8:19,22).

OPINIA EPISCOPULUI NEWMAN

Conflictul apropiat dintre capitaliști și muncitori a fost prevăzut de episcopul Newman (metodist episcopal). El a văzut părțile lui bune și rele. Iată ce spune el în ziarul congregațiunii sale: *”Este o nelegiuire să fii bogat? E nevoie să fii sărac ca să fii evlavios? Oare numai cerșetorii sînt sfinți? Cerul este numai casa săracilor? Unde ar fi atunci Avraam, care era bogat și avea vite multe, aur și argint? Unde ar fi Iov, care avea 7.000 de oi, 3.000 de cămile, 1.000 de boi, 500 de măgari, care stăpînea 30.000 pogoane de pămînt și 3.000 de servitori?*

”Bogăția este un dar de la Dumnezeu. Activitatea și cumpătarea sînt legile care guvernează formarea bogățiilor. Cine adună o mare bogăție are un dar special. Te naști poet, filosof sau orator și tot așa te naști financiar. Prin intuiție, financiarul cunoaște legile cererii și ofertei; asemenea unui văzător, el are darul de a prevedea schimbările și fluctuațiile ce se vor produce pe piață; el știe cînd trebuie să cumpere și cînd trebuie să țină cu orice preț valorile sale. Scripturile spun că acest dar este dăruit de Dumnezeu. ”Iehova îți

va da putere ca să câștigi bogății" (Deut. 8:18). Astfel, astăzi vedem o împlinire a acestor promisiuni la națiunile creștine, care dețin o putere completă asupra finanțelor lumii întregi.

Cînd bogății ajută reformele sociale, care ridică societatea, ei sînt binecuvîntați de săraci. Dacă bogăția capitaliștilor ar fi unită cu bogățiile inteligenței, cu puterea mușchilor și cu comorile bunătații, dacă toate acestea ar conlucra spre binele tuturor, atunci munca și capitalul ar deveni doi factori sau agenți egali în putere și ar asigura pentru fiecare creatură viața, libertatea și fericirea."

În ochii lu Newman, singura speranță, singura soluție, care ar putea pune capăt conflictului dintre capital și muncă ar fi: (1) *convertirea* tuturor bogățiilor, convertire care ar face din ei oameni plini de dragoste și de bunăvoință față de aproapele lor; (2) *convertirea* tuturor săracilor și a claselor mijlocii, pentru ca ei să devină smeriți și mulțumiți, foarte fericiți de-a primi cu recunoștință ceea ce bogății s-ar îndura să le dea din bunurile pămîntului; ei ar trebui să poată striga veseli: "Fericiți cei săraci ca noi!" Noi admitem că această soluție ar pune cu totul capăt problemelor sociale, problemelor muncii, dar orice om cu judecată va înțelege că o asemenea soluție nu se va putea realiza într-un viitor apropiat; și Scripturile adevăresc aceasta. Noi nu credem că acest episcop inteligent prezintă teoriile sale ca remedii posibile ci, mai curînd, el vorbește astfel pentru că nu vede altceva în afara acestei soluții nerealizabile. Presupunem de asemenea că el trebuie să fi ajuns la concluzia că civilizația de astăzi va fi nimicită, în viitorul apropiat, în anarhie. Fie ca el să vadă remediul pe care l-a pregătit Dumnezeu

și pe care Isus ne-a învățat să-l cerem de la Tatăl Ceresc prin cuvintele: "Vie împărăția Ta!" Fie ca el să înțeleagă mai departe modul în care împărăția lui Dumnezeu va fi stabilită în putere și autoritate (Dan. 2:44,45; 7:22,27; Apoc. 2:27).

**ȘI ROBERT INGERSOLL A ÎNȚELES CONDIȚIA OAMENILOR
ȘI A DEPLÎNS-O, DAR NU A GĂSIT REMEDIUL**

Colonelul Ingersoll avea reputația de-a fi un om înțelept al acestei lumi. El a fost un necredincios, dar un om înzestrat cu talente importante și cu o judecată foarte sănătoasă și dreaptă în toate lucrurile înafară de lucrurile religioase; dar, în religie nimeni nu are o apreciere sănătoasă dacă nu este condus de Cuvîntul și Spiritul lui Dumnezeu. Ca avocat, Ingersoll era foarte stimat; într-o zi a primit chiar 250 dolari pentru o consultație de o jumătate de oră. Această minte activă era preocupată și cu marile probleme sociale din epoca noastră tulburată, dar nici el n-a găsit remediul. El și-a expus timp îndelungat părerile sale asupra situației de astăzi în ziare, din care extragem ceea ce urmează:

"Invențiile tehnice moderne au umplut lumea muncii de concurenți, atît pentru simplul muncitor, salahorul, cît și pentru muncitorul specialist, mecanicul. Astăzi, muncitorul de rînd nu este decît un dinte al angrenajului; el lucrează cu mașina neobosită și nesățioasă. Cînd monstrul mecanic nu are energie, muncitorul este fără lucru, fără pîine, căci n-are economii. Mașina, alimentată de muncitor, nu-l hrănește; invenția mașinilor n-a fost un avantaj pentru el. Cineva spunea ieri că mii de mecanici buni sînt fără lucru și este imposibil să găsească de lucru; după părerea lui, guvernul ar trebui să dea de lucru poporului. Cîteva

minute mai târziu, am auzit un alt om care spunea că tratează vânzarea unui brevet de invenție pentru mașini de cusut haine; o mașină din acestea va produce cît douăzeci de croitori. Săptămîna trecută, acest om vînduse două mașini unei importante case de comenzi din New York, care în urma acestei achiziții a concediat 40 de croitori.

Capitaliștii au pretins totdeauna și pretind că ei au dreptul de-a forma asociații și trusturi. Marii manufacturieri se pun de acord pentru a fixa prețul în mod arbitrar, fără a ține seama de legea cererii și-a ofertei. Au muncitorii același drept de-a se consulta unii pe alții și de-a se asocia? Bogații se întrunesc la bănci, la cluburi sau în saloane. Muncitorii dimpotrivă, cînd voiesc să se asocieze, se adună în stradă. Toate forțele organizate ale societății sînt împotriva lor. Capitalul are la dispoziție armata și flota, parlamentul și departamentele judiciare și executive. Bogații se întrunesc numai pentru a examina diferite idei. În schimb însă, proletarii se adună ca să *comploteze*; dacă se unesc, dacă fac cîteva manifestații, se vorbește imediat de răscoală; dacă se apără, se vorbește îndată despre trădare. Altădată, canibalii mînceau pe cei mai slabi; astăzi cel puternic, cel nemilos, trăiește pe spinarea celui slab, a celui nenorocit și-a celui cu puțină inteligență.

Nu va veni oare nici o schimbare? Legea cererii și-a ofertei, invențiile și știința, trusturile și concurența, capitalul și legislația vor fi totdeauna inamicii celor ce trudes? Vor fi muncitorii totdeauna atît ignorați și stupizi pentru a cheltui banii lor pe lucruri fără de folos? Voiesc ei să contribuie mereu la întreținerea milioanelor de soldați, care vor ucide într-o zi poate pe

copiii fraților lor? Vor înălța ei mereu temple mărețe în timp ce ei locuiesc în maghernițe și cocioabe? Vor îngădui ei totdeauna vampirilor și paraziților să trăiască din sângele lor? Vor rămîne totdeauna sclavii pungășilor pe care-i susțin? Vor continua oare oamenii cinstiți să-și ridice pălăria înaintea hoților marii finanțe? Vor îngenunchea ei pentru totdeauna în fața celor încoronați? Vor înțelege ei odată că niște clăcași nu au puțința să-și dovedească generozitatea și că orice om sănătos trebuie să-și câștige existența prin muncă cinstită? Vor învăța oare muncitorii că pentru a ajunge le izbîndă forța trebuie călăuzită de rațiune? Vor ști ei că tot ce va dăinui trebuie să se bazeze pe piatra ungiulară a dreptății?"

Argumentele date de Ingersoll sînt sărace; ele nu dau nici o speranță, nici o perspectivă de schimbare. Aceste cuvinte sînt însă ale unui om înțelept, ale unui logician impecabil, ele dovedesc că înțelepții acestei lumi văd boala, dar nu găsesc nici un leac pentru ea.

PĂREREA LUI WENDEL PHILLIPS

"Nici o reformă morală sau intelectuală n-a venit vreodată de la clasele superioare ale societății. Toate reformele au venit în urma protestelor martirilor și victimelor asupririi. Emanciparea muncitorilor va fi înfăptuită de către ei înșiși".

Acest lucru este foarte adevărat, foarte înțelept, dar dl. Phillips nu dă nici un sfat; el nu spune în ce chip trebuie să se elibereze muncitorii de rezultatul dezastruos și inevitabil al aplicării principiilor egoiste ale legii cererii și ofertei (care se sprijină pe inegalitățile intelectuale și fizice); aceste principii sînt neînduplecate

întocmai ca legile gravitației. Phillips nu are nici un sfat de dat. Revoluția, după cum fiecare știe, poate să aducă schimbări parțiale și temporale, avantajoase sau dezastruoase, dar ce poate face o revoluție astăzi, în condițiile generale ale omenirii și cu concurența internațională? Ar fi ca și cum ai vrea să oprești valurile mării și să le stăvilești cu niște lopeți, sau a aduna surplusul în butoaie.

Instruirea nu este un remediu pentru starea lucrurilor de astăzi. Puțini dintre milionarii zilelor noastre au primit o instruire universitară. Cornelius Vanderbilt nu era instruit, ci un simplu corăbier, care a fost condus de instinctele comerciale spre bogăție. El a înțeles că oamenii vor călători mult mai mult decât în trecut și astfel și-a investit banii în vapoare și în căi ferate.

Lista milionarilor americani care au donat un milion de dolari sau mai mult s-a publicat de către toate ziarele și s-a descoperit faptul că nici unul din acești oameni bogați și inteligenți nu are o instruire universitară. Această listă cuprinde aproximativ douăzeci de nume.

Textul englez al acestui volum citează și declarațiile unui foarte renumit jurist american; pe ale procurorului general J. L. Thomas; prezicerile istoricului Macaulay; Speranțele lui Chaunsey și Depew din Chicago; un interviu al episcopului Worthington; un răspuns al lui W. J. Bryan; declarația lui Edward Bellamy; părerea reverendului J. T. Mc. Glynn; a profesorului Graham și a unui judecător de la Curtea Supremă. Toți sînt, mai mult sau mai puțin, de aceeași părere; dar cu toate că văd situația disperată, nici unul nu vede sau nu poate propune un remediu.

APRECIERILE LUI CLEMENŢEAU

Cînd era redactor al ziarului "*La Justice*", Clemenceau a publicat lucrarea sa "*Lupta Socialistă*". Această carte a atras atenția publicului datorită renumelui autorului ei ca parlamentar și ziarist. Ea tratează problemele sociale cu multă vigoare; autorul afirmă că lupta pentru existență este aspră, nemiloasă, atît pentru oameni cît și pentru animale și vegetale. Clemenceau declară că civilizația nu este decît un nume care arată o ușoară spoială ce acoperă brutalitatea înăscută a omului. Toată istoria omenirii ar fi simbolizată prin Cain, primul ucigaș. Autorul asigură că, dacă Cainii moderni nu ucid literalmente pe frații lor, totuși ei fac tot posibilul pentru a-i asupra, a-i zdrobi prin forță și viclesug murdar; acești Caini au cîștigat avantajul puterii. Dăm mai jos cîteva extrase din acest volum:

"Îmi pare ciudat că omenirea a avut nevoie de studiile multor veacuri și de cercetările aprofundate ale celor mai mari învățați pentru a constata că, de cînd există rasa umană, omul a trăit totdeauna în luptă cu aproapele său. Este sigur că închipuirea este cu totul neputincioasă pentru a-și face o idee exactă despre marele și sîngerosul măcel care s-a desfășurat pe pămînt de cînd acesta a ieșit din haos (prefacere).

Munca forțată a sclavului încătușat și munca liberă a muncitorului salariat sînt fapte care au la bază subjugarea și exploatarea celui mai slab de către cel mai tare. Astăzi, lupta pare a fi schimbată, dar sub o aparență mai pașnică ea este mai ucigașă ca în trecut. A se face stăpîn pe viața și corpul aproapei lui, pentru folosul propriu, a fost totdeauna planul

canibalilor, a domnilor feudali, a proprietarilor de sclavi și a patronilor din zilele noastre”.

Iată cum expune Clemenceau problema vitală căreia civilizația trebuie să-i facă față: "Foamea este dușmanul neamului omenesc. Atîta timp cît omul nu va putea nimici acest dușman nemilos și înjositor, toate descoperirile științei nu vor face decît să dea mai bine pe față ironia destinului său trist. În adevăr, este ca și cum ai dăruia unui om o mulțime de obiecte de lux atunci cînd el nu are strictul necesar pentru nevoile zilnice. Aceasta este legea naturii, cea mai nemiloasă dintre toate legile sale; ea forțează pe om să se tortureze și să se distrugă pe sine însuși pentru a păstra cu orice preț bunul sau răul suprem numit viață.

Alte vieți vin să dispute dreptul la viață al omului. Dar omul se apără organizîndu-se în obște. Slăbiciunea sa fizică a fost prima cauză a înfrîngerii sale; la aceasta se mai adaugă astăzi și slăbiciunea sa socială. Putem să ne întrebăm: am ajuns acum la un așa grad de civilizație încît să se poată concepe și stabili o organizație socială în care să nu mai fie posibil a muri de sărăcie sau de foame? La o asemenea întrebare economiștii răspund fără șovăire: "Nu".

Vederile lui Clemenceau nu spun că situația este mai rea în Franța decît în Statele Unite. Totuși, americanii sînt fericiți de faptul că, prin impozite bine stabilite și prin contribuții voluntare, în Statele Unite se poate scăpa de pericolul morții de foame. Omul năzuiește într-adevăr la ceva mai bun decît strictul necesar pentru trai; el vrea să fie fericit în viață.

Clemenceau vede și constată perfect de bine defectele organizării sociale din prezent, dar el nu propune nici o soluție practicabilă la această gravă

chestiune. Prin urmare lucrarea sa nu este decît un element de dezordine. E foarte ușor să stîrnești nemulțumire la aproapele tău însuși. Ar fi desigur mai de dorit a nu publica nici o lucrare sau scriere, care nu aduce balsamul vindecător sau care nu arată oamenilor calea de ieșire din gravele dificultăți de astăzi. Mulțumită lui Dumnezeu, Scripturile ne aduc acest balsam întăritor și leacul care nu dă greș pentru a vindeca boala omenirii, care este păcatul, egoismul degradant și moartea. Acest remediu va fi aplicat de marele Mijlocitor, Medicul bun, Dătătorul de viață, de Domnul nostru Isus Hristos. Lucrarea de față are tocmai acest scop, să expună clar care sînt aceste remedii cerești. Vom arăta printre altele caracterul disperat al bolii, precum și leacurile înșelătoare și fără putere pe care lumea încearcă să le aplice.

ÎN SÎNUL STÎNCII AM NUMAI

În Sînul stîncii am numai,
Liniştea, siguranţa;
Mînia orcanelor mari,
În zadar m-ar cerceta.

În sînul Stînci-i liniştea,
Venind val îngrozitor;
În sînul Stînci-i liniştea,
Şi îmi e apărător.

Am trecut prin multe valuri,
Orcane m-au urmărit;
Şi cu luntrea spartă, ruptă,
Am ajuns malul dorit.

Acum am ajuns la liman,
Şi sînt de tot odihnit,
Sufletu-mi are adăpost,
În sînul Stînci-i mărit.

CAPITOLUL X

REMEDII PROPUSE - SOCIALE ȘI FINANCIARE

Prohibiția alcoolului și votul feminin - Remonetizarea argintului și tarife dunărene protectoare - Comunism - "Ei aveau toate în comun" - Anarhie - Socialism sau colectivism - Singura speranță, "speranța binecuvântată" - Datoria copiilor lui Dumnezeu în situația prezentă

"Nu este nici un leac alinător în Galaad? Nu este nici un doctor acolo? Am voit să vindecăm Babilonul dar nu s-a vindecat. Părăsiți-l și haidem fiecare în țara noastră, căci pedeapsa lui a ajuns pînă la ceruri" - Ieremia 8:22; 51:7-9.

Numeroase sînt remediile propuse, pretinse chiar infailibile, pentru eliberarea creațiunii care geme sub condițiile prezente recunoscute ca foarte grave. Toți cei care simt o oarecare compătimire pentru societatea suferindă au de asemenea simpatie pentru toate străduințele încercate de diferiții doctori care, după ce au găsit diagnosticul bolnavului, sînt foarte doritori să-i aplice și lecurile lor. Aceste străduințe sînt desigur lăudabile, și toate inimile milostive știu să le aprecieze. Cu toate acestea, o judecată sănătoasă, luminată de Cuvîntul lui Dumnezeu, ne face să vedem că nici unul din lecurile propuse nu va elibera omenirea din nenorocirile ei. Prezența marelui Medic și toată activitatea Sa, remediile Sale, instrumentele Sale chirurgicale și bandajele Sale vor fi de neapărată

trebuință; numai o întrebuițare stăruitoare a acestora va fi spre folosul oamenilor și-i va vindeca de degradarea și egoismul lor. Să examinăm înainte de toate câteva din rețetele altor medici. Vom vedea pînă la ce grad se apropie ele de cele ale lui Dumnezeu și că sînt totuși nefolositoare. Noi nu vom face aceasta din spirit de critică, ci am dori ca fiecare să poată vedea clar că ajutorul nu se poate aștepta decît dintr-o singură parte.

PROHIBIȚIA ALCOOLULUI ȘI VOTUL FEMEILOR CA REMEDII

Aceste două remedii sînt în general propuse împreună, căci este sigur că prohibiția alcoolului nu va obține niciodată majoritatea voturilor dacă femeile nu au drept de vot; dar chiar și atunci nimeni nu poate fi sigur că s-ar obține majoritatea. După statisticieni, o mare parte din dezordinele și mizeria ce există în creștinătate provin din alcool. Se pretinde că, dacă acest trafic ar fi desființat, pacea și abundența ar fi o regulă și nu o excepție.

Noi ne unim din toată inima cu ceea ce se face pe această cale. Patima beției, desigur, este una din cele mai ruinătoare roade ale civilizației. Noi ne-am bucura s-o vedem desființată pentru totdeauna. Această desființare ar elibera desigur pe mulți oameni din sărăcia în care se zbat astăzi, căci sute de milioane de dolari sînt risipiți anual pentru această patimă. Cu toate acestea, chiar dacă vînzarea băuturilor alcoolice ar fi suprimată (ceea ce în mod practic este imposibil), boala financiară și socială de astăzi nu ar dispărea, căci această suprimare ar aduce cu sine ruina tuturor industriilor care trăiesc direct sau indirect din

fabricarea și vânzarea alcoolului. Prohibiția nu va fi stabilită în mod efectiv decât atunci când va fi stabilită împărăția lui Dumnezeu.

REMONETIZAREA ARGINTULUI ȘI TARIFE DUNĂRENE PROTECTOARE

Noi înțelegem perfect că demonetizarea argintului în țările creștine a fost o adevărată lovitură de maestru, datorită lăcomiei financiarilor și împrumutătorilor, care au reușit astfel să micșoreze cantitatea de monedă legală în circulație; acest rezultat le-a permis financiarilor să mărească dobânda împrumutătorilor lor din cauza rarității acestor monede. Pe de altă parte, afacerile industriale și comerciale, precum și salariile, suferiră o scădere continuă, cauzată de supraproducție și concurența care crește mereu. Este sigur că restabilirea etalonului argint, care, după cum am dovedit, nu va avea loc, ar aduce o mare criză care ar ruina multe persoane. Tarifele dunărene protectoare n-ar putea ușura decât foarte puțin situația unor clase sociale.

Acest remediu n-ar putea nicidecum vindeca relele care ne amenință; ele sînt în cel mai bun caz niște paliative.

COMUNISMUL CA REMEDIU

Comunismul propune un sistem social în care să fie o comuniune a bunurilor; în care toate proprietățile să fie în comun și să opereze în interesul general și toate profiturile, din toate activitățile, să fie spre bunăstarea generală - "fiecăruia după nevoile lui". Aspirațiile comunismului au fost ilustrate de comuna franceză.

Definiția lui, dată de rev. Joseph Cook, este: "Comunism înseamnă abolirea succesiunii, abolirea familiei, abolirea naționalității, abolirea religiei, abolirea proprietății".

Noi putem lăuda unele trăsături ale comunismului, dar, în general, el este cu totul impracticabil. Asemenea aranjament ar merge foarte bine în ceruri, unde toate sînt perfecte, curate și bune și unde stăpînește iubirea; dar o reflecție de un moment va dovedi oricărui om cu judecată și experiență că în condițiile prezente ale inimilor oamenilor, așa ceva este cu totul impracticabil. Tendința tuturor ar fi spre trîndăvie. Am avea în curînd o întrecere pentru a lucra cît mai puțin și cît mai prost; iar societatea ar cădea în scurt timp în barbarie și imoralitate, tinzînd spre o stingere rapidă a rasei.

Unii își imaginează că, comunismul este arătat în Biblie și că, desigur, el trebuie să fie adevăratul remediu - remediul lui Dumnezeu. Pentru mulți acesta este cel mai puternic argument în favoarea lui. Supoziția că el a fost instituit de Domnul nostru și de apostoli, și că de atunci ar fi continuat să fie o regulă și o practică a creștinilor, este foarte comună. De aceea, prezentăm în continuare un articol referitor la acest subiect, după revista noastră "Turnul de veghere al Sionului", 1 sept. 1895.

"EI AVEAU TOTE LUCRURILE ÎN COMUN"

"Toți cei ce credeau erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la templu în fiecare zi, frîngeau pîinea

acasă, își luau hrana cu bucurie și curățenie de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod” - Fapte 2:44-47.

Acestea erau sentimentele momentane ale bisericii primitive; egoismul făcu loc iubirii și interesului comun. Ce experiențe binecuvîntate au avut acești creștini! Sentimente asemănătoare se manifestă cu siguranță în inima fiecărui consacrat. În adevăr, cînd am gustat pentru înția oară iubirea și darul lui Dumnezeu, cînd ne-am predat cu totul Domnului și am înțeles darurile Sale de favoare care sînt nu numai pentru viața aceasta, ci și pentru cea viitoare, am simțit atunci o prisosință de bucurie, care vedea în fiecare peregrin către Canaanul ceresc un frate sau o soră, în care ne încredeam ca aparținînd Domnului și avînd spiritul Lui și față de care eram înclinați să ne purtăm ca și cum ne-am purta față de Domnul, și să împărțim cu el tot ce avem cum am împărți cu Răscumpărătorul nostru. Dar adeseori o lovitură ne-a arătat că nici noi, nici alții, nu sîntem perfecți în carne; că deși putem avea o mare măsură din spiritul Învățătorului, totuși ”purtăm această comoară în vase de lut” - slabe și crăpate, ca toate făpturile omenești.

Atunci am recunoscut că noi nu avem de-a face numai cu slăbiciunile altora, dar și asupra noastră trebuie să fim cu mare atenție, din cauza slăbiciunilor proprii. Am recunoscut apoi, că, deși toți ne împărtășim de căderea lui Adam, totuși nu sîntem toți decăzuți în același grad și nici în același chip. Toți au pierdut chipul lui Dumnezeu precum și spiritul său de iubire, și au ajuns în chipul lui Satan și la spiritul său de egoism, și după cum iubirea lucrează în diferite chipuri, așa lucrează și egoismul. Pe unii, egoismul îi

face să iubească plăcerile acestei lumi, muncind pentru propria lor bucurie, care pentru unii constă în a aduna bogății ca să se vorbească despre ei că sînt bogați; pentru alții, în a căuta onorurile, haine luxoase sau călătoriile, sau pentru a se cufunda în lene și desfrâu și în formele cele mai josnice ale egoismului.

Oricine este conceput la o nouă viață în Hristos, avînd noul Său spirit de iubire, va observa în el un conflict ce dă naștere la lupte interioare și exterioare, căci spiritul nou combate orice formă de egoism sau de depravare, care ne stăpînea înainte. "*Mintea cea nouă a lui Hristos*" se dovedește după principiile ei de dreptate și iubire, și amintește voinței că trebuie să fie credincioasă votului ei de consacrare. Dorințele cărnii (totdeauna egoiste) încurajate de influența dinafară a prietenilor, discută și judecă totdeauna că nu trebuie să umble prea strict, că o asemenea umblare ar fi nebună și cu neputință. Carnea susține că drumul cel vechi nu se poate schimba, cel mult dacă se poate modifica puțin, sau îmbunătăți.

Majoritatea poporului, care se pretinde a fi a lui Dumnezeu, pare a fi de acord cu acest fel de viață, care în realitate înseamnă menținerea domniei egoismului. Alții însă susțin că spiritul lui Hristos trebuie să domnească. Lupta ce urmează este aspră (Gal. 5:16,17), însă noua voință ar trebui să învingă, iar voința proprie, egoismul, dorințele stricate să fie recunoscute ca moarte (Col. 2:20; 3:3; Rom. 6:2-8).

Este acesta sfîrșitul luptei creștinului? Nu; nicidecum, după cum spune poetul:

"Nu te pune la odihnă,
Nici te crede 'nvingător,
Că nu ești sigur de coroană

Pînă ieși biruitor”.

Ah! desigur, zi după zi noi trebuie să reînnoim lupta, să cerem și să primim ajutorul ca să putem termina cu bucurie cursul nostru. Noi trebuie să învingem nu numai "eul" din noi, ci și corpul trebuie ținut supus (1Cor. 9:27). Experiența de-a fi mereu cu ochii deschiși asupra spiritului egoismului din noi, de-a avea și de-a ne dezvolta spiritul iubirii, este experiența tuturor aceluia care s-au "îmbrăcat în Hristos" și au primit voința Sa ca fiind a lor. Vedem deci acuratețea observației sf. Pavel: "*Așa că de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni (în Hristos) după starea firească*" (2Cor. 5:16). Noi îi cunoaștem pe cei în Hristos după spiritul lor nou și nu după starea lor decăzută. Dacă uneori îi vedem căzînd (în ispite) și chiar la fiecare pas, pînă la un grad oarecare, și dacă totuși mintea cea nouă luptă pentru a învinge, vom simpatiza cu ei și nu-i vom blama. "*Să luăm seama asupra noastră, ca să nu fim ispitiți și noi*" (de vechea natură egoistă, călcînd cu ceva legea desăvîrșită a iubirii) (Gal. 6:1).

În "nevoia de acum", cînd fiecare trebuie să facă tot ce poate pentru a putea să-și supune corpul și pentru ca spiritul iubirii să-l stăpînească, bunul simț, cît și experiența și Biblia ne învață că este mai bine a nu complica lucrurile prin încercarea unei vieți în comun; ci fiecare (pe cît îi stă în putință) "*să croiască cărări drepte pentru picioarele sale, pentru ca cel ce șchioapătă (în carnea sa) să nu se abată (cu totul) din cale (calea cea dreaptă), ci mai degrabă să fie vindecat* (Evr. 12:12,13).

(1) O judecată sănătoasă ne spune că, dacă și sfinții, care sînt ajutați de Dumnezeu, au de dus o luptă continuă pentru a putea supune egoismul, iubirii, o colonie sau o comunitate n-ar avea, cu

siguranță, nici un rezultat fericit, fiind guvernată de o lege cu totul străină de spiritul majorității membrilor ei. Nu este cu putință a aduna în comunitate numai pe cei sfinți, deoarece noi nu putem citi inimile. Desigur, *"Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai lui"*. Dacă o asemenea comunitate ar putea să ia ființă și să prospere, *"avînd toate în comun"*, tot felul de oameni răi ar căuta să se facă stăpîni pe lucrurile lor, sau cel puțin să le împartă. Dacă cei răi ar putea fi excluși, ei ar vorbi împotriva ei tot felul de rele; și chiar dacă s-ar menține, întreprinderea n-ar avea un succes real.

Întocmai ca mulți oameni lumești, unii dintre sfinți iau slăbiciunile lor cu atîta neseriozitate și se scuză cu atîta ușurință, încît numai nevoia îi va ajuta să *"nu fie leneși, ci zeloși în spirit servind Domnului"*. Mulți sînt atît de egoist ocupați de propria lor persoană încît au nevoie să fie zguduiți de vreo nenorocire pentru a-i face blînzi și în stare a simpatiza cu aproapele lor, dacă nu chiar a-l trata cu echitate. *"Comunitatea"* ar împiedeca atît pe unii cît și pe alții să învețe lecțiile ce le sînt de trebuință.

Astfel de comunități, conduse de majoritate, ar cădea foarte repede la nivelul acesteia din urmă; căci minoritatea progresistă și activă, văzînd că nu e nimic de cîștigat prin energie și economie, pentru a contrabalansa lenea și nepăsarea, și-ar pierde zelul și ar deveni indiferentă. Guvermate de organizatori energici, cu voință tare, ele ar cîștiga pe terenul financiar, dar masele, fără răspundere personală ar deveni niște jucării în mîinile lor și sclavii celor ce domină.

Orice minte sănătoasă trebuie deci să recunoască că libertatea și responsabilitatea individuală este metoda cea mai bună pentru dezvoltarea ființelor inteligente,

chiar dacă ea adeseori cauzează osteneli tuturora și unora greutăți.

Pentru ca comunismul să reușească trebuie să fie stabilită pe pământ domnia milenară cu conducătorii promiși de Dumnezeu, sprijinită pe o putere și înțelepciune care nu dă greș, - domnia care va governa nu prin majoritate, ci prin dreptate și "toiagul de fier", "făcînd din dreptate o regulă și din justiție un nivel". Această metodă ar fi după cum se pare cea mai bună și ca atare, va fi adoptată de Regele Regilor. Dar trebuie să mai așteptăm, căci noi nu avem nici autoritatea și nici înțelepciunea pentru a întrebuița o asemenea putere teocratică. Bunul simț ne arată deci să așteptăm timpul Domnului și în această așteptare să ne rugăm: "*Vie împărăția Ta, făcă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ*". Cînd Împărăția lui Hristos va fi adus la Dumnezeu și la dreptate pe toți oamenii binevoitori, și va fi distrus pe toți cei răi și încăpățînați, cînd iubirea va domni pe pământ ca în cer, atunci cu toată siguranța că toți oamenii se vor împărtași de toate bunurile pămîntului, după cum îngerii se împărtășesc de bogățiile și mărețiile cerului.

(2) *Experiența* dovedește nereușita metodelor de comunitate în timpul prezent. Diferite încercări făcute în Statele Unite cu scopul de a organiza comunități comuniste, au dat greș; aceasta însă nu împiedecă pe alți utopiști să facă noi încercări în această direcție, bizuindu-se pe propria lor înțelepciune. Dar creștinii care au înțelepciunea de sus, au o altă obligație, ascultînd porunca lui Isus: "*Tu du-te de predică vestea cea bună*".

(3) *Biblia* nu învață comunismul în afară de comunitatea în familie, ci un individualism plin de

iubire, de simpatie și de atenție pentru alții. Fiecare familie trebuie să lucreze ca o unitate, tatăl fiind capul, iar femeia, unită cu el, tovarăsa sa și moștenitoarea favorurilor vieții împreună cu dînsul, participînd cu el atît la bucurii și binecuvîntări cît și la suferință și nenorociri.

După cum am văzut e foarte bine că Dumnezeu a permis un aranjament comunist în biserica primitivă, dar probabil numai pentru ca mai tîrziu să nu se presupună că apostolii, din cauza lipsei de înțelepciune, n-au fost în stare să organizeze astfel de comunități. Nu se poate cita nici un cuvînt al Domnului nostru sau al apostolilor, care să încurajeze principiile comuniste. Nici comunitatea din Ierusalim n-a fost silită la comunism, după cum arată istoria lui Anania și Safira, care au fost pedepsiți nu pentru că au oprit o parte din bani, ci pentru că au mințit, încercînd astfel a se folosi de averea și bunul altora, fără a-și depune în comunitate tot avutul lor.

Este fapt vădit că, comunitatea creștină din Ierusalim deși a fost voluntară totuși n-a reușit. Citim (Fapte 6:1-6): "*Și s-a iscat un murmur...*". Cu toate că sub supravegherea apostolică, biserica a fost curată și ferită de "neghină", totuși membrii ei purtau noul spirit sau "simțul lui Hristos" în vasele slabe pămîntești, care nu puteau trăi multă vreme în armonie desăvîrșită.

Apostolii și-au dat seama că administrația și conducerea comunității aduce pagube lucrării lor - predicării Evangheliei - de aceea au încredințat această sarcină altora. Sf. Pavel și ceilalți apostoli s-au dus din loc în loc predicînd pe Hristos și crucificarea Lui; din rapoartele lor nu rezultă că ei ar fi pomenit vreodată despre comunism nici că ar fi organizat comunități

comuniste, și totuși Pavel zice: "*Căci v-am vestit toată hotărîrea lui Dumnezeu, fără să ascund nimic*". Aceste cuvinte dovedesc că comunismul nu face parte din Evanghelia nici din sfatul lui Dumnezeu la întocmirile vîrstei Evanghelice.

Dimpotrivă, Pavel îndeamnă biserica să urmeze o linie de conduită care nu se potrivește cu felul de viață impus membrilor unei societăți comuniste; el zice că fiecare trebuie "*să aibă grijă de ai săi*"; și iară: "*În ziua întîi a săptămîinii, fiecare din voi să pună la o parte ceva din bunurile sale, după cîștigul său*", pentru serviciul Domnului. Pavel mai spune că servitorii trebuie să asculte, de stăpîinii lor, să-i servească cu bucurie, mai ales dacă stăpîinii sînt frați în Hristos; că stăpîinii trebuie să se poarte bine cu servitorii lor, căci, ei vor trebui să dea socoteală de toate faptele lor lui Hristos (1Tim. 5:8; 6:1,2; 1Cor. 16:2; Efes. 6:5-9).

Nici Isus n-a înființat vreo comunitate comunistă în timpul vieții sale pămîntești și n-a învățat niciodată că ar trebui făcut astfel. Dimpotrivă, el spune în parabolele sale că *fiecare* din ucenicii săi este un econom, că nu toți au primit același număr de talanți, că fiecare econom îngrijitor va lucra pentru sine însuși și va da socoteală *individual* și nu colectiv despre ceea ce face (Matei 25:14-28; Luca 19:12-24; Iac. 4:13-15).

În timp ce murea, Isus recomandă pe mama sa ucenicului său Ioan care, după istorisirea biblică, "*din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă*" (Ioan 19:27). Prin urmare, Ioan avea casa lui, după cum Marta, Maria și Lazăr o aveau pe a lor. Dacă Domnul nostru ar fi întemeiat o comunitate comunistă, fără îndoială că El ar fi încredințat pe mama sa acestei comunități comuniste, în loc s-o recomande grijii lui Ioan.

Afară de aceasta, formarea unei comunități de creștini este în opoziție cu scopul și metodele Vîrstei Evanghelice, care este de a pune mărturie despre Hristos și astfel de "a scoate din lume un popor pentru Numele Său"; fiecare credincios este îndemnat să fie o lumină înaintea oamenilor - înaintea lumii în general și nu numai înaintea unora. Prin urmare, după ce a încuviințat organizarea primei comunități comuniste între credincioșii Săi, pentru a arăta că nu din neglijență n-a înființat pretutîndeni astfel de comunități, Domnul a dizolvat-o și a împrăștiat pe membrii ei în toate părțile, ca să ducă vestea bună la toată făptura. Citim într-adevăr: "În ziua aceea s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei", și mergeu din loc în loc, predicînd vestea bună a Evangheliei (Fapte 8:1,4; 11-19).

Datoria ce o are și astăzi poporul lui Dumnezeu este de a lumina ca niște lumini în lume și nu de a se închide în mănăstiri, în chilii sau în comunități comuniste. Promisiunile paradisului nu se vor cîștiga prin alăturarea la asemenea "confederațiuni". Dorința de a se alătura la acestea nu este decît o manifestare a spiritului din ziua de astăzi, împotriva căreia sîntem atenționați. În Psalmul 37:7 citim: "Fil liniștit înaintea lui Iehova, și așteaptă", și în Luca 21:36: "Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor împlini, și să stați în picioare înaintea Fiului Omului".

ANARHIA CA REMEDIU

Anarhiștii voiesc libertatea fără a-și impune vreun

fel de lege. După cît se pare ei au ajuns la concluzia că toate metodele de asociație și de colaborare reciprocă între oameni au dat greș; de aceea ei vreau să nimicească toate restricțiile legale, care cer o colaborare bine organizată a tuturor membrilor societății. Anarhia este deci opusul comunismului, cu toate că unii le confundă una cu alta. Comunismul tinde să nimicească orice individualitate; el vrea să forțeze pe toată lumea să împărtășească aceeași soartă și să trăiască în același fel. Anarhia, dimpotrivă, vrea nimicirea oricărei legi și oricărei restricții sociale, pentru ca fiecare individ să poată lucra după cum îi place. Anarhia nu caută decît să distrugă și după cît vedem noi, nimic să clădească. Ea cugetă probabil că distrugerea lumii este o sarcină destul de mare pentru ea și că viitorul va lua el însuși măsurile pentru reconstrucția ei. Anarhia nu este deci un remediu.

SOCIALISMUL SAU COLECTIVISMUL CA REMEDIU

Socialiștii voiesc să clădească o nouă societate, să sporească bunurile și produsele muncii și să le împartă într-un mod mai drept și mai cinstit; acest scop voiesc să-l ajungă prin naționalizarea completă a pămînturilor și a capitalurilor. Ei vor apoi ca toate industriile să fie exploatate de către colectivitatea întreagă. Socialismul va crește mult în cîțiva ani, dar totul dovedește că el nu va fi remediu așteptat.

NAȚIONALIZAREA TUTUROR BOGĂȚILOR CA REMEDIU

Naționalizarea bogățiilor este una din teoriile înaintate ale socialismului. Principiul ei este exploatarea tuturor industriilor de către națiune. Fiecare ar fi obligat a

munci și ar avea siguranța de a-și putea câștiga pâinea zilnică; fiecare ar executa aceeași cantitate de lucru și ar primi același salariu.

După această teorie, asociațiile, trusturile și sindicatele, de care se plîng popoarele, au dovedit posibilitatea de a pune în aplicare principiile asociației. Partizanii naționalizării vor să desfășoare acest principiu într-un mod mai larg, pentru ca întreaga industrie să fie exploatată de tot poporul în interesul tuturor.

După principiile rațiunii, sistemul industrial a dovedit că este rău, prin multele nenorociri ce le-a produs; el este nerațional pentru că risipește o mulțime de energii și materii prime fără nici un folos. Și tocmai împotriva unui astfel de sistem organizat protestează partizanii naționalizării și își îndreaptă toate eforturile lor, căci prin acest sistem s-a ajuns de fapt la stabilirea și perpetuarea unui adevărat sclavaj. Naționalizarea bogățiilor, ca și comunismul și alte remedii propuse, pe care nu le putem aminti aici, sînt nepracticabile din cauza egoismului.

SINGURA ȘI BUNA SPERANȚĂ

"Așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea mării marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos". "Această nădejde o avem ca pe o ancoră a sufletului, sigură și tare". "De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos" (Tit 2:13; Evr. 6:19; 1Pet. 1:13).

Studiind defectele legii cererii și a ofertei ne-am ferit, cît a fost posibil, să criticăm prea aspru cele două clase antagoniste ale societății - bogății și săracii. În

realitate, noi credem cu tărie că starea de astăzi a lucrurilor este rezultatul legii egoismului (provenită din căderea lui Adam) de care este condusă cea mai mare parte din omenire - fie bogați sau săraci. Unica speranță a lumii este împărăția Domnului nostru Isus Hristos. Această împărăție milenară, acest remediu a fost promis de Dumnezeu de multă vreme pentru timpurile Sale hotărâte, care acum sînt la ușă.

Timpul de strîmtorare - "ziua răzbunării" - va încheia vîrsta prezentă și va deschide vîrsta milenară, aducînd o dreaptă răsplată celor ce vor fi întrebunințați rău privilegiile ce le-au fost oferite; ea va umili pe cei mîndri și trufași și-i va face "săraci cu spiritul". Ea va pregăti omenirea ca să poată primi marile binecuvîntări pe care Dumnezeu le va vărsa peste toată carnea (Ioel 2:28).

Mulți se întrebă: cum se va putea stabili împărăția lui Dumnezeu dacă toate metodele și remediile oamenilor dau greș? În ce se deosebesc planurile divine de cele ale oamenilor? Dacă planurile lui Dumnezeu sînt descoperite în Cuvîntul Său, pentru ce nu se folosesc oamenii de aceste metode, ca să scape de timpul de strîmtorare?

Cuvîntul lui Dumnezeu spune că Împărăția lui Dumnezeu nu se va stabili prin votul universal sau prin hotărîrea claselor conducătoare și a oamenilor de stat. La timpul hotărît, "Cel care are dreptul", cel care a cumpărat acest drept cu prețul sîngelui Său prețios, va lua frîiele împărăției în mîinile Sale. El va întrebunința forța, va paște neamurile "cu toiag de fier", le va zdrobi "cum se zdrobesc vasele de lut" (Apoc. 2:27). El va aduna națiunile și împărățiile și va vărsa asupra lor furia Sa, toată aprinderea mîniei Sale, căci de focul geloziei Sale,

tot pământul va fi mistuit. Apoi, după ce va fi umilit pe oameni și îi va fi pregătit pentru a primi sfatul Său, va da popoarelor buze curate, ca ele toate să cheme numele Domnului și să-i servească într-un gând (Țef. 3:8,9).

După cum am spus, domnia lui Hristos nu va fi o domnie unde să stăpânească numai forța și constrângerea, ci ea va fi plină de îndurare și va aduce pacea pentru toți locuitorii pământului. "*Căci, când judecățile Tale se împlinesc pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea*" (Is. 26:9). Ochii orbiți de păcat vor fi deschiși; lumea va vedea binele și răul, dreptatea și nedreptatea, sub razele unei lumini de șapte ori mai mare decât lumina de astăzi (Is. 30:26; 29:18-20). Ispitele lumii moderne vor fi disparut în mare parte, și nu va mai fi permis nimănui să facă rău. Cel ce va călca legea va fi pedepsit pe loc; el va fi totdeauna în fața unei justiții care nu se va înșela niciodată, pentru că judecătorii glorificați din timpul acela vor fi dreți, și ei vor avea milă de cel slab (1Cor. 6:2; Ps. 96:13; Fapte 17:31).

Noua ordine de lucruri va vorbi din ce în ce mai mult la inima oamenilor; la început ei vor asculta de silă, după aceea din iubire, fiindcă vor ști să prețuiască dreptatea după adevărata ei valoare. Toți care nu se vor supune de bunăvoie, ci totdeauna forțați, vor fi nimiciți în a doua moarte (Apoc. 20:7-9, Fapte 3:23).

Legea iubirii nu va fi pusă în vigoare cu aprobarea majorității oamenilor; pentru a supune pe fiecare vrăjmaș va fi nevoie de domnia autocrată de o mie de ani a lui Hristos. Acest Dictator va fi Prințul păcii, Domnul nostru Isus Hristos, care va face ca fiecare om, supus Noului Legământ, să poată fi restaurat la perfecțiune și la viață veșnică.

PURTAREA COPIILOR LUI DUMNEZEU

Unii se vor întreba: Ce trebuie să facem acum, când vedem lucrurile în adevărata lor lumină? Noi stăpânim terenuri de prisos și trebuie oare să le donăm sau să le părăsim? Desigur că nu; intenția voastră ar fi înțeleaptă numai atunci, dacă ați dăruii pământurile voastre unui vecin sărac, care are nevoie de ele acum; dar chiar și atunci, acest vecin ar putea să nu reușească în această afacere și v-ar face desigur reproșuri, învinuindu-vă de a fi autorul nenorocirilor lui.

Dacă sîntem țărani, fabricanți sau negustori, trebuie oare să facem comerțul bazînd calculele noastre pe metodele ce vor exista în Vîrsta Milenară? În acest caz, după cum am spus, am ajunge la un dezastru financiar, care ar aduce pagubă creditorilor, lucrătorilor și angajaților nostri, precum și familiei noastre.

"Moderația voastră să fie cunoscută de toți oamenii!" Iată sfatul ce trebuie să fie urmat astăzi: nu fiți lacomi, plătiți salarii potrivite sau dați o parte dreaptă din profitul vostru, sau altfel nu angajați pe nimeni în serviciul vostru. Fiți cinstiți în toate afacerile. Căutați ceea ce este bine înaintea tuturor oamenilor. Dați pildă de ceea ce înseamnă "sfințenia cu mulțumire". Prin cuvintele și exemplul vostru arătați că nu trebuie să fiți nici brutali și nici nemulțumiți. Străduiți-vă să conduceți pe cei osteniți și apăsați la Hristos și la Cuvîntul lui Dumnezeu, fiți îngrijitori credincioși ai bunurilor voastre oricare ar fi valoarea lor; nu le iubiți și nu gîndiți ce ați putea aduna pentru urmașii voștri (care ar putea să se certe pentru acești bani și să-i folosească rău). Întrebuințați averea voastră conform legămîntului nostru încheiat cu Domnul, pentru serviciul lui Dumnezeu, sub călăuzirea Sa. Amintiți-vă că bunurile

ce le aveți nu sînt ale voastre și de aceea nu le puteți păstra și întrebuința numai pentru voi. Dumnezeu vi le-a încredințat ca să le folosiți cu bucurie în serviciul Său, pentru gloria Regelui vostru.

CAPITOLUL XI

BĂTĂLIA ARMAGHEDONULUI

Timpul de strîmtorare care se apropie este înfățișat de profeți în diferite chipuri simbolice - Căderea lui Israel în anul 70 d.Hr., precum și Revoluția Franceză sînt tipuri - Caracterul general și întinderea acestui timp de strîmtorare - Marea oștire a lui Iehova - "Popoarele cele mai rele" - "Timpul de strîmtorare a lui Iacov" - Eliberarea lui - Înfrîngerea lui Gog și Magog

"Căci iată că în cetatea peste care se cheamă numele meu ("creștinătatea", "Babilonul"), încep să facă rău... căci voi chema sabia peste toți locuitorii pămîntului zice Domnul Oștirilor... Domnul va răzni de sus; din locașul lui cel sfînt va face să-i răsune glasul; va răzni împotriva locului locuinței lui (nominale, creștinătatea); va striga, ca cel ce calcă în teasc, împotriva tuturor locuitorilor pămîntului.

Vuietul ajunge pînă la marginile pămîntului; căci Domnul se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi, și dă pe cei răi pradă sabiei, zice Domnul.

Așa vorbește Domnul Oștirilor: "Iată, nenorocirea merge din popor în popor, și o mare furtună se ridică de la marginile pămîntului. Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pămîntului pînă la celălalt capăt al pămîntului; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați, ci vor fi ca un gunoi pe fața pămîntului" - Ieremia 25:29-38.

Conflictul din această zi a răzburării va fi atît de mare și complicat, încît un singur simbol n-ar fi de

ajuns pentru a-l zugrăvi. De aceea și Scripturile întrebuițează mai multe expresii puternice și simbolice spre a-l înfățișa ca bătălie, cutremur de pământ, foc, furtună, uragan și inundație.

Scripturile spun că acesta este *"războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Cel Atotputernic"*. *"Atunci va aduna Iehova națiunile și împărățiile ca să-și verse asupra lor urgia Sa, toată aprinderea mîniei Sale; Dumnezeul oștirilor își cercetează oastea care va da lupta"* (Apoc. 16:14; Țef. 3:8; Is. 13:4).

Acesta este *"un mare cutremur de pământ, așa de mare cum n-a fost de cînd este omul pe pământ un cutremur așa de mare"*, care *"va clătina nu numai pământul, ci și cerul"* (Apoc. 16:18; Evr. 12:26).

El este *"focul geloziei lui Iehova"* care va mistui tot pământul. Cerurile actuale (puterile eclesiastice ale creștinătății) și pământul actual (organizația socială dirijată de biserică și stat) sînt păstrate pentru focul din ziua aceasta de judecată. *"Cerurile vor trece cu mare zgomot, elementele (organizațiunile eclesiastice de astăzi) învăpăiate se vor topi"*. *"Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea"* și acest foc îi va arde și *"nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură"* (Țef. 3:8; 2Pet. 3:10,12; Mal. 4:1).

"Iehova umblă în furtună și în vîrtej... Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Și cine poate ține piept mîniei Lui aprinse?" (Naum 1:3,6,7).

"Iată că vine de la Domnul un om tare și puternic, ca o furtună de piatră, ca o vijelie nimicitoare, ca o rupere de nori cu mari șuvoaie de apă, care o doboară cu putere la pământ. Va fi călcată în picioare cununa îngîmfării bețivilor lui Efraim". El mustră marea și o usucă, face să sece toate rîurile, se clatină munții înaintea lui și dealurile se topesc; se cutrmură pământul (simbolul oricărei ordini de lucruri

sociale) *înaintea Lui, lumea și toți locuitorii ei... Dar cu niște valuri ce se varsă peste mal, va nimici locul ei (al cetății), și va urmări pe vrășmașii Lui pînă în întuneric*" (Is. 28:2,3; Naum 1:4,5,8).

Este clar că acest foc și aceste șuvoaie nimicitoare sînt simbolice; ele nu vor distruge literalmente planeta noastră și pe locuitorii ei; aceasta se vede clar din declarația că, odată fiind distrusă, prezenta ordine de lucruri va fi înlocuită cu o nouă ordine, "*ceruri noi* (noi puteri eclesiastice, Biserica lui Dumnezeu glorificată) *și un pămînt nou* (societatea reorganizată în împărăția lui Dumnezeu, avînd la temelie iubirea în locul egoismului)". Cînd focul răzbunării răsplătitoare a lui Dumnezeu va mistui tot ce este rău, cînd noua ordine de lucruri va fi începută, "*atunci - zice Dumnezeu prin profet - voi da popoarelor buze curate, ca toți să cheme numele Domnului, ca să-i slujască într-un gînd*" (Țef.3:9).

DOUĂ TIPURI POTRIVITE ALE CATASTROFEI CE SE VA ABATE ASUPRA LUMII

Dacă aceste diferite înfățișări sînt simbolice, să nu credem că în realitate ele reprezintă numai o luptă sau o ceartă de cuvinte, un cutremur de teamă sau o furtună de pasiuni omenești, fără importanță, ca de obicei. Pasiunile, discuțiile și argumentele rele vor fi armele care vor fi întrebuițate la începutul acestei bătălii, dar lupta nu se va termina cu aceste arme. Profețiile ne arată lămurit, că înainte de sfîrșitul ei lupta va fi teribilă, că sîngele va curge și că o vijelie îngrozitoare se va dezlănțui între oameni. Am văzut (în cap. 3 și în vol. 2 cap 7), că marea strîmțorare prin care a trecut Israelul trupesc, la sfîrșitul Vîrstei Iudaice, a fost un tip al strîmțorării cu mult mai mare, care trebuie

să vină la sfârșitul acestei Vîrste Evanghelice asupra "creștinătății" al cărei tip era Israel. Judecățile ce au căzut peste Iuda și Ierusalim au fost teribile, dar ele au fost mult mai ușoare decît strîmtorarea ce se apropie acum cu pași repezi și care se abate nu numai asupra creștinătății ci asupra lumii întregi.

Armata și războiul roman n-au fost singura cauză a marii strîmtorări care a venit pe neașteptate la sfârșitul Vîrstei Iudaice, a cărei grozăvii nu se pot asemui decît cu revoluția franceză. Această strîmtorare a fost cauzată de descompunerea națională, de răsturnarea legilor și a ordinii sociale, de anarhie. Egoismul era stăpînul suveran și fiecare om ridica mîna asupra aproapelui său. După cum ne spun profețiile, tocmai așa se va întîmpla și în timpul strîmtorării care vine asupra creștinătății. Și în mijlocul acestei strîmtorări, marele templu spiritual, Biserica aleasă a lui Dumnezeu, va fi completată și glorificată. *"Căci înainte de aceste zile nu era răsplată nici pentru lucrul omului nici pentru vite. Cei ce intrau și ieșeau n-aveau nici ei pace, din pricina vrășmașului (sau strîmtorării), și Eu dezbinam pe toți oamenii, unii împotriva altora"* (Zah. 8:9,10).

Timpurile nu s-au schimbat ca să se poată crede că o astfel de calamitate nu mai este posibilă astăzi. Cine stă încă la îndoială să-și aducă aminte de revoluția franceză, care, numai cu un veac și ceva înainte, a adus Franța pe marginea ruinei și-a amenințat pacea întregii lumi.

Sînt oameni care afirmă că lumea nu trebuie să se mai teamă de cruzimile trecutului și că asemenea calamități n-ar putea să mai vină; dar este știut că rafinamentul veacului nostru, al douăzecilea, nu este decît o spoială subțire, ușor de înlăturat. O judecată

sănătoasă și o cunoștință a faptelor care frământă astăzi omenirea ne dovedesc îndeajuns, chiar fără mărturia temeinicului cuvânt profetic, că sîntem amenințați de un timp de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele (Dan. 12:1).

Revoluția franceză a fost ceea ce în limbajul simbolic al Apocalipsei se cheamă "un cutremur de pămînt"; ea a provocat o zguduitoră socială atît de puternică, încît toată "creștinătatea" a tremurat pînă cînd a trecut. această explozie teribilă și neașteptată a mîniei unei națiuni, poate să ne dea o idee despre furia vijeliei, cînd va izbucni mînia tuturor națiunilor aprinse, care va arunca peste bord toată ordinea și orice lege și va produce anarhia universală. Să nu uităm că această revoluție a izbucnit chiar în inima creștinătății, în sînul unei națiuni care timp de o mie de ani a fost considerată ca una din cele mai creștine și care a fost una din cele mai bune proptele ale papalității. Franța era intoxicată de vinul falselor doctrine ale Babilonului în biserică și stat, și multă vreme legată de superstiția și puterea clericală. Ea a aruncat toate acestea în timpul revoluției, în care și-a consumat toată violența furiei sale. Într-adevăr, revoluția franceză se pare a fi amintită de Domnul în Apocalipsa, cînd este vorba despre un preludiv sau o ilustrație a mării crize ce se apropie acum.

Să fim atenți că toate cauzele, care au adus această mare calamitate, se pot vedea astăzi pretutindeni și pot aduce o revoluție cu mult mai mare, fiindcă ea se va întinde peste tot pămîntul. Cauzele acestei teribile convulsii au fost rezumate de istoric în cuvintele următoare:

"Cauza imediată și cea mai puternică a revoluției

franceze a fost situația disperată a poporului și lipsa de bani a guvernului, cauzate de cheltuielile mari ale războiului prin care Franța a susținut independența coloniilor americane. Destrăbălarea curții, neînțelegerile dintre preoți, înmulțirea trepată a cunoștinței generale, răspîndirea principiilor revoluționare cauzate de cearta americană precum și asuprirea maselor populare, toate acestea au contribuit la același rezultat... Istovit de asuprire, întărit de tirania neîntreruptă și ațîțat la răzbunare de excesele sale, instruit în cunoștința drepturilor lui, poporul francez s-a deșteptat cu un simțămînt de nemulțumire și ură generală. Strigătul de "Libertate!" răsună din capitală pînă la frontiere și din Alpi pînă în Pirinei, de la țărmurile Mediteranei pînă la cele ale Atlanticului. Așa cum în toate țările corupte se produc schimbări neașteptate și violente, tot așa și în Franța, explozia a fost însoțită de rele și cruzimi față de care crimele și cruzimile vechiului despotism păreau neînsemnate".

Un alt istoric spune următoarele: "Una din primele cauze ale revoluției franceze a fost ura poporului împotriva claselor privilegiate - împotriva regelui, nobililor și clerului - care nu dădeau poporului nici un drept ci, dimpotrivă, îi impunea sarcini și obligații foarte grele, după legile și datinile aceluia timp.

Mai întîi era *chestiunea pămînturilor*: aproape două treimi din proprietățile funciare ale Franței erau în mîinile nobililor și ale clerului; o mare parte a pămînturilor erau rău cultivate, din cauza că proprietarii erau leneși și neglijenți. Nobilii petreceau mai bucuroși în destrăbălările și plăcerile Parisului decît la moșiile lor. Iar micii proprietari nu aveau pămînt suficient ca să producă nici măcar pentru

necesitățile lor. Țăranul era tratat atît de aspru încît se gîndea adeseori să dea foc castelului stăpînului său, ca să distrugă registrele funciare și titlurile ipotecare, care-l doborau cu totul. Clerul era stăpîn, de asemenea, pe o bună parte din pămînturi și domnea asupra miilor de țărani de la care storcea mari venituri prin dijme și diferite alte mijloace. În unele provincii, condițiile și starea de lucruri erau mai bune decît în altele; dar, în general, bogatul avea foloasele iar săracul purta sarcinile împovărătoare.

Apoi *abuzul monopolurilor*. Industria și comerțul, cu toate că erau încurajate, erau strîns legate prin monopoluri apăsătoare și printr-o strictă organizare a diferitelor meserii.

Un alt abuz era *corupția unui guvern samavolnic* și foarte rigid. Respectul față de tronuri s-a pierdut. Deși s-au făcut *încercări de reformă*, ele n-au dus la nici un rezultat. Aceste încercări au fost întreprinse, în Franța și în alte țări, de către regalitate, în urma marilor războaie, dar ele n-au produs decît nemulțumire și agitație, fără a ajunge la scopul propus, la reorganizarea socială.

O altă cauză a revoluției a fost răspîndirea *ideilor și concepțiilor* politice noi, *revoluționare*. A început prin a se pune la absolută îndoială toată credința religioasă tradițională. Marile discuții și teorii politice începură a-și face drum în sînul maselor populare. Montesquieu a atras atenția poporului asupra libertăților acordate și garantate de constituția engleză; Voltaire revendicase drepturile omului; Rousseau a scris și-a vorbit timp îndelungat despre drepturile suverane ale majorității.

Exemplul Americii a fost de asemenea o cauză a revoluției franceze. Declarația independenței Statelor

Unite, proclamația drepturilor omului precum și stabilirea unui guvern bazat pe consimțămîntul și libertatea de voință a poporului, a exercitat o mare influență asupra maselor populare”.

Toate aceste cauze importante, care au dus la teroare și alte abuzuri în timpul revoluției franceze, au o mare asemănare cu stările de astăzi, care vor produce repede și cu siguranță rezultate identice, dar cu mult mai mari, în lumea întreagă. Ura dintre clasele privilegiate (clasele conducătoare și aristocratice) și clasa muncitoare crește mereu; pretutindeni se ridică revendicări, pentru sau împotriva drepturilor poporului. Se pierde orice respect pentru autoritățile civile și eclesiastice. Curentul revoluționar al gândirii populare se afirmă tot mai tare; nemulțumirea maselor față de autoritățile și instituțiile guvernamentale crește mereu. Cînd cauzele revoluției franceze au fost coapte și realizate în întregime, a fost de ajuns o împrejurare cu totul întîmplătoare pentru a dezlănțui marea și groaznica furtună. Timpul de astăzi are o mare asemănare cu acea epocă. Cei ce cugetă mai adînc înțeleg semnele timpului, pe cînd cea mai mare parte a oamenilor nu vede situația îngrijorătoare a lumii de astăzi. Manifestările ce au precedat revoluția franceză au fost nimic în comparație cu cele ce se produc astăzi în sînul maselor populare, care nu mai încetează cu revendicările și protestele contra claselor conducătoare.

Să dăm cîteva extrase sugestive din lucrarea istorică “Drama Papală” de T. H. Gill:

“Caracterul deosebit al revoluției franceze a fost o operă de răsplătire, împlinită de aceste groaznice evenimente. Deși pe de o parte s-au cauzat mari pagube, totuși, pe de altă parte, s-au desființat complet

abuzuri extraordinare, strigătoare la cer. Acest eveniment a fost desigur cel mai mareț, dar și cel mai îngrozitor din câte s-au desfășurat pînă atunci pe pămînt.

Înseamnă că structura și bazele guvernului francez au fost cu totul putrede, dacă întreg edificiul, social și politic, s-a năruit la prima lovitură, într-o țară ale cărei instituții erau vechi și datinile respectate pînă atunci. Monarhia, nobilimea și biserica, totul a fost măturat într-o clipă și aproape fără împotrivire; trebuie că acești oameni au săvîrșit mari păcate, dacă lucrurile au ajuns pînă la acel punct. Dacă privilegiile și avantajele acestei lumi - nașterea aleasă, rangul, bogăția, îmbrăcămintea elegantă și manierele distinse - devin o cauză de primejdie, înseamnă că s-a abuzat în mod neobișnuit de ele.

Înseamnă că religia creștină a fost cu totul coruptă și lipsită de bun simț, dacă această națiune a ajuns să desființeze complet și să proscie creștinismul pentru a-l înlocui prin cultul rațiunii; pe tronul bisericii Notre-Dame a fost așezată o nouă zeiță în persoana unei prostituate. Poporul care a început un asemenea război de exterminare, de desființare a tuturor lucrurilor stabile, a avut desigur motive întemeiate de-a le urî într-o așa măsură. Și, ca totdeauna, s-a căzut în extremism și aici; s-au desființat formele uzuale de salut, metoda obișnuită a calculării timpului; toată lumea se tutuia, cuvîntul "domnule" deveni o scîrbă, săptămîna a fost transformată în decadă; chiar și numele lunilor au fost schimbate; astfel se trecu peste orice măsură dreaptă și cinstită.

Revoluția franceză a îndeplinit deci o operă de răsplătire; aceasta se vede mai cu seamă din uneltirile

sale referitoare la biserica romană și la puterea papală. Franța, care odinioară a respins reformațiunea prin lupte grele, săvârșind cruzimi și crime fără număr împotriva protestanților, s-a întors acum plină de furie împotriva bisericii romane, care o împinse la săvârșirea atîtor crime împotriva protestanților. Și, în delirul ei revoluționar, Franța a desființat cultul catolic, a măcelărit o mulțime de preoți pe străzile marilor orașe și mii dintre ei au fost izgoșiți și exilați fără milă; aceasta era exact ceea ce se făcuse altădată sutelor de mii de protestanți, care de asemenea au fost măcelăriți, izgoșiți și exilați. Franța a declarat război chiar pontifului roman. Napoleon Bonaparte a trimis o armată franceză împotriva lui Pius VI, care n-a fost în stare să se apere. Generalul Berthier merse asupra Romei, stabili republica romană și-l făcu pe papa prizonier. Suveranul pontif a fost dus în tabăra necredincioșilor; de aici a fost transferat de la o închisoare la alta pînă ce la urmă a fost dus prizonier în Franța. El și-a dat ultima suflare la Valența unde preoții romani au fost de asemenea omorîți; acolo a fost zdrobită puterea temporară a papei; numele lui devenind un obiect de batjocură. Papa era păzit de soldații brutali ai republicii, care aproape timp de zece ani l-au făcut să bea un pahar peste măsură de amar. Aceasta a fost o groaznică răsplată pentru biserica romană, și aceste evenimente de la sfîrșitul veacului al ostsprezecelea, au uimit lumea întregă. Franța măcelărise altă dată mii de protestanți la porunca bisericii romane, și acum aceeași Franța condamnă această biserică catolică; ea l-a trimis pe papa la o moarte jalnică în acel Dauphine, odinioară inundat de sîngele protestanților, foarte aproape de văile unde, în urmă cu cîteva veacuri,

Valdensii din Piemont au fost izgoņiți fără milă de către soldații francezi. Franța transformă statul bisericii în republica romană. Și această răsturnare o făcu aceeași Franță, care cu o mie de ani în urmă sub Pepin cel Scurt și Carol cel Mare donase aceste teritorii papalității.

"Mulți au crezut că papalitatea va fi atunci distrusă cu totul și s-au întrebat dacă Pius VI nu va fi ultimul pontif. Dar revoluția franceză nu era decît începutul și nu sfîrșitul judecării papismului. Franța numai începuse să execute judecata divină; această judecată este sigură și nu se poate înconjura, deși-i lungă și lentă; ea pare să fi întîrziat prin diferitele împrejurări și evenimente extraordinare. De la un timp la altul, papalitatea pare a scăpa de judecata ei, care nu este decît prelungită și va continua pînă la capăt prin suferințe și rușine multă".

Trebuie să ne așteptăm la o strîmtorare mai mare și mult mai generală decît aceea din aceste două ilustrații. Stările de astăzi ale societății sînt de așa natură, că fiecare individ este atins de ele și depinde mai mult ca oricînd de alții. Apoi Domnul declară, că strîmtorarea care vine va fi așa de mare cum niciodată n-a mai fost una asemenea (Dan. 12:1; Ioel 2:2; Matei 24:21).

Dacă această strîmtorare nu se poate înconjura, Scripturile conțin totuși învățături liniștitoare pentru cei umiliți și pentru toți cei ce au acum urechi de auzit. Aceștia sînt mai întîi credincioșii, Biserica, cărora le este promisă scăparea înainte ca vijelia să se dezlănțuie cu toată furia ei. Apoi toți cei ce iubesc dreptatea și urmează pacea, pregătindu-se cît pot mai bine după sfaturile înțelepte ale Cuvîntului lui Dumnezeu, care declară: "*Pînă nu se împlinește hotărîrea - ca pleava trece*

oremea - pînă nu vine peste voi ziua mîniei Domnului! Căutați pe Domnul, toți cei umiliți ai pămîntului, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mîniei lui Iehova" (Țef. 2:2,3).

Profetul Ioel îndeamnă pe toți cei ce-și dau seama de situația de astăzi, prin aceste cuvinte: *"Sunăți din trâmbiță în Sion! Sunăți în gura mare pe muntele Meu cel sfînt (creștinătatea, care mărturisește că este muntele cel sfînt, împărăția sfîntă a lui Dumnezeu), ca să tremure toți locuitorii. Căci vine ziua lui Iehova, este aproape"* (Ioel 2:1). Tot astfel zice și psalmistul: *"Va face să ploaie peste cei răi primejdiile; foc și pucioasă; și un vînt dogoritor, iată paharul de care au ei parte. Căci Domnul este drept și iubește dreptatea"* (Ps. 11:3-7).

Lupta din ziua cea mare a lui Dumnezeu Atotputernicul va fi cea mai mare revoluție din cîte a văzut lumea vreodată, pentru că ea va răzbuna orice nedreptate. Căci în judecata națiunilor, ca și în cea a indivizilor, *"nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, și nimic tănuit care nu va fi cunoscut"* (Matei 10:26). Prin înmulțirea cunoștinței, a desoperirilor și a luminii crescînde, totul vine la lumină, totul este discutat, atît uneltirile politice și financiare cît și pretențiile religioase. Totul va fi pus înaintea judecării și va fi declarat bun sau rău, atît de oameni cît și de Dumnezeu, după cum se va potrivi față de cuvîntul lui Dumnezeu, față de legea iubirii, față de porunca iubirii de aproapele și Cuvîntul lui Hristos.

Bătălia are etapele ei de dezvoltare. În urma oricărei lupte se găsesc motivele ce o provoacă: nedreptățile și suferințele adevărate sau închipuite, ale indivizilor cît și a popoarelor. Apoi vine o clară judecată a acestor suferințe din partea celor ce sînt loviți de ele, apoi diferite încercări de eliberare (dar toate fără rezultat),

întîi o luptă de cuvinte și apoi o luptă adevărată cu armele. Caracterul adevărat al luptei va fi lupta luminii contra întunericului, a libertății contra apăsării, a adevărului contra erorii. Această luptă va cuprinde toată lumea; țăranul se va ridica contra prințului, amvonul contra catedrei, munca contra capitalului, cei apăsați contra puterii și nedreptății, iar apăsații vor susține cu armele ceea ce ei cred că este dreptul lor.

Dorința lui Dumnezeu este să recunoască învățămintele Cuvîntului Său, să se imite nobilul exemplu al lui Isus și să se admită regula de aur, legea regală a iubirii.

MAREA OȘTIRE A LUI IEHOVA

În capitolele precedente am vorbit despre pregătirea conflictului din ziua cea rea, despre organizarea, echiparea și pregătirea puternicei armate, despre construirea marilor vapoare de război, despre inventarea îngrozitoarelor unelte de distrugere, despre fabricarea de explozive puternice; am văzut apoi că cea mai mare parte din resursele naționale erau consacrate cheltuielilor militare; că popoarele erau întărite unele împotriva altora, că erau înarmate pînă în dinți și se amenințau unele pe altele.

Dacă ținem seama de aceste milioane de soldați, înarmați și disciplinați, ne întrebăm: care din aceste armate este cea a lui Iehova? Amintesc profețiile vreuna din aceste armate? Dacă da, din care punct de vedere poate fi considerată ca armata lui Iehova? Pentru că nici una din ele nu este condusă de spiritul lui Dumnezeu? Pe de altă parte, se referă profețiile la poporul lui Dumnezeu, la soldații crucii ale căror arme, după cum spune apostolul Pavel, nu sînt carnale, dar

puternice pentru a surpa întăriturile? (2Cor. 10:3-5). S-ar putea oare ca "sabia spiritului, Cuvîntul lui Dumnezeu" (Efes. 6:17), care este mînuită de copiii lui Dumnezeu plini de Spiritul Sfînt, să împlinească opera extraordinară a răsturnării tuturor împărățiilor acestei lumi și să le poată preda lui Hristos în stăpînire veșnică?

Ne-am bucura să fie așa! Dar după cum am văzut, nu va fi așa. Dimpotrivă, lumea nu vrea deloc să ia seama la protestele și avertismentele celor drepti; popoarele umblă în întuneric, și de aceea toate temeliele pămîntului (alcătuirea socială de astăzi) se clatină (Ps. 82:5) și pun în primejdie tot edificiul social, care astăzi este zguduit pînă în temelii. "*Am vrut să vindecăm Babilonul*", zice profetul, "*dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l... ieșiți din mijlocul lui, poporul meu*" (Apoc.18:4), "*căci pedeapsa lui a ajuns pînă la ceruri, și se înalță pînă la nori*" (Ier. 51:9).

Cu toată siguranța că nu sfinții sînt aceia din care se va compune marea oștire a lui Iehova, despre care spune profetul că ea va răsturna împărățiile acestei lumi; armele lor nu pot îndeplini o astfel de lucrare. Armele sfinților sînt desigur puternice, după cum spune apostolul, dar numai asupra aceluia care sînt influențați de el, adică asupra adevăraților fii ai lui Dumnezeu, care ascultă de Cuvîntul Său; într-adevăr acest Cuvînt este mai ascuțit decît o sabie cu două tăișuri; el răstoarnă "*gîndurile (oamenilor) și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; el face orice gînd rod ascultării de Hristos*" (2Cor. 10:4,5) dar asupra lumii aceste arme nu au nici o infuiență. Afară de aceasta mai știm că oastea sfinților nu este o "oaste mare" ci o "turmă mică" după cum spun

cuvintele lui Isus (comparați Luca 12:32 cu Ioel 2:11).

După profeție, descrierea oștirii lui Iehova este următoarea: "Iată un popor numeros, cum n-a mai fost niciodată și nici nu va mai fi după el în veacurile viitoare. Înaintea lui este un foc mistuitor și în urma lui o flacără arzătoare; țara este înaintea lui ca o grădină a Edenului, și după el este un pustiu groaznic; nimic nu-i scapă. Parcă sînt niște cai și aleargă ca niște călăreți. Vin uruind ca niște care pe munți (împărății), și pîrîie ca o flacără de foc cînd arde miriștea.

Tremură popoarele înaintea lor, și toate fețele îngălbenesc. Aleargă ca niște oameni puternici, se urcă pe ziduri ca niște războinici, fiecare își vede de drumul lui și nu se abate din cărarea lui. Nu se împing unii pe alții, fiecare ține șirul, se năpustesc prin săgeți și nu se opresc din mers. Se răspîndesc prin cetate, aleargă pe ziduri, se urcă pe case, și intră pe ferestre ca un hoț. Înaintea lor se cutremură pămîntul (ordinea socială de astăzi), se zguduie cerurile (puterile eclesiastice), soarele și luna (evanghelia și legea mozaică care luminează oamenii) se întuneacă (din cauza necredinței răspîndită pretutindeni), și stelele (luminile apostolilor, Apoc. 12:1) își pierd lumina (este noaptea întunecată în care nimeni nu poate să lucreze, Ioan 9:4; Is. 21:9; 11,12). Iehova face să tîne glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare, și cel ce împlinește Cuvîntul este puternic. Căci mare este ziua lui Iehova și foarte înfricoșată, cine o poate suferi?" (Ioel 2:2-11).

Această oștire a lui Iehova trebuie să facă față groaznicelor condiții din ziua cea rea; elementele îngrozitoare se pregătesc astăzi pentru luptă și focul care mocnește sub cenușă are să se aprindă. Această oștire se pregătește sub conducerea lui Iehova; ea va răsturna "tronul împărățiilor" și va nimici "puterea

împărățiilor neamurilor" (Hag. 2:22).

Nici o țară din lume nu are o armată atît de puternică ca să corespundă acestei descrieri profetice. Aici este vorba de o armată mare, bine echipată și disciplinată, instruită în toată arta războiului, înaintea căreia tremură atît cerurile eclesiastice cît și pămîntul, societatea întemeiată pe nedreptate.

Atît semnele timpului cît și "cuvîntul temeinic al profeției" ne asigură că această oștire va fi chemată și pregătită pentru lupta disperată. Creștinătatea este muncită de groază din cauza ei și oamenii de stat și guvernele iau tot felul de măsuri de apărare și adăpostire. Dar chiar în aceste măsuri există o cursă, pe care cei de la cîrmă nu o văd. Poporul de rînd este acela care formează armatele de la care ei așteaptă apărarea. Aceste milioane de soldați își au pe iubiții lor în rîndurile acestui popor de rînd și interesele lor mutuale sînt unite prin forța lucrurilor. Dar vine timpul, și el este aproape, cînd soldații vor face cauză comună cu poporul și vor întoarce armele împotriva celor ce i-au învățat să le mînuiască.

Nu putem vedea încă lămurit care vor fi condițiile și mijloacele pe care Domnul le va întrebuița pentru a conduce această mare armată; dar trăim într-o epocă cînd istoria se desfășoară cu o mare iuțeală. După cum am arătat în Studii în Scripturi (vol. II și III), Dumnezeu a hotărît timpuri pentru fiecare trăsătură a Planului Său, prin care noi vedem că sîntem chiar în mijlocul acestei "zi de răzbunare". Deja se văd oamenii "dîndu-și sufletul de groază în așteptarea lucrurilor ce vor veni peste pămînt".

Cea mai mare parte a oamenilor nesocotesc interesul ce-l are Iehova în această bătălie. Cei ce tăgăduiesc aceasta vor fi îndeosebi surprinși de întorsătura ce o

vor lua evenimentele, fiindcă ei au un plan al lor și nu cel descoperit în Cuvîntul lui Dumnezeu. Lucrarea lui Iehova va fi pentru ei într-adevăr o "lucrare ciudată" cum este scris:

"Căci Domnul se va scula ca la muntele Perașim, și se va mînia ca în valea Gabaonului, ca să-și facă lucrarea, lucrarea lui ciudată, ca să-și împlinească lucrul, lucrul lui nemaiauzit... Căci am aflat de la Domnul, Dumnezeuul Oștirilor, că nimicirea întregii țări este hotărîtă" (Is. 28:21,22).

Sistemul social, "pămîntul", "elementele" (în limbajul simbolic al Bibliei), nu pot fi aprinse pînă ce Domnul nu permite ca chibritul să fie pus; și marea bătălie decisivă nu poate să înceapă înainte ca marele "Mihail", "Prințul mîntuirii noastre" să se scoale și să dea ordinul (Dan. 12:1), cu toate că pînă în momentul acela vor avea loc dese hărțuieli. Dar marele Căpitan își formează garda Sa, Biserica, spunîndu-i că dezastrul, cu toate că este aproape, nu poate avea loc înainte ca toți din "turma mică" să fi fost "pecetluiți și adunați".

În această așteptare să ne amintim că apostolul inspirat ne spune că strîmtorarea va veni prin zbciumări, "ca durerile nașterii peste femeia însărcinată". Aceasta dovedește că după fiecare strîngere urmează o mică pauză, dar că aceste strîngeri vor deveni, tot mai puternice și mai dese pînă cînd în cele din urmă noua ordine se va naște în lupta de moarte cu ordinea prezentă.

Întrucît Domnul a lăsat, în general, lumea să-și urmeze cursul ei propriu în cei 6.000 de ani trecuți - excepție fiind în cazul Israelului - intervenția Lui de acum va părea cu atît mai deosebită și "ciudată" celor ce nu înțeleg schimbările de dispensație care au loc la

începutul celei de-a șaptea mie de ani. Dar în această "bătălie" El va face ca mînia omului (și ambiția și egoismul lui) să-L laude și să-L servească (1 Tesal. 5:3; Psalm 76:10). Cu multă îndelungă răbdare, El a permis lunga domnie a păcatului, a egoismului și morții, pentru că a putut fi condus pentru încercarea Bisericii Lui alese și la convingerea tuturor oamenilor privind "caracterul criminal al păcatului". Dar, văzînd că lumea în general disprețuiește legea Lui de iubire, adevăr și dreptate, El a avut în vedere o disciplinare generală înainte de a da următoarea lecție, care va fi o ilustrație practică a beneficiilor dreptății, sub Domnia Milenară a iubitului Său Fiu.

Dacă pe de o parte Dumnezeu interzice fiilor Săi de a lupta cu arme carnale și mărturisește că El este un Dumnezeu al păcii, al ordinii și al iubirii, pe de altă parte declară că El este un Dumnezeu drept, că păcatul nu va triumfa totdeauna în lume și că în sfîrșit el va fi pedepsit. *"Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul!"* (Rom.12:19; Deut. 32:35). Cînd Dumnezeu se scoală ca să judece popoarele, răzbunîndu-se asupra celor răi, El declară că este "un războinic viteaz", "puternic în luptă", care are o "oaste mare" sub ordinele Sale. Și cine poate dovedi că milioanele de soldați, care formează astăzi armatele creștinătății, nu vor fi atunci tocmai acea mare oștire, care se va năpusti cu toată puterea ei împotriva fortărețelor alcătuirii sociale de astăzi? (Exod 15:3; Ps. 24:8; 45:4; Apoc. 19:11; Is. 11:4; Ioel 2:11).

"Iehova înaintează ca un viteaz, și-și aprinde furia ca un războinic; își înalță vocea, scoate strigăte, își arată puterea contra dușmanilor Săi". Strigătele și răcnetul puternicei Sale oștiri, reușitele ei în împlinirea hotărîrii lui

Dumnezeu; toate aceste, zice Iehova că El însuși le face; deoarece ei îndeplinesc, deși în ignoranță, lucrul Lui de distrugere. El zice: "Am tăcut multă vreme, m-am stăpînit; dar acuma voi striga ca o femeie în durerile nașterii... Vă voi nimici și vă voi înghiți deodată" (Is. 42:13,14).

Scripturile dau de înțeles că, fără îndoială, există și alte persoane în afară de armatele răzvrătite ale creștinătății, care de asemenea vor face parte din marea oștire a lui Iehova; profetul Ezechel, vorbind despre aceeași epocă și despre nenorocirile ce se vor abate asupra creștinătății, zice:

"O voi da jaf în mâinile străinilor, și ca pradă nelegiuitorilor pămîntului, ca s-o pîngărească... Pregătiți lanțurile! (Legați-le, uniți-le împreună, ca să facă cauză comună). Căci țara este plină de omoruri, și cetatea (Babilonul, creștinătatea) este plină de sîlnicie. Voi aduce popoarele cele mai rele, ca să pună mîna pe casele lor; voi pune capăt mîndriei celor puternici, și sfintele lor locașuri (templele lor, instituțiile lor religioase, etc.) vor fi pîngărite" (Ezec. 7:13-24).

Din aceste cuvinte se poate înțelege, că masele populare ale creștinătății vor fi peste măsură de brutale, barbare și sălbatice, în momentul anarhiei, cînd orice lege va fi călcată în picioare; ele vor întrece în cruzime și barbarie marile invazii ale păgînilor în Europa, așa cum a fost cazul și în revoluția franceză. Sau poate aceste cuvinte se referă la popoarele din Asia sau din Africa contra creștinătății. Noi credem că "popoarele cele mai rele" sînt mai degrabă cei din creștinătate, care trăiesc fără Dumnezeu și fără să aibă simțăminte creștinești, încătușați multă vreme de ignoranță, superstiție și frică, dar care astăzi se

eliberează repede de aceste influențe rele. Iehova, care conduce totul, va conduce și această mare armată de nemulțumiți, formată din patrioți dezamăgiți, din reformatori de toate felurile, din socialiști, din moraliști, din ignoranți și din deznădăjduiți. Dumnezeu va face ca speranțele, temerile, nebuniile și egoismul acestor oameni să lucreze la îndeplinirea planurilor Sale mărețe, după înțelepciunea Sa divină; prin această oștire El va doborî instituțiile de astăzi și va pregăti pe oameni ca să poată intra în împărăția dreptății. Și numai din acest punct de vedere este această oștire numită "marea oștire a lui Iehova". Fără îndoială că toți sfinții, care se lasă conduși de Spiritul lui Dumnezeu ca fiii Săi iubiți, nu vor face parte din această oștire și nici nu vor lua parte la bătălie.

**ÎMPREJURĂRILE ÎN CARE VA AVEA LOC ACEASTĂ
BĂTĂLIE SÎNT FĂRĂ PRECEDENT**

După precizările profeților, împrejurările în care va avea loc această bătălie nu vor avea asemănare în istorie. După cum am spus deja, acest conflict final este descris în mod simbolic în Psalmul 46. (vedeți de asemenea Ps. 97:2-6; Is. 24:19-21; 2Pet. 3:10). Colinele (adică guvernele mai puțin ridicate, mai puțin autocrate) se topesc deja ca ceara; ele păstrează încă o oarecare aparență, dar pe măsură ce pământul (societatea) e cuprinsă de flăcări, aceste coline cedează sub puterea căldurii; încetul cu încetul ele coboară la nivelul cerințelor populare - Marea Britanie este o bună ilustrare a acestei clase. Munții înalți (simbolizînd guvernele autocratice) vor fi "clătinați" prin revoluții și îndată după aceasta "răsturnați în mijlocul mării", pierdute cu totul în anarhie. Valurile mării mugesc deja

împotriva întăriturilor alcătuirii sociale de astăzi. Și în curînd pămîntul (edificiul social prezent se va clătina ca un om beat, încercînd zadarnic să stea în picioare, să se reorganizeze, să se restabilească; el va dispărea cu totul pentru a face loc "noului pămînt" (noi alcătuiți sociale) unde va domni dreptatea și onstitatea.

Putem deosebi patru motive speciale pentru care va fi imposibil a restabili ordinea prezentă. (1) Pentru că ea a ajuns în mod vădit la sfîrșitul utilității sale și nu mai e dreaptă în stările de astăzi. (2) Creșterea generală a cunoștinței nu o mai îngăduie. (3) Este evident acum că clerul a orbit și încătușat multă vreme masele poporului prin eroare și frică, ceea ce va duce la disprețul tuturor pretențiilor și doctrinelor religioase, care sînt descoperite ca înșelăciuni. (4) Pentru că, în general, lumea religioasă, nerecunoscînd că a sosit timpul lui Dumnezeu pentru o schimbare de dispenzație, va nesocoti cauza, logica, dreptatea și Scripturile și va apăra prezenta ordine de lucruri.

E puțin important că cercurile eclesiastice (puterile religioase, catolice și protestante) sînt unite ca o carte (veche) ce se face sul (Is. 34:4; Apoc. 6:14). Unirea lor pentru a se împotrivi valurilor anarhiei va fi zadarnică și fără putere. În fața acestei armate mari "toată oștirea cerurilor (biserica nominală) piere, cerurile sînt făcute sul ca o carte (apropierea și federația celor două mari corpuri eclesiastice, catolic și protestant), și toată oștirea lor cade (treptat, totuși cu repeziune), cum cade frunza de viță, cum cade frunza de smochin". Aceste ceruri aprinse vor pieri (la urmă) și "elementele (cu care sînt comparate) se vor topi arzînd" (2Pet. 3:12).

"Încîlciți ca niște mănunchiuri de spini (căci papalitatea și protestantismul nu se vor înțelege

niciodată perfect ci fiecare vor fi un spin pentru celălalt) și tocmai când vor fi beți de vinul lor (beți de spiritul lumii), vor fi mistuiți de foc (nimiciți în marea strîmtorare și, ca sistem religios, complet desființați) ca o miriște de tot uscată, căci Domnul are să facă o nimicire totală; strîmtorarea nu va veni de două ori". Ce făgăduință minunată! "Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul Oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură (pentru o dezvoltare viitoare)". (Naum 1:9,10; Mal. 4:1).

"TIMPUL STRÎMTORĂRII LUI IACOV"

Timpul de mare strîmtorare și necaz a lui Iehova se va abate mai întîi și în mod cu totul deosebit asupra creștinătății; apoi se va întinde la toate popoarele și pe urmă va ajunge, după Ezechiel (38:8-12), peste poporul lui Israel adunat în Palestina. Israeliții vor fi adunați în mare număr din toate popoarele; și vor lua cu ei bogății considerabile, și vor locui în țara lor odinioară pustie. Ei vor fi acolo în siguranță, pe cînd ceilalți oameni vor fi într-o mare strîmtorare (Ezec. 38:11,12).

Oricine poate să vadă că adunarea israeliților în Palestina a început deja; *exodul lor din alte țări se va accelera cu siguranță la un moment dat, pentru ca profetia lui Ezechiel să fie împlinită la timpul hotărît*. Noi nu știm în ce moment vor intra israeliții în număr mai mare în țara lor dar, după cum arată profetul Ieremia, știm că acest moment va sosi cu siguranță.

"De aceea iată vin zile, zice Iehova, cînd nu se va mai zice: Viu este Iehova, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel! Ci se va zice: Viu este Iehova, care a scos pe copiii lui Israel din țara de la miază-noapte (Rusia?) și din toate

țările unde-i izgonise! Căci îi voi aduce înapoi în țara lor, pe care o dădusem părinților lor. Iată, trimit o mulțime de pescari, zice Iehova, și-i vor pescui; și după aceea, voi trimite o mulțime de vânători, și-i vor vâna pe toți munții și pe toate dealurile, și în crăpăturile stîncilor. Căci ohii Mei sînt cu luare aminte la toate căile lor; ele nu sînt ascunse înaintea feței Mele, și nelegiuirea lor nu este ascunsă de privirile Mele. De aceea iată că le arăt, de data aceasta, și-i fac să știe puterea și tăria Mea; și vor cunoaște că Numele Meu este Iehova" (Ier. 16:14-16,21).

Noi nu ne îndoim că Dumnezeu va împlini în întregime toate făgăduințele Sale. Viitorul evreilor se impune cu însuflețire, din ce în ce mai mult, tuturor națiunilor. În mod forțat, națiunile vor trebui să admită că reședința viitoare a iudeilor este pămîntul făgăduinței. După cum odinioară au plecat din Egipt în grabă, cu turmele și averile lor, ajutați de egipteni, Faraon zicîndu-le: "*Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu... luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă...*" Și după cum "*Iehova a făcut ca poporul să capete trecere înaintea egiptenilor care le-a dat aur, argint, haine și tot ce au dorit israeliții*" (Exod 12:31-36), tot astfel în exodul apropiat, potrivit celor spuse de profeți, ei nu vor fi trimiși înapoi cu mîna goală, ci se va exercita un fel de presiune asupra națiunilor în favoarea lor, după cum arată profeția amintită mai sus.

Cînd evreii, acest popor întreprinzător, vor fi restabiliți în pămîntul făgăduinței, ei nu vor mai suferi un anumit timp de strîmtorarea care va domni pretutindeni în alte părți, dar acest popor va trebui să mai treacă o dată printr-un moment de neliniște, deoarece, conform profeției, ultima luptă (a bătăliei Celui Atotputernic) va avea loc în Palestina. Liniștea și

prosperitatea poporului Israel, adunat în Palestina, către sfârșitul zilei de strîmtorare, vor fi mari; în afară de aceasta, ei vor fi fără apărare, dezarmați, și toate acestea vor provoca gelozia și lăcomia popoarelor. Iar cînd toate legile și ordinea vor fi desființate, hoardele de jefuitori cruzi vor veni asupra lui Israel; aceste hoarde sînt numite "oastea lui Gog și Magog" (Ezec. 38). Mare va fi strîmtorarea poporului Israel dezarmat și fără apărare. *"Vai! Căci ziua aceasta este mare; nici una n-a fost ca ea. Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea"* (Ier. 30:7).

Conform profeției, oastea lui Gog și Magog va striga într-un singur glas: *"Mă voi sui împotriva țării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceștia liniștiți, care stau fără grijă în locuințele lor, toți în locuințe fără ziduri, și neavînd nici zăvoare, nici porți! Mă voi duce să iau pradă și să mă dedau la jaf, să pun mîna pe aceste dărîmături locuite din nou, pe poporul acesta strîns din mijlocul neamurilor, care are turme și moșii, și locuiește în mijlocul pămîntului"* (Ezec. 38:11,12). Vestind aceste întîmplări ca și cum s-ar adresa acestei armate, profetul zice: *"Vei porni din țara ta, din fundul miazănoaptei, (Europa și Asia care sînt la nordul Palestinei) tu și multe popoare ca tine, toți călări pe cai, o mare mulțime și o puternică oștire! Vei înainta împotriva poporului meu Israel, ca un nor, care va acoperi țara. În zilele de apoi, (după cît se pare în timpul crizei din urmă a timpului de strîmtorare), te vei duce împotriva țării Mele, ca să mă cunoască neamurile, cînd voi fi sfințit în tine (tu mă vei disprețui, dar mă vei cinsti cînd vei recunoaște că sînt învingătorul tău), sub ochii lor, Gog!"* (Ezec. 38:15,16).

În mijlocul strîmtorării, Dumnezeu se va descoperi lui Israel și-i va arăta că El este apărătorul său, ca

odinioară cînd era sub favoarea Sa, cînd Israel era poporul Său. Strîmtorarea sa extremă va fi ocazia favorabilă a lui Dumnezeu; atunci orbirea va fi luată de la el. Citim: *"Atunci voi strînge toate neamurile (reprezentate prin oastea lui Gog și Magog) la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicimă cu desăvîrșire din cetate. Atunci Domnul se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri, cum s-a luptat în ziua bătăliei"* (Zah. 14:2,3). Iar Isaia (28:21) referindu-se la eliberarea lui Israel din trecut zice: *"Căci Iehova se va scula ca la muntele Perațim (împotriva filistenilor), și se va mînia ca în Valea Gabaonului (împotriva amoriiților)".* Vedeți și 2Samuel 5:19-25; 1Cronici 14:10-17 și Iosua 10:10-15, exemple citate pentru a arăta că Dumnezeu nu are nevoie de iscusința și tactica oamenilor. Tot astfel și în această bătălie, Dumnezeu va aduce scăparea la timpul Său potrivit după metoda Sa proprie.

În profeția lui Ezechel (38:1-13) Domnul amintește pe luptătorii principali în această luptă pentru Palestina; dar noi nu putem interpreta aceste nume cu deplină siguranță. Magog, Meșec, Tubal, Gomer, Togarma, Iavan, și Tarșis au fost fiii lui Iafet, ai presupusului strămoș al celor dintîi locuitori ai Europei. Șeba și Dedan au fost copiii lui Han, a căror urmași au populat Africa de Nord (Gen. 10:2-7). Aceasta arată în trăsături mari un atac al Europei și a altor țări împotriva pămîntului făgăduinței.

Nimicirea dușmanilor evreilor (care va aduce sfîrșitul strîmtorării și epoca stabilirii împărăției) este descrisă în chip minunat de profetul Ezechiel (38:18 la 39:20). Numai nimicirea lui Faraon și a oștirii sale, cînd a

încercat să pună stăpînire din nou pe israeliții, pe care Dumnezeu avea să-i elibereze, poate fi asemănată cu această nimicire. *"Ca în ziua cînd ai ieșit din țara Egiptului"* - Israel va vedea "lucruri minunate" (Mica 7:15).

Dumnezeu descrie marea oștire care va veni de la miazănoapte împotriva lui Israel (adunat în Palestina "în zilele din urmă"). El spune că ea va veni pe neașteptate "ca un nor care va acoperi țara"; ea se va sui împotriva lui Israel care va avea "turme și moșii" și care va locui "fără grijă" (Ezec. 38:1-17). Atunci "Domnul Iehova" va zice: *"Nu ești tu (Gog) acela despre care am vorbit odinioară, prin servii mei, prorocii lui Israel, care au prorocit atunci ani de zile, că te voi aduce împotriva lor (Israel)?"* Iehova face apoi cunoscut intențiile sale față de oștirea lui Gog; El spune că va nimici oștirea cea rea, și pare să prezică că o va nimici prin gelozia, revoluția și anarhia ce se vor produce în sînul diferitelor elemente din care va fi compusă această mare oștire învălmășită. Această revoluție și tulburările groaznice care vor urma, vor nimici cu totul ceea ce a mai rămas din autoritățile pămîntești; răscoala și anarhia vor face să dispară toate națiunile de pe pămînt. Acesta va fi marele cutremur de pămînt despre care vorbește Apocalipsa 16:18-21.

Vorbind din partea lui Dumnezeu, profetul Ezechiel arată ce va aduce această victorie a lui Iehova, poporului său Israel și tuturor popoarelor din lume:

"Îmi voi arăta slava între neamuri; și toate neamurile vor vedea judecările pe care le voi face, și pedepsele cu care îi va lovi mîna Mea. Cei din casa lui Israel vor ști că Eu sînt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea și de atunci înainte. Și neamurile vor cunoaște că din pricina nelegiuirilor ei a fost

dusă casa lui Israel în robie, din pricina fărâdelegilor ei, săvârșite de ea împotriva Mea (respingînd pe Hristos, Rom. 9:29-33); de aceea, le-am ascuns fața Mea, și i-am dat în mâinile vrășmașilor lor (în timpul Vîrstei Evanghelice), ca să piară toți uciși de sabie. Le-am făcut după necurățiile lor și după fărâdelegile lor, și le-am ascuns fața Mea". "De aceea, (acum cînd această pedeapsă e deplină) așa vorbește Domnul Dumnezeu: "Acum voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel (de cei vii și de cei morți, "timpurile restatornicirii fiind venite" (Fapte 3:19-21), și voi fi gelos de Numele Meu cel sfînt. Atunci își vor purta ocara și toate fărâdelegile pe care le-au săvârșit împotriva Mea, cînd locuiau liniștiți în țara lor, și cînd nu-i tulbura nimeni. Cînd îi voi aduce înapoi dintre popoare, și-i voi strînge din țara vrășmașilor lor, voi fi sfîntit de ei înaintea multor neamuri. Și vor ști că Eu sînt Domnul, Dumnezeul lor, care-i lăsase să fie duși în captivitate printre neamuri, și care-i sring iarăși în țara lor; nu voi mai lăsa pe nici unul din ei acolo și nu le voi mai ascunde fața Mea, căci voi turna Spiritul Meu peste casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu" (Ezec. 39:21-29) "Atunci se vor teme de numele lui Iehova cei de la apus, și de slava Lui cei de la răsăritul soarelui; cînd va năvăli vrășmașul ca un rîu, Spiritul Domnului (prin mijlocirea Israelului spiritual, din timpul Vîrstei Evanghelice) îl va pune pe fugă. Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion (Biserica, "Corpul lui Hristos"), pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul" (Is. 59:19,20, compară cu Rom. 11:25-32).

"Iehova este bun; El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei ce se încred în El". Dar "cine poate sta înaintea urgiei Lui? Și cine poate ține piept miniei Lui aprinse?... Ce planuri faceți voi împotriva Domnului?

El le zădărnicește! nenorocirea nu va veni de două ori"
(Naum 1:7,6,9).

Astfel, prin bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul, lumea întreagă se pregătește pentru ziua cea nouă și măreața ei lucrare de restatornicire. Cu toate că norii se vor îngroșa și întunericul va deveni tot mai adânc, totuși noi știm din Cuvîntul sigur al lui Dumnezeu, că lucrarea de nimicire va fi de scurtă durată (Matei 24:22), și că imediat după aceasta va răsări soarele dreptății, aducînd vindecarea sub aripile sale (Mal. 4:2).

"Pămîntul (structura socială din prezent) va fi (astfel) dărîmat ca și o colibă" (Is. 24:19,20), pentru a curăți calea pentru noua construcție a lui Dumnezeu, cerurile noi și pămîntul nou în care va locui dreptatea (2Pet. 3:13; Is. 65:17).

Chemarea Bisericii

Biserică a Domnului! Destinele-ți se împlinesc:
Vei vedea zile frumoase, Dumnezeuul tău a zis!
Într-un transport sfînt fiii tăi se-nveselesc,
Și cîntă mereu în inimi un cînt de Paradis.

Iehova Dumnezeuul nostru! eternul Tău cuvînt
A scos universul din noaptea de neant;
Ai zis... și, răspunzînd stăpînului ce o chema,
Lumina a fișnit în cosmosul ce se năștea.

În zilele noastre de bezne, fă din nou acest miracol;
Vorbește Doamne, glasul Tău ne va umili inima;
Necredinciosul luminat va primi al Tău oracol,
Și lumea-nvinsă, pe-nvingătorul ei va binecuvînta.

T. Gauthey

CAPITOLUL XII

MAREA PROFETIE A DOMNULUI NOSTRU

Matei 24; Marcu 13; Luca 21:5-36; 17:20-37

Importanța acestei profeții - Condițiile și cele trei întrebări care au provocat-o - Hristoși mincinoși - O scurtă profeție cu privire la istoria celor optsprezece veacuri - Tulburările de la sfârșitul Vîrstei Iudaice și cele de la sfârșitul Vîrstei Evanghelice sînt amestecate în cele patru Evanghelii - Urîciunea pustiirii - A fugi la munți - Cele ce alăptează și cele însărcinate - Înainte de iarnă și de sabat - Iată-l aici, iată-l acolo! să nu credeți - Necazul din zilele acelea - Întunecarea soarelui și a lunii - Căderea stelelor - Împlinirea simbolică - Semnul Fiului Omului - Ce vor vedea semințiile pămîntului - Smochinul - "Generația aceasta" - Vegheați! - Ca în zilele lui Noe; "ei n-au știut nimic" - "Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot" - Unul luat și altul lăsat - Cei aleși, adunați de adevăr - Casa lui Satan va fi răsturnată - Dispoziții pentru a da hrană la casa credinței

Cînd misiunea Sa a fost aproape terminată și cînd se străduia să pregătească pe ucenicii Săi pentru noua dispenzație, ce se va deschide după tragedia de la Golgota, Domnul nostru a rostit una din cele mai importante profeții a Sfințelor Scripturi cu privire la "timpul sfârșitului", adică la epoca care va pune capăt Vîrstei Evanghelice. El dorea ca ucenicii Săi să înțeleagă, că ei nu se vor împărtăși imediat de gloria promisă moștenitorilor împărăției Sale, și că înainte de a

dobîndi această glorie, ei trebuie să treacă prin probe și suferințe grele. Și El, Învățătorul și Regele lor, trebuie mai întîi să fie respins de Israel și răstignit, după cum au spus profeții; apoi Israel va fi dat pe mîna vrășmașilor Săi, iar cetatea sfîntă și templul lor măreț vor fi distruse cu totul. Tot așa și ei (ucenicii Săi) nu trebuie să aștepte a fi "mai presus de Învățătorul lor", adică lipsiți de disprețul și suferințele pe care El a trebuit să le îndure, ci dimpotrivă, cu cît vor fi mai devotați Domnului și învățăturilor Sale, cu atît mai mult vor fi urîți de oameni, și că El numai la a doua Sa venire va răsplăti și va face părtași la împărăția Sa pe cei ce i-au fost credincioși prin toate probele și experiențele amare ale vieții.

Domnul a vorbit ucenicilor săi despre aceasta numai la sfîrșitul căii Sale pămîntești. Dar întîi s-au ridicat împotriviri contra acestor lucruri (după cum mulți fac și astăzi) și s-a susținut că Domnul va cuceri lumea prin străduințele și predicile Sale și ale lor; chiar și Petru a spus Domnului: "*Să te ferească Dumnezeu, Doamne (să mori și poporul tău să fie împrăștiat și răul să învingă) să îți se întîmple așa cea*" (Matei 16:22; Marcu 8:31,32). Dar Domnul a respins pe Petru în mod foarte serios și se pare că ucenicii au înțeles apoi, treptat, că Învățătorul va fi luat de la ei și că El va trimite alt Mîngăitor, Spiritul Adevărului, care să-i conducă și să-i păzească pînă la a doua venire.

Văzînd cum stau lucrurile și stînd sub impresia profeției lui Isus împotriva templului, ucenicii stăruiră pe lîngă Domnul să le dea amănunte mai precise asupra unor puncte neclare încă pentru ei și au pus:

CELE TREI ÎNTREBĂRI

"Isus a șezut jos pe muntele Măslinilor. Și ucenicii lui au venit la El la o parte și i-au zis: "Spune-ne, (1) Când se vor întâmpla aceste lucruri? (dărîmarea templului) (2) Și care va fi semnul venirii Tale? (prezenței Tale) și (3) al sfîrșitului veacului acestuia?" - Matei 24:3.

Fără îndoială, ocazia de a da aceste explicații ucenicilor, precum și întrebările au fost dirijate de providența divină; căci desigur profeția era destinată mai mult pentru instruirea poporului lui Dumnezeu din epoca secerișului prezent decît acelor ce au pus aceste întrebări. Cînd studiem această profeție, trebuie să avem totdeauna în vedere aceste întrebări, pentru că însăși profeția ne dă răspunsul inspirat. Această profeție e raportată într-un chip destul de asemănător de Matei, Marcu și Luca. Istorisirea făcută de Matei fiind prima în ordine și cea mai completă, o vom urma în întregime, aducîndu-i totuși unele modificări date în celelalte Evanghelii.

HRISTOȘI MINCINOȘI

"Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: "Eu sînt Hristosul!" Și vor înșela pe mulți - Matei 24:4,5.

Doi din acești mincinoși sînt amintiți și de Gamaliel în Fapte 5:36,37 și istoria ne vorbește de mai mulți, dar aceștia n-au înșelat pe mulți iudei. Unul din cei mai vestiți s-a prezentat în anul 1648, un anume Sabbathai Levy, care se numea el însuși *fiul întîii născut al lui Dumnezeu, Mesia, Mîntuitorul lui Israel*. El făgăduia chiar restabilirea împărăției și prosperitatea lui Israel.

Aproape 400 de bărbați și femei au crezut în el și se purtau ca și cum ar fi stăpîniți de spirite rele; unii cădeau într-un somn hipnotic, făceau spume la gură, vorbeau de prosperitatea lor viitoare. Fără îndoială că aceasta a fost o falsificare și o imitație a profeției lui Ioel (2:28), prin puterea lui Satan, după cum se poate vedea și în mișcările religioase din timpul nostru modern. Au existat probabil vreo cincizeci de Hristoși mincinoși, bărbați și femei, și mulți din ei și-au pierdut mintea, fiind stăpîniți de spirite rele. Dar despre aceștia nu se poate spune că au "înșelat pe mulți".

ISTORIA A OPTSPREZECE VEACURI PREZISĂ PE SCURT

Matei 24:6-13; Marcu 13:7-13; Luca 21:9-19

"Veți auzi de războaie și vești de războaie (amenințări și uneltiri): vedeți să nu vă înspăimîntați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întîmple. Dar sfîrșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocurea, vor fi cutremure de pămînt, foamete și ciumă. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decît începutul durerilor" - Matei 24:6-8.

Astfel rezumă Domnul istoria veacurilor trecute și arată ucenicilor Săi să nu aștepte imediat a doua Sa venire și împărăția Sa glorioasă. Cîtă precizie este în cuvintele Sale! Într-adevăr, nu este oare istoria lumii un șir de războaie, de uneltiri, de foamete și ciumă? Pe de altă parte, Domnul nostru povestește tot așa de pe scurt istoria Bisericii adevărate:

"Atunci vă vor da să fiți chinuiți (în timpul acela, adică în timpul Vîrstei Evanghelice), și vă vor omori; și veți fi urîți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci (în aceeași perioadă) mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor

urî unii pe alții. Se vor scula mulți prooroci mincinoși (învățători, predicatori, teologi), și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (vers 9-12).

Ar fi oare cu puțință a descrie istoria Bisericii adevărate într-un mod mai concis (mai pe scurt și mai clar)? Desigur că nu! Tabloul este perfect. Bazându-ne pe Cuvîntul lui Dumnezeu și pe profeția Domnului nostru, putem înțelege că au existat totuși, în tot timpul Vîrstei Evanghelice, ucenici credincioși pînă la moarte; dar aceștia formează numai o mică turmă.

MĂRTURIA EVANGHELIEI ÎN TOATĂ LUMEA

”Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfîrșitul” - Matei 24:14).

Și aici, Domnul arată ucenicilor Săi că sfîrșitul vîrstei era mult mai departe decît își închipuiau ei; că vestea împărăției Sale va fi o veste bună nu numai pentru Israel, ci pentru toate neamurile. Totuși, aceasta nu vrea să spună că celelalte neamuri vor primi Evanghelia pe care o respinse Israel. Trebuie să vedem lucrurile așa cum sînt; dumnezeul acestei lumi care a orbit pe Israel, orbește și marea majoritate a celorlalte neamuri și le împiedică să vadă în Hristos puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu (1Cor. 1:24). Chiar și din Israel (care a fost instruit sub lege timp de veacuri) numai o rămășiță a fost găsită vrednică de a face parte din ”preoțimea regală”; am putea noi deci aștepta mai mult de la neamurile păgîne care au trăit atîta vreme ”fără Dumnezeu și fără speranță”? Desigur că nu.

Să fim atenți că, după cuvintele Domnului,

Evangelhia nu va fi vestită tuturor neamurilor *pentru a le converti* ci *pentru a le servi de mărturie*; și pentru a chema, a perfecționa și a adună pe cei aleși dintre toate neamurile pentru a forma clasa împărăției; mai târziu acești aleși vor binecuvînta neamurile, deschizîndu-le urechile surde și ochii orbiți pentru a vedea și-a înțelege adevărul lui Dumnezeu.

Această mărturie a fost dată deja. Cuvîntul lui Dumnezeu, Evangelhia Împărăției, a fost publicată la toate neamurile pămîntului. Nu fiecare individ a auzit-o, dar după profeție nici nu trebuia să o audă fiecare. Evangelhia trebuia să fie și a fost o veste națională. După aceasta, *sfîrșitul a venit*. "Secerișul este sfîrșitul veacului", după cum spune Isus (Matei 13:39). Profeții au spus despre Domnul nostru că El își va "*deschide gura în pilde și va spune lucruri ascunse*". Totuși, potrivit voinței lui Dumnezeu pildele și lucrurile ascunse sînt astăzi înțelese de cei ce și-au uns ochii cu alifia Adevărului prezent.

STRÎMTORAREA DE LA SFÎRȘITUL VÎRSTEI IUDAICE

Povestirea lui Luca despre strîmtorarea care trebuia să vină peste Israelul trupesc în anul 70 după Hristos este mai completă; ea începe cu cuvintele următoare:

"Cînd veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el și cei de prin ogoare să nu intre în el. Căci acelea vor fi zile de răzbnare, ca să se împlinescă tot ce este scris. Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele care vor alăpta în acele zile! Pentru că va fi strîmtorare mare pe pămînt și mînie împotriva poporului acestuia. Vor cădea sub ascuțișul săbiei, vor fi duși captivi printre toate popoarele și

Ierusalimul va fi călcat în picioare pînă se vor împlini timpurile neamurilor” - Luca 21:20-24.

Este clar că această parte a profeției Domnului nostru vorbește despre evenimentele ce se referă la Israelul trupesc. Istoria arată că aceste lucruri s-au împlinit în întregime în timpul scenelor îngrozitoare ce au avut loc la sfîrșitul Vîrstei Iudaice și la sfîrșitul existenței naționale a poporului iudeu. *”Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se împlinească tot ce este scris”.*

Cuvintele lui Isus raportate de Matei și Marcu se deosebesc de cele de mai sus și în mod vădit se referă la strîmtorarea ce va veni peste Israelul spiritual la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice. Evangheliștii, neștiind că vor fi două secerișuri și două tipuri de strîmtorare, au presupus că se repetă aceeași profeție. Domnul nostru a condus totul în așa fel ca să ascundă faptele ce erau în legătură cu secerișul prezent, pînă la timpul hotărît cînd ele vor fi descoperite.

STRÎMTORAREA DE LA SFÎRȘITUL VÎRSTEI EVANGHELICE

Povestirile lui Matei și Marcu sînt aproape identice. Matei zice:

”De aceea, cînd veți vedea uriciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, ”așezată în locul sfînt” (cine citește să înțeleagă!) atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei să nu se coboare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la cîmp să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de cele însărcinate și de cele care vor alăpta în zilele acelea. Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în sabbat, pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii pînă acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi

scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din cauza celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” - Matei 24:15-22; Marcu 13:14-20.

Patru puncte ne arată că deși această expunere amintește în mod tipic strîmtorarea ce a avut loc la sfîrșitul Vîrstei Iudaice, totuși, în realitate ea se referă la strîmtorarea care va termina Vîrsta Evanghelică: (1) Ea amintește urficiunea pustiirii despre care vorbește profetul Daniel; (2) Ea arată că această strîmtorare va fi cea mai groaznică din cîte a cunoscut lumea vreodată; (3) că, dacă acest timp de strîmtorare n-ar fi scurtat, *nici un trup n-ar scăpa*; (4) Contextul care urmează este desigur o descriere a evenimentelor ce vor avea loc la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice, căci ele n-au avut loc la sfîrșitul Vîrstei Iudaice; prin urmare această profeție nu s-a împlinit atunci. Două din aceste puncte merită o cercetare deosebită.

Profetul Daniel (9:27) spune că Mesia va fi nimicit la jumătatea săptămînii a șaptezecoa a legămîntului de favoare a lui Dumnezeu cu Israel; că Mesia va depune adevărata jertfă de împăcare și astfel va face să înceteze jertfele și darurile legii. și pentru că urficiunea va fi atît de mare, zice el, de aceea prăpădul va cădea asupra celui pustiit (asupra poporului lepădat), cum hotărîse Dumnezeu și vestise prin profeți.

Aceste lucruri s-au împlinit atunci cînd s-a nimicit starea socială a Israelului trupesc. Vorbînd despre Israel și de epoca aceea, Isus zice: *”Iată, vi se lasă casa pustie”, și ”nu mă veți mai vedea pînă cînd veți zice: Binecuvîntat fie cel ce vine în numele Domnului!”* Religia lui Israel lepădase *unica jertfă* pentru păcate pregătită de Dumnezeu. Israel a rămas sub vina blestemului pe care și l-a atras asupra lui și-a fost orbit (Matei 27:25); conform hotărîrii și prezicerii lui Dumnezeu el se

apropia cu repeziciune de nimicire.

Cu toate acestea, profeția lui Daniel se referă mai mult la *urâciunea care pustiește*, răspîndită în Israelul spiritual nominal decît la aceea care a pustiit Israelul trupesc. Această urâciune s-a ridicat la putere sub numele de papalitate; ea a exercitat o influență nenorocită și a semănat pustiirea spirituală în adevărata casă spirituală sau Templul lui Dumnezeu, care este Biserica lui Hristos. Acest sistem de rătăcirii trebuie să existe pînă la curățirea clasei sanctuarului; el trebuie chiar să prospere multă vreme și să facă pe mulți membrii din Israelul spiritual nominal să lapede jertfa de răscumpărare dată pentru toți. Rezultatul influenței sale crescînde trebuie să aducă pustiirea creștinătății lepădate (Dan. 11:13; 12:11; Studii în Scripturi vol. III cap. IV).

Marea urâciune care pustiește are la bază doctrina liturghiei care a înlocuit jertfa de pe Golgota, dată pentru curățirea păcatelor, cu lucrurile și formele rituale ale oamenilor; la această doctrină de căpetenie s-au mai adăugat teoriile ispășirii prin sine însuși. Aceste urâciuni care s-au răspîndit pretutindeni au o mare putere, fiindcă sînt sprijinite de influențe și sofisme în așa fel încît mulți au fost amăgiți; chiar și cei aleși ar fi amăgiți dacă ar fi cu puțință. Acestea sînt semnele premergătoare ale prăbușirii sistemelor creștinătății.

Noi vedem o altă paralelă între sfîrșitul secerișului evreesc și sfîrșitul secerișului creștinesc. După cum Israelul trupesc a respins adevărata jertfă pentru păcate și a adus mai departe jertfe tipice, care de atunci înainte nu mai erau plăcute lui Dumnezeu, ci o urâciune în ochii Săi, o greșeală care contribuie zicînd

așa la căderea lui națională și eclesiastică, tot astfel Israelul spiritual nominal, a respins doctrina prețului de răscumpărare și a stabilit în locul ei liturghia și canoanele, ceea ce de asemenea este o urfciune înaintea lui Dumnezeu și va ajuta la căderea creștinătății civile și eclesiastice.

După cum am spus, urfciunea pustiirii care a pîngărit locul sfînt sau adevăratul templu a lui Dumnezeu (Biserica) este sistemul papal, a cărui doctrină nelegiuită a liturghiei este piatra unghiulară. Urfciunea, pîngăririle și erorile au fost întocmite în așa fel, în veacurile trecute, încît puțini oameni au putut să le vadă. Este clar că nici reformatorii nu au văzut în liturghie urfciunea de care vorbește Biblia. Biserica anglicană, de pildă, în articolele sale de credință nu crede că preoții au puterea de a-l crea pe Hristos, de a-l forma din pîine și din vin ca apoi să-l jertfească din nou; dar avem convingerea că ea n-a văzut ce mare urfciune era în ochii lui Dumnezeu această ceremonie. Nici chiar Luther, care denunță o mulțime de păcate și de înșelăciuni ale papalității nu consideră liturghia ca urfciunea pustiirii despre care vorbesc Scripturile; cînd s-a întors la biserica sa, după ce a locuit la palatul Wartbourg, a restabilit din nou liturghia pe care o desființase pentru că a aflat-o contrară cu Scripturile.

Din cele de mai sus înțelegem că cuvintele următoare ale Domnului nostru au o adîncă însemnătate: *"Cînd veți vedea urfciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel, așezată în locul sfînt (cine citește să înțeleagă) atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți"*. Să ne amintim că sînt două secerișuri și două tipuri de strîmtorări și de aceea și două fugi; și că Iudeea reprezintă creștinătatea de astăzi.

Cuvîntul grecesc tradus "munți" poate fi pus și la singular. A fugi din Iudeea (literală) la munte sau la munți se pare a fi o expresie ciudată, pentru că Iudeea în definitiv este o regiune muntoasă; ni se spune că Ierusalimul este așezat pe creștetul munților. Dacă înțelegem că cuvintele Domnului se referă la timpul de astăzi și la poporul Său din creștinătate, care acum (la lumina adevărului prezent) vede urfciunea așezată unde nu trebuie să fie, dacă înțelegem că această urfciune înlocuiește jertfa cea adevărată, totul devine simplu și limpede, și copilul lui Dumnezeu trebuie să fugă imediat pentru a scăpa de influența urficiunii și de aceea a marelui sistem religios ce se intitulează în mod fals muntele sau Împărăția lui Hristos (creștinătate); el trebuie să fugă la adevăratul munte, la Împărăția pe care Hristos, la înapoierea Sa, o va stabili în glorie și putere.

Este într-adevăr "o fugă" a părăsi creștinătatea și templele ei; trebuie făcut un drum lung pentru a putea scăpa de vrăjile sociale ale bisericii nominale, de lingușirile și onorurile ei, și pentru a putea suporta denunțările, anatemele și excomunicările ei și-a fugi la Domnul în împărăția Sa adevărată. A fi lepădat, neluat în seamă și tăgăduit de înțelepții și de oamenii de treabă ai acestei lumi, este o adevărată fugă, o călătorie lungă, o fugă pe care puțini doresc să o facă; numai "sfinții" voiesc să fugă. Primejdiile drumului sînt descrise de Domnul nostru în cuvinte ce par exagerate și contrare felului Său de-a se exprima; exagerate, mai ales cînd este vorba de suferințele fizice ale credincioșilor care fug din Iudeea la sfîrșitul secerișului iudaic. Cuvintele de care s-a servit Isus, sînt totuși adevărate cînd este vorba de Israelul spiritual și de fuga lui

spirituală, de probele lui din timpul secerişului prezent. Porunca de a fugi, descrierea problemelor care provoacă această fugă, nu pot fi înțelese clar numai dacă se pun în legătură cu porunca din Apocalipsa 18:4; *"ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!"*.

"IEȘIȚI DIN MIJLOCUL EI POPORUL MEU"

"Cine va fi pe acoperișul casei, să nu se pogoare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp, să nu se întoarcă să-și ia haina"- Matei 24:17,18.

Aceste cuvinte ne fac să înțelegem că trebuie să ne grăbim a fugi "din Babilon", îndată ce am recunoscut în el urâciunea pustiirii. După cuvintele Domnului este periculos a mai zăbovi, a mai sta pe gânduri. Trebuie să ascultăm fără a pierde o clipă îndată ce Dumnezeu ne arată urâciunea Babilonului și a tuturor celor ce-i poartă numele. O, câți creștini sînt care neținînd seama de cuvintele Învățătorului s-au lăsat legați de mîini și de picioare, așa că fuga lor este acum aproape imposibilă. Din fericire, Domnul zice: *"Oile mele aud glasul Meu și mă urmează"*.

Cei "din câmp" sînt cei din lume, în afara oricăror organizații religioase. Aceștia să nu se alătore mai întîi la vreo biserică nominală, ci să părăsească poziția lor de oameni lumești și să fugă la Domnul, la împărăția sau la muntele Său.

Alți fii ai lui Dumnezeu sînt în casă, adică în bisericile care fac parte din Babilon; dar, după cum arată versetele citate, ei se țin pe acoperișul clădirii; cu alte cuvinte, ei au o viață de experiențe și de credință mai ridicată decît membrii bisericii nominale, în

general. Înainte de-a fugi, acești credincioși nu trebuie să coboare în casă, în biserica lor, ca să-și ia "hainele", adică să caute să păstreze ceea ce are valoare în ochii oamenilor, ca de exemplu titluri și locuri de oanoare, respectul semenilor săi, atestate cu care să dovedească credințioșia și dragostea lor față de biserica unde au fost. Ei trebuie să lase totul pentru a urma pe Hristos, pentru a fugi la adevărata împărăție.

"ÎNSĂRCINATE" ȘI CARE "ALĂPTEAZĂ"

"Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor alăpta în acele zile!" - Matei 24:19.

Există copii trupești și copii spirituali și tot așa există copii trupești bastarzi și copii spirituali bastarzi. Apostolul Pavel compară lucrarea sa pentru Evanghelie cu cea a unei femei care se află în durerile nașterii: *"copii mei, pentru care din nou simt durerile nașterii pînă cînd Hristos va fi format în voi"* (Gal. 4:19). Servii credincioși ai lui Hristos, care muncesc din toată inima lor pentru suflete sînt într-o situație asemănătoare cu cea a femeilor însărcinate despre care vorbește textul nostru. Conceperea spirituală, după exemplul ce ni-l dau apostolii, este o lucrare dintre cele mai onorabile în serviciul lui Dumnezeu și ar trebui să atragă toată atenția celor mai consacrați copii ai lui Dumnezeu; dar, vai! mulți ucenici ai lui Hristos, în munca lor de concepere spirituală, produc copii nelegitimi, procedînd ca Avraam și Sara care, în dorința lor de a-l ajuta pe Dumnezeu la împlinirea făgăduințelor Sale, au întrebuițat metode pe care Dumnezeu nu le aproba; și așa au dat naștere lui Ismail, care reprezintă o clasă de creștini nominali, născuți după carne și care, de

aceea, persecută pe seminția spirituală concepută în mod legitim. Fiecare ar trebui să-și aducă aminte că, pentru a ajunge scopul, nu trebuie folosite decât mijloace legitime. Toți copiii lui Dumnezeu trebuie să fie concepuți de Cuvîntul și Spiritul Adevărului și nu de teorii omenesti sau de spiritul lumii.

O înțelegere greșită a planurilor dumnezeiești, că toți care nu fac parte din cei aleși (din biserica aleasă) sînt hotărîți pentru chinurile veșnice, a imboldit atît de mult dorința unora de-a concepe "copii" ai lui Dumnezeu, încît n-au luat seama la mijloacele întrebunțate și au uitat că cei ce nu sînt concepuți de "Cuvîntul Adevărului" (nu numai de litera ci și de Spiritul Adevărului) sînt copii nelegitimi; Dumnezeu nu-i recunoaște și nici nu-i tratează ca pe fii (Evr. 12:18). Ca o consecință, biserica nominală de astăzi, simbolizată prin femei însărcinate, a dobîndit o frumoasă înfățișare prin numărul adeptilor ei, prin bogățiile și talentele intelectuale ce le posedă. Ea are "forma evlaviei" dar nu are Spiritul Adevărului care-i schimbă inima. Ea este plină de copii spirituali. Unii dintre ei sînt "copii în Hristos", dar cei mai mulți sînt "copii nelegitimi" și nu fii ai lui Dumnezeu; ei au fost concepuți de eroare și nu de adevăr; ei formează neghina. Biserica nominală face toate eforturile pentru a înmulți această sămînță de neghină, sperînd astfel să scape omenirea de chinurile veșnice.

Ce greu este pentru unii dintre copiii lui Dumnezeu, care după cuvintele simbolice ale Mîntuitorului sînt în "dureri de naștere", să iasă din biserica nominală sau din sistemele religioase, care se folosesc de orice mijloace pentru o concepere rapidă a maselor, de care sînt mîndre și se fălesc cu ele. În

adevăr este greu pentru acești copii ai lui Dumnezeu să părăsească totul și să fugă la Domnul, la muntele Său (sau la împărăția Sa). Va fi dificil pentru ei să creadă că Domnul este într-adevăr bun, drept și îndurător și că El are un plan grațios care conține măsuri depline pentru fiecare membru al rasei lui Adam - toți răscumpărații prin marele "preț de răscumpărare pentru toți".

Clasa care "alăptează" în aceste zile conține de asemenea mulți copii ai lui Dumnezeu, nobili, buni și bine intenționați. Ea include mulți pastori și profesori ai școlilor duminicale - a căror sarcină religioasă este de-a distribui "lapte"; totuși nu totdeauna "laptele curat al Cuvîntului", deoarece în general ei îl diluează și-l amestecă cu tradiția, filosofia și înțelepciunea lumească, care au efectul opiului, ținându-i pe "copilașii" lor docili, adormiți, "buni", stînjening creșterea lor în cunoștință și har pe care au ajuns s-o considere riscantă.

Cîțiva dintre acești profesori se străduiesc, într-adevăr, să dea "laptele curat al Cuvîntului", pentru ca "pruncii" lor să se poată dezvolta, să învețe să mănînce și să asimileze hrana tare, să devină maturi în Hristos; dar, experiențele repetate pe care ei le declară dovedesc faptul că nici chiar "laptele curat al Cuvîntului" nu le va prîi majorității "pruncilor" lor, și, de aceea, ei consideră ca o datorie să amestece laptele, de teamă ca "pruncii" lor să nu se îmbolnăvescă și să moară. Ah! ei nu recunosc că majoritatea "pruncilor" lor, nefiind concepuți de Spiritul Adevărului, nu vor fi niciodată capabili să asimileze "laptele" spiritual, pentru că *"omul natural nu poate primi lucrurile spiritului lui Dumnezeu, nici nu le poate aprecia, pentru că ele se judecă*

spiritual" (1Cor. 2:14,12). Nici nu văd că această neputință de-a discerne duce la moarte, le oprește dezvoltarea și-i otrăvește pe adevărații "copii" spirituali care sînt în grija lor - care "*de mult trebuia să fie învățători*" (Evr. 5:12)

Toți din această clasă care sînt copii adevărați ai lui Dumnezeu vor auzi chemarea "*Ieșiți afară din mijlocul ei poporul Meu*" dar vor avea și mari dificultăți în această zi. Ajungînd să vadă adevărul prezent, nu numai că le va fi frică să-l dea celor de sub îngrijirea lor, ci le va fi frică și de influența lui asupra lor înșiși, ca nu cumva să-i depărteze de turmele lor. Realizînd că doar puțini dintre "copiii" lor ar fi capabili sau doritori să-i însoțească în fugă, le va fi frică să fugă în această zi; și, într-adevăr, numai cei spirituali vor fi cababili să suporte greaua încercare.

Unii vor trece criza în siguranță, ca "biruitori", în timp ce alții, fricoșii, vor fi lăsați să treacă prin marea strîmtorare.

FUGIȚI ÎNAINTE DE IARNĂ

"Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de sabbat. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii pînă atunci, și nici nu va mai fi. Și dacă acele zile n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar din pricina celor (grecește prin cei) aleși, zilele acelea vor fi scurtate" - Matei 24:20-22.

Adunarea membrilor Bisericii are loc în timpul secerișului, la sfîrșitul verii sau a timpului de favoare a lui Dumnezeu. După cum spune Domnul Isus (Matei 13:30,37-43), la timpul secerișului Fiului omului va aduna grîul Său în grînar și va arde neghina într-un

timp de mare strîmtorare, care va urma după seceriș. În unele părți și astăzi este obiceiul ca restul recoltei să se ardă iarna. Domnul nostru ne îndeamnă deci să căutăm ajutor și putere pentru a ieși din Babilon înainte de a veni iarna, înainte ca strîmtorarea să se abată asupra lui.

Spre deosebire de ceea ce se petrece în natură, două clase de oameni, care formează grîul, vor fi scăpate în secerișul prezent: (1) credincioșii "învingători" care ascultă imediat și ies din Babilon înainte de "iarnă"; aceștia sînt vrednici *"de a scăpa de toate acestea ce au să vină"* (Luca 21:36); (2) cei ce sînt credincioși, dar care nu ascultă imediat de Domnul; aceștia se lasă îngreunați de grijuri; ei au un zel fără cunoștință și pînă la un anumit grad se lasă pătrunși de spiritul lumii. Cu toate acestea, ei vor fi ajutați și vor ieși din Babilon cînd acesta va cădea; ei vor fugi iarna și vor zice: *"secerișul a trecut, vara s-a sfîrșit și noi tot nu sîntem mîntuiți!"* (Ier. 8:20). Marea strîmtorare din această iarnă va fi fără precedent; Domnul nostru declară că ea nu poate fi comparată cu nici una și că lumea nu va mai vedea niciodată o asemenea strîmtorare. Daniel vorbește de asemenea despre acest timp de strîmtorare (de la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice); el zice: *"în timpul acela se va scula (ca să domnească) Mihail (Hristos)... căci acesta va fi un timp de strîmtorare, cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele"* (Dan. 12:1). În Apocalipsa (11:17,18) se vorbește de asemenea despre această epocă: *"Neamurile se mîniară, dar a venit mînia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți"*. Strîmtorarea va fi atît de mare încît oamenii ar fi nimiciți dacă nu ar interveni Dumnezeu. Și El va interveni cu siguranță prin puterea Sa; El a pregătit totul pentru a remedia situația. La timpul

hotărît, Hristos va lua în mâini frîiele puterii Sale și va domni împreună cu Biserica, cu aleșii Săi; atunci, în plină confuzie, El va aduce iarăși ordinea pe pămînt.

HRISTOȘI ȘI PROFETI MINCINOȘI

"Atunci dacă va spune cineva: 'iată, Hristosul este aici, sau acolo', să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni pînă acolo încît să înșele, dacă ar fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte"
Matei 24:23-25.

Amăgitorii despre care este vorba în aceste versuri nu sînt fanaticii, care în anumite timpuri au pretins că sînt Hristos dar n-au înșelat decît un mic număr de persoane, lipsite de bunul simț și de o judecată sănătoasă și clară. Am spus deja că marele antihrist este papalitatea (Vol. 2, cap. 9), care veacuri de-a rîndul a șezut în templul spiritual și-a pretins că este singurul reprezentant al lui Hristos sau vicarul (locțiitorul) Său. Vorbind despre acest antihrist, Domnul spune că toți oamenii se vor minuna de el și se vor închina lui și că numai aceia ale căror nume sînt scrise în cartea vieții Mielului nu vor fi înșelați de dînsul (Apoc. 13:2-8). Întocmai ca și papalitatea, biserica anglicană nu este un singur "corp", o simplă organizație religioasă, ci are un cap (un șef) pămîntesc în persoana regelui, a suveranului, a șefului civil. Biserica greco-orientală are de asemenea în oarecare măsură un cap sau șef, pe țarul care avea o autoritate efectivă în sînul bisericii. Dacă papalitatea este antihrist (un pseudo-Hristos sau Hristos mincinos), celelalte biserici sau sisteme religioase care au un cap sau un șef, nu sînt oare la fel Hristoși mincinoși sau antihriști, chiar dacă în sînul lor

se găsesc câțiva creștini adevărați?

Diferite secte religioase protestante pretind că au un singur cap sau șef, pe Hristos, dar ele au totuși consilii, conferințe, etc., care se socotesc capi, care făuresc legi, datini și crezuri în loc să stea numai la învățăturile lui Hristos, ca singurul cap sau șef al Bisericii adevărate.

Pentru o lungă perioadă aceste sisteme omenești au falsificat, într-o măsură mai mică sau mai mare, pe adevăratul Mesia (cap și corp), astfel că în parte au înșelat pe mulți. Dar acum, în ultimul secol, aceste minciuni își pierd puterea. Puțini prezbiterieni, dacă mai sînt, cred acum că biserica lor este singura biserică adevărată; nici metodistii, baptiștii, luteranii și alții nu gîndesc așa despre sistemele lor; chiar și anglicanii, greco și romano-catolicii se eliberează de iluzia că numai biserica lor este adevărată, că în afara ei nu există aleși. Dar în profetia pe care o dezbatem, Domnul nostru ne previne asupra primejdiei Hristoșilor falși zicînd "atunci" - adică acum. În armonie cu aceasta noi aflăm în Apocalipsa (13:14-18) o profetie privind o combinație de influențe deosebite, prin care denominațiunile protestante vor fi unificate și, deși separate, vor fi aduse la o cooperare cu papalitatea, într-o manieră care le va da ambilor puteri sporite și-i va înșela pe mulți, făcîndu-i să creadă că noua alianță va fi instrumentul lui Dumnezeu pentru a îndeplini lucrarea prezisă despre Mesia și că, astfel, această alianță este reprezentanta Lui.

"SOARELE DREPTĂȚII VA RĂSĂRI"

Deci, dacă vor zice: "Iată-l în pustie", să nu vă duceți acolo! "Iată-l în odăițe ascunse", să nu credeți. Căci cum iese

fulgerul (soarele) de la răsărit și se vede pînă la apus, așa va fi și prezența Fiului omului" - Matei 24:26,27.

Amăgiri puternice, o "lucrare de rătăcire", după cum se spune în 2Tesaloniceni 2:10-12, sînt acum la lucru în mijlocul omenirii. Dacă Scripturile ar fi arătat natura lucrurilor, dacă ele ne-ar fi spus sub ce formă va veni această lucrare de rătăcire, aceasta ar fi micșorat întru-cîtva puterea ei de amăgire. Dumnezeu a permis aceste înșelăciuni cu scopul de a *separa* pe credincioșii "învingători" de ceilalți oameni, dar El a făgăduit că cei aleși vor fi feriți de orice înșelăciune. Totuși, este posibil ca, avînd în mare măsură lumina Adevărului prezent, ei să aibă cele mai mari probe pe această cale. Cît este de important să urmărim îndemnul apostolului: "*Stați în iubirea lui Dumnezeu*", căci trebuie să avem nu numai cunoștința Adevărului care, singură, ne-ar umple de mîndrie, ci și spiritul lui Hristos, pe care trebuie să-l producă această cunoștință, pentru ca noi să iubim pe Dumnezeu și pe frați și să dorim binele tuturor oamenilor. "Iubirea edifică" caracterul, îl formează după asemănarea caracterului lui Hristos (1Cor. 8:1).

Cuvintele: "*Iată-l în odăițe ascunse*" s-au împlinit, căci spiritiștii pretind că ei pot să vorbească cu Domnul față în față în anumite ședințe și mai pretind că toți cei ce primesc teoriile lor pot avea aceeași favoare. Ce se va spune dacă atenționarea că, dacă ar fi posibil, ar înșela și pe cei aleși, s-ar dovedi a însemna că adevărații "aleși" vor fi supuși la încercările cele mai severe în această zi rea? "*Cine poate sta în picioare?*" (Apoc. 6:17). Răspunsul prin profet este "*Cel ce are mîinile curate (o viață onestă) și o inimă curată (o conștiință nepătată înaintea lui Dumnezeu și-a oame-*

nilor)... *el va putea să se suie la muntele (împărăția) Domnului... și va sta în locul lui cel sfânt*" (Ps. 24:3,4).

Dar cum poate poporul Domnului să cunoască cu siguranță că aceste manifestări nu sînt adevărate? El ne-a învățat că ziua Lui va veni ca un hoț în noapte, că El va fi prezent dar nevăzut de lume supraveghînd lucrarea secerișului - adunînd pe aleșii Lui, etc. Cum știm noi că El nu se va manifesta poporului Său veghetor, așa cum pretind așa numiții spiritiști creștini, în "camere ascunse" - în ședințele lor?

Noi știm că El nu ni se va arăta așa pentru că - (1) El ne-a învățat că vom fi "schimbați", "făcuți ca El" și astfel "îl vom vedea așa cum este El". (2) El ne-a prevenit împotriva acestor înșelăciuni care ne-ar propune să ni-l arate în condiția neschimbată de carne, spunînd: "dacă vă vor zice: Este în pustiu sau în camere ascunse, să nu credeți"; pentru că El nu se va manifesta într-o astfel de manieră. Dimpotrivă, "după cum lumina strălucitoare (soarele) iese de la răsărit (și nu poate fi închisă într-un loc ascuns sau într-o odaie) și lucește (pretutindeni) pînă la apusul (îndepărtat), tot așa va fi și prezența Fiului omului".

Descoperirea Domnului nostru la a doua Lui prezență, nu va fi într-o cameră, nici la o comunitate într-o pustietate sau loc deșert; nici chiar la o națiune, ca la prima venire, ci aceasta va fi o manifestare generală în toată lumea - "Soarele dreptății va răsări și tămăduirea va fi sub aripile Lui". Raza pătrunzătoare a adevărului de la marele Soare al dreptății, este cea care cauzează deja o mare confuzie printre oameni, luminînd locurile întunecate, descoperind eroarea și stricăciunea de orice fel. Ceea ce descoperă este lumina; este marea Lumină a lumii, Hristos (iar în cele din urmă și Biserica

Sa), care va binecuvînta lumea aducînd la lumină toate lucrurile ascunse ale întunericului; deoarece nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit. "Ziua va arăta aceasta", și n-ar putea fi ziua fără Soarele strălucitor de la răsărit pînă la apus. "Aceasta este adevărata lumină care luminează (la timpul potrivit) pe fiecare om venit în lume".

(Vom examina Matei 24:28 ca o concluzie a versului 41 pentru a face comparație între relatarea lui Matei și cele ale lui Marcu și Luca).

ÎNTUNECAREA SOARELUI ȘI-A LUNII

"Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate" (Mat. 24:29; Marcu 13:24,25).

Necazul din "acele zile" trebuie să fie deosebit de cel care va avea loc la sfîrșitul vîrstei acuale și a secerișului. Noi nu putem înțelege clar acest lucru numai dacă comparăm descrierile lui Matei și Marcu cu cea a lui Luca, care descrie pe scurt evenimentele ce vor avea loc în decursul Vîrstei Evanghelice și lasînd afară necazul care a avut loc în "acele zile", el vorbește apoi numai despre strîmtorarea care va veni la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice; el zice:

"Vor cădea (evreii) sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri pînă se vor împlini timpurile neamurilor. Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pămînt va fi strîmtorare printre popoare, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor. Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pămînt" (Luca 21:24,25).

Pe scurt, întreaga Vîrstă Evanghelică a fost o perioadă de necazuri, despre care ni se vorbește în Matei 24:9-12,19. Biserica primitivă a fost persecutată de Roma păgînă; mai tîrziu, cînd Roma papală (Izabela) era stăpîna autorității, toți cei care au refuzat să aprobe urficiunile ei au fost persecutați de ea, direct sau indirect, prin puterile civile (reprezentate prin Ahab) cu care biserica s-a unit (sau s-a căsătorit). Sfinții Celui Preaînalt au căzut în puterea bisericii romane, care i-a asuprit și prigonit un timp, timpuri și jumătate de timp, adică 1260 de ani, pînă în anul 1799 d.H., cînd papismul, "*mama desfrînatelor*"... era "*beată de sîngele sfinților și de sîngele martirilor lui Isus*" (Apoc. 17:6). În anul 1799 papismul a fost adînc umilit în fața lumii întregi (vol. 2 cap. 9 și vol. 3 cap. 4).

După necazurile din "acele zile" trebuie să urmeze semnele la care se referă Domnul. Care sînt deci aceste semne? Ce înseamnă întunecarea soarelui și-a lunii? Ce înțelegem prin căderea stelelor? Sînt aceste semne simbolice sau literale? S-au împlinit ele deja? Răspunsul este că aceste semne au avut o împlinire literală, iar acum au o împlinire simbolică mult mai măreață.

La 19 mai 1780 (deci "în acele zile", în timpul celor 1260 de ani ai puterii papale, dar în momentul cînd această putere începea să decadă și necazurile deveneau mai puțin violente) a avut loc o întunecime de soare cu totul neobișnuită; oamenii de știință de atunci, chiar și cei de astăzi, n-au putut explica acest fenomen.

Celebrul astronom Herschel zice: "Întunecimea zilei, în America de Nord, a fost unul din cele mai minunate fenomene ale naturii, a cărui povestire va fi citită totdeauna cu interes, dar știința nu-l poate

explica”.

Dicționarul Webster zice: ”Întunecimea din 19 mai 1780 se întinse peste toată Anglia Nouă. În unele părți, timp de mai multe ore, nu se puteau citi sub cerul liber texte imprimate. Păsările și-au cântat cântecul de seară, apoi au dispărut; orășeniile își căutau culcușul de noapte; animalele domestice au intrat în grajduri și s-au aprins luminile în casă. Această întunecime a început pe la ora zece dimineața și a ținut pînă la miezul nopții următoare, durata nefiind însă aceeași peste tot”.

”Societatea americană de Tratat”, publică o broșură ”*The Life of Edward Lee*”, în care spune:

”În luna mai 1780 a fost o zi înspăimîntător de întunecată; toată lumea era îngrozită. Satul în care trăia Edward Lee era cuprins de spaimă. Inima oamenilor era strînsă de groază; se credea că a sosit ziua judecății. Vecinii lui Edward Lee s-au adunat în jurul lui, căci lampa lui bine curățată strălucea mai tare ca oricînd în acest întuneric supranatural. Fericit și vesel în Domnul, acest sfînt arăta celor din jurul său că singurul refugiu de mînia viitoare este la Domnul și-și petreceau aceste ceasuri întunecate în rugăciune pentru această mulțime cuprinsă de neliniște sufletească”.

Întunecimea de lună, din noaptea următoare, pare să fi fost tot atît de însemnată ca cea a soarelui. Un martor, judecătorul Tenney d’Exeter, N.H. zice:

”Întunericul din seara următoare a fost probabil cel mai mare din cîte au avut loc de cînd Atotputernicul a creat lumina. Credem că, dacă toate corpurile din univers ar fi fost acoperite de întunericul de nepătruns sau ar fi încetat să existe, întunericul n-ar fi fost nici atunci mai desăvîrșit. În acel moment, o foaie de hîrtie

albă, la câțiva centimetri de ochi, nu era mai vizibilă decît cea mai neagră catifea”.

CĂDEREA STELELOR

De la întunecimea de soare și lună a trecut numai o jumătate de veac pînă la arătarea semnului prezis de Domnul Isus în următoarele cuvinte: *”Stelele vor cădea din cer”, ”cum cad smochinele verzi din pom, cînd este scuturat de un vînt puternic”* (Apoc. 6:13). Cuvintele lui Isus s-au împlinit (deși, după cum vom vedea în continuare, nu aceasta a fost completa lor împlinire) în timpul măreței ploii de stele căzătoare (meteorii), care a avut loc în zorii zilei de 13 noiembrie 1833.

Căderile de stele și chiar ploile de meteorii nu sînt fenomene rare; se văd în fiecare an și în anumiți ani chiar în număr foarte mare. Numărul meteoriiilor mici, ce cad anual pe pămînt, se evaluează la 400.000, dar acesta este un număr neînsemnat în comparație cu marea ploaie de stele de la 13 noiembrie 1833, cînd au căzut sute de milioane de stele.

Profesorul Olmstead, de la colegiul din Yale, a scris cu această ocazie: *”Cei care au avut prilejul să vadă minunata ploaie de stele din dimineața de 13 noiembrie 1833, aceia au văzut după cîte se pare cel mai minunat fenomen meteorologic care a avut loc de la creerea lumii, sau cel puțin de cînd istoria și tradiția ne-au transmis amintiri omenesti. Acest fenomen nu trebuie considerat ca pămîntesc ci ca un lucru ceresc. În zilele noastre, stelele căzătoare nu mai sînt privite ca întîmplări neobișnuite din regiuni mai îndepărtate ale atmosferei noastre, ci ca corpuri care vin din alte lumi adică din spațiile interplanetare”. - ”New - Haven Press”*

D.H. Dana Ward, negustor la New York, mai târziu scriitor, apoi preot episcopal, a scris următoarele despre acest fenomen: "Eu cred că nici un filosof și nici un învățat n-a scris vreodată despre un eveniment asemănător celui de ieri dimineață. Înainte cu optsprezece veacuri, un profet anunța acest fenomen cu precizie, dacă vrem să recunoaștem că stelele căzătoare sînt stele care cad... într-adevăr, stelele au căzut din cer pe pămînt așa cum arată Apocalipsa. Limbajul profetului a fost totdeauna socotit ca o figură simbolică și iată că ieri a avut o împlinire literală". - "*Journal of Commerce*" din 14 noiembrie 1833.

Acest fenomen s-a produs într-o măsură mai mică în 1866; se pare însă că cel de la 1833 a împlinit întocmai *semnul* prevestit de Domnul. De altfel, acest semn, în legătură cu precedentul, fără îndoială a avut mult de-a face cu prima mișcare a fecioarelor, care au ieșit spre întâmpinarea mirelui (Mat. 25:1-5).

ÎMPLINIRI SIMBOLICE

Aceste semne literare și-au împlinit scopul atrăgînd atenția generală asupra "timpului sfîrșitului". Credem că împlinirea lor a fost de asemenea o întîmplare importantă și de cel mai mare interes pentru cei cu mintea spirituală și treji; aceștia au putut să vadă însemnătatea lor.

Soarele reprezintă în mod simbolic lumina Evangheliei, Adevărul și persoana lui Isus Hristos. *Luna* reprezintă lumina legii mozaice. Luna nu poate da lumină, decît lumina ce-o primește de la soare; tot astfel, legea mozaică nu era decît umbra sau icoana anticipată a Evangheliei. *Stelele* reprezintă pe învățătorii

inspirați ai Bisericii, pe apostoli.

Cerurile, după cum am văzut, reprezintă puterile eclesiastice ale creștinătății. Există o combinație a acestor diferite simboluri în Apocalipsa 12:1. Acolo, femeia simbolizează Biserica primitivă; ea este înfățișată ca îmbrăcată cu *soarele*, ceea ce înseamnă că ea strălucește și se dezvoltă în lumina curată și nepătată a Evangheliei. *Luna*, sub picioarele ei, arată că legea susține această femeie dar nu-i poate da nici o lumină. *Cele douăsprezece stele*, în formă de coroană pe capul ei, reprezintă pe cei doisprezece învățători inspirați ai Bisericii, pe apostoli.

Dacă adevărații ucenici ai lui Hristos au astăzi harnă spirituală din belșug, nu tot așa este cu biserica nominală; acolo, *soarele evangheliei* se întunecă din ce în ce mai mult, *prețul de răscumpărare* este chiar pus la o parte, în întuneric; credința în Evanghelie este aproape moartă (Luca 18:8); cheia cunoștinței a fost pierdută într-un naufragiu general al credinței unde se neagă singele prețios al lui Hristos care a răscumpărat omenirea.

Și după cum *soarele* (învățătura *prețului de răscumpărare*) s-a întunecat, tot așa a trebuit să se întunece și luna (lumina legii mozaice). Desigur că, dacă punem la o parte prețul de răscumpărare, nu putem înțelege ce însemnătate aveau jertfele din legea lui Moise, care simbolizau tocmai acest preț de răscumpărare. Astăzi auzim, nu rareori, pe unii educatori religioși și păstori susținând că jertfele sîngeroase ale iudeilor erau o instituție barbară. Altădată erau mult mai bine înțelese declarațiile lui Pavel, care spunea că jertfele lui Israel erau o umbră a "jertfelor mai bune" pentru păcat; astăzi, se pune direct la o

parte mareașta realitate a prețului de răscumpărare; se tăgăduieșe păcatul original și prin aceasta însăși necesitatea unei jertfe pentru păcat; prin urmare, jertfele tipice nu mai au nici o însemnătate și sînt considerate ca barbare. Vedem astfel că, dacă se întunecă lumina soarelui Evangheliei, trebuie neaparat să se întunece și lumina lunii - a legii. "*Luna se va schimba în sînge*". În Ioel 2:10 ni se spune că "*stelele își pierd lumina*"; aceasta înseamnă că, dacă lumina Evangheliei este întunecată, dacă legea a pierdut orice înțeles adevărat, dacă ceremoniile ei sînt barbare, atunci învățăturile celor douăsprezece stele (apostoli) ale Bisericii întocmită de Dumnezeu, pierd de asemenea însemnătatea lor, și astfel acești apostoli nu mai pot fi socotiți ca lumini și călăuze în biserica nominală.

După cum am văzut, Dumnezeu a recunoscut sau stabilit pentru Biserică douăsprezece stele apostolice. De la acestea, de la lună și de la soare, urma să meargă mai departe toată iluminarea Bisericii; și de la ei s-a răspîndit adevărata lumină care a binecuvîntat adevărata Biserică. Dar papalitatea, asumîndu-și stăpînirea eclesiastică pe pămînt, a "orînduit" sau așezat pe firmamentul ei diferite "stele", "lumini", "autorități", "teologi", iar diferitele denominațiuni protestante au procedat în același chip, pînă cînd mulțimea lor este de nenumărat. Dar, în timp ce a prevăzut ajutoare, evangheliști și învățători pentru Biserică Sa adevărată, Dumnezeu nu i-a înzestrat cu autoritatea de lumini sau stele. Dimpotrivă, toți urmașii Săi credincioși sînt instruiți să accepte ca lumină numai acele raze de adevăr care se vede că vin de la soare, lună și de la cele douăsprezece stele, prevăzute pentru acest scop.

Toți ceilalți membri ai poporului lui Dumnezeu trebuie să fie lămpi aprinse și strălucitoare și să nu-și pună lumina lor sub obroc, ci așa să strălucească încît să glorifice pe Tatăl lor din ceruri. Cuvîntul stea (grecește aster) nu este atribuit vreunui credincios (în afara apostolilor) cînd se referă la viața lor din prezent; ci este folosit cînd se referă la cei care se despart de adevăr și devin "încezuți", învățători falși care se umflă în pene fără motiv, care aspiră să considerați autorități în același sens ca apostolii și care sînt denumiți "stele rătăcitoare" și "apostoli falși" (2Cor. 11:13; Apoc. 2:2; Iuda 13).

Dimpotrivă, Scripturile evidențiază peste tot făgăduința că, credincioșii, umilii luminători din timpul prezent, vor fi în curînd cu Hristos, glorioasa și onorata seminție a lui Avraam - "ca stelele cerului". Dar aceștia nu vor străluci în cerurile prezente, care vor trece printr-o mare zguduire, ci în "cerurile noi" - noua împărăție eclesiastică a Vîrstei Milenare. La o astfel de clasă și la un astfel de timp de înviere se referă profetul Daniel (12:3) cînd spune: "*Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci*". Apostolul Pavel vorbește de asemenea despre gloria viitoare a Bisericii, la prima înviere, spunînd că gloria lor va diferi "*după cum o stea se deosebește de altă stea în strălucire*".

Acum, dacă Dumnezeu a rînduit numai douăsprezece stele sau lumini pentru Biserică, cum este reprezentat în Apocalipsa 12:1, nu este oare o mare greșeală ca papii și episcopii să se considere succesorii apostolilor - stele ca și ei? Și nu este oare un fapt că unii dintre așa numiții "înalți critici" se consideră, și-i consideră și

pe alții, egali sau chiar superiori apostolilor, ca luminători sau stele? Și nu arată ei, și alții, aceasta atunci cînd predică ideile lor proprii, răspîndind propria lor lumină, în diferite subiecte, fără a considera necesar a le consulta sau a le dovedi cu cuvintele apostolilor inspirați? Și dacă mai citează sau se referă la lumina adevăratelor stele, învățăturile celor doisprezece apostoli, nu este aceasta numai pentru a-și confirma vederile sau lumina lor, mai degrabă decît de a arăta că învățătura este lumină care vine de la stelele apostolice? Într-adevăr, lumina acestor stele false, "stele rătăcitoare", este de obicei atît de diferită de cea a celor doisprezece apostoli inspirați, încît de abea pot găsi măcar un text convenabil pentru scrierile lor.

În profetia Domnului nostru lumina adevăratelor stele este considerată ca făcînd parte din soarele Evangheliei, care este întunecat și care și-a pierdut strălucirea; în timp ce stelele false, înțelepții acestei lumi, luminile orînduite de oamenii din cerul de astăzi, ne sînt arătate ca făcînd o mare paradă, decăzînd la starea lumească - abandonîndu-și proeminența întrucîtva spirituală, de altădată, și coborînd în învățăturile lor la nivelul moraliştilor și filozofilor pămîntești - la nivelul politic de cetățeni creștini.

Clătinarea cerurilor eclesiastice simbolice menționate în aceeași legătură are, într-o măsură oarecare, de-a face cu aceste lumini ale creștinătății ajunse la un nivel mai scăzut decît învățătura publică. Această clătinare înseamnă tocmai ceea ce noi vedem în toate părțile - o clătinare a crezurilor și dogmelor creștinătății, care, datorită amestecului cu erori, produc confuzii oricînd se face referire la ele; ca de exemplu doctrina copilașilor

aleși și nealeși, doctrina chinului veșnic pentru toți cei care nu sînt sfinți, biruitori, etc.

Ca o consecință, mulți oameni cu înțelepciune lumească, care strălucesc în fața publicului, depun deja toate eforturile pentru a distrage atenția de la toate aceste subiecte. Ce alte subiecte pot găsi, decît adevărata sau falsă doctrină a alegerii și adevărata sau falsă idee a prevederii lui Dumnezeu pentru viața viitoare a omenirii? Necunoscînd adevăratul plan divin al vîrstelor și nedorind să deștepte controverse cu privire la iad sau osînda veșnică a minorilor, ce pot să predice acești predicatori - stele pentru a atrage atenția publicului asupra lor?

Ei pot abandona în întregime temele spirituale și să coboare la nivelul omului natural, la problemele de reformă morală și politică. Ei pot vizita mahalale și să predice Evanghelia împotriva săracilor. Ei se pot alătura campaniilor creștine, etc. Iar aceste lucruri vor ocupa tot mai mult pe aceste stele de amvon; în timp ce alții vor crea senzații, întrecîndu-se cu cei mai iluștrii necredincioși în afirmații pe care ei înșiși nu le cred, ridiculizînd relatarea Bibliei privind căderea lui Adam în păcat și ideea de a fi salvat din ceva care, după teoria evoluției susținută de ei, este un mit.

Cine nu poate vedea aceste semne împlinindu-se astăzi peste tot? Dar soarele, luna și cele douăsprezece stele sînt numai parțial întunecate pînă acum; cu toate acestea multe stele false au căzut de la orice pretenție a strălucirii Evangheliei, la nivelul capacității de înțelegere a maselor în fața cărora ele strălucesc.

Această clătinare a cerurilor înseamnă zguduirea și dărîmarea credințelor și dogmelor creștinătății, care prin faptul că sînt un amestec de erori și adevăruri,

produc confuzie asupra tuturor punctelor adevărului, cum e de pildă învățătura despre chinul veșnic pentru toți care nu sînt sfinți sau învingători. Marea decădere a conducătorilor eclesiastici de astăzi, este deci tocmai căderea stelelor anunțată de Domnul și de profeți, însoțită de întunecarea soarelui evanghelic și a lumii mozaice.

În Luca (24:25,26) sînt și alte semne de adăugat la epoca prezentă: *"Și pe pămînt va fi strîmțorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul vuietului mării și a valurilor (elementele agitate și anarhice ale maselor populare). Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pămînt (în societatea de astăzi); căci puterile cerurilor vor fi clătinate"*.

Marea și urletul valurilor sînt o icoană simbolică a maselor populare agitate și iritate, care mai mult sau mai puțin sînt ținute în ordine prin legile societății. În decursul celor din urmă douăzeci de ani, fiecare a avut ocazia să audă "urlete" însoțite de manifestații zgomotoase care s-au aruncat ca niște valuri puternice împotriva pămîntului (împotriva ordinii sociale din prezent), pe care căutau să-l înnece, să-l răstoarne. Aceste valuri au fost reținute pînă acum, dar ele au înmagazinat greutate și forță și, potrivit profeției, nu mai este decît o chestiune de cîțiva ani pînă la momentul cînd toți munții (împărățiile și guvernamentele) *"se vor răsturna în inima mării"* (în marea anarhie dezlănțuită; Ps. 46:2,3). Toate ziarele populare și independente ale claselor conducătoare și conservatoare exprimă mugetul mării agitate, a claselor populare, și chiar și celelalte ziare sînt silite, împotriva voinței lor, să se facă ecoul mugetelor sau revendicărilor populare. Și această stare de lucruri chiar și în timp de

pace cauzează "strîmtorare popoarelor".

Așa că oamenii încep să realizeze că urletul mării și îngrijorarea se datorează în mare măsură declinului superstițiilor și influenței eclesiastice; și văzînd, din ce în ce mai clar, puterile cerurilor (crezurile și sistemele sectare) clătînîndu-se, inimile lor sînt cuprinse de frică - sesizînd lucrurile care vin peste pămînt (societate); dar sforțările încordate care se fac acum pentru restabilirea și unificarea puterii și influenței sectelor vor avea succes în măsură mare doar pentru un scurt timp; pentru că ele se vor dezintegra complet, cu siguranță.

"Și atunci (în același timp) se va arăta semnul (dovada, evidența) Fiului Omului", adică semnul sau dovada celei de-a doua veniri a Fiului Omului (Matei 24:30).

Să nu pierdem din vedere faptul că toată această profeție este dată ca răspuns la întrebări precise, una dintre ele fiind: *care va fi semnul pre zenței Tale?*" la a doua venire. Avînd în minte faptul că doar puțini l-au recunoscut ca Mesia la prima Sa venire și că ei înșiși au avut îndoieli și temeri asupra acestui fapt, pentru o perioadă considerabilă de timp, ei au dorit să știe cum vor fi siguri că îl vor recunoaște. La prima venire Domnul s-a arătat pe sine și a fost atestat prin semne - prin cuvintele și lucrările Sale minunate - și de către Ioan Botezătorul. Ce semn trebuie să aștepte ei, ca indiciu a celei de a doua prezențe a Sa? - acesta a fost țelul întrebării lor.

Domnul le răspunde că poporul Său va primi un semn potrivit și convingător, dar El n-a mai spus nimic cu privire la caracterul acestui semn. "Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului". Acest semn va fi convingător

pentru fiii credincioși și treji ai lui Dumnezeu, dar el nu este pentru cei din lume. Cei ce au văzut și înțeles semnele sau dovezile primei veniri a Domnului nostru au fost din această clasă, pe când marea mulțime a Israelului nominal n-a putut să deosebească semnele timpului lor. De altfel Domnul nici nu voia ca și alții să vadă aceste semne decât ucenicii săi credincioși; și chiar de aceea multe din minunatele cuvinte ale vieții au fost spuse în parabole și în limbaj tainic, pentru ca văzînd lumea să nu vadă și auzînd să nu înțeleagă, fiind nevrednică de lumina ce strălucea atunci, care era hotărîtă numai pentru ucenicii Săi credincioși. Tot așa va fi și la a doua prezență a Domnului, cu privire la semnul sau dovada acestei prezențe. Aceste lucruri nu vor fi recunoscute de toți oamenii, ci numai de adevărații israeliți, cinstiți și fără viclesug.

Cuvîntul *semn*, din Matei 24:30 este tradus din grecescul *seemion* și are semnificația de dovadă sau evidență așa cum este ilustrat în cazurile următoare:

"Isus a mai făcut multe alte semne" (Ioan 20:30).

"Domnul... dînd să se facă semne și minuni prin mîinile lor" (Pavel și Barnaba; Fapte 14:3).

"Limbile sînt un semn... pentru cei necredincioși" (1Cor. 14:22).

"Într-adevăr, dovezile unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne..." (2Cor. 12:12).

De aceea expresia: *"atunci se va arăta semnul Fiului Omului"* nu vrea să spună că ucenicii Domnului, care vor trăi în timpul acela, vor vedea pe Domnul, ci că, în timpul acela ei vor avea semne sau dovezi ale prezenței Sale. Semnele prezenței a doua a Domnului nostru vor fi cu siguranță în perfectă armonie cu mărturiile profeților (vedeți vol. 2 cap. 5,6,7), după cum a fost

cazul și la prima Sa venire.

Este scris că semnul sau dovada prezenței a doua se va arăta "în cer"; nu e vorba aici de cerul unde se găsește Tatăl Ceresc și sfinții Săi îngeri, ci de cerul simbolic, de cerul eclesiastic, de cerul care este arătat în versul precedent, care trebuie să fie puternic zguduit încât să cadă toate stelele din el. Da, în acest cer, format din clasa preținșilor creștini, va fi arătat semnul sau *dovada prezenței Domnului nostru*. Unii vor vedea împlinirea mărturiilor profetice cu privire la prezența a doua a Domnului în minunata descriere a planului divin al vîrstelor și vor recunoaște în acest dar minunat unul din semnele prezenței Învățătorului (Luca 12:37). Judecata Babilonului, a creștinătății, din punct de vedere social și eclesiastic, este un alt semn că Judecătorul a venit și se socotește mai întîi cu cei cărora, ca administratori, le-a încredințat bunurile Sale (Matei 25:19; Luca 19:15). "*Judecata trebuie să înceapă cu casa lui Dumnezeu*"; și aceasta înseamnă confuzie și consternare printre cărturarii și preoții de frunte ai timpului prezent, astfel că ei încearcă o reconciliere a doctrinelor, practicilor și crezurilor lor, așa cum au încercat și fariseii, preoții și cărturarii legii la prima prezență a Domnului; - deși prezența Sa a fost negată atunci ca și acum.

Dar la prima prezență, israeliții smeriți cu adevărat, pe care Domnul i-a socotit vrednici, nu au fost în confuzie ci luminați, așa că Domnul nostru le-a putut zice: "*Dar fericite de ochii voștri că văd și de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun că mulți prooroci și oameni drepecți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit*" (Matei 13:17). Așa că acum, la a doua prezență

a Fiului Omului, deschiderea Cuvîntului lui Dumnezeu, înțelegerea planului divin care arată atît timpurile cît și sezoanele divine, și confuzia "Babilonului" sînt dovezi satisfăcătoare a prezenței Regelui.

"Toate semințiile pămîntului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului" - Matei 24:30.

Semințiile pămîntului nu vor vedea semnul sau dovada prezenței Domnului, pentru că El va fi arătat numai în "cer", adică în lumea creștină nominală - în biserici - în sînul cărora numai cei onești, fără viclesug, vor putea să-l recunoască. Nimeni nu va vedea pe Domnul personal, cu ochii naturali; El nu mai este astăzi o ființă de carne și nu poate fi văzut de ființe de carne (vedeți vol. 2 cap. 5). Trebuie să ne amintim cuvintele Domnului: *"Încă puțin și lumea nu mă va mai vedea"* (Ioan 14:19). Trebuie păstrate în memorie și cuvintele apostolului adresate Bisericii, că noi toți trebuie să fim schimbați și făcuți ființe spirituale ca și Domnul, înainte de a-l putea *"vedea așa cum este El"* (1Cor. 15:51-53); 1Ioan 3:2). Semințiile pămîntului, dimpotrivă, vor vedea norii strîmtorării și confuziei care sînt legate de *"clătina cerurilor"* și își vor da seama că aceasta va fi o vijelie care va clătina și *"pămîntul"* (vedeți Evr. 12:26,27); și la acel timp, legat de acel mare timp de strîmtorare, va fi de asemenea un bocet general iar în cele din urmă, la terminarea vijeliei, toți oamenii vor discerne, cu ochii înțelegerii lor vor recunoaște pe noul Rege, vor plînge pentru păcatele lor și pentru că în orbirea lor L-au respins (mai întîi evreii; vedeți Zah. 12:10-12).

Astfel vedem că semințiile pămîntului vor vedea înainte de toate norii timpului de strîmtorare ce se vor

abate asupra pământului.

"El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor pînă la cealaltă". - Matei 24:31

Această lucrare se va împlini deodată cu alte evenimente în timpul secerișului. Îngerii sînt trimișii noului rege, adică ucenicii credincioși; ei vor face o lucrare de despărțire, nu între biserici și lume, ci în sînul bisericii nominale, între preinșii creștini care formează cerul din prezent. Această lucrare este simbolizată prin diferite figuri: mai întîi prin adunarea grîului în grînar, după ce a fost despărțit de neghină (Matei 13:30). După aceea prin adunarea peștilor de bună calitate în vase, apoi aruncarea în mare a peștilor de rea calitate, care au fost prinși în năvodul Evangheliei (Matei 13:47-49). O a treia figură ne arată adunarea comorilor lui Iehova (Mal. 3:17), apoi chemarea adresată poporului lui Dumnezeu de a ieși din Babilon (Apoc.18:4) și strigătul fecioarelor de la miezul nopții, strigătul care desparte fecioarele înțelepte de cele neînțelepte (Matei 25:26). În profeția de la Matei 24 vedem de asemenea adunarea celor aleși, despărțiți de toți nealeșii din creștinătate, răspîndiți în cele patru vânturi, în toate direcțiile.

Noi nu trebuie să așteptăm să apară îngeri spirituali cu aripi, zburînd prin aer, sunînd dintr-o trompetă mare și luînd de ici de colo pe unii dintre sfinți; așa cum nu așteptăm să devenim pești literali și să fim puși în coșuri litrale sau boabe de grîu literal să fim puși în hambare literale. Îngerii sau solii folosiți de Domnul nostru pentru adunarea secerișului vor fi, fără nici o îndoială, oameni, ucenici credincioși, așa cum a folosit El în tot timpul evangheliei pentru a răspîndi veștile

Sale de bucurie; ei sînt servitori pămîntești concepuți de Spiritul Sfînt "creaturi noi în Hristos".

Trîmbița răsunătoare este adevărata "trîmbiță a iubileului", "a șaptea trîmbiță", care este tot atît de simbolică ca și cel șase dinaintea ei (Apoc. 11:15-18). Nici una din ele n-a sunat vreodată în chip literal. Această trîmbiță din urmă a început să sune în 1874 și va suna pînă la sfîrșitul Vîrstei Milenare. Cu începutul acestei trîmbițe a început "secerișul", adunatul și sortatul, care trebuie să continue pînă cînd "cei aleși", "grîful", este scos în întregime din cerurile prezente (sistemele eclesiastice) - la Domnul. "Îngerii" (mesagerii) sînt cei ce poartă mesajul Cuvîntului Domnului, care produce separarea și-i adună pe aleșii Săi la El.

Acesta este privilegiul poporului credincios al lui Dumnezeu care, în prezent, este mutat din întuneric la o lumină minunată; căroră le este permis să vadă și să audă lucruri pe care alții nu le văd și nu le aud, să fie lucrători împreună cu Domnul lor, ca îngerii Săi - mesagerii sau servii Săi - în această lucrare ca și în celelalte, care au avut loc în tot cursul vîrstei. Prin grația Sa, așa cum au arat, semănat, grăpat și udat, aceeași clasă poate acum să și secere cu Secerătorul Șef.

IMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ESTE FOARTE APROAPE

"De la smochin învățați pilda lui: cînd îi frîgezește și îi înfrunzește mlădița știți că vara este aproape. Tot așa și voi, cînd veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul Omului (împărăția lui Dumnezeu, Luca 17:21) este aproape, este chiar la uși. Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta pînă se vor împlini toate aceste lucruri. Cerul și pămîntul (ordinea eclesiastică și socială de astăzi) vor

trece, dar cuvintele mele nu vor trece" - Matei 24:32-35.

Necredincioșii s-au agățat de acest pasaj și susțin ca o evidență faptul că nu s-a împlinit și aceasta ar dovedi că Domnul a fost un profet fals. Ei aplică întreaga profeție la necazurile în legătură cu căderea statului național Israel, în anul 70 d.H., și remarcă cu dispreț că acea generație și multe altele au trecut fără a vedea împlinirea "tuturor acestor lucruri". Răspunsul nostru la aceasta este, desigur, că profeția Domnului nu este înțeleasă - deoarece ea s-a referit numai în parte la strîmtoarea asupra Israelului, care a culminat în anul 70 d.H.

Pentru a face față obiecției, unii scriitori creștini au ajuns să susțină că cuvintele "generația aceasta" vor să spună în realitate că această rasă, evreii, nu vor trece pînă cînd aceste preziceri se vor împlini.

Dar noi trebuie să ne deosebim de această interpretare din următoarele motive:

(1) Deși se poate spune că, cuvintele "generație" și "rasă" au o rădăcină sau punct de plecare comun, totuși nu sînt identice; iar în înțeles scriptural, cele două cuvinte sînt cu totul diferite.

Să notăm că în Noul Testament, cînd cuvîntul generație este folosit cu sensul de rasă sau urmași este totdeauna din cuvîntul grecesc *gennema* (ca în Matei 3:7; 12:34; 23:33; Luca 3:7) sau din *genos* (ca în 1Pet. 2:9). Dar în trei locuri diferite ale acestei profeții, Domnul nostru ne încredințează folosind un cuvînt grecesc cu totul diferit (*genea*), care nu înseamnă rasă, ci are aceeași semnificație ca și cuvîntul nostru - generație. Alte folosiri ale cuvîntului grecesc *genea* dovedesc că nu este folosit cu sensul de rasă, ci se referă la oamenii care trăiesc în aceeași epocă. Cităm

ca dovezi: Matei 1:17; 11:16; 12:41; 23:36; Luca 11:50,51; 16:8; Fapte 13:36; Coloseni 1:26; Evrei 3:10.

(2) Domnul nu s-a putut referi la rasa evreiască și ar fi fost nepotrivit să folosească un cuvânt grecesc cu semnificația de rasă, deoarece rasa evreiască n-a fost subiectul întrebării apostolilor și nici a profeției Domnului, ca răspuns. Profeția se referă doar tangențial la Israel și dacă ar fi zis: această rasă nu va trece pînă se vor împlini toate, ar fi lăsat deschis obiectul întrebării, la care sau la ce rasă se referă, deoarece nu este indicată nici o rasă propriu-zisă. De aceea, dacă cuvîntul ar însemna rasă, am putea spune mai potrivit că înseamnă rasa umană decît să spunem că se referă la rasa evreiască.

Dar înțelegînd că genea înseamnă, aici ca și în alte locuri, generație, și recunoscînd că cuvintele Domnului au fost o profeție care acoperă întreaga Vîrstă Evanghelică, nu avem nici o dificultate în înțelegerea declarației: "Această generație (care va fi martora semnelor de care s-au interesat apostolii și enumerate cu exactitate de Domnul - și anume: întunecarea soarelui, a lunii și căderea stelelor), această generație deci, nu va trece pînă nu se vor împlini toate acestea". Cu alte cuvinte, semnele menționate se vor întîmpla în timpul unei generații de la sfîrșitul vîrstei.

Înmugurirea smochinului poate să fi fost o declarație întîmplătoare, dar noi înclinăm să credem că n-a fost așa. Circumstanțele speciale în care Domnul a blestemat smochinul, care nu avea fructe și care s-a uscat imediat (Mat. 21:19,20), ne determină să credem că smochinul din această profeție poate fi înțeles ca un simbol al națiunii evreiești. Dacă este așa, acesta este vizibil

împlinit; pentru că nu numai că se întorc mii de israeliți în Palestina, ci, așa cum știm cu toții, Mișcarea Sionistă a luat așa proporții încît justifică convențiile reprezentanților din toate părțile lumii, de-a se întilni an de an pentru a pune în formă practică propunerea de reorganizare a unui stat evreu în Palestina. Acești "muguri" vor înflori, dar nu vor avea fructe perfecte înainte de octombrie 1914 - sfîrșitul deplin al "timpurilor neamurilor". *)

O generație poate fi socotită ca echivalentul unui veac (practic limita prezentă) sau o sută douăzeci de ani, viața lui Moise și limita scripturală (Gen. 6:3). Socotind o sută de ani din 1780, data primului semn, limita ar ajunge la 1880; și, în înțelegerea noastră, fiecare punct prezis a început să se îplinească la acea dată: - "secerișul" sau timpul strîngerii a început în 1874; organizarea împărăției și luarea puterii de către Domnul nostru, ca rege, în aprilie 1878; timpul de strîmtorare sau "ziua mîniei" a început în octombrie 1874 și se va sfîrși în jurul lui 1915 **) iar înmugurirea smochinului este un fapt. Cei ce doresc pot spune, fără a se contrazice, că un veac sau o generație se poate socoti tot așa de corect după ultimul semn, căderea stelelor, ca și după primul, întunecarea soarelui și-a lunii și că un veac începînd în 1833 ar fi încă departe de sfîrșit. Sînt mulți în viață care au asistat la semnul căderii stelelor. Cei ce umblă cu noi în lumina adevărului prezent nu privesc lucrurile care sînt deja aici, ca lucruri care trebuie să vină, ci așteaptă

---

*) Declarația Balfour, 2 Noiembrie 1917, a fost primul pas către un stat evreesc, după 1914);

**) în prefața autorului din 1916, autorul prezintă o deposedare a neamurilor și stabilirea împărăției mai treptat)

terminarea evenimentelor care sînt deja în progres. Ori, deoarece Domnul a spus: "Cînd veți vedea toate aceste lucruri", și deoarece "semnul Fiului Omului în ceruri", înmugurirea smochinului și adunarea "aleșilor" sînt socotite printre semne, nu ar fi o contradicție dacă am socoti "generația" din 1878 pînă în 1914 - 36 ani și jumătate - aproximativ media vieții omului de astăzi.

"Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Matei 24:36; comparați cu Marcu 13:32,33) *"Luați seama, vegheați și rugați-vă; căci nu știți cînd va veni vremea aceea"*.

Mulți consideră că aceste cuvinte spun mult mai mult decît exprimă în realitate; ei le consideră ca și cum ar pune o închizătoare și ar face inutile toate profețiile Bibliei; ca și cum Domnul ar fi spus: "Nici un om nu va ști vreodată", pe cînd El a spus simplu "nu știe nimeni (acum)", referindu-se numai la persoanele care îl auzeau - cărora nu trebuiau să le fie revelate timpurile și sezoanele exacte. Cine se poate îndoi că "îngerii din cer" și "Fiul" cunosc acum pe deplin și cu claritate evenimentele care sînt atît de aproape de împlinire? Și dacă ei nu sînt acum împiedicați de a cunoaște, pe baza acestui verset, înseamnă că, în prezent, nici sfinții Domnului nu sînt împiedicați de acest verset de a căuta o înțelegere a întregului adevăr "scris odinioară pentru învățătura noastră". Într-adevăr, aceasta a fost în mare măsură așa, deoarece nu a fost voința Tatălui ca poporul Lui să poată cunoaște atunci, înainte de timpul ruperii "peceților", cînd Domnul nostru a schițat mersul evenimentelor și i-a asigurat că, dacă vor veghea, se vor ruga și vor continua astfel să fie credincioși, ei, la timpul potrivit, nu vor fi lăsați în întuneric, ci vor vedea și vor cunoaște (vol. 2 cap. 2 și

3). Dumnezeu, prin profetul Daniel, a prezis că la acest timp "înțelepții vor înțelege (vedenia și profeția), dar "nici unul din cei răi nu va înțelege" (Dan. 12:9,10). Iar Pavel apostolul adaugă la aceasta: "Dar voi fraților nu sînteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț", deși în felul acesta va veni ea peste lume. "Vegheați dar în tot timpul (ca la timpul convenit să cunoașteți) și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întîmpla" (1 Tes. 5:4; Luca 21:36).

CA ÎN ZILELE LUI NOE - "EI N-AU ȘTIUT NIMIC"

"Cum s-a întîmplat în zilele lui Noe, tot așa se va întîmpla și la prezența (parusia) Fiului Omului. Într-adevăr, cum era în zilele lui Noe înainte de potop, cînd mîncau și beau, se însurau și se măritau, pînă în ziua cînd a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic... Tot așa va fi și la prezența Fiului Omului" - Matei 24:37-39.

Scopul real al acestei ilustrații este trecut cu vederea de mulți care presupun, fără nici o dovadă din cuvintele Învățătorului, că similitudinea evidențiată aici este răutatea din zilele lui Noe și aceea din zilele prezenței lui Hristos. Dar, în timp ce o astfel de comparație poate fi justificată și potrivită, faptul este că nu a fost făcută o astfel de comparație; ci evitată. Comparația făcută este cu privire la similitudinea în ignoranță. Numai Noe și familia lui au știut, poporul nu a știut, ci își continua felul de viață obișnuit - se căsătoreau, plantau, construiau, mîncau și beau. Tot așa în timpul prezenței lui Hristos, la sfîrșitul acestei vîrste și în timp ce marele timp de strîmtoare este iminent, singurii care vor avea cunoștință despre

prezența Sa, adică vor avea o înțelegere clară despre ceea ce vine, vor înțelege cauza și rezultatul, vor fi poporul Domnului; - ceilalți "nu vor ști".

Din Luca (17:26-29) învățăm aceeași lecție; atît vecinii lui Noe cît și ai lui Lot sînt arătați ca fiind ignoranți în ceea ce privește iminența strîmtorărilor din zilele lui Noe și din zilele lui Lot, așa cum poporul de acum va fi în ignoranță în ceea ce privește venirea strîmtorării din zilele Fiului Omului - după ce El a venit și este prezent. Astăzi, noi vedem o împlinire clară a acestui lucru în jurul nostru. Lumea este înfricoșată și nedumerită, dar ea nu-și dă seama de prezența Fiului Omului și de socotelile "secerișului" care se desfășoară acum. Chiar dacă presupun venirea strîmtorării, ei nu pot bănui binecuvîntările care o urmează.

"Tot așa va fi și în ziua cînd Fiul Omului (deja prezent) se va arăta (se va face cunoscut mai întîi "fecioarelor" vegheatoare și mai tîrziu tuturor oamenilor în timpul mării strîmtorări). În ziua aceea, cine va fi pe acoperișul casei, și își va avea lucrurile în casă, să nu se coboare să le ia, și cine va fi pe cîmp, de asemenea, să nu se mai întoarcă. Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot. Oricine va căuta să-și scape viața (prin compromisuri cu conștiința sa și rămînînd în Babilon), o va pierde; și oricine o va pierde (prin jertfirea intereselor și ambițiilor vieții prezente), o va găsi pentru vecie" (Luca 17:30-33).

Astfel, evanghelia lui Luca aplică cuvintele de mai sus la închiderea Vîrstei Evanghelice adică la "ziua cînd Fiul Omului se va arăta".

"Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot". Aceste cuvinte sînt o prevenire serioasă din partea Domnului nostru, prevenire care nu se poate aplica celor ce au

fugit din Iudeea în anul 70 d.H. Dar ea se potrivește foarte bine pentru a păzi pe copiii lui Dumnezeu din această epocă de la sfârșitul Vîrstei Evanghelice. Cînd auzim că Babilonul (creștinătatea nominală) este condamnat și auzim mesajul Domnului, "*Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei*", este, într-adevăr, ca și vocea mesagerilor care-l grăbeau pe Lot și familia lui să iasă afară din Sodoma zicînd: "*Scapăți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din cîmpie; scapă la munte ca să nu pieri* (Gen 19:17).

Ilustrația este mai puternică cînd ne amintim că "cetatea cea mare (Babilon), care, în înțeles spiritual, se cheamă Sodoma" (Apoc. 11:8), este creștinătatea.

Soția lui Lot, după ce a început să fugă cum a fost îndrumată, "a privit înapoi", regretînd lucrurile lăsate. Tot așa este și cu unii care fug acum din Babilon la muntele (la împărăția) lui Dumnezeu; ei simpatizează mai mult lucrurile din urmă decît lucrurile din fața lor. Numai aceia vor concura pînă la sfârșit care își vor fixa afecțiunile pe lucrurile de sus și nu pe cele de jos. Perseverența sfinților izvorăște dintr-o deplină consacrare a inimii; toți ceilalți nu vor reuși să alerge în așa fel încît să obțină marele premiu.

UNUL VA FI LUAT ȘI ALTUL LĂSAT

"Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat: unul va fi luat și altul va fi lăsat" - Luca 17:34; - omis de Matei.

Domnul ne-a anunțat prin profet că deși dimineața milenară se apropie, o dată cu ea vine și o noapte (Is. 21:12). Aceasta va fi o noapte de strîmtoare; și în

prima parte a acestei strîmtorări sfinții vor fi adunați și scoși din mijlocul Babilonului. "Patul" de aici, în armonie cu folosirea acestui cuvînt de către Isaia (28:20) poate fi interpretat ca simbolizînd crezurile omenești care sînt destul de lungi pentru "copilașii" în Hristos dar prea scurte, pentru a se întinde în el, pentru un "bărbat" dezvoltat. Acesta este adevărul cu privire la diferitele "doctrine ale oamenilor", care înlocuiesc, prin învățături foarte diferite, învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu a cărui lungime și lățime depășește cunoștința omenească. De exemplu, doctrina alegerii, învățată de prietenii noștri calviști, este un "pat" cu totul suficient pentru odihna multora care sînt numai "copilași" în Hristos, a căror simțuri n-au fost niciodată prea dezvoltate; dar în măsura în care, în lumina cunoștinței zilei prezente, "copiii" se deșteaptă și cresc în favoare și cunoștință, ei vor găsi cu siguranță vechiul pat al crezului lor prea scurt pentru odihnă. Întrucît fiecare încearcă să se învelească în promisiunile lui Dumnezeu îngustate printr-o teologie eronată, el nu se poate acoperi într-un mod satisfăcător; îndoielile se strecoară și-l înfioară de teamă că, la urma urmei, nu este sigur că el și toți prietenii lui sînt printre "aleși" și, încetul cu încetul, creștinii astfel dezvoltați găsesc o ușurare în a se îndepărta de această situație neplăcută. Pentru aceștia, Dumnezeu trimite lumina adevărului prezent, pentru a-i conduce la un "loc larg", al odihnei adevărate, prevăzut cu învelitori din abundență pentru toți cei care caută să cunoască și să îndeplinească voia Tatălui. Alții, cu toate acestea, marea majoritate, rămîn satisfăcuți pe deplin și se simt confortabil în diferitele lor pătuțuri, pentru că ei sînt "copilași" și nu "bărbați" în ceea ce privește experiența

și cunoștința creștină. "Unul va fi luat iar altul lăsat".

"Atunci, din doi bărbați care vor fi în câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat" - Matei 24:40.

"Cîmpul este lumea", după cum ne explică Domnul nostru în Matei 13, iar în acest discurs el reprezintă starea indivizilor dinafara "casei" creștinătății, dinafara "Babilonului". Prin aceasta ni se arată că nu toți care vor ieși vor fi "adunați", ci, că Domnul va căuta mărghăritarele Sale oriunde ele s-ar putea găsi - *"Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Lui"* și în această strîngere a secerișului El își completează mărghăritarele Sale - adună pe "aleșii" Săi pentru a fi comoștenitori în împărăția Sa.

"Două femei care vor mîcina la moară; una va fi luată iar cealaltă lăsată" - Matei 24:41; Luca 17:35.

O moară este un loc unde se pregătește hrana. Pastorii și școlile teologice fac mîcinișul hranei spirituale pentru "Babilon" și produc un mîciniș foarte sărac - nu produc o hrană curată. Boala este în creștere căci hrana prevăzută este în cea mai mare măsură coji și pleavă, care nu pot susține viața și puterea spirituală. Fiecare mîcinător este obligat să pregătească ceea ce i se dă de către propria sa denominațiune și el nu poate să-și păstreze poziția și să mai prepare "mîncare la timp potrivit", "hrană curată", pentru casa credinței. În consecință "adevărul prezent" îi adună pe unii mîcinători și-i lasă pe alții - unul este luat iar altul lăsat. Cei ce sînt credincioși lui Dumnezeu și turmei Sale vor fi luați iar ceilalți lăsați. În timp ce lumea și bisericile nominale declară că epoca prezentă este un timp de unire și de "confederație", Dumnezeu declară că acesta este un timp de separare (Isaia 8:11-15).

UNDE ESTE STÎRVUL, ACOLO SE ADUNĂ VULTURII

"Ucenicii l-au întrebat: unde Doamne? (unde vor fi luați aceștia?) Iar el a răspuns: Unde va fi trupul (stîrvul, hrana) acolo se vor strînge vulturii" - Matei 24:28; Luca 17:37.

Lecția acestui text este că în ziua aceea, cînd Domnul îi adună pe "aleșii" Săi din cele patru vînturi ale cerului, adică din toate părțile bisericii, El îi va atrage așa cum vulturii sînt atrași de hrana pentru care ei au ascuțime a văzului și apetitului; că, la timp potrivit, Domnul va da hrana potrivită, iar poporul Său adevărat o va recunoaște și se vor aduna la ea; - cei pregătiți și vrednici vor fi luați, iar ceilalți lăsați.

Hrana "adevărului prezent", prevăzută acum de Domnul nostru și adunarea sfinților Lui, prin ea și la ea, corespunde exact cu descrierea acestei profeții. Chemarea prezentă nu este de-a ieși afară dintr-o "moară" pentru a intra într-o altă "moară"; nici de a ieși afară dintr-un "pat" pentru a intra într-unul de aceeași mărime. Aceasta nu este adunarea de către un om sau mai mulți oameni, la el sau la ei, într-o nouă confesiune, ci o strîngere împreună chiar la Hristos, adevăratul și singurul Domn și Învățător. A existat undeva și cîndva, pînă acum, o recunoaștere publică a tuturor celor care au încredere în sîngele prețios al lui Hristos și care i s-au consacrat Lui, ca o casă a credinței - toți frați - iar singurul legiuitor, Hristos, să fie indiferent la crezurile și dogmele omenești asupra altor subiecte? În măsura în care putem noi aprecia, din zilele apostolilor, răspunsul este nu, niciodată și nicăieri.

Pe deasupra trebuie să remarcăm că marile talente omenești, arta oratoriei, etc., au avut un deosebit rol

cu ocazia altor mișcări, dar nu cu prezenta strângere la Domnul. În acest caz, adevărul, hrana spirituală cu care Domnul aprovizionează, este cel care exercită întreaga atracție; înfloriturile și oratoriile oamenilor găsesc aici puțin loc pentru a se aplica; ele lipsesc dar nu-i o pierdere. Aceștia s-au adunat și se adună împreună pentru că sînt "flămînzi și însetați după neprihănire"; ei își găsesc satisfacția în partea pe care însuși Domnul le-a dat-o și fiecare mănîncă din ea pentru sine.

VEGHEAȚI DACĂ VREȚI SĂ CUNOAȘTEȚI

"Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți (să înțelegeți motivul pentru care timpul hotărît a fost ascuns în simboluri și parabole) că, dacă ar ști stăpînul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa" (Matei 24:42,43).

"Stăpînul casei", al ordinei prezente nu este Domnul nostru, ci adversarul nostru, diavolul, "dumnezeul acestei lumi", prințul puterii văzduhului, care lucrează acum în fiii neascultării, orbînd mintea tuturor acelor care nu cred, care nu și-au uns ochii înțelegerii cu alifie de la Domnul ca să vadă (2 Cor. 4:4; Efes. 2:2; Apoc. 3:18). Acest adversar este viclean și iscusit, și se folosește de orice cunoștință ce o poate avea despre planul lui Dumnezeu pentru a împiedeca îndeplinirea lui. Domnul însă i-a permis să facă tot ce poate atîta timp cît planurile sale (ale Domnului) nu sînt împiedicate și a știut să folosească procedeele adversarului spre înaintarea planului său divin. Căci Satan cunoaște Biblia, dar o înțelege foarte puțin, pentru același motiv pentru care n-au înțeles-o nici

oamenii, pentru că e scrisă în pilde și simboluri. Iar acum cînd se poate înțelege, ea se înțelege totuși numai de cei ce se lasă conduși de Spiritul Sfînt care, după făgăduința Domnului, trebuie să ne conducă "în tot adevărul", dar pe care lumea nu-l poate primi. Satan nu are Spiritul Sfînt și nu e condus de el; de aceea, o mare parte din planul lui Dumnezeu îi este o nebunie. Totuși el a observat că lumea a înțeles într-o oarecare măsură că "taina lui Dumnezeu se înțelege de cei ce se tem de El" (de Domnul; Ps. 25:14) și de aceea, desigur, el trimite adeseori îngerii săi în micile adunări unde adevărații consacrați ai lui Dumnezeu studiază Biblia, pentru a cunoaște cîte ceva din planul divin.

Ce ar fi făcut Satan, dacă ar fi știut mai dinainte despre aceste planuri ale lui Dumnezeu, noi nu știm; dar Domnul ne spune că el ar fi "vegheat și n-ar fi lăsat să i se spargă casa", acum, la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice (Matei 24:43). Dar în loc să cunoască și să-și pună casa în ordine, el a fost luat prin surprindere de prezența Domnului din 1874 și de lucrarea "secerișului" care a început atunci; așa că, cu toate viclesugurile și minciunile sale, toate simulările luminii adevărate pe care le-a făcut, etc., "casa sa", instituțiile prezente, vor suferi o prăbușire completă. Și fiindcă a observat aceasta el depune în continuare cele mai mari eforturi pentru a înșela; - recurgînd chiar, prin servii săi orbiți, la miracolele vindecărilor fizice, deși este prințul bolilor, suferințelor și morții (Evr. 2:14). Dar o casă dezbinată astfel împotriva ei înșiși va cădea cu siguranță; și grozavă va fi căderea Babilonului, el va cădea ca o mare piatră de moară aruncată în mare (Apoc. 18:21).

"De aceea fiți și voi gata; căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți." (Mat. 24:44)

Aici "și voi", credincioșii, adevărații credincioși ai Domnului sînt menționați în contrast cu Satan și casa sa. Timpul prezenței Domnului nu a putut fi cunoscut cu anticipație nici chiar de sfinți. Faptul prezenței Domnului nici nu a fost recunoscut pînă aproape la un an după octombrie 1874, cînd bătaia Sa la ușă, prin cuvîntul profeților și apostolilor, a fost recunoscută. De atunci există nenumărate semne exterioare, evidențe ale prezenței Fiului Omului; iar cei devotați Lui, pe măsură ce sînt adunați din cele patru vînturi ale cerului, sînt luați în casa Lui de ospăț, puși să se așeze și să mănînce ceea ce lumea nu cunoaște, fiind serviți mai întîi de Domnul însuși și servindu-se ocazional unii pe alții (vedeți Luca 12:37).

DISTRIBUIREA HRANEI LA CASA CREDINȚEI

Matei 24:45-51; Luca 12:42-49

"Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpînul său peste ceata slujilor sale, ca să le dea hrană la vremea hotărîtă? Ferice de robul acela, pe care stăpînul său, la venirea lui, îl va găsi făcînd așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale". (Matei 24:45,51; Luca 12:42-46)

Textul pare să arate că la timpul amintit în profeție, adică în timpul prezenței Domnului, în timpul adunării celor aleși, Domnul nostru, marele Servitor al poporului Său, va alege *un canal* pentru a pregăti hrană la timpul convenit, pe cînd alte canale sau tovarăși de serviciu vor fi folosiți pentru a duce această hrană la casa credinței. Dar acest serv special nu este decît un îngrijitor care în tot momentul poate fi dat la o parte, dacă nu recunoaște pe deplin că el nu este decît servul

stăpînului și al poporului Său, "servul solului legămîntului" care este însuși Hristos. Credincioșia sa față de Învățătorul, față de tovarășii săi de serviciu și față de "casa credinței" va fi răsplătită prin menținerea lui ca îngrijitor; atîta timp cît servește cu credincioșie el poate continua și poate servi casa credinței cu lucruri noi și vechi - hrană la timp potrivit - pînă la sfîrșit, aducînd mai departe toate lucrurile prețioase din magazia divină. Dar dacă este necredincios el va fi destituit cu totul și trimis în întunericul de afară, în timp ce, poate, un altul, supus aceluiași condițiuni, îi va lua locul.

După cum noi înțelegem acest serv sau econom, folosit drept canal pentru distribuirea "hranei la timpul potrivit", nu este autorul acestei hrane, nici nu este *inspirat* sau *infailibil*. Dimpotrivă, el va fi prea umilit, prea modest (fără pretenții) precum și foarte zelos pentru gloria stăpînului Său. El nu va pretinde calitatea de autor sau de proprietar al Adevărului, ci se va sili doar să-l distribuie ca fiind un dar al stăpînului pentru "slujitorii săi", pentru "casa credinței".

Un alt spirit și curs ar duce cu siguranță la schimbarea servitorului. Acest fapt este arătat în detaliu, de către Domnul nostru, în cuvintele următoare:

"Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: stăpînul meu zăbovește să vină! dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, să mănînce și să bea cu bețivii, stăpînul robului aceluia sosește în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care el nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plînsul și scrișnirea dinților."
(Matei 24:48-51)

Marea profeție a Domnului nostru este cea mai admirabilă, după cum El însuși este cel mai mare dintre

toți profeții. Moise, Ieremia și alți profeți, tratează înainte de toate respingerea și readunarea Israelului trupesc. Pe lângă nenorocirile lui Israel, Isaia ne arată pe Hristos ca suferind pentru păcatele noastre, ca luminând popoarele și deschizând ochii orbi ai omenirii întregi la lumina adevărului, la "adevărata lumină". Daniel vestește venirea și moartea lui Mesia, ungerea Sfintei Sfințelor la Rusalii, istoria împăraților acestei lumi pînă la sfîrșitul lor și întemeierea împărăției lui Dumnezeu peste tot pămîntul. El arată de asemenea puterea persecutoare a micului corn papal, istovirea peste măsură a sfinților de către el în tot cursul vîrstei, zilele așteptării Împărăției, etc. Dar nici un alt profet, înafară de Domnul, nu ne dă semnele necesare pentru timpul secerișului, punîndu-le în legătură cu profețiile altor profeți.

Profeția Domnului, ca și cele ale celorlalți profeți, este acoperită în cuvinte simbolice și un limbaj parabolic, ca nici unul dintre nelegiuîți să nu o poată înțelege, ci numai cei blînzi și temători de Dumnezeu; și chiar și aceștia numai la timpul hotărît de Dumnezeu.

"Vouă vă este dat să înțelegeți taina împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca privind să nu vadă și auzind să nu priceapă" (Luca 8:10).

SĂ PRIVEGHEM FRAȚI ȘI SURORI

Să priveghem frați și surori!
Ce citim de multe ori,
Căci va veni-o zi mai mare,
Nu ca acestea, naturale.

Ziua Domnului s-a ivit
Peste întregul pământ
Ca să arate lămurit,
Ce fiecare-a zidit.

Focul care va dovedi,
Nu va putea mistui
Lucrul căruia va fi zidit
Din pietre, aur și-argint.

Zidirile zadarnice,
Din lemne, fîn și trestie
Vor păgubi pe ziditor,
În timpul încercărilor.

Să ne-ntoarcem către Domnul,
Să ne ierte păcatul,
Căci plata păcatului e
Distrușgerea în moarte.

Fă ca harul Tău să cadă,
Peste noi, cei adunați,
Peste toți cei cari te caută,
Peste surori, peste frați!

CAPITOLUL XIII

STABILIREA ÎMPĂRĂȚIEI CUM SE VA MANIFESTA

Să umblăm prin credință - Cei ce formează împărăția
- Stabilirea împărăției spirituale - Stabilirea
domnitorilor peste tot pământul - Dorința tuturor
popoarelor - Comunicații intime între domnitorii
spirituali și domnitorii pămîntești - Scara lui Iacov -
Vălul lui Moise - Introducerea marilor schimbări - Nu
va fi oare o primejdie că stăpînitorii vor avea o putere
atît de mare? - Cît timp va dura legea toiagului de
fier? - Convertirea lumii. O națiune născută într-o zi
- "Toți care sînt în morminte" - Creșterea Împărăției
lui Hristos - Domnia predată în mîinile Tatălui - Voia
lui Dumnezeu se va face pe pămînt ca și în cer

*"Dorința tuturor popoarelor va veni". "Se va întîmpla
în zilele de pe urmă că muntele casei lui Iehova va fi întemeiat
pe vîrful munților".*

*"În vremea aceea, Ierusalimul se va numi tronul lui
Iehova; toate neamurile se vor strînge la Ierusalim, în numele
Domnului și nu vor mai urma pornirile inimii lor rele" -
Hagai 2:7; Mica 4:1,2; Ieremia 3:17.*

În studiile noastre precedente ale planului divin am
ajuns la sfîrșitul strîmtorării din "ziua cea mare a
răzbunării" și am văzut în ce fel mînia aprinsă a lui
Dumnezeu va mistui păcatul și egoismul. Acum avem
sarcina mai plăcută de a examina, la lumina Bibliei,

modul în care se va stabili Împărăția lui Dumnezeu care trebuie să binecuvinteze toate familiile de pe pământ și să aducă o nouă ordine de lucruri pe pământ mai bună și de o trăinicie veșnică; ea o va înlocui pe cea de astăzi și pe toate cele din trecut, care erau pline de lipsuri.

În timp ce lumea este plină de groază și descurajare văzînd umbra ororii viitoare, în același timp cei ce stau sub umbra Celui Atotputernic văd pe norii negri ai strîmtorării o margine argintie, care le ridică capetele și îi face să se bucure de mîntuirea ce se apropie, care va aduce eliberarea tuturor celor răscumpărați cu sîngele scump al lui Hristos, cînd "*soarele dreptății va răsări cu vindecare sub aripile sale*" (Mal. 4:2).

Multe din aspectele tratate anterior sînt atît de pipăibile încît și omul natural le poate înțelege; dar pentru a înțelege felul viitorului e lipsă de o lumină mai mare și de un studiu mai atent al cuvîntului lui Dumnezeu și de o credință mai puternică; fiindcă aceasta va fi văzută numai de ochiul credinței. Iar poporul lui Dumnezeu trebuie să umble prin credință și nu prin vedere, și să aibă o deplină încredere că Dumnezeu e în stare să îndeplinească tot ce a făgăduit (Rom. 4:18-21).

Despre aceste lucruri viitoare nimeni nu poate ști ceva prin înțelepciunea și cunoștința sa *proprie*.. Dar toți cei care au ungera Spiritului Sfînt, cred Cuvîntul lui Dumnezeu cînd citesc (1Regi 8:56): "*Din toate cuvintele bune... nici unul n-a rămas neîmplinit*". Un astfel de om poate aștepta cu răbdare și încredere lucrurile viitoare.

În studiile anterioare asupra subiectului (vol. 1 cap. 12; vol. 2 cap. 4), noi am învățat că "*timpurile neamurilor*", care cuprind intervalul de timp dintre

înlăturarea împărăției tipice de la Israel și stabilirea deplină a adevăratei Împărății a lui Mesia, pe ruinele regatelor prezente, se vor sfârși în octombrie 1914 d.H. Am văzut că perioada prezenței Domnului, de la 1874 pînă la 1914, este un timp de "seceriș" (în prefața autorului, din 1916, autorul prezintă o deposedare mai treptată a neamurilor și, deci, și a stabilirii Împărăției - *nota ediției*), prima parte a lui fiind destinată adunării Miresei Sale alese, iar partea din urmă, un timp de strîmțorare, pentru răsturnarea instituțiilor prezente, o pregătire pentru noua împărăție. Să examinăm, în lumina profețiilor (Ps. 119:105; 2Petru 1:19), cîteva amănunte cu privire la stabilirea Împărăției Celui Preaînalt, care va fi al cincilea imperiu universal pe pămînt și care nu va avea sfîrșit. Această Împărăție va aduce binecuvîntări tuturor supușilor ei, ceea ce, celelalte împărății n-au reușit, care adeseori au adus numai dezamăgire și apăsare "creaturii care geme". De aceea, să nu ne mirăm dacă tipurile legii ne arată că această Împărăție va fi stabilită prin trîmbița iubileului (Lev. 25:9) și nici cînd ni se spune, în Hagai 2:7, că această Împărăție va aduce "*dorința tuturor popoarelor*".

Pentru a avea o imagine practică asupra manierei în care va avea loc stabilirea "Împărăției lui Dumnezeu", "Împărăției Cerurilor", să ne reamintim ceea ce am învățat deja după Scripturi (vol. I cap XIV) cu privire la regalitatea acestei Împărății și la cei care o vor constitui:

(1) Această împărăție este Împărăția lui Dumnezeu pentru că Tatăl Ceresc este Domnul suprem care a rînduit planul de mîntuire al omenirii, din care Împărăția Milenară este o parte. Este de asemenea Împărăția Lui pentru că ea va fi stabilită și menținută

prin puterea Sa (1Cor. 15:24-26). Apoi mai este împărăția lui Dumnezeu pentru că ea îl reprezintă pe Dumnezeu ca Suveranul suprem, ale cărui legi, iubirea și milostivirea, vor fi exercitate și manifestate prin Mijlocitorul pe care l-a rânduit mai dinainte.

(2) Această împărăție este și a lui Hristos, împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu, pentru că Hristos, în calitatea Sa de Mijlocitor al Noului Legământ, va fi Suveranul activ și executiv al acestei Împărății Milenare, ca reprezentant al Tatălui Său. El va supune răul și va aduce la o deplină și voluntară ascultare față de Tatăl Cerească și legile Sale divine toată rasa răscumpărată și dornică de a fi restabilită la asemănarea divină, de-a redobândi favorurile lui Dumnezeu și viață veșnică.

(3) Această împărăție va fi și împărăția sfinților pentru că, formînd o "preoție împărătească" (Apoc. 5:10), ei vor guverna, vor judeca și vor binecuvînta lumea sub poruncile Domnului lor Isus (Rom. 8:17,18).

Clasa împărăției se va compune numai din Domnul nostru și "aleșii" Săi, cărora le zice: "Nu te teme turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea împărăția" (Luca 12:32). Tot la ei se referă și Daniel (7:27) cînd zice: "Dar domnia, stăpînirea și puterea tuturor împărățiilor care sînt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția lui va fi o împărăție veșnică și toate puterile îi vor servi și îl vor asculta!"

Să ne amintim că sfinții vor fi toți "schimbați" la înviere (la prima înviere; Apoc 20:4,6; 1Cor. 15:42-46; 50-54; Ioan 3:5,8). Ei nu vor mai fi pămîntești, ci "părtași ai naturii divine"; ei de asemenea nu vor fi văzuți de oameni, întocmai ca Dumnezeu și îngerii din

cer. Va trebui să se stabilească mijloace de comunicații între această Biserică glorioasă și omenire, pe care va trebui să o judece și să o renască, eliberînd-o de păcat și moarte (vedeți 1 Cor. 6:2; vol. 1 cap. 8). Astfel de comunicări, între ființe spirituale și omenesti, au mai avut loc atunci cînd ființe spirituale au apărut în corpuri omenesti și au făcut cunoscute intențiile lui Dumnezeu anumitor persoane alese. Astfel, îngerii s-au arătat lui Avraam și Sarei, lui Lot și Ghedeon, părinților lui Samson și lui Daniel, Mariei, mama lui Isus și altora. În felul acesta s-a arătat și Domnul nostru ucenicilor Săi după învierea Sa ca ființă spirituală, fiindcă trebuia să mai facă apostolilor unele comunicări și pentru că ei nu primiseră încă Spiritul Sfînt, deoarece *"Spiritul Sfînt nu era încă dat, pentru că Isus nu fusese încă proslăvit"* (Ioan 7:39). Cu toate acestea noi credem că comunicațiile din timpul Mileniului nu se vor face în felul acesta, deoarece găsim că Dumnezeu a prevăzut ca o anumită clasă a umanității, încercată deja (în timpul perioadei dinaintea Vîrstei Evanghelice) și găsită demnă de perfecțiune și viață veșnică, vor servi în tot cursul Vîrstei Milenare ca intermediari între Împărăția spirituală, sfinții, și obiectul ei, omenirea.

(4) Acești intermediari, deși nu sînt Împărăția în sensul propriu al cuvîntului, o vor reprezenta atît de deplin printre oameni încît oamenii îi vor recunoaște ca Împărăție. Ei vor reprezenta Împărăția înaintea oamenilor și vor fi singurii reprezentanți vizibili ai ei. În consecință noi înțelegem că aceștia constituie "faza pămîntească" a Împărăției, vizibilă printre oameni. (Luca 13:28)

Vrednicii din vechime Avraam, Isaac, Iacov, și toți profeții, la care se referă Domnul și apostolii

(Matei 8:11 și Evr. 11:4-40), au trecut deja cu reușită timpul lor de încercare; ei vor fi deșteptați din moarte și restabiliți deplin la perfecțiune umană. Învierea lor nu va fi o "înviere pentru judecată" care va ține o mie de ani, ca a celorlalți oameni. Această perfecțiune îi va face capabili de a comunica *direct* cu regii și preoții spirituali, fără ca aceștia din urmă să se arate în corpuri de carne pentru a transmite legile și alte porunci omenirii pe pământ. După cum Adam înainte de păcat, când era perfect, putea să comunice direct cu puterile cerești, tot astfel acești vrednici din vechime, restabiliți la aceeași stare de perfecțiune, vor putea avea legături directe cu guvernământul ceresc.

Acești guvernatori pămîntești nu vor fi totuși "regi și preoți", ci, sub domnia Regelui ei vor fi făcuți "domni peste tot pământul" - conducători și instructori proeminenți.

COMUNICAȚII INTIME ÎNTRE ÎMPĂRĂȚIE ȘI REPREZENTANȚII EI

Este clar că partea pămîntească a Împărăției va fi în legătură intimă, frăție și cooperare cu guvernatorii spirituali - cu Împărăția. Legăturile dintre ei vor fi ca dintre tată și fiu, colaborînd în departamentele aceluiași guvernământ ceresc. Partea cerească va fi corpul legislativ, iar partea pămîntească va funcționa în departamentul executiv, punînd legea în vigoare, așa cum este scris: "*Din Sion (împărăția spirituală) va ieși legea și din Ierusalim (sediul "domnilor") Cuvîntul lui Iehova*" (Is. 2:3).

STABILIREA ÎMPĂRĂȚIEI

"*Împărăția lui Dumnezeu se propovăduiește și fiecare (care primește mărturia ca o veste de la Dumnezeu) dă năvală ca să intre în ea*" (Luca 16:16). Această veste,

această ofertă a Împărăției a servit, în tot cursul Vîrstei Evanghelice, la alegerea și despărțirea celor "aleși", a celor "îvingători", din lume. În tot timpul acesta, ei au așteptat timpul Tatălui care le-a promis că-i va ridica în mărire și putere, ca regi și preoți, pentru a governa și instrui omenirea răscumpărată și astfel să le dea ocazia de a dobîndi viață veșnică, prin credință și ascultare. Dar în tot cursul acestui timp, această clasă a Împărăției a suferit violența, a fost persecutată de clasa lui Ismael și Esau, de Satan prințul acestei lumi și servii săi orbiți. *"Împărăția cerurilor se ia cu năvala, zice Domnul, și cei ce dau năvală, pun mîna pe ea"* (Matei 11:12). Domnul nostru, Capul Împărăției, a suferit această violență pînă la moartea cea mai rușinoasă; și toți ucenicii Lui au trebuit să sufere din cauza că ei au fost strămutați din puterea întunericului în Împărăția Fiului Preaiubit al lui Dumnezeu (Col. 1:13).

Aceasta nu înseamnă că Domnul înviat, înălțat și glorificat nu are putere să apere pe poporul Său, lăsînd atîta vreme să domnească violența celui rău; după învierea Sa, a spus: *"Datu-mi-s-a totă puterea în cer și pe pămînt"* (Matei 28:18). Exercițarea acestei puteri a fost numai amînată pentru un scop precis. Părintele ceresc are pentru fiecare lucru timpul Său hotărît. Mai întîi trebuia să fie adusă marea jertfă pentru păcate și numai după aceea să vină epoca stabilirii Împărăției în putere și mărire mare pentru a binecuvînta lumea; intervalul dintre aceste două lucruri a fost destul de lung pentru ca cei "aleși" (Biserica) să poată fi chemați și pregătiți ca moștenitori ai Împărăției împreună cu Hristos. Influențele rele și împotrivirile păcătoșilor au fost permise pentru probarea, curățirea și lustruirea celor "chemați" pentru a face parte din clasa împărăției.

Cum a fost cu Mîntuitorul, așa este și cu Corpul Său; este voia lui Dumnezeu ca fiecare membru să ajungă la desăvîrșire prin suferințe (Evr. 5:9).

Dar, acum, noi sîntem la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice iar Împărăția este în curs de stabilire sau instalare. Domnul nostru, Împăratul rînduit de Dumnezeu e acum prezent, și aceasta, după mărturia profeților, din octombrie 1874, și cine are urechi, acela aude această mărturie; inaugurarea teoretică a oficiului Său împărătesc datează din aprilie 1878. Prima lucrare a acestei Împărății, după cum arată Domnul nostru în parabolele și profețiile Sale, este adunarea "aleșilor" Săi. Cei morți în Hristos, care după cuvîntul Apostolului trebuie să învie întîi, la începutul Împărăției, sînt deja înviați din aprilie 1878 (vol. 3 cap. 6), și ceea ce mai rămîne de făcut este adunarea la Domnul a "aleșilor" ce mai sînt încă în viață, a căror încercare nu este încă terminată.

Aleșii care sînt încă dincoace de vâl au privilegiul de a cunoaște "tainele Împărăției", de a se angaja în lucrarea Împărăției înainte de "schimbarea" lor. Ei nu mai trebuie să adoarmă în momentul morții lor, căci ei sînt "schimbați" într-o clipeală de ochi pentru a avea parte de "învierea dintîi", cum este scris: *"Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul! Da, zice Duhul; ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează"* (Apoc. 14:13).

Toate aceste lucruri sînt în perfectă armonie cu Scripturile care mărturisesc că Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie stabilită înainte ca influența și lucrarea ei să cauzeze nimicirea completă a guvernelor din "lumea rea de astăzi", adică a puterilor politice, eclesiastice și financiare, a căror cădere trebuie să

înceapă din octombrie 1914. Vom examina câteva texte cu privire la acest subiect.

Cînd examinăm evenimentele ce se desfășoară sub trîmbița a șaptea, vedem că ele decurg în ordinea următoare: (1) Domnul nostru își ia în mîini puterea ca Împărat al pămîntului și începe să domnească. (2) Urmarea acestei noi stări de lucruri este manifestarea judecăților lui Dumnezeu care se îndeplinesc în marea strîmtorare ce se abate asupra lumii. Profetia ne spune că Domnia Mesianică începe înainte de marele timp de stîmtorare, înainte de învierea sfinților și a profeților; ea arată de asemenea că această domnie va continua și după aceste evenimente și va dura o mie de ani. În decursul acestui timp, Hristos va fi judecat întreaga omenire, răsplătind pe cei ce vor iubi pe Domnul și-l vor asculta, și nimicind pe cei ce vor continua să exercite o influență dăunătoare altora. În textul ce urmează se văd clar diferitele puncte ce le-am arătat mai sus:

"Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai, că ai pus mîna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești (prin persoana lui Hristos: "Toate lucrurile sînt de la Tatăl" și "toate lucrurile sînt prin Fiul", care este reprezentantul Său mult onorat) și (ca prim rezultat al stabilirii acestei împărății) neamurile se mîniaseră, dar a venit mînia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari și să prăpădești pe cei ce strică pămîntul" (Apoc. 11:17,18).

Scripturile arată apoi că Împărăția va începe să-și exercite puterea înainte de căderea Babilonului, că Babilonul va cădea ca o urmare a judecăților pronunțate de Împărăție. Unii dintre cei ce se vor găsi în Babilon

vor observa aceste lucruri după căderea lui; și în momentul acela ei vor primi lumina și libertatea prin Hristos și vor zice:

"Judecățile Lui sînt adevărate și drepte; căci El a judecat pe desfrînata cea mare, care strica pămîntul cu desfrînrile ei, și a răzbunat sîngele robilor Săi din mîna ei" (Apoc. 19:2-7; cap.18).

Daniel, sub inspirație divină, a reconstituit visul lui Nabucodonosor și i l-a explicat arătînd că prin chipul cel mare sînt simbolizate stăpînirile sau împărățiile neamurilor. În vedenie, o piatră a venit și a lovit picioarele chipului, cauzînd prăbușirea lui completă ceea ce arată nimicirea totală a tuturor împărățiilor neamurilor. După aceasta piatra a crescut și a devenit un munte mare care a umplut tot pămîntul. Acest munte era o icoană a stabilirii împărăției lui Dumnezeu în putere și mărire peste tot pămîntul. Ruina guvernamentelor pămîntești provine direct din acțiunea exercitată de împărăție. Iată cuvintele lui Daniel:

"Dar în vremea acestor împărați (în ultima perioadă a împărățiilor neamurilor reprezentate prin degetele de la picioarele chipului), Dumnezeul cerurilor va ridica o Împărăție (care a existat într-o măsură oarecare în tot timpul Evangheliei, dar lumea n-a recunoscut-o), care nu va fi nimicită niciodată (ca împărățiile neamurilor, reprezentate prin chip și supuse la tot felul de schimbări), și care nu va trece sub stăpînirea unui alt popor (cum au trecut împărățiile neamurilor de la un popor la altul). Ea va sfărîma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic" (Dan. 2:44,45).

Domnul îi asigură pe credincioșii Săi că la timpul stabilirii Împărăției Sale și a răsturnării puterii neamurilor, Biserica biruitoare va fi cu El și va avea

parte în acea lucrare. Propriile Sale cuvinte sînt: "*Celui ce va birui și celui ce va păzi pînă la sfîrșit lucrările Mele, îi voi da stăpînire peste neamuri. Le va cîrmui cu toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și eu putere de la Tatăl Meu.* (Apoc. 2:26,27; comparați cu Ps. 149:8,9).

Noi nu sîntem capabili să judecăm cu claritate care trăsături ale acelei mari lucrări se îndeplinesc acum de către Domnul și sfinții Săi glorificați de partea cealaltă a vălului, dar putem fi siguri că ei sînt participanți activi în lucrarea repartizată clasei membrilor aceleiași împărății, al căror curs și serviciu nu s-a sfîrșit încă de partea aceasta a vălului - lucrarea secerișului (1) a adunării "aleșilor" în viață, (2) a spunerii către Sion "Dumnezeul tău împărățește", - Împărăția se stabilește și (3) anunțarea zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru.

STABILIREA GUVERNULUI PĂMÎNTESC AL ÎMPĂRĂȚIEI

Noi nu așteptăm faza pămîntească a Împărăției lui Dumnezeu mai înainte de sfîrșitul complet al timpurilor neamurilor (octombrie 1914), pentru că, dînd în arendă domnia neamurilor pînă la această dată, Dumnezeu nu a greșit și planurile Sale nu s-au schimbat. Partea pămîntească a Împărăției lui Dumnezeu va fi israelită, căci Dumnezeu a promis-o lui Avraam și seminției sale trupești în legămîntul încheiat cu patriarhul. Principala favoare, împărăția spirituală, a fost de asemenea oferită întîi Israelului trupesc, și acest mare privilegiu i-ar fi fost dăruit, dacă starea inimii lui ar fi fost potrivită pentru a o primi sub condițiile impuse de Dumnezeu, adică, de a suferi

împreună cu Hristos ca apoi să fie glorificat împreună cu El (Rom. 8:17). Israel râvnea desigur lucrurile cele mai bune pe care Dumnezeu avea să le dea; totuși *"Israel nu a dobândit ceea ce căuta; dar cei aleși ("turma mică", aleasă dintre iudei și păgîni) au dobândit pe cînd ceilalți au fost împietriți"*. Această împietrire va ține pînă cînd seminția spirituală care formează Împărăția va fi completă (Rom. 9:31-33; 11:7, 23, 25-32).

Israeliiți, adunați atunci în Palestina, vor fi încă necredincioși; înapoierea lor în Palestina se datorează favoarei divine făgăduită lui Avraam. Este sigur că nici unul dintre ei nu va fi socotit ca făcînd parte din Împărăția pămîntească înainte de a fi recunoscut și primit pe Isus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, singurul Răscumpărător și Mîntuitor al lui Israel și al lumii întregi.

Deci la începutul Împărăției, atît cît putem noi înțelege, numai sfinții din vechime, înviați, de la Ioan Botezătorul înapoi pînă la Abel, - Avraam, Isaac, Iacov și toți sfinții profeți - vor fi îmbrăcați cu demnitatea de suverani (comparați Matei 11:11; Luca 13:28; Evr. 11:39,40). Cu toate că vrednicii din vechime n-au parte în împărăția spirituală, fiindcă ei n-au fost "chemați" pentru aceasta și pentru că această "chemare înaltă" sau "chemare cerească" nu era cu putință înainte ca prețul de răscupărare să fi fost plătit de Domnul nostru Isus, totuși, în comparație cu lumea, ei vor ocupa o poziție mai înaltă, fiindcă ei și-au dovedit credința și iubirea în decursul domniei răului, și aceasta într-un chip care a fost plăcut lui Dumnezeu. Astfel ei au fost pregătiți și făcuți capabili și vrednici de a fi miniștrii și reprezentanții pămîntești ai împărăției spirituale. Despre ei se vorbește în Psalm cînd, în mod

profetic, i se spune lui Hristos: "*În locul părinților Tăi (în loc de a fi considerați mai departe ca părinții Tăi) vor fi fiii Tăi și-i vei pune domni (prinți, conducători) în toată țara*" (Ps. 45:16).

Vrednicii din vechime se vor deosebi de restul omenirii nu numai prin aceea că ei au fost încercați deja, pe când încercarea celorlalți de abia începe, ci prin aceea că ei vor dobîndi răsplata credincioșiei lor, vor învia ca oameni desăvîrșiți și de aceea nu vor avea nevoie de educație spre desăvîrșire, ci se vor bucura îndată de asemănarea morală și spirituală a lui Dumnezeu și de perfecțiunea trupească, care s-a pierdut prin căderea lui Adam. Prin urmare, ei nu vor fi numai prinți sau conducători pămîntești, reprezentanți pămîntești ai clasei spirituale, a lui Hristos și-a Bisericii Sale, ci vor sta înaintea oamenilor și ca un model după care se vor conforma toți aceia care se vor supune Noului Legământ.

Cînd Avraam, Isaac, Iacov și toți vrednicii din vechime vor fi înviați și se vor prezenta în mijlocul poporului lor adunat din nou în Palestina, la sfîrșitul mării strîmtorări adusă de Gog și Magog asupra lui Israel, superioritatea lor spirituală va fi recunoscută imediat de toți ceilalți. Inteligența lor desăvîrșită îi va face în stare să-și însușească repede toate cunoștințele și progresele din prezent. Ei vor avea ceva deosebit, după cum a avut și Domnul nostru ca om, despre care se zicea: "*Cum știe acesta carte fără să fi învățat*" (Ioan 7:15). Și după cum Isus predica în mod clar și sigur, nu ca cărturarii în mod respingător, tot așa vor face și vrednicii din vechime, cînd se vor prezenta între oameni. Pe lîngă acestea ei vor avea comunicații directe cu clasa Împărăției, cu Hristos și Biserica Sa, cum a

avut Domnul nostru cu îngerii și ca Adam înainte de cădere. "Prinții" noului pământ, a noii ordini sociale se vor dovedi vrednici și capabili în orice privință față de poziția lor onorabilă.

Astfel, noi vedem că la timpul hotărât de Dumnezeu pentru stabilirea împărăției Sale pe pământ, agenții și reprezentanții Săi pămîntești vor fi în totul gata să-și asume sarcina ce le va fi încredințată. Totul în viața lor va atrage atenția oamenilor; ei vor vedea că felul lor de a se purta este perfect în toate lucrurile; moderația lor, maturitatea lor de caracter, virtuțile și calitățile inimii lor vor fi vădite tuturor. Oamenii, cumiți de marea strîmtoare, nu vor întîrzia să recunoască autoritatea vrednicilor din vechime a lui Israel și se vor pune cu totul la dispoziția lor pentru a colabora la opera milenară. Este foarte probabil ca înainte de a fi identificat pe vrednicii săi din vechime, poporul lui Israel va fi constatat marea lor superioritate asupra tuturor oamenilor.

Să avem apoi în vedere, că scopul adevărat al acestei mari strîmtoări este de a zdrobi inimile de piatră ale tuturor oamenilor, să brăzdeze pământul înțelenit al inimilor învîrtoșate prin mizerie și necaz, pentru ca lumea să fie pregătită pentru primirea marilor binecuvîntări ale Împărăției de o mie de ani. Acest scop se va ajunge, deoarece Isaia spune în capitolul (26:9): "*Cînd judecățile Tale (Doamne) sînt pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea*". Prin acest timp de strîmtoare toți vor recunoaște că metodele încercate de egoism, de natura decăzută, nu sînt potrivite și în loc să aducă vreun folos, ele aduc numai încurcături și strîmtoare. Atunci toți vor dori domnia dreptății, dar îndoielnici, neștiind că ea este atît de aproape.

Între timp speranțele mărețe cu privire la Împărăție vor deveni foarte puternice la cei ce, în virtutea acestor promisiuni, vor fi adunați în Palestina. Când vrednicii din vechime vor fi anunțat învierea lor, când vor arăta noile baze ale guvernului care trebuie să fie așezat pe dreptate, evreii nu vor întârzia să recunoască că poruncile și învățăturile lor vin de la Dumnezeu. Și când Israelii vor afla că adevărata împărăție care îi cîrmuiește este spirituală, când vor ști că Isus cel răstignit este Regele lor, când vor vedea cu ochii credinții *"pe cel care l-au străpuns"*, atunci *"îl vor plînge cum plînge cineva pe singurul lui fiu, și-l vor plînge cu amar, cum plînge cineva pe întiiul său născut. În ziua aceea va fi jale mare în Ierusalim"*. Atunci Dumnezeu *"va turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune"* (Zah. 12:10-11).

După știrea că cetele lui Gog și Magog sînt nimicite și Israel eliberat din mîna vrășmașilor săi, va urma știrea că profeții au înviat și au fost așezați în fruntea guvernului și că Israel, ca națiune, a recunoscut pe Mesia. Se înțelege, la început această veste va fi socotită ca o înșelăciune de către celelalte popoare; se va rîde de evreii ca fiind superstițioși, iar profeții înviați vor fi socotiți ca niște escroci (înșelători). Dar, binecuvîntarea ce va rezulta din noua guvernare în Palestina, va ridica pe Israel atît de repede încît lumea, în starea ei de anarhie și de nedumerire, va fi uimită și se va pune pe gînduri, zicînd: "Escroci sau nu, dar ceea ce fac acești profeți este tocmai ceea ce trebuie lumii. Să dea Dumnezeu ca ei să ajute toată lumea și să ne aducă din nou pacea și ordinea". Apoi vor trimite delegații să roage pe acești prinți ca domnia și jugul dreptății lor să se întindă asupra tuturor țărilor.

Aceasta este ceea ce profetul exprimă în textul următor: "Și se va întâmpla în zilele din urmă, că muntele (împărăția) casei lui Iehova va fi întemeiată pe vârful munților (peste toate celelalte împărății), se va înălța deasupra dealurilor (deasupra celor mai înalte autorități) și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: veniți să ne suim la muntele (împărăția) lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui. Căci din Sion (de la împărăția spirituală, de la Hristos glorificat, cap și corp) va ieși legea și din Ierusalim Cuvîntul lui Iehova (Ierusalimul va fi reședința guvernului pămîntesc, stabilit de Dumnezeu și predat "domnilor" lui Israel). El va fi (deja în timpul marii strîmtorări) Judecătorul neamurilor. El va hotărî între un mare număr de popoare; și (ca prim rezultat al muștrărilor Domnului, apoi prin acțiunea Cuvîntului și Legii Sale) din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulilele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul" (Is. 2:2-4; Mica 4:1-4).

RAPORTURILE DINTRE CLASA ÎMPĂRĂȚIEI ȘI ÎMPUTERNICIȚII EI PĂMÎNTEȘII

După cum este de așteptat, comunicațiile între cele două faze sau părți ale Împărăției vor fi ușoare și directe; și din această cauză, supravegherea și instruirea omenirii va fi completă - "domnitorii" fiind canalele comunicației divine. Aceasta pare să fie aluzia din cuvintele Domnului adresate lui Natanael: "De acum veți vedea cerul deschizîndu-se și pe îngerii lui Dumnezeu (trimișii lui Dumnezeu, "prinți" noii ordini sociale) suîndu-se și pogorîndu-se peste (cu privire la voia) Fiului Omului" (Ioan 1:51). Oare visul lui Iacob cu scara

cerului nu este o profeție, care a arătat comunicațiile viitoare dintre cer și pământ, la care se va împărtași și Iacob ca unul dintre vrednicii din vechime? Noi înțelegem că aceasta așa ar fi (Gen. 28:10-12).

Faptul că Moise, mijlocitorul legământului de la muntele Sinai, a fost un tip al lui Hristos, Mijlocitorul Noului Legământ, se arată în scripturi în chip lămurit și se recunoaște în general de cititorii Bibliei. Totuși nu toți au recunoscut că Moise este un tip al Hristosului întreg, cap și corp, și că în acest înțeles întreaga Vîrstă Evanghelică a fost timpul pentru dezvoltarea și educarea Corpului lui Hristos. Aceasta însă se dovedește în mai multe cazuri, ca de pildă în Fapte 3:22,23.

La instituirea legământului Legii, la muntele Sinai, Moise pare a fi un tip al Hristosului întreg (cap și corp) la începutul Vîrstei Milenare, cînd Noul Legământ va fi introdus în lume, - după "*sunetul trâmbiței mari (a șaptea)*" și după ce întunericul negru și "*marele cutremur de pământ*", etc., al zilei de răzbunare vor fi îngrozit lumea și-o va pregăti pentru a auzi vocea Marelui Învățător și va accepta bucuroasă Noul Legământ. Acest lucru se vede și mai clar în Evrei 12:18-22, unde se arată paralela tipului cu antitipul în chip amănunțit. Israelul s-a apropiat treptat de muntele Sinai, pînă cînd a ajuns acolo; dar atunci au început manifestările îngrozitoare: tunete, trăsnete și fulgere, așa că tot poporul s-a rugat. Noi ne apropiem acum de muntele Sion a cărui măreție și binecuvîntare este mult mai mare decît cea de la muntele Sinai. Această binecuvîntare este de asemenea însoțită de semne îngrozitoare (de sunete de trâmbiță, de nori de furtună și de cutremur de pământ), ca și cele care l-au înspăimîntat pe Israel. Aceste manifestări au scopul de-a zgudui și răsturna

tot ce se poate zgudui (tot ce e păcătos și nu corespunde cu voia lui Dumnezeu), ca să rămână numai ce este drept, bun și statornic. Aceasta se vede din cuvintele următoare: "*fiindcă (așteptăm să) primim o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică*" (Evr. 12:28).

După aceea Moise s-a suit pe munte (împărăție) și s-a schimbat ca tip; apoi fața lui a fost atît de strălucitoare încît fiii lui Israel nu puteau să se uite la fața sa. Aceasta preumbrește Biserica glorificată, Hristosul cap și corp, iar vălul, purtat de Moise cînd vorbea cu poporul dar pe care înaintea Domnului pe munte îl lua jos de pe față, corespunde cu clasa împărătească a împărăției, cu vrednicii din vechime, care vor fi puși domni peste tot pămîntul, ca reprezentanți ai lui Hristos prin care va vorbi omenirii, fiindcă gloria Sa va fi acoperită, dincolo de vâl. Aceasta este iarăși o arătare bătătoare la ochi cu privire la legătura ce va exista între împărăția cerească și împuterniciții ei pămîntești. Mai departe, suirea lui Moise pe munte pentru a vorbi cu Dumnezeu, în timp ce muntele era acoperit de nori, din care ieșeau trăznete și fulgere înspăimîntătoare și din care se produceau tunete de se cutremura pămîntul, arată că Biserica, Corpul lui Hristos și îndeosebi cei din urmă membrii ai Corpului Său, vor fi înălțați într-un timp de strîmtoare cum niciodată n-a fost de cînd e omul pe pămînt, și care va schimba din temelie întreaga ordine socială din prezent (Dan. 12:1; Matei 24:21; 2Pet. 3:8-14).

Faptul că Moise a sfărmat primele table ale legii ne arată că oamenii n-au putut niciodată îndeplini legea, din pricina "slăbiciunii cărnii". Tablele următoare sînt

o figură a Noului Legământ, al cărui mijlocitor este Hristos, care va putea ajuta ca acest legământ să fie ținut pe deplin. În timpul Evangheliei el se folosește numai pentru chemarea Bisericii; pentru omenire va intra în vigoare numai după ce "Corpul lui Hristos" va fi complet. Să observăm însă, că numai după ce a adus celelalte table ale legii (reprezentând Noul Legământ) a fost Moise schimbat și a trebuit să poarte un văl când vorbea cu poporul pentru că fața sa era strălucitoare (Exod 32:15,16,19 și 34:1,5,27-33).

Stabilirea Împărăției va fi însoțită de manifestații îngrozitoare; lumea întreagă va tremura de spaimă dar în sfârșit va recunoaște și va primi cu bucurie pe Unsul lui Iehova ca Rege peste tot pământul. În timpul lui Moise, Israel îngrozit l-a rugat pe Iehova să nu-i mai vorbească prin mînia Sa și prin manifestările îngrozitoare de la muntele Sinai. În zilele noastre toate popoarele vor dori ca Dumnezeuul nostru, Iehova, să înceteze a le mai vorbi în mînia Sa, să înceteze a le arăta indignarea Sa dreaptă și strașnică. Toți vor fi fericiți să asculte de glasul marelui Mijlocitor, să-l recunoască ca Regele rînduit de Iehova; ei vor primi pe Emanuel, marele antitip al lui Moise, pe profetul cu fața descoperită. Hristosul va fi Preot și Rege (vezi Evr. 12:19; Ps. 2:5,6).

Israel va primi noua domnie cu bucurie, după cum stă scris în Psalmul 110:3: "*Poporul Tău va aduce daruri de bunăvoie în ziua puterii Tale*". Aceasta va fi tocmai ceea ce a așteptat Israel tot timpul cît a fost orb față de chemarea cerească din timpul Evangheliei. Dar aceasta va fi cu mult mai mare și mai trainică decît și-au închipuit ei vreodată. Atunci un mare număr dintre cei ce au crezut în Hristos numai de jumătate, din cauza că au ascultat învățăturile greșite, vor zice: "*Nu am*

profețit (predicat) în Numele Tău... și în numele Tău am făcut multe minuni?" (Mat. 7:21,22), dar ei nu vor fi recunoscuți ca mireasa lui Hristos, ci vor avea parte de plînsul și scrișnirea dinților în marea strîmtorare și din sectanți vor deveni, fără îndoială, poporul lui Dumnezeu fiind "pregătiți în ziua puterii Lui"; și într-adevăr, în foarte scurt timp, după cum arată textul nostru, Împărăția lui Dumnezeu va deveni "dorința tuturor popoarelor" (Hag 2:7).

REFORME MORALE ȘI SOCIALE

Legea lui Dumnezeu va ieși atunci din Sion, din împărăția spirituală; iar Cuvîntul lui Dumnezeu care va ieși din Ierusalim, noua capitală a lumii, va fi vestit de către "prinții pămîntului" la toate popoarele și va fi primit de toți aceia care astăzi strigă după dreptate. Reformele morale se vor răspîndi în toate părțile; afacerile financiare, economice și religioase vor fi rezolvate în armonie cu iubirea și dreptatea; citim în Isaia 28:17: "Și voi pune judecata în linie și dreptatea în cumpănă". Toate lucrurile vor fi aranjate după legea nouă. Ce va însemna aceasta de pildă pentru toate afacerile care astăzi se bazează numai pe amăgirea oamenilor! Bodegile, berăriile, cafenelele, bordelele, casele de joc și altele, toate se vor închide, iar personalul acestora va fi îndrumat pe o cale mai bună care să fie de folos atît lor cît și altora. Pregătirea materialului de război va înceta și toate armatele vor fi concediate, pentru că noua Împărăție nu va avea lipsă de ele. În această Împărăție toți făcătorii de rele vor fi împiedicați a face răul în momentul cînd vor vrea să-l facă. Deoarece, după cum spune Isaia 11:9, nimeni

nu va putea face vreun rău în această Împărăție sfântă (Is. 32:1-8; 65:20-25; Ps. 149:9; 1Cor. 6:2).

Afacerile bancare, astăzi indispensabile, vor dispărea; pentru că sub noua ordine de lucruri oamenii se vor recunoaște unii pe alții ca frații unei familii, iar capitalul privat, care se poate împrumuta sau lua împrumut, va fi un lucru al trecutului. Împărțirea proprietății funciare se va schimba și afacerile ce sînt în legătură cu aceasta vor înceta, pentru că Domnul nu va recunoaște dreptul de titlu ce există astăzi, fiindcă El, cumpărînd pe Adam și nemul său, a cumpărat și proprietatea sa (pămîntul, Efes. 1:14) și, după cum se spune în Matei 5:4, îl va dăruia celor blînzi și nu celor egoiști și lacomi. Despre aceasta a profețit Isaia cînd zice:

"Duhul Domnului se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pămîntul cu toiagul cuvîntului Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău. Neprihănirea va fi brîul coapselor Sale și credincioșia brîul mijlocului Său" (Is. 11:2-5).

Acest guvern divin poate să apară unora ca un paradis pentru săraci, dar un loc de chin pentru cei ce astăzi sînt obișnuiți cu luxul și au avantaje asupra majorității, din cauza împrejurărilor mai bune, a talentelor mai mari, sau chiar din cauza procedurilor necinstite față de marea mulțime a semenilor lor. Aceștia ar trebui să-și aducă aminte de cuvintele marelui Judecător pe care le-a rostit acum 19 veacuri: *"Dar vai de voi bogaților, pentru că voi v-ați primit aici*

mîngăierea! Vai de voi, care sînteți sătui acum! Pentru că voi veți flămînzii!" (Luca 6:24,25). În tot cazul, bogații din această vîrstă mai întîi vor plînge pierderea avantajelor lor, dar în cele din urmă egalizarea inevitabilă a societății, pentru care se va îngriji anararhia din ziua mîniei, ziua răsplății, va trebui să fie în general și în mod treptat toți vor recunoaște și vor învăța a prețui superioritatea domniei iubirii aproapelui. Se va vedea că, sub această ordine dumnezeiască, toți vor putea fi binecuvîntați și fericiți dacă ei doresc; căci pe calea înaltă a sfințeniei toți pot merge spre desăvîrșirea omenească (a chipului lui Dumnezeu) și spre viața veșnică (Is. 35:8). Ceea ce se admite astăzi se va dovedi adevărat: dacă toți oamenii ar lucra trei ore pe zi ar fi destul pentru a pregăti cele trebuincioase vieții. Sub conducerea Împărăției lui Dumnezeu timpul liber nu va cauza nici o stricăciune morală sau fizică, după cum ar fi cazul acum, cînd cel rău domnește și din toate părțile ne pîndesc ispitele pentru a profita de slăbiciunile noastre înnăscute. Din contră, cînd Satan va fi legat și răul înăbușit, cînd ispitele exterioare nu vor mai exista, timpul liber va fi întrebunțat sub conducerea Bisericii glorioase, pentru lucruri și studii folositoare. Se va studia natura, Dumnezeul naturii, înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea sa. Astfel oamenii vor înainta într-un chip potrivit spre desăvîrșirea omenească, către scopul final al educației lor, a "judecății" lor; căci, să nu uităm, noua împărăție se va ocupa nu numai de lucrurile mari, ci și de cele mai mărunte și mai neînsemnate lucruri ale supușilor ei; va fi într-adevăr o conducere părintească în cel mai deplin înțeles al cuvîntului.

Noi însă nu trebuie să ne temem de această domnie

autocrată, de care lumea n-a mai văzut, sub care viața, prosperitatea și interesele fiecărui om vor fi în mîna Regelui, față de care nu există vreo instanță mai înaltă; deoarece noi avem cea mai bună și mai sigură dovadă, că toate pregătirile și orînduirile Împărăției au ca scop numai binele și fericirea supușilor Săi. Această dovadă stă în iubirea, care a determinat pe Împăratul acestei Împărății să răscumpere omenirea de la moarte cu prețul vieții Sale și astfel să le cîștige dreptul la o încercare personală, prin care să se poată dovedi vrednici de viață veșnică. Iar scopul adevărat al Împărăției de o mie de ani este tocmai de a-i ajuta pe oameni în această încercare. Am putea cere ceva mai mult? Nimic nu e mai la loc decît a recunoaște dreptul Său deplin, de a domni absolut peste cei ce i-a cumpărat cu sîngele Său prețios, toți care știu să prețuiască iubirea, ar vota cu bucurie ca toată puterea și autoritatea să fie dăruită lui, dacă s-ar cere aceasta, ceea ce nu va fi cazul, și toți aceștia se vor supune repede voinței Sale drepte.

Oare se poate încredința sfinților, moștenitorilor împărăției care vor domni și judeca împreună cu El, o putere atît de nemărginită, fără vreun pericol pentru omenire? Noi credem că da! După cum Domnul nostru Isus a dovedit că El are Spiritul Tatălui Ceresc și este în totul chipul deplin al Tatălui, tot așa vor fi încercați toți cei care vor aparține acelei turme mici, moștenitorilor împărăției, ca să se vadă dacă au spiritul lui Hristos, spiritul sfînt al iubirii. Unul din scopurile chemării lor este ca ei să aibă chipul Fiului iubit al lui Dumnezeu și numai cine își va face această chemare și alege sigură va fi socotit în turma mică. Într-adevăr, pentru ca ei să poată fi capabili de-a simpatiza cu cei care vor

fi încredințați sub scutul și conducerea lor, ei vor fi aleși dintre cei slabi și nedesăvârșiți și trebuie să învețe ce înseamnă a lupta lupta bună pentru adevăr și dreptate, contra erorii și a păcatului. Da, ca și față de Marele Preot, tot așa și față de ceilalți preoți ai preoțimii împărătești, se poate avea deplină încredere fără nici o teamă. Dumnezeu le va da toată puterea Sa; aceasta e cea mai bună garanție că ea va fi întrebuițată în mod drept, înțelept și plin de iubire pentru binecuvîntarea omenirii.

DOMNIA TOIAGULUI DE FIER

Popoarele vor fi guvernate cu forța, printr-o putere irezistibilă, pînă cînd ordinea cea mai desăvârșită și cea mai dreaptă va fi stabilită prin supunerea tuturor oamenilor. Orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul spre mărirea lui Dumnezeu Tatăl. Este scris: "*Va paște (cîrmui) popoarele cu toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut*" (Apoc. 2:27). Această zdrobire, această pedeapsă, este lucrul zilei de răzbunare; totuși, puterea și toiagul de fier vor exista în tot timpul Mileniului, dar aplicarea lor directă probabil nu va fi necesară, pentru că orice împotrivire pe față și formală va fi complet zdrobită în strîmtorarea cea mare. După cum spune profetul, în acest timp de distrugere, Dumnezeu va spune omenirii încă trufașă, dar confuză și zăpăcită, ba chiar deznădăjduită: "*Opriți-vă, și să știți că Eu sînt Dumnezeu: Eu stăpînesc peste neamuri; Eu stăpînesc pe pămînt*" (Ps. 46:10) Va fi necesară întreaga Vîrstă Milenară pentru "*a face din dreptate o regulă și din dreptate o cumpănă*", atît în lucrurile mici cît și în cele mari, în tot ce privește viața și existența socială a fiecărui individ;

și astfel toți vor fi învățați de Dumnezeu prin mijlocirea celor aleși, prin "*Servoul Legământului*", marele Profet, care în același timp este Preot și Rege (Hristos, cap și corp). Cuvîntul Profet are mai ales înțelesul de educator; titlul de Rege înseamnă un guvernator, un șef de stat; iar titlul de Preot arată funcțiile Mijlocitorului care, după ce a răscumpărat omenirea, s-a făcut avocatul ei și a devenit distribuitorul darurilor dumnezeiești. Toate aceste funcții sînt unite într-un singur organism, într-un singur corp: "*Tu ești Preot în veac după rînduiala lui Melhisedec*", care era un preot pe tronul său (Evr. 7:17; Zah. 6:13; Fapte 3:22; Deut.18:15).

Noul Rege este de asemenea o personificare a înțelepciunii. Cuvîntul profetic zice despre El: "*De la Mine vine sfatul și izbînda, eu sînt priceperea, a mea este puterea. Prin mine domnesc împărații și dau domnii porunci drepte, prin mine cîrmuiesc dregătorii și mai marii, toți judecătorii pămîntului (în partea pămîntească a împărăției). Eu iubesc pe cei ce mă iubesc, și cei ce mă caută cu tot dinadinsul mă găsesc. Cu mine este bogăția și slava, avuțiile trainice și dreptatea. Rodul meu este mai bun decît aurul cel mai curat, și venitul meu întrece argintul cel mai ales. Eu umblu pe calea nevinovăției, pe mijlocul cărărilor neprihănirii, ca să dau o adevărată moștenire celor ce mă iubesc și să le umplu visteriile... Căci cel ce mă găsește, găsește viața și capătă bunăvoința Domnului. Dar cel ce păcătuiește împotriva Mea își vatămă sufletul său; toți cei ce mă urăsc pe Mine, iubesc moartea*" (Prov. 8:14-25, 35, 36).

ISRAEL O PILDĂ

După toată aparența, oamenii vor avea ocazia de a vedea un anumit timp acțiunea guvernului divin în sinul poporului lui Israel; ei vor vedea toate avantajele

practice ale acestui guvernământ și vor putea să le compare cu anarhia care va domni încă în lume. Atunci majoritatea popoarelor vor dori guvernarea Împărăției. Un cuvânt profetic, adresat lui Israel pentru timpul acela, dovedește puternic acest fapt:

"Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul și negură deasă popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine. Neamurile vor umbla în lumina ta și împărații (domnitorii pământului) în strălucirea razelor tale. (Această ultimă frază se referă la Israelul spiritual, soarele dreptății, dar tot așa și la reprezentanții săi pămîntești, la israeliții trupești restabiliți în favoruri.)

Ridică-ți ochii împrejur și privește: toți se strîng și vin spre tine! Fiii tăi vin de departe și fiicele tale sînt purtate pe brațe (vezi Ezech. 16:61). Cînd vei vedea aceste lucruri, vei tresări de bucurie și îți va bate inima și se va lărghi, căci bogățiile mării (a maselor anarhiste despre care vorbește Apoc. 21:1) se vor întoarce spre tine și vistieriile neamurilor vor veni la tine... și vor vesti laudele Domnului" (Is. 60:1-6; 11-20).

Într-adevăr, aceasta va fi o zi frumoasă, ziua cînd ochii orbiți ai minții se vor deschide, ziua cînd multe creaturi se vor întoarce la dreptate și neprihănire; aceasta va fi cu adevărat o zi de convertire și de trezire în căile adevărului și nu în vechile căi ale temerii și rătăcirii. Aceasta va fi în timpul despre care amintește profetul cînd vorbește de "o națiune născută dintr-odată" (Is. 66:8). Israel va fi această națiune. Mai întîi, Israelul spiritual, "națiunea sfîntă", apoi Israelul trupesc, reprezentantul pămîntesc al Israelului spiritual. De la Israel va străluci lumina care va face ca oamenii, umiliți

și disciplinați, să-și plece genunchii; atunci Iehova își va împlini făgăduința revărsînd Spiritul Său de sfințenie "peste toată făptura", după cum l-a revărsat peste adevărații Săi servi și serve în aceste zile (Ioel 2:28).

Aceasta este ziua mîntuirii cîntată de profetul David în Psalmul 118:18-27.

*"Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul;
să ne bucurăm și să ne veselim în ea!
Piatra, pe care au lepădat-o zidarii,
a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii.
Domnul a făcut lucrul acesta;
și este o minunăție înaintea ochilor noștri.
Domnul m-a pedepsit,
da, dar nu m-a dat pradă morții.
Deschideți-mi porțile neprihănirii,
ca să intru și să laud pe Domnul.
Te laud, pentru că m-ai ascultat,
pentru că m-ai mîntuit.
Aceasta este poarta care conduce la Iehova;
Pe ea intră cei neprihăniți.
Binecuvîntat să fie cel ce vine în Numele Domnului!
Vă binecuvîntăm din casa Domnului.
Domnul este Dumnezeu și ne luminează.*

Vedem astfel că reformele în educația și instruirea din viitor vor începe cu inimile oamenilor. Ei vor lua ca punct de plecare: "Începutul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu" (Prov. 9:10). Una din marile dificultăți a educației de astăzi, este că în loc de a avea la baza ei această elementară înțelepciune, tot ce se face ajută la mîndrie, la aroganță și la nemulțumire. Sub regulile Împărăției, orice lucrare de binecuvîntare va începe la

timp și se va înfăptui în mod perfect.

Nici un membru al rasei răscumpărate nu va fi atât de mic încît binecuvîntarea divină să nu-l ajungă. Mîna milostivirii îl va ajuta și pe cel mai degradat și mai decăzut în păcat; lumina Adevărului și a iubirii lui Dumnezeu va pătrunde și în adîncul inimii celui mai întunecat și mai superstițios, ca să-i aducă razele binefăcătoare ale cunoștinței, ale bucuriei și ale desfătării zilei celei noi, precum și ocazia de a avea parte de ea prin ascultare. Nici o boală și nici o degradare care poată să slăbească, să strice sau să pătăze corpul sau mintea, nu vor putea să se împotrivească grabnicei vindecări aduse de Marele Medic.

TOȚI CEI DIN MORMINTE VOR IEȘI AFARĂ

Marea opera de restatornicire va începe în sînul popoarelor care sînt încă în viață în timpul stabilirii domniei milenare; această operă se va întinde apoi la toate familiile de pe pămînt care dorm încă în țărîină, căci vine ceasul, și este chiar aproape, cînd toți cei din morminte vor auzi glasul Fiului Omului și vor ieși afară din ele cînd *"moartea și locuința morților (hadesul) vor da înapoi pe morții care sînt în ele, cînd marea va da înapoi pe morții care sînt în ea"* (Ioan 5:28,29; Apoc. 20:13). Chiar și oastea lui Gog și păcătoșii lui Israel, care vor fi căzut în timpul bătăliei celei mari, vor ieși afară din morminte la timpul hotărît; dar aceștia nu vor mai fi o ceată de anarhiști și răsculați, ci toți vor fi atunci oameni umiliți și pocăiți, plini de rușine și de confuzie în fața luminii strălucitoare din acea zi; și cu toate acestea, toți vor putea să primească îndurare și vor avea posibilitatea să ajungă la virtute și mărire.

Învierea vrednicilor din vechime și desele vindecări prin rugăciune vor arăta oamenilor că e posibil să câștige învierea rudelor și a prietenilor lor, conform făgăduinței lui Hristos că toți cei din morminte vor auzi glasul Fiului Omului și vor ieși afară din ele. Este foarte probabil că astfel, ca răspuns la rugăciunile oamenilor, cei morți se vor întoarce generație după generație. În felul acesta morții se vor întoarce treptat înapoi, în ordine inversă, nu după cum au murit, (cei ce au murit mai pe urmă vor învia întâi) și astfel la reîntoarcere vor afla cămine și vor fi primiți cu bucurie, unde vor fi îngrijiți și introduși în noile obiceiuri și moravuri și limba ce se va vorbi atunci, mergînd astfel înapoi pînă la Adam. Dacă s-ar urma altă metodă, oamenii s-ar întoarce într-o lume necunoscută și așa educația le-ar fi cu mult mai grea. Numai profeții, vrednicii din vechime, vor învia înaintea tuturor oamenilor; și fiindcă ei vor învia ca oameni desăvîrșiți, se vor adapta ușor și fără nici o piedică în noua ordine socială.

Dar este probabil și aceea că Dumnezeu nu va asculta imediat orice rugăciune ce-i va fi adresată pentru aducerea morților, căci Domnul are desigur planuri bine lămurite pentru executarea acestei lucrări, și s-ar putea ca nu toate rugăciunile oamenilor să fie în armonie cu planurile Sale. După toate probabilitățile, Domnul va învia mai întâi pe morții care sînt mai vrednici și mai bine pregătiți să tragă foloase din această înviere, din cauza dezvoltării lor mintale și a prietenilor și stărilor în mijlocul cărora se vor întoarce. Domnul aplică acest principiu înviind mai întâi pe membrii Bisericii, apoi pe vrednicii din vechime a lui Israel și în sfîrșit omenirea. Cei ce se vor ruga pentru învierea rudelor și prietenilor lor, vor trebui să-și

pregătească propria lor inimă, să-și schimbe și să se angajeze cu hotărâre pe înalta cale a sfințeniei. În astfel de împrejurări învierile vor fi dăruite ca o răsplată a credincioșiei celor vii care se vor ruga și astfel cei ce vor fi sculați din moarte se vor întoarce în împrejurări favorabile.

PERSPECTIVE GLORIOASE

Ce priveliște măreață va oferi noua ordine de lucruri, când ea va fi pe deplin stabilită! Schimbările din secolele trecute au fost mari și mărețe, dar acesta va fi cel mai mare și mai măreț eveniment din câte a văzut lumea vreodată pe acest pământ. Nu e de mirare că numai gândindu-ne la o astfel de priveliște, la întoarcerea întregii omeniri la Dumnezeu cu inima plină de bucurie, unora să li se pară prea frumoasă această priveliște ca s-o poată crede. Acestora le amintim că Cel ce a făgăduit aceasta este credincios și în stare să îndeplinească toate după cum îi place. El va înlătura toate grijile, toate suspinele și toate mizeriile care au chinuit omenirea timp de șase mii de ani de păcat și moarte. Și astfel, în ziua Mileniului se vor șterge toate lacrimile și li se va da podoaba în locul cenușei, uleiul bucuriei în locul plînsului și veșmîntul laudei în locul sufletului întristat, ca să se numească arbori ai dreptații, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui (Is. 61:1-14).

CREȘTEREA ÎMPĂRĂȚIEI SALE

Împărăția lui Dumnezeu se va întinde în diferitele sale părți, după exemplul guvernelor pămîntești, pînă ce va deveni "un munte mare (o împărăție mare) și va

umple tot pământul" (Dan. 2:35). Ea este mai întâi Împărăția Tatălui (Matei 13:43; 26:29), care domnește peste toți și peste toate lucrurile; dar Tatăl a binevoit să încredințeze domnia de o mie de ani asupra pământului unui vicerege - Hristos și Mireasa Sa înălțată cu El la maiestatea divină - pentru a subjuga și a distruge răul și pentru a ridica pe toți aceia care vor dori să intre din nou în armonie desăvârșită cu Tatăl potrivit condițiilor pline de har ale Noului Legământ. În al doilea rând Împărăția va cuprinde pe miniștrii pămîntești, pe "domnii" care vor fi reprezentanții ei văzuți de toți oamenii. În al treilea rând, Împărăția îi va cuprinde pe toți acei care, recunoscînd stabilirea ei, i se vor supune cu credincioșie și se vor devota în interesul ei, atît păgîni cît și iudei. Iar într-un înțeles și mai larg, Împărăția va cuprinde treptat pe toți subiecții care vor asculta de legile ei, în timp ce toți ceilalți vor fi nimicîți cu desăvîrșire (Fapte 3:23; Apoc. 11:18).

Aceasta va fi condiția Împărăției viceregelui lui Dumnezeu la sfîrșitul celor o mie de ani care-i sînt stabiliți; va predomina o pace triumfătoare și o domnie impusă a dreptății, toți oponentii încapățînați fiind distruși sub domnia toiagului de fier (Apoc. 20:7); așa cum a scris profetul Isaia, descriind această perioadă: "*Cel ce va muri la o sută de ani va fi blestemat ca păcătos*"; deși murind la această vîrstă el ar fi doar un copil, deoarece chiar numai printr-o supunere exterioară aranjamentelor rezonabile și drepte ale Împărăției, ei ar putea trăi cel puțin pînă la sfîrșitul Mileniului (Is. 65:20; Fapte 3:23).

Dar o astfel de pace - o pace și supunere triumfătoare impusă - deși potrivită, pentru a oferi un

exemplu care să demonstreze binecuvântările și avantajele unei conduceri drepte și echitabile, este departe de idealul lui Dumnezeu. Împărăția ideală a lui Dumnezeu este una în care fiecare individ este liber să facă ceea ce dorește, pentru că fiecare are o voință în strictă armonie cu standardul divin; - iubind dreptatea și urînd nelegiuirea. Acest standard trebuie să prevaleze, în cele din urmă, peste tot universul; el va fi introdus, în ceea ce privește omenirea, la încheierea Împărăției Milenare a lui Hristos.

Așa cum am văzut, la sfârșitul Vîrstei Milenare va avea loc un seceriș (Apoc. 20:7-10). Lucrarea acestui seceriș va consta dintr-o cernere și o despărțire în mijlocul miliardelor de oameni în viață din acel timp. Ei toți se vor bucura de ocazia de a dobîndi desăvîrșirea. Această cernere va fi asemănătoare cu cea a Babilonului, a creștinătății, din timpul secerișului actual și cu cea din secerișul Vîrstei Iudaice. Secerișul Vîrstei Milenare va avea ca scop să despartă complet "caprele" și "oile" Domnului, potrivit parabolei lui Isus (Matei 25:31-46).

Dar în timp ce secerișul Vîrstei Iudaice și cel al Vîrstei Evanghelice au avut ca rezultat adunarea unei turme mici și respingerea marilor mulțimi, ca fiind nevrednice da favoarea chemării cerești, rezultat datorat faptului că Satan a amăgit și a înșelat omenirea pînă în zilele noastre, noi credem că la sfârșitul Vîrstei Milenare rezultatele vor fi cu totul altele; marele seceriș milenar, va arăta că cea mai mare parte a oamenilor vor fi oi credincioase, care atunci vor putea intra în viața veșnică, și că cei din clasa caprelor care vor fi nimiciți, vor fi o minoritate. Să ne amintim totuși că punerea la probă impusă de Domnul are ca scop să caute la

oameni calitatea și nu cantitatea. Dumnezeu nu vrea ca păcatul, păcătoșii și cei ce iubesc nelegiuirea să poată trăi dincolo de Vîrsta Milenară, căci ei ar constitui o primejdie pentru fericirea, pacea și binecuvîntarea marii eternități, cînd *"nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dinții au trecut"* (Apoc 21:4).

În acest fel va veni Împărăția lui Dumnezeu și se va împlini voia Lui pe pămînt ca în ceruri. În acest fel va domni Hristosul, ca locțiitor al Tatălui, pînă va nimici toate cîrmuirile și puterile împotrivoare și va face ca orice genunchi să i se plece și orice limbă să mărturisească Înțelepciunea, Dreptatea, Iubirea și puterea lui Dumnezeu Tatăl. Ultima încercare de la sfîrșitul mileniului va fi hotărîtoare. Toți cei ce vor simți și cea mai mică atragere pentru păcat, chiar dacă în aparență sînt ascultători, vor fi nimiciți din mijlocul poporului (Apoc. 20:9). În acel moment Hristos își va fi îndeplinit misiunea și va preda toate lucrurile în mîinile Tatălui Său, după cum spune apostolul:

"Căci trebuie ca El să împărțească pînă va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea (adamică). În urmă, va veni sfîrșitul (domniei Sale, după ce își va fi împlinit misiunea), cînd El (Hristos) va da Împărăția în mîinile lui Dumnezeu Tatăl după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpînire și orice putere... Și cînd toate lucrurile îi vor fi supuse (Tatălui), atunci chiar și Fiul se va supune celui (Tatălui) ce i-a supus toate lucrurile" (timp de o mie de ani, 1Cor. 15:24-28).

Va înceta voia lui Dumnezeu de a fi pe pămînt ca și în cer, cînd se va termina Împărăția Milenară a lui Hristos? O, nu! Exact contrariul, această condiție numai atunci va fi atinsă, ca rezultat al domniei lui

Hristos. După acest timp, oamenii vor fi nu numai perfecti, așa cum a fost Adam cînd a fost creat (păcătoșii cu voia fiind distruși), ci, în plus, ei vor cunoaște atunci cît de bune și de dorit sînt dreptatea și iubirea și cît de groaznic și vătămător este păcatul. În acel moment toți oamenii de pe pămînt vor fi trecut proba cu reușită; ei vor dovedi că acum caracterul lor este complet și într-adevăr format, perfecționat și făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Atunci, Împărăția lui Dumnezeu va fi în mijlocul oamenilor, cum este acum în cer, între îngeri. Trăsăturile speciale ale Împărăției mijlocitoare a lui Hristos, cu ocazia ei de a găsi milă și iertare sub Noul Legămînt, pentru slăbiciunile păcătoșilor vor fi încetat; vor fi inutile, pentru că de aici înainte nu vor mai fi ființe slabe, nedeșăvîrșite și păcătoase, care să mai aibă nevoie de ele.

Cînd toți oamenii vor fi perfecti, restabiliți la chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ordinea va trebui totuși să fie păstrată - ordinea fiind prima lege a cerului, trebuie să fie de asemenea și pe pămînt. Aceasta cuprinde în sine puteri și principii drepte. Aceasta va fi prima republică care va reuși perfect. Încercările făcute pînă aici de a recunoaște pe fiecare om un suveran, egalul tuturor și de a alege un reprezentant sau președinte, funcționînd mai degrabă ca servitor decît domn, au fost totdeauna nefericite și au dat greș. Oamenii sînt departe de a fi egali, atît din punct de vedere mintal, fizic și moral, cît și din punct de vedere financiar, nici unul nu este cu adevărat capabil de a fi suveranul celorlalți. Din pricina imperfecțiunilor lor înnăscute, toți au nevoie să fie încă stăpîniți și guvernați prin legi speciale.

Dar cînd prin împărăția de mijlocire, oamenii vor ajunge la perfecțiune, toți vor fi regi, întocmai ca Adam înainte de cădere. Și acestor regi li se va încredința, după Domnia Milenară, împărăția lui Dumnezeu; toți vor domni în perfectă armonie sub legea iubirii iar președintele lor îi va servi și-i va reprezenta.

O, Doamne, Ție ne rugăm, vie împărăția Ta, pentru binele sfinților Tăi existenți pe pămînt și pentru binele omenirii întregi.

TOȚI CARI LOCUIESC PĂMÎNTUL

Toți cari locuiesc pământul,
Să-l preamărească pe Domnul.
O lăudați pe Creator:
Orice limbi, țară și popor.
    Mila Lui margini nu are,
    Cuvîntul Lui e dreptate,
    Mărirea Lui, ca cu zborul,
    Dintr-un timp străbate-n altul.
Lăudați-l voi muritorii!
Și preamăriți-l în cîntări,
Pe Cel ce ne-a răscumpărat,
Numele Lui fie-adorat.
    Toată lumea să-l laude,
    Căci cu drept i se cuvine;
    Numele Lui Și gloria,
    Să le știe toată lumea.

CAPITOLUL XIV

LOCUL PICIOARELOR LUI IEHOVA FĂCUT GLORIOS

Locul picioarelor lui Dumnezeu pîngărit și părăsit din cauza păcatului - Dumnezeu a făgăduit că-l va glorifica din nou - Posesiunea, răscumpărată de Hristos, restabilită - Cel mai strălucitor giuvaer al Său - Restabilirea picioarelor lui Iehova "pe muntele Măslinilor" - Bindecuvîntările ce vor rezulta din aceasta - Locul picioarelor făcut iarăși glorios

"Așa vorbește Iehova: cerul este tronul Meu, și pămîntul este așternutul picioarelor Mele". "Eu voi proslăvi locul unde se odihnesc picioarele Mele". "Picioarele Lui (Iehova) vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor" - Isaia 60:13; 66:1; Zaharia 14:4; Matei 5:35; Fapte 7:49

În decursul celor șase mii de ani trecuți, locul picioarelor lui Dumnezeu n-a prea fost glorificat, căci păcatul, durerea, vaietele, suferințele trupești și mintale și în sfîrșit moartea, au făcut din acest pămînt un mare cimitir, în care mai bine de douăzeci de miliarde de ființe omenești așteaptă momentul cînd blestemul dreptății dumnezeiești va fi ridicat; acest moment va fi atunci cînd va răsări lumina favorii divine, soarele dreptății, strălucind de la fața Domnului nostru Isus.

Pentru atingerea acestui scop glorios, Dumnezeu a luat dispoziții mărinimoase și mărețe. Mai întîi a fost

plătit un preț de răscumpărare pentru Adam și toți copiii săi, care prin neascultarea lui au fost tăiați de la viață. Acest preț a răscumpărat omenirea întregă și a asigurat fiecărui individ ocazia de-a fi pus la probă pentru a dobîndi viața veșnică în condiții favorabile. El a răscumpărat și paradisul pămîntesc pe care Adam l-a pierdut din cauza neascultării, și totodată și domnia lui Adam care era regele pămîntului, reprezentantul lui Dumnezeu, Creatorul și Părintele Său (Luca 3:38).

De aceea citim: "*Iar la tine turn al turmei (Hristos) deal al fiicei Sionului, la Tine va veni, și la Tine va ajunge vechea stăpînire*" (pierdută în Eden). Apostolul Pavel vorbește de asemenea despre "*eliberarea posesiunii răscumpărate*" (Efes. 1:14). Într-una din parabolele Sale (Matei 13:44), Domnul nostru a dat de înțeles că El avea să răscumpere nu numai omenirea, comoara principală, ci și țarina, lumea, pămîntul încă sub blestem. El a mai arătat că toți care se vor întovărăși cu El, ca membre ai clasei Împărăției, vor avea parte în opera de restatornicire a țarinei și a comorii sale.

Opera completă a Domniei Milenare va consta din restabilirea și glorificarea locului picioarelor lui Dumnezeu. Cînd paradisul a fost pierdut prin păcat, nu era decît o "grădină" într-un loc mărginit al pămîntului. De atunci, urmașii lui Adam s-au înmulțit pentru a umplea pămîntul, în conformitate cu planul lui Dumnezeu (Gen. 1:28); și fiindcă toți au fost răscumpărați, va trebui deci ca tot pămîntul să devină un paradis în care toți să aibă loc. Acest singur lucru arată că tot pămîntul va deveni ca grădina Edenului, o grădină frumoasă, perfectă și plină de tot felul de roade. Toate aceste lucruri Dumnezeu le-a promis și ele vor fi încununarea măreață a planului Său.

(Fapte 3:20-21; Apoc. 2:7; 2Cor. 12:4).

Dar giuvaerul cel mai scump de pe locul picioarelor lui Iehova făcut glorios, la sfârșitul Vîrstei Milenare, va fi omenirea, o omenire a cărei perfecțiune, libertate și asemănare cu Dumnezeu, prin caracterul și frumusețea spiritului, va fi o strălucire a Chipului Său adevărat. Omul perfect va fi o mărturie măreață a înțelepciunii nemărginite a Creatorului și a planului Său de creere, răscumpărare și restatornicire a omenirii la viață și fericire veșnică. Sufletul acestui plan de iubire dumnezeiască va fi recunoscut totdeauna în persoana lui Isus Hristos; El va fi al doilea după Tatăl Ceresc; Mireasa, femeia Mielului, va avea și ea parte de această cinste ajutînd la împărțirea marilor binecuvîntări garantate de prețul de răscumpărare.

Această înfrumusețare, această glorie a "locului picioarelor" lui Dumnezeu nu va fi terminată decît atunci cînd Domnul nostru Isus, agentul preamărit al Tatălui, *"va fi nimicit orice domnie (contrară), orice stăpînire și orice putere. Căci trebuie ca El să domnească pînă va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale"* (1Cor. 15:24-28).

Perioada de domnie, a păcatului și a morții este reprezentată prin "ziua mîniei" lui Dumnezeu, cînd nu *"și-a mai adus aminte de locul picioarelor Lui"* (Plîng. 2:1). Dar îndată după introducerea Domniei Milenare, Dumnezeu, prin cîntărețul iubit al lui Israel, zice oamenilor: *"Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru, și închinați-vă înaintea așternutului picioarelor Lui, căci este sfînt!"* (Ps. 99:5). Stabilirea noului Ierusalim, gloriificarea Bisericii lui Dumnezeu ca noul guvern al pămîntului, este arătată mai ales de profetul Zaharia, care spune că acesta va fi și începutul favorurilor divine

pentru locul picioarelor lui Iehova (Zah. 14:4,5).

PICIOARELE LUI IEHOVA PE MUNTELE MĂSLINILOR

Această profeție este în general rău înțeleasă; se crede că aici este vorba de picioarele Domnului nostru Isus, în timpul celei de-a doua veniri. Acei care fac această greșeală merg încă și mai departe și susțin că este vorba de picioarele lui Hristos în carne, cu semnele cuielor de pe Golgota. Ei nu înțeleg că Domnul și-a dăruit complet și pentru totdeauna natura umană ca preț de răscumpărare pentru toți și nu știu că El a înviat din morți prin puterea Tatălui și că atunci a devenit o glorioasă ființă spirituală, întipărirea exactă a persoanei Tatălui (vezi vol. 2 cap. 4)

O singură privire asupra versului precedent (Zah. 14:3) arată că profetul se referă la reîntoarcerea picioarelor lui Iehova; căci el vorbește de tulburările ce vor avea loc înainte de stabilirea Împărăției: "Atunci Domnul (Iehova) se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum s-a luptat în ziua bătăliei (cum s-a luptat odinioară pentru Israel). Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit: muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte iar jumătate spre miazăzi".

Cine înțelege că aici este vorba de picioarele lui Iehova, acela va recunoaște că acest limbaj este simbolic și se referă la stabilirea domniei lui Dumnezeu pe pământ, domnie care timp îndelungat a fost lăsată pe mâna dumnezeului acestei lumi, a lui Satan. Singurele instituții care au scăpat de domnia lui, au fost mai întâi Tabernacolul tipic din pustiu, apoi

Templul din Ierusalim și Tabernacolul spiritual al lui Dumnezeu, Biserica lui Hristos în timpul Vîrstei Evanghelice. Cu siguranță, nimeni nu-și va închipui că Iehova va pune literalmente picioarele Sale pe pămînt ca pe un scăunel.

Deci, dacă așezarea "picioarelor" lui Iehova pe muntele Măslinilor este simbolică și înseamnă reîntoarcerea asupra oamenilor și restabilirea domniei lui Dumnezeu pe pămînt, putem fi siguri că toate celelalte trăsături deosebite ale acestei profeții sînt simbolice; astfel, muntele Măslinilor, despicarea lui în două, valea aceea foarte mare, fuga poporului, apele vii ce vor izvorî din Ierusalim (comparți Zah. 14:8 cu Ezec. 47:1-9) sînt simboluri, descrieri ale marilor adevăruri spirituale.

Măslinul are un simbol foarte adînc. În vechime el a fost izvorul luminii, deoarece uleiul de măsline a servit la luminatul candelelor (Exod. 27:20). La evrei măslinul se numea *shemen* sau pomul untdelemnului. Untdelemnul de măsline servea totodată ca element de bază la fabricarea diferitelor uleiuri pentru ungerea de mare preț, cum era acela care servea la ungerea preoților și a regilor. Acest ulei simboliza deci Spiritul Sfînt al ungerii, turnat peste "preoția împărătească" antitipică (Exod. 30:24). Din timpuri străvechi, ramura de măslin era un simbol al păcii (Gen. 8:11; Neem. 8:15).

Astfel, dacă măslinul este un simbol al luminii, al păcii și al binecuvîntărilor divine, aduse de Spiritul Sfînt, și dacă un munte simbolizează ca pretutindeni în Scripturi o împărăție, vedem atunci că expresia muntele Măslinilor vrea să spună împărăția luminii, a păcii și a binecuvîntărilor divine; prin urmare, faptul

că Iehova își va pune picioarele pe acest munte este o icoană a favorurilor divine și a legii lui Dumnezeu care vor fi stabilite pe pământ prin mijlocirea sfintei Sale împărății.

Atribuind muntelui Măslinilor această însemnătate vedem că sîntem în perfectă armonie și cu declarațiile sfîntului Pavel din Romani 11:17,24, unde Israelul trupesc este asemănat cu măslinul original, bine cultivat, iar pe păgînii convertiți cu niște ramuri de măslin sălbatic, altoite în măslinul original sau adevărat în locul ramurilor primitive care au fost tăiate (vezi Ier. 11:16,17). Apostolul spune că rădăcinile arborelui sînt făgăduința făcută de Dumnezeu lui Avraam, făgăduința după care seminția lui Avraam va binecuvînta toate familiile pămîntului. Mai tîrziu, aceeași rădăcină sau făgăduință va produce două soiuri de ramuri: întîi ramurile de măslin sălbatic altoite și apoi ramurile firești care vor fi din nou altoite în arborele original, cînd împietrirea Israelului trupesc va fi înlăturată, cînd israeliții vor privi cu ochii credinței pe Mîntuitorul crucificat și străpuns ca jertfă pentru păcate, înainte cu aproape nouăsprezece veacuri. Israelul trupesc a fost timp îndelungat împărăția tipică sau muntele lui Dumnezeu, în schimb însă Israelul din Vîrsta Evanghelică a fost chemat să formeze adevărata împărăție a lui Dumnezeu. Domnul nostru îl anunțase în aceste cuvinte: *"Nu te teme turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea împărăția"* (Luca 12:32).

Aceste două împărății (chiar înainte ca mărirea lui Iehova să se așeze asupra lor), au fost canalele binecuvîntării lor destinate omenirii întregi, căci de la ele a ieșit toată lumina care a luminat lumea în întunericul din trecut. Aceste două împărății, nu sînt

arătate oare în Vechiul și Noul Testament? Și aceste din urmă nu sînt oare doi martori ai Domnului sau cei doi măslini despre care se vorbește în Apocalipsa 11:4 și în Zaharia 4:3,11,12? Sub aceste înfățișări, cele două părți ale muntelui nu simbolizează oare rezultatul glorios al legămintelor cu Dumnezeu, rezultatele mărturiei împlinite, împărăția stabilită în partea ei cerească și pămîntească?

Vedem că cele două părți ale muntelui Măslinilor simbolizează cele două părți ale Împărăției lui Dumnezeu, despărțirea în mod clar după ordinul sau aranjamentul divin. Despărțirea nu înseamnă că este neînțelegere între ele; dimpotrivă, această despărțire formează "valea binecuvîntărilor" dintre cei doi munți. Toți aceia ce vor dori ajutorul divin, vor putea să se refugieze în această vale unde vor găsi ajutor necesar, sub ocrotirea binecuvîntată a celor două părți ale împărăției, cerească și pămîntească.

Profetul David pare să fi avut o vedenie (Psalm 84) despre această "vale foarte mare a binecuvîntărilor" aproape de "picioarele" lui Iehova, cînd a cîntat mai întîi despre sfinții din Vîrsta Evanghelică, apoi despre oamenii binecuvîntați în decursul Vîrstei Milenare: "*Cît de plăcute sînt locașurile Tale, Iehova, Domnul oștirilor! Sufletul meu suspină și tînjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu!*

Pînă și pasărea își găsește o casă acolo, și rîndunica un cuib unde își pune puii... (Astfel am găsit și eu) altarele Tale, Doamne al oștirilor, Împăratul și Dumnezeul meu!

Ferice de cei ce locuiesc în casa Ta! Căci tot mai pot să te laude.

Ferice de cei ce își pun tîria în tine, în a căror inimă

locuiește încrederea.

Cînd străbat aceștia Valea Plîngerii, o prefac într-un loc plin de izvoare (de bucurii) și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvîntări (Ioel 2:28).

Ei merg din putere în putere și se înfățișează (desăvîrșiți) înaintea lui Dumnezeu în Sion”.

Psalmul 85 descrie la fel reîntoarcerea milostivirii și a binecuvîntărilor lui Dumnezeu asupra omenirii în timpul Mileniului; - aceasta înseamnă despărțirea muntelui Măslinilor în două părți.

Strămutarea unei părți a muntelui spre miazănoapte și a celeilalte spre miazăzi este foarte importantă; nordul sau miazănoaptea este direcția grupului Pleiadelor (Găinușa), care este centrul ceresc al universului, sediul admis al imperiului divin (vezi volumul 3 capitolul 10). Această figură pare să arate că în timpul acela Biserica din Vîrsta Evanghelică va fi "schimbată" complet, că ea va fi trecută din starea umană în starea spirituală, membrii ei fiind făcuți "părtași la natura dumnezeiască". Strămutarea celeilalte jumătăți a muntelui spre sud sau miazăzi, pare să arate restabilirea completă a vrednicilor din vechime, ridicăți la perfecțiunea umană, la începutul Mileniului, pentru că ei au fost judecați vrednici de a fi reprezentanții pămîntești ai Împărăției lui Dumnezeu (Evr. 11:10,13,14,35; Ps. 45:16).

Această vale va fi plină de lumină și păzită (ferită) de orice umbră, inundată de razele soarelui, de la răsărit pînă la apus. Prin acest simbol ne este arătat Soarele Dreptății, aducînd lumina adevărilor și binecuvîntărilor dumnezeiești și risipind astfel umbrele păcatului, ale ignoranței, ale superstiției și ale morții. Acest Soare va vindeca și va restabili pe toți

oamenii binevoitori și ascultători, pe toți care se vor refugia în această vale simbolică a binecuvîntărilor, care este valea îndurărilor dumnezeiești. (Cuvîntul eвреesc *elaios*, derivat din cuvîntul *elaia* care vrea să zică măslină, înseamnă îndurare). Această vale a îndurării este așezată sub ocrotirea și îngrijirea celor două părți ale împărăției de lumină și pace, ea va constitui stabilirea locului destinat să primească picioarele lui Iehova. Un asemenea eveniment va fi cu siguranță formarea unei văi de binecuvîntări pentru toți care vor veni acolo cu inima zdrobită și apăsată.

Cu toate că numai lui Israel i s-a spus: "*Veți fugi atunci în valea munților Mei*", aceasta s-a făcut așa pentru că numele Israel înseamnă poporul binecuvîntat al lui Iehova, poporul lui Dumnezeu (2Cron. 7:14). Primele binecuvîntări ale Împărăției vor fi spirituale; ele vor fi dăruite Israelului spiritual; apoi vor fi binecuvîntări pămîntești care vor fi dăruite Israelului trupesc și apoi fiecărui om care va putea deveni un israelit, avînd credința și faptele lui Avraam; cu un cuvînt toți oamenii vor putea deveni israeliți adevărați și vor putea fi "*poporul lui Dumnezeu*". Isaia declară că la întoarcerea lui Israel în favoarea divină, în timpul stabilirii Împărăției, această favoare va fi pentru "*toți cei ce poartă numele Meu (Iehova) și pe care i-am făcut spre slava Mea, pe care i-am întocmit și i-am alcătuit*". (În timpul acela numele de Israel va fi dat tuturor celor ce vor alcătui poporul lui Dumnezeu; Is. 43:7; Rom. 9:26,33; 10:13).

Și în felul acesta "*va veni Iehova, Dumnezeul meu, și toți sfinții Săi cu El*" (Zah. 14:5). Cînd timpul hotărît de Dumnezeu va fi sosit, cînd neamurile își vor fi terminat domnia lor, cînd jertfa din ziua cea mare a

ispășirii (care este Vîrsta Evanghelică) va fi mistuită, cînd marele Preot (Hristos, cap și corp) va fi adus jertfa ispășitoare, nu numai pentru corpul Său propriu care este Biserica, ci și pentru "casa" Sa și pentru "tot poporul", atunci El va ieși și va veni ca să binecuvinteze tot poporul; El va ridica blestemul sau sentința rostită de Iehova. Atunci Tabernacolul lui Dumnezeu, care formează o parte din așternutul picioarelor Sale va fi recunoscut și primit de oameni; El își va începe opera de regenerare și înnobilare a inimii omului în căile dreptății și ale adevărului; El își va exercita opera Spiritului Sfînt de iubire pînă la sfîrșitul Vîrstei Milenare, pînă în momentul cînd toți oamenii binevoitori și drepti vor fi ajuns perfecțiunea și astfel vor fi reuniți cu Iehova. Dar la timpul acela toți care nu se vor fi supus voinței Sale, vor fi nimiciți cu desăvîrșire (Fapte 3:23; Apoc 20:9).

Profetul completează tabloul acelei zile memorabile în care pămîntul va deveni iarăși așternutul glorios al picioarelor lui Iehova, spunîndu-ne:

"În ziua aceea nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul; nu va fi nici zi, nici noapte dar spre seară (la încheierea mileniului) se va arăta lumina (deplină)" (Zah. 14:6,7).

Unii confundă ziua descrisă aici cu "ziua răzbunării" care este "o zi de întuneric și de negură deasă", fără nici o lumină (Ioel 2:2; Țef 1:15). Traducătorii Bibliei, după cît se pare, s-au străduit să armonizeze toate aceste texte, dar era mai bine dacă se țineau strict de textul original, deoarece ziua despre care vorbește Zaharia, care nu e decît în parte luminoasă, este ziua milenară. Cu toate că Soarele dreptății va fi răsărit și va străluci, risipind negura deasă a păcatului și a morții

de pe pământ, această zi nu va fi luminoasă în înțelesul deplin al cuvîntului, pentru că oamenii decăzuți și înviați din mormînt vor trebui regenerați, generație după generație, și trecuți prin toate fazele restabilirii care va duce la perfecțiune. Ce îmbărbătare cînd știm că în ziua aceea, cînd picioarele lui Iehova se vor așeza din nou pe locul picioarelor Sale, nu va mai fi "întuneric adînc" și că la sfîrșitul zilei Milenare omenirea va fi în lumină deplină, în lumina desăvîrșită a "cunoștinței de Iehova" și că acel Soare nu va apune niciodată.

Refedindu-se la apele vii care vor ieși din Ierusalim, în decursul zilei milenare, atunci cînd picioarele lui Iehova se vor așeza din nou pe așternutul lor, Zaharia (14:8,9) ne întoarce cu gîndul la mărturiile lui Ezechiel 47:1-12 și ale lui Ioan din Apocalipsa 22:1,2. Toate aceste simboluri, ale rîurilor de apă vie țîșnind de la tronul Împărăției Milenare, sînt o frumoasă ilustrație, un simbol admirabil al binecuvîntărilor restatornicirii care vor fi răspîndite pretutindeni din belșug. Fiecare va putea să vină să bea din această apă a vieții; și fiecare va fi liber să intre la pomii ce poartă într-înșii rodul vieții veșnice și a căror frunze vor servi la vindecarea nedesăvîrșirilor celor ce se vor căi de faptele lor rele.

Cu adevărat *"în ziua aceea Iehova va fi rege peste tot pămîntul"*. Împărăția Sa, pentru a cărei venire s-au rugat sfinții atît de mult, va fi stabilită la sfîrșitul acestor zile memorabile, voia Sa se va face pe pămînt cum se face în cer. Atunci locul picioarelor lui Iehova va fi glorios, cum spune Scriptura:

"Cît este de adevărat că Eu sînt viu așa tot pămîntul va fi plin de mărirea lui Iehova!" (Num. 14:21; Is. 11:9; Hab 2:14).

FIȚI VESELI DOMNUL A SOSIT

Fiți veseli Domnul a sosit,
Sus, la cîntare sfinți;
Vine după mireasa Sa
De străluciri cuprins;
Da, da! De străluciri cuprins.
    Suflete înnoiți-vă,
    Semnele s-arată,
    Sosește Mîntuitorul,
    Și-a fi de toți urmat;
    Da, da! va fi de toți urmat.

Fiți veseli, Domnul a sosit,
Și cîntați-i din nou,
Păduri, dealuri, cîmpuri, livezi,
Răsune cu ecou;
Da, da! răsune cu ecou.
    Și domnind dreptatea Sa,
    Oamenii vor vedea;
    Dreptatea Sa face fericiri,
    Și minuni iubirea;
    Da, da! și minuni iubirea.

Și bucuria va zbura,
Cu aripi înfocate;
Va fi odihnă, în lume pace
Și n-a mai fi necaz;
Da, da! Și n-a mai fi necaz.
    Fiți veseli, Domnul a sosit,
    Ca rege să-l primiți,
    Duceți-i ale voastre daruri,
    Să vadă că-l iubiți;
    Da, da! Să vadă că-l iubiți!

INDEXUL
Textelor biblice
-comentate, citate sau trimiteri-

Genesa	Judecătorii	37:7.....296
1:28.....422	7:19-23.....7	45:3.....320
6:3.....371	1Samuel	45:16.....397,428
8:11.....425	31:1-6.....7	46:1,2.....362
10:2-7.....327	2Samuel	46.....67,142,322
11:9.....46	5:19-25.....327	46:3.....66
19:17.....375	1Regi	46:10.....408
22:18.....9	8:56.....386	50:1,4,7,16-22..95
25:30-34.....33	18:21-22.....167	76:10.....320
28:10-12.....401	2Regi	82:1-4.....75
36:1.....33	9:30-37.....8	82:5.....76,316
Exodul	1Cronici	84.....427
12:31-36.....325	14:10-17.....327	85.....428
15:3.....320	2Cronici	91.....86,142
27:20.....425	7:14.....429	91:1,2.....65
30:24.....425	35:22-25.....7	91:1,14-16....142
32:15,16,19....403	Neemia	96:13.....300
34:1-5,27-33...403	8:15.....425	97:2-6.....322
Leveticul	Psalmi	97:8.....142
25:9.....387	2:5,6.....403	98:1.....37
Numeri	2:8.....30	99:5.....423
14:21.....431	2:10-12,1-5....75	110:3.....403
20:18,20,21....33	2:10-12.....16	118:18-27.....411
Deuteronomul	11:3-7.....314	119:105.....387
18:15.....409	14:2,3.....91	132:13-16....142
8:18.....276	17:6,8.....50	149:8,9.....395
32:35.....93,320	24:3,4.....351	149:9.....405
Iosua	24:8.....320	Proverbe
10:10-15.....327	25:14.....380	8:14-21.....409
	34:14-16.....88	8:35,36.....409

9:10.....	411	28:21,22.....	319	Jeremia	
23:12.....	71	28:22.....	193	3:17.....	385
29:25.....	81	29:13.....	84	6:13-15.....	139
Eclesiastul		29:14.....	155	6:14.....	178
1:4.....	10	29:18-20.....	300	7:9.....	44
Isaia		30:26.....	300	8:20.....	347
2:2-4.....	400	32:1-8.....	405	8:22.....	285
2:3.....	390	33:14.....	43	10:10.....	31
2:17-21.....	133	34:1,2.....	31	11:16,17.....	426
2:19.....	76	34:1,2,7.....	39	16:14-17,21....	325
8:11-15.....	377	34:2.....	91	19:5.....	44
8:20.....	87	34:4.....	323	25:29-38.....	303
11:2-5.....	405	34:6.....	36	25:31.....	39
11:4.....	37,320	34:8.....	29,38	25:31-33.....	31
11:9.....	404,431	35:8.....	406	30:7.....	326
13:1,2.....	63	42:13,14.....	321	49:17.....	33
13:1-13.....	42	43:7.....	429	50:46.....	48
13:4.....	304	47.....	64	51:1-3,6,24....	61
13:11,12.....	134	56:11.....	81,82	51:1,6,8,9,45....	65
13:12.....	67	59:18.....	61	51:7-9.....	285
13:19.....	44	59:19,20.....	329	51:9.....	316
14:4.....	44	60:1-6,11-20..	410	51:44,58.....	62
21:9,11,12.....	317	60:13.....	421	51:49.....	48
21:12.....	194,375	61:1-14.....	414	51:61-64.....	111
24:19,20.....	330	61:3.....	51	51:63,64,42....	58
24:19-21.....	322	63:1-6.....	32	51:24-26.....	58
26:9.....	300,398	63:4.....	29,38	Plingeri	
26:13,14.....	238	65:17.....	330	2:1.....	423
28:2,3.....	305	65:20.....	415	Ezechiel	
28:12,13,21,22...194		65:20-25.....	405	7:9,12-18.....	67
28:17.....	42,404	66:1.....	421	7:21,25-27.....	67
28:20.....	376	66:8.....	410	7:13-24.....	321
28:21.....	327			7:17-19.....	133

7:19.....194	12:4.....11,219	2:14.....431
16:49,50.....206	12:9,10.....373	2:22.....318
16:61.....410	12:10.....8	Zaharia
21:27.....30	12:11.....339	2:8.....50
22:4.....92	Ioel	3:8,9.....238
34:2-16.....82	2:1.....314	4:3,11,12.....427
38.....326	2:2.....29,313,430	6:13.....409
38:1-13.....327	2:2-11.....317	8:9,11.....306
38:1-17.....328	2:10.....358	12:10,11.....399
38:8-12.....324	2:11.....317,320	12:10-12.....366
38:11,12.....326	~~2:28.....299,334,411,428~~	14:3.....424
38:15,16.....327	3:9-11.....128	14:4.....421
38:18-20.....328	Mica	14:3-5.....423
39:21-29.....329	4:1,2.....385	14:5.....429
47:1-9.....425	4:1,4.....400	14:6-9.....430
47:1-12.....431	6:1,2.....39	14:8.....425
Daniel	7:15.....328	14:8,9.....431
2:35.....415	Naum	14:23.....327
2:44,45.....277,394	1:3,6,7.....304	Maleahi
5.....80	1:4,5,8.....305	3:17.....367
7:1-8.....13	1:6,7,9.....330	4:1.....29,304,324
7:22,27.....277	1:9,10.....324	4:2.....330,386
7:26.....58	1:10.....187	Matei
7:27.....30,388	Tefania	1:17.....370
9:27.....338	1:15.....430	3:7.....369
11:13.....339	1:18.....247	5:4.....51,405
11:32-35.....51	2:2,3.....314	5:35.....421
12:1.....10,24,29,	2:3.....88	7:21,22.....404
307,313,	3:8.....48,304	7:22.....35
319,347,402	~~3:9.....31,190,192,300~~	7:22-23.....153
12:1-4.....268	3:9.....305	8:11.....390
12:1-4,10.....2	Hagai	9:12.....335
12:3.....359	2:7.....5,385,387,404	10:26.....314

10:37.....188	24:20-22.....346	13:32,33.....372
11:5.....149	24:21.....9,23,313,402	Luca
11:11.....396	24:21,22.....29	3:7.....369
11:12.....391	24:22.....330	3:38.....217,422
11:16.....370	24:23-25.....348	6:24,25.....406
12:21.....37	24:26-27.....350	8:10.....383
12:34.....369	24:28.....378	11:50,51.....69,370
12:41.....370	24:28-29.....352	12:15-20.....194
12:41-42.....92	24:30.....363,364,366	12:32...317,388,426
13:17.....365	24:31.....367	12:37.....365
13:30.....51,81,367	24:32-35.....369	12:37,42-49....381
13:30,37-43....346	24:36.....372	12:48.....92
13:39.....336	24:37.....207	13:28.....389,396
13:43.....415	24:37-39.....373	14:26,27.....188
13:44.....422	24:40-41.....377	16:8.....370
13:47-49.....367	24:42-43.....379	16:16.....390
15:6.....84	24:43-44.....380	17:26,28.....207
16:22.....332	24:45-51.....381	17:26,29.....374
21:1-5.....356	24:48-51.....382	17:30-33.....374
21:19-20.....370	25:1-10.....8	17:34.....375
23:6-12.....81	25:14-28.....295	17:35.....377
23:8,9.....144	25:19.....365	17:37.....378
23:31,32.....47	25:26.....367	18:7,8.....61
23:33-36.....369	25:31-46.....416	18:8.....357
23:34-36.....69	26:29.....415	19:12-24.....295
23:36.....370	27:25.....338	19:15.....365
24:3-5.....333	28:18.....391	19:22.....141
24:6-8.....334	Marcu	20:26.....22
24:6-13.....334	8:31,32.....332	21:9-18.....334
24:14.....152,335	8:34,35.....188	21:20-24.....337
24:15-22.....338	13:7-13.....334	21:22,25-27....113
24:17-18.....342	13:14-20.....338	21:24,25.....353
24:19.....343	13:24,25.....352	21:25.....31

21:25,26.....362
21:26.....267
21:36.....67,88,296
347,373

Ioan

1:51.....400
3:5,8.....388
5:28,29.....412
5:44.....81
7:15.....397
7:39.....389
7:48.....85
9:4.....194,317
10:11-14.....82
11:47,48,53.....147
12:8.....150
12:48-50.....86
14:19.....366
19:27.....295
20:30.....364

Fapte

2:44-47.....289
3:19-21....218,329
3:20,21.....422
3:22.....409
3:22,23.....401
3:23....300,415,430
4:12.....167
4:15-18.....147
5:36,37.....333
6:1-6.....294
7:49.....421
8:1-4.....296

8:11-19.....296
13:36.....370
14:3.....364
15:14-17.....152
17:11.....87,145
17:23-31.....167
17:26.....217
17:31.....300

Romani

1:16.....163
1:18-32.....89
2:24.....914
3:1,2.....91
3:2.....34
4:18-21.....386
6:2-8.....290
8:17.....396
8:17,18.....388
8:19,22.....275
9:8.....43
9:26-33.....429
9:28.....193
9:29-33.....329
9:31-33.....396
10:2.....154
10:13.....429
11:7,23.....396
11:17-24.....426
11:25-32.....396
11:25.....329
12:19.....93,320
13:1.....97

1Corinteni

1:24.....335
2:6-10.....167
2:12,14.....346
3:1.....36
3:11-13.....86
6:2....300,389,405
8:1.....350
9:27.....291
10:18.....43
14:22.....364
15:24-26.....388
15:24-28..417,423
15:42-46.....388
15:50-54.....388
15:51-53.....366
16:2.....295

2Corinteni

4:4.....379
5:16.....291
10:3-5.....316
10:4,5.....316
11:13.....359
12:4.....422
12:12.....364

Galateni

4:19.....343
5:6-17.....290
6:1.....291
6:16.....43

Efeseni

1:14.....405,422
2:2.....379

5:8,11.....	66
5:11.....	155
6:5-9.....	295
6:13.....	86
6:17.....	316

Filipeni

3:19.....	49
-----------	----

Coloseni

1:13.....	391
1:26.....	370
2:20.....	290
3:3.....	290
3:22-25.....	213
4:1.....	213

1Tesaloniceni

5:3.....	178,200,320
5:4.....	373
5:21.....	87

2Tesaloniceni

2:3,7-10.....	52
2:7,8.....	53
2:10-12.....	350

1Timotei

5:8.....	295
6:1,2.....	295
6:9,10.....	199

2Timotei

1:7.....	226
2:19.....	142
3:17.....	167

Tit

2:13.....	298
-----------	-----

Evrei

2:14.....	380
3:10.....	370
5:9.....	392
5:12.....	346
6:19.....	298
7:17.....	409
11:4-40.....	390
11:10-14,35.....	428
11:39,40.....	396
12:9.....	403
12:12,13.....	291
12:18.....	344
12:18-22.....	401
12:26.....	304
12:26,27.....	76,366
12:26-29.....	42,113
12:27-29.....	135
12:28.....	402

Iacov

1:25.....	214
2:2.....	150
2:5.....	212
3:17.....	226
4:13-15.....	295
5:1-6.....	29
5:1-9.....	252,265
5:3.....	194,232
5:4.....	253
5:5.....	210

1Petru

1:13.....	298
2:9.....	369

2Petru

1:19.....	25,387
3:7.....	192
3:8-14.....	402
3:8-13.....	10
3:10.....	322
3:10-12.....	304
3:12.....	324
3:13.....	330

1Ioan

3:2.....	366
----------	-----

Iuda

1:3.....	155
1:13.....	359

Apocalipsa

1:1.....	11
2:2.....	359
2:7.....	422
2:20.....	8
2:26.....	188
2:26,27.....	30,207,395
2:27.....	277,299,408
3:14-22.....	63
3:17.....	174
3:18.....	379
3:21.....	188
5:10.....	388
5:13.....	15
6:13.....	355
6:14.....	323
6:15-17.....	66
6:17.....	350
7:9-14.....	188

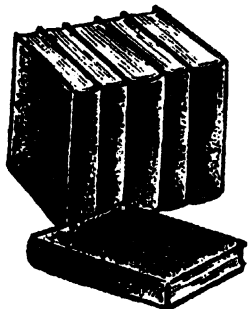
7:14.....	36	16:14.....	42,304	18:21.....	111,380
8:4.....	367	16:16.....	23	19:1,2.....	62
11:4.....	427	16:18.....	304	19:2.....	59
11:8.....	375	16:18-21.....	328	19:2-7.....	394
11:15-18.....	368	16:19.....	59	19:11.....	320
11:17,18... ~~26,347,398~~		17:1-5.....	47	19:11-16.....	36
11:18.....	415	17:2-6,18.....	57	19:15.....	37,207
12:1.....	317,357,359	17:3-6.....	65	19:15-21.....	37
13.....	17	17:5.....	15,43,49	20.....	17
13:2-8.....	348	17:6.....	59,74,353	20:3.....	14
13:12.....	13	17 și 18.....	42	20:4,6.....	388
13:14.....	15	18.....	394	20:7.....	14,415
13:14-18.....	349	18:1-5.....	65	20:7-9.....	300
13:15.....	18	18:4.....	59,142,187,	20:7-10.....	416
13:17.....	19		316,342	20:9.....	417,430
14:13.....	392	18:5-7.....	59	20:12.....	86
14:18-20.....	37,73	18:7.....	57,64	20:13.....	412
14:19,20.....	218	18:8.....	60,64	21:1.....	410
16:12-16.....	7	18:8,21.....	58	21:4.....	417
16:13.....	13,19	18:9-19.....	93	21:9,10.....	45
16:13-16.....	12	18:19.....	23	22:1,2.....	431

Unități de măsură:

- 1 bușel = 36,35 l; aprox. o baniță
1 acru = 2046,7838mp sau 20,47 ari
1 penny = (pl. pence) monedă; (amer. fam.) cent

Studii în Scripturi

Cel mai
cuprinzător
studiu biblic
existent

Vol. I - PLANUL DIVIN AL VIRSTELOR - oferă o prezentare generală a Planului divin descoperit în Biblie, referitor la răscumpărarea și restabilirea omului.

Vol. II - TIMPUL ESTE APROAPE - tratează cronologia biblică și profetiile referitoare la timp. Identifică pe Antichrist și indică timpul și felul întoarcerii Domnului nostru.

Vol. III - VIE ÎMPĂRĂȚIA TA - este dedicat profetiilor referitoare la timp, așa cum se raportează ele la lucrarea Bisericii la acest sfârșit de veac, la restaurarea lui Israel și la stabilirea Împărăției lui Christos. Un capitol tratează despre Marea piramidă din Egipt.

Vol. IV - BĂTĂLIA ARMAGHEDONULUI - arată dezintegrarea ordinii prezente. Pune în discuție multe profetii legate de sfârșitul veacului, remarcând în special marea profecie a Domnului nostru din Matei 24.

Vol. V - ÎMPĂCAREA OMULUI CU DUMNEZEU - este dedicat faptului și filozofiei operei de ispășire a lui Christos, naturii omului, pedepsei divine pentru păcat, adevărului despre iad și lucrării Spiritului Sfânt.

Vol. VI - NOUA CREAȚIE - primul capitol tratează relația din Genesa despre creare. Restul cărții descrie legile, datoriile, privilegiile și speranțele urmașilor consacrați ai lui Isus.

Imprimat la DACO PRESS Cluj 1993